

JENNIFER NIVEN

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI NEW YORK TIMES

TOATE ACELE LOCURI MINUNATE

*Cu respirația
tăiată*

Jennifer Niven

Cu respirația tăiată

Traducere din limba engleză și note de

Mihaela Apetrei

COLECȚIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

EDITURA TREI

2021

Autor: Jennifer Niven

Titlul original: Breathless

Copyright © 2020

This translation published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © Editura Trei, 2021 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0989-0

ISBN (epub): 9786064018373

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Alexandra Fusoi

Design copertă:

Alison Impey; Art: © 2020, Tito Merello; Lettering: Jen
Heuer

Foto copertă:

© 2020, MotionWorks Film Studio/Getty Images

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Mirela Voicu

Corectură:

Irina Mușătoiu

Irina Botezatu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin
copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată

exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

*Pentru Justin,
adevăratul Jeremiah Crew.*

Te iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

Nimeni n-a măsurat vreodată,
nici măcar poezii,
câte poate îndura o inimă.

—Zelda Fitzgerald

*Tu ai fost primul pentru mine. Nu e vorba doar despre sex,
cu toate că a făcut și asta parte din poveste, ci ai fost
primul care a văzut în mine, dincolo de orice aparențe.*

*Unele nume și locuri au fost schimbate, dar povestea este
adevărată. Se găsește toată aici, pentru că într-o zi va
deveni trecut și nu vreau să uit ce mi s-a întâmplat, ce am
gândit și ce am simțit, cine am fost. Nu vreau să te uit pe
tine.*

Dar, mai presus de toate, nu vreau să mă uit pe mine.

Mary Grove, Ohio

Opt zile până la absolvire

Deschid ochii și mă trezesc înfășurată în așternuturi, cu cărțile azvârlite pe podea, deschise cu fața în jos. Nici n-am nevoie să mă uit la ceas ca să-mi dau seama cât de târziu este. Sar din pat, cu un picior încă încurcat în cearceaf, și aterizez pe burtă. Rămân acolo un minut. Închid ochii. Mă întreb dacă nu cumva m-aș putea preface că am leșinat, ca s-o conving pe mama să mă lase să chiulesc azi, să rămân acasă.

E liniște și pace aici, pe podea.

Dar și miroase ciudat. Deschid un ochi și văd ceva îngropat în covor. Poate una din delicatesele pisicești ale lui Dandelion¹. Întorc capul în partea cealaltă și-mi dau seama că aici e mai bine, dar aud de afară un claxon; ăsta e tata.

Așa că sar în picioare, fiindcă o să apese neîncetat pe claxonul ăla tâmpit, până când o să mă vadă urcată în mașină. Nu-mi găsesc una dintre cărți și un pantof, părul îmi stă aiurea și hainele de pe mine sunt și ele tot aiurea, în fond eu sunt aiurea în pielea mea. Ar fi trebuit să mă nasc franțuzoaică. Dacă aș fi fost franțuzoaică, totul ar fi fost în regulă. Eram șic și cool și m-aș fi dus la școală pe bicicletă, o bicicletă cu coșuleț. În primul rând, aș fi știut

¹ În traducere, Păpădie.

să merg pe bicicleta aia. Dacă aş fi locuit în Paris, în loc de Mary Grove din Ohio, balerinii ăştia ar fi arătat mai bine cu fusta asta, părul n-ar fi avut culoarea asta portocaliu-roşcată – ca o roşie tradiţională – şi, într-un fel sau altul, toată fiinţa mea ar avea mai mult sens.

Intru cu totul în camera părinţilor mei, îmbrăcată în fustă şi sutienul de la costumul de baie negru pe care l-am cumpărat cu Saz luna trecută, cel în care plănuiam să-mi petrec vara. Toate sutienele mele sunt în maşina de spălat. Dulapul mamei este ordonat şi curat, dar lipseşte rânduiala desăvârşită din dulapul tatei, unde totul este negru, gri, bleumarin, organizat pe culori fiindcă el este daltonist şi în felul ăsta nu trebuie să întrebe tot timpul „Ăsta e verde sau maro?” Scotocesc prin raftul de deasupra şi apoi prin sertarele dulapului, căutând tricoul pe care mi-l doresc: unul vintage, cu Nirvana 1993. Îi fur mereu tricoul ăsta, iar el îl fură mereu înapoi, însă acum nu-l văd nicăieri. Mă așez în prag şi îi strig mamei pe hol, către scări:

— Unde e tricoul tatei, ăla cu Nirvana?

Am decis că ăsta e singurul lucru pe care aş vrea să-l port azi. Aştept două, trei, patru, cinci secunde, dar singurul răspuns pe care-l primesc este încă un zbieret de claxon. Alerg la mine în cameră, apuc primul tricou ieşit în cale şi îl trag pe mine, chiar dacă nu l-am mai purtat din primul an de liceu. Miss Piggy cu paiete.

În pragul uşii, la plecare, mama îmi spune:

— O să vin eu să te iau dacă nu te poate aduce Saz acasă.

Mama este o scriitoare celebră și foarte ocupată – scrie romane istorice, nonficțiune, orice are legătură cu istoria –, dar mereu și-a făcut timp pentru mine. Când ne-am mutat în casa asta, am transformat camera de oaspeți în birou pentru ea, iar tata a petrecut două zile construind o bibliotecă din podea până în tavan, unde să-și poată ține ea sutele de cărți din care își face documentarea.

Probabil că se citește ceva pe chipul meu, pentru că îmi pune o mână pe umăr și continuă:

— Hei, o să fie bine.

Și când spune asta se referă la mine și la cea mai bună prietenă a mea, Suzanne Bakshi (cunoscută mai degrabă drept Saz), anume că vom rămâne prietene chiar dacă terminăm liceul și mergem la facultate și viața o să vină cu tăvălugul ei. Îi simt cumva liniștea, energia aceea luminoasă pogorându-se ușor pe umerii mei, ca o pasăre într-un copac, topindu-mi-se în brațe, în membre, în sânge. Țasta e unul dintre multele lucruri pe care mama le face excelent. Le transmite tuturor o stare de bine.

Mă urc în mașină și-l văd pe tata îmbrăcat pe sub sacou cu tricoul lui Radiohead, ceea ce înseamnă că tricoul cu Nirvana este la spălat. Îmi zic să nu uit să pun mâna pe el când ajung acasă, ca să-l port la petrecerea de diseară.

Timp de trei sau patru minute nu vorbim deloc, dar și asta e normal. Spre deosebire de mama, tata și cu mine nu suntem firi matinale și pe drumul spre școală ne place să păstrăm ceea ce numim „tăcere sociabilă”, ceva ce Saz refuză să respecte, ăsta fiind și motivul pentru care nu merg cu ea.

Mă uit pe fereastră, afară, la norii joși și negri care se adună ca niște bocitoare spre facultatea unde lucrează tata ca administrator. N-ar trebui să plouă, dar arată ca și cum va ploua și îmi fac griji în legătură cu petrecerea de la Trent Dugan. Îmi petrec de obicei weekendurile împreună cu Saz, mergând cu mașina prin oraș și căutând chestii de făcut, dar de data asta o să fie cu totul altceva. Ultima petrecere oficială din anul terminal și toate alea.

Tata trece de liceu și o apucă pe Main Street Bridge, spre centrul orașului, care înseamnă cam zece cvartale de magazine mărginind străzile pavate cu piatră, loc cunoscut mai degrabă sub numele Promenada. Trage într-un spațiu de parcare din colțul cel mai vestic, unde asfaltul face loc străzilor pietruite și fântânilor. Iese din mașină și aleargă spre Joy Ann Cake Shop, în timp ce eu îi dau mesaj lui Saz, cu poza firmei cofetăriei: Cine e preferata ta?

Răspunsul vine într-o secundă: Tu.

Două minute mai târziu, tata se întoarce alergând la mașină, cu brațele ridicate într-un soi de dans ridicol al victoriei, ținând într-o mână o pungă albă de hârtie. Intră, trânteste ușa și-mi aruncă punga plină cu chestiile obișnuite – pentru Saz o brișă cu ciocolată și pentru noi o jumătate de kilogram de fursecuri rotunde cu gem, pe care le devorăm pe drumul spre liceu. Este ritualul nostru secret, de când aveam 12 ani.

Mănânc și mă uit spre cerul înnorat cu totul.

— S-ar putea să plouă.

— N-o să plouă, răspunde el, așa cum a mai spus cândva „N-o să dea în tine”, despre Damian Green, care m-a

amenințat în clasa a treia că o să-mi dea un pumn în gură fiindcă nu l-am lăsat să copieze după mine.

N-o să dea în tine, ceea ce presupunea că, dacă va fi necesar, tata va veni la școală și-l va pocni el însuși pe Damian, pentru că nimeni nu se putea pune cu fata lui, nici măcar un băiat de opt ani.

— S-ar putea, răspund doar ca să-i aud din nou tonul protector din voce.

Este un ton care-mi amintește de vremurile când aveam cinci, șase, șapte ani și mergeam peste tot cățărata pe umerii lui.

Îmi răspunde:

— N-o să plouă.

În prima oră, cea de scriere creativă, profesorul meu, domnul Russo, mă oprește după curs ca să-mi spună:

— Dacă îți dorești cu adevărat să scrii, iar eu cred că-ți dorești, trebuie să pui totul acolo, pe hârtie, astfel încât să putem simți și noi ce simți tu. Mereu pare că te reține ceva, Claudine.

Mai spune și niște chestii bune, dar asta e ce-mi amintesc – că el nu crede că simt ceva. E caraghios cum îți rămân în minte lucrurile nasoale, în timp ce lucrurile bune se pierd uneori. Ies din clasă și îmi zic că nici măcar nu începuse să mă cunoască așa, cât de cât, sau să înțeleagă de ce sunt în stare. Nu știe că lucrez deja la primul meu roman și că într-o bună zi voi fi o scriitoare celebră, că mama m-a lăsat

s-o ajut cu cercetarea pentru proiectele ei încă de când aveam zece ani, în aceeași perioadă în care am început să scriu niște povestiri. Nu știe că, de fapt, chiar mă pun pe mine însămi în ele.

Pe drum spre ora a treia, Shane Waller, băiatul cu care ies de aproape două luni, mă prinde când îmi descui dulapul și mă întreabă:

— Vin să te iau la petrecerea lui Trent?

Shane miroase bine și e destul de amuzant când își pune mintea, iar acestea sunt – în afară de hormonii mei tropăitori – principalele motive pentru care ies cu el.

— O să vin cu Saz, îi spun. Dar ne vedem acolo.

Shane n-are nicio problemă cu asta, pentru că, încă de pe vremea când aveam 15 ani, tata era cunoscut pentru felul cum îi pune pe toți prietenii mei să mă aștepte afară, chiar și în toiul iernilor crâncene din Ohio. Asta pentru că a fost și el cândva adolescent și știe la ce se gândesc. Și pentru că îi place să se asigure că ei știu că el știe exact la ce se gândesc.

— Atunci ne vedem acolo, iubito, spune Shane.

Iar apoi, ca să-mi dovedesc mie însămi, domnului Russo și tuturor celorlalți din liceul Mary Grove că sunt o ființă vie și simțitoare, fac ceva ce n-aș fi făcut de obicei – îl sărut chiar acolo, pe culoarul școlii.

Când ne desprindem unul de altul, se apleacă și îi simt respirația în ureche:

— Abia aștept.

Și știu că se gândește – speră – că o să facem sex. Așa cum a tot sperat în ultimele două luni că o să decid, în sfârșit, că zilele mele de virgină s-au terminat și că „o să-i cedez”. (Sunt cuvintele lui, nu ale mele. De parcă virginitatea mea i-ar aparține în vreun fel.)

Îi spun toate astea lui Saz, la prânz, iar ea râde cu hohotele alea bubuitoare, maniacale, cu capul dat pe spate, cu părul ei negru legănându-se, și-și ridică sticla cu apă într-un toast batjocoritor.

— Hai, succes, Shane!

Fiindcă știm amândouă că nu există decât un singur băiat în Mary Grove, Ohio, cu care aș vrea să fiu pentru prima dată, iar acesta nu e Shane Waller. Chiar dacă îmi zic că poate, într-o bună zi, va spune ceva incredibil de amuzant și că o să mă pierd atât de tare în parfumul de pe gâtul lui, încât să mă răzgândesc și să mă culc cu el, totuși. Doar pentru că nu cred că Shane este acela, nu înseamnă că nu aș vrea să fie.

Rostesc cu voce tare o versiune a acestui gând:

— Nu se știe niciodată. Uneori chiar e foarte amuzant.

— O fi amuzant în genul ăla, spune Saz.

Își adună părul – greu și drept, blestemul vieții ei – și îl strânge sus, în creștet, ținându-l acolo. Îl taie neconținut și el crește la loc, îl taie și el crește.

— Ar fi așa nasol să fie Shane primul?

Prietena noastră, Alannis Vega-Torres, se prăbușește în scaunul de lângă mine.

— Da.

Scotocește prin geantă după un suc și un baton cu proteine și îi aruncă lui Saz câteva elastice de păr.

— Apropo, nu se consideră că ți-ai pierdut virginitatea dacă nu ți se rupe himenul. Prima dată am sângerat găleți.

— Nu-i adevărat, îi spun. Himenul nu se rupe, de fapt. Țsta e un mit umflat și care denotă ignoranță. Nu sângerează toată lumea, nu avem toate himen. Nu mai fi așa de heteronormativă. Virginitatea este un construct social de rahat, creat de patriarhat.

Saz ridică mâna și batem palma. Pe cât de convinsă sunt de ceea ce spun, sută la sută, tot sunt disperată să fac sex. Gen, chiar în momentul ăsta.

Cealaltă prietenă a noastră, Mara Choi, se aruncă pe locul din fața lui Alannis; și-a încheiat strâmb jacheta, iar din rucsac i se revarsă tampoane și balsamuri de buze, pentru că – în afară de momentele în care se află în prezența tradiționalei ei bunici coreene – trăiește într-un haos constant. Dispare sub masă, ca să-și adune lucrurile împrăștiate. O auzim de acolo:

— O chestie caraghioasă: știți că se pot comanda himene pe internet? E un loc denumit Magazinul de Himene, care pretinde că poate să-ți restabilească virginitatea în cinci minute.

Apare iar la lumină, își ia telefonul și începe imediat să caute pe Google.

— Ce dracu’? își dă Saz ochii peste cap către mine, gen Uite-le și pe astea două.

Mă uit la ea în genul Da, știu, în timp ce Mara începe să citească de pe site-ul Magazinului de Himene.

— Zice că folosesc vopsea roșie autorizată medical, care arată exact ca sângele uman. Oh, și că sunt „cea mai originală și de încredere marcă de himene artificiale”.

Saz spune:

— Uite o chestie pentru care chiar trebuie să fii recunoscut.

— Asta nu-i nimic, completează Alannis. Am citit undeva că fetele din China plătesc 700 de dolari pentru reconstruirea chirurgicală a himenului.

Mă opresc din mâncat fiindcă, obsedată de sex cum sunt, ideea că ai putea fixa un preț pentru virginitate este, eufemistic vorbind, nebunie curată.

— Întreg conceptul este total învechit, le spun. De parcă tot ce ar conta este sexul penis-plus-vagin. Cam 20 la sută dintre americani sunt identificați drept altfel decât complet hetero, așa că de ce ne concentrăm în continuare pe o „primă dată” a femeii cu un bărbat? Și, oricum, de ce virginitatea unei fete e așa o mare chestie? Oamenii n-au nicio treabă cu un bărbat hetero care face sex. Bat palma și îi zic „Acum ești și tu bărbat”. Nu stau laolaltă frângându-și mâinile și căutând pe net organe de înlocuit.

Saz pufnește. Dar eu abia m-am pornit, sunt pe val.

— Și încă o chestie. V-ați gândit vreodată la felul în care vorbesc oamenii despre virginitate? De parcă ar fi deținută de alte persoane? Cineva „o ia” și brusc devine a lui. De parcă este ceva ce să dai, ceva care nu ne aparține nouă. Ea și-a pierdut-o. Ea i-a cedat. I-a explodat cireașa. I-a luat virginitatea. A deflorat-o...

— A deflorat-o?

Mara se holbează la mine, pe deasupra telefonului.

— Cine zice a deflorat-o?

— Virginele.

Alannis își ridică spre mine sprâncenele pensate perfect. Alannis Gyalene Catalina Vega-Torres a făcut sex încă din clasa a noua.

— De ce mă lași întotdeauna singură? flutur eu din mână spre Saz, partenera mea de virtute.

Pe când aveam zece ani, Saz și cu mine ne-am promis să ne sărbătorim simultan momentele importante din viață, inclusiv îndrăgostitul sau prima relație adevărată – ceea ce ar include, desigur, sexul –, așa încât niciuna dintre noi să n-o lase pe cealaltă în urmă. Era felul nostru de a ne asigura că ne vom pune una pe alta pe primul loc și că nu vom lăsa pe nimeni între noi. Alannis mă bate ușor pe braț, ca și când aș fi un copil amărât și confuz.

Mara s-a băgat iar cu totul în telefon.

— Nu costă decât 30 de marafeți „ca să dai timpul înapoi și să aduci iar în dormitor un iabadabadu”.

Și atât ne-a trebuit. La chestia asta ne-am prăbușit de răs.

Saz cântă „Pentru iabadabadu în dormitor!” și ciocnim toate patru dozele de suc și sticlele.

Apoi uităm cu totul de himenele artificiale și de virginitate și o țintuim cu privirea pe Kristin McNish, care intră în cantină ca un anunț public venit exact la țanc, cu bărbia semeață și cu o umflătură de neconfundat în jurul taliei.

Ajunsă acasă, sap prin grămada de rufe, dar tricoul cu Nirvana tot nu e de găsit. Găsesc o rochie mini neagră, zăcând pe jos la mine în cameră, și mă învârtesc și de tricoul cu Ramones al tatei, pe care îl arunc pe deasupra. Comand cu mama ceva de la Pizza King pentru cină, fiindcă tata are o chestie la serviciu și el este bucătarul în casă, specialitatea lui fiind felurile de mâncare sofisticate, potrivite cu vinuri și muzică tematice. Lui Saz îi place mult să mănânce la noi, pentru că aproape întotdeauna pare un eveniment special, dar mie îmi place să mănânc la ea. Familia Bakshi ia masa la barul din bucătărie sau în fața televizorului – ceva la pachet, fast-food sau macaroane cu brânză Kraft, cel mai bun lucru din lume, de care n-aș putea avea parte acasă decât dacă mi-aș face singură. Tata refuză să gătească orice în care să trebuiască să adauge pudră portocalie.

Când deschid ușa pentru băiatul cu livrarea, cel căruia Saz îi spune Mean Jake², chiar dacă pe el îl cheamă Matthew și nu e rău deloc, zic ceva de genul „Ei, hei, tu”, cât de seducător pot eu. Iar el îmi răspunde:

— Am rămas fără bere de ghimbir, așa că v-am adus Sprite în loc.

² Jack Răul.

În aceeași seară, mai târziu, stau întinsă în podul lui Trent Dugan, sub Shane Waller, cu toate simțurile excitate, pierdută în fierbințeala pielii lui și în mirosul de pe gât. Îmi spun: Poate că așa o să fie. Poate o să mi-o pierd chiar aici, acum.

Asta îmi place mult când mă prostesc cu câte cineva. Posibilitatea ca acel cineva să fie el, unicul. Băgați niște lumini. Băgați niște muzică. Să plouă cu iubire peste noi toți. Nu că aș fi eu vreo experimentată, mai ales în comparație cu Alannis. Se pune, evident, că m-am băgat și eu la câteva labe mici și la vreo trei sau patru orale eșuate, am avut vreo cinci orgasme și jumătate – fără alea pe care mi le-am provocat de una singură – și m-am mozelit cu trei băieți, inclusiv ăsta de acum.

Shane mă sărută și își bagă mâinile peste tot – Oh, da, îmi zic, acolo. E bine. Sărutatul este exclusiv pentru mine, fiindcă Shane, ca o grămadă de alți tipi din liceul Mary Grove, este interesat mai mult de chestiile care nu au de-a face cu sărutatul. Scopul lui dintotdeauna a fost să ajungă la mine în chiloți. O știu și eu și o știe și el, și o să mă sărute o vreme, doar ca să ajungă unde vrea. Iar eu îl las, pentru că e chiar bun la asta și, hei, îmi place mult sărutatul.

Apoi, tot ce face este să mă apuce zdravăn, și treaba funcționează pentru că este atât de prins de mine, încât încep să mă simt și eu un pic prinsă.

Îmi spun Nu lăsa lucrurile să meargă prea departe, chiar dacă îl ajut să-și desfacă fermoarul de la blugi. Și apoi ne sărutăm iar, tot mai tare și mai tare, până când am

impresia că e pe cale să-mi înghită limba, gura și toată fața, iar în clipa asta chiar îl vreau și eu pe el, din cauza felului în care trupul meu se lipește de al lui, dorind să simtă și mai mult. Mă simt deopotrivă luată de val și extrem de puternică. Ce mai aștepți?

Shane mi-a băgat limba în ureche, dar tot aud muzica de afară. Râsete. Cineva strigând nu știu ce. La început sunt ceva gen Oh, Doamne, da, însă pe urmă îi simt limba un pic cam umedă și îmi provoacă ceea ce se cheamă „urechea înotătorului”. Îmi vine să-l împing cât colo și să-mi scutur saliva, dar îl aud spunând:

— Doamne, ești așa de bună.

Bunăciunea nu e o chestie pentru care să fi fost celebră, așa că îl mai sărut o vreme. Dar apoi îmi dau seama că nu pot trece peste faptul că ne prostim într-un hambar. La început mi-am zis: OK, e o chestie destul de sexy și Oh, ia uită-te la mine ce fac, dar acum nu mai sunt sigură că am și crezut-o. Mă imaginez pierzându-mi virginitatea cu Shane Waller, aici, în podul ăsta, dar hambarul nu s-a numărat nicicum printre felurile în care mi-am imaginat că va fi prima mea dată.

Apoi el îmi trage tare de chiloți, alungându-mi orice gând. Nu mai suntem decât noi doi, aproape dezbrăcați pe baloții ăștia de paie care îmi intră în piele ca niște penițe ascuțite. Este caraghios că nici măcar n-am observat paiele până acum, fiindcă am fost atât de luată pe sus de senzația cărnii mele împinse în carnea lui Shane, de minusculele focuri de artificii țâșnind dintre mădularele noastre, amenințând să dea foc hambarului cu totul. Nu este prima dată când sunt aproape goală lângă Shane Waller, dar este prima dată când ne aflăm într-un hambar.

Parcă aş fi beată, deşi nu sunt, şi unele părţi din mine, destul de slab auzite acum, îşi fac griji că, dacă sunt în stare să mă excit în împrejurări ca astea – paie ţepoase, ascuţite, colegi de clasă beţi, urlând afară – probabil că o să mă culc cu prea mulţi băieţi în facultate. Fiindcă giugiuleala este aşa de mişto, chiar dacă nu eşti îndrăgostit. Câteodată e vorba numai de gura sau de ochii sau de mâinile lui, sau de felul în care se comportă toate astea laolaltă. Câteodată, atât e destul.

Mâinile lui Shane se strecoară tot mai jos şi partea cugetată şi responsabilă din mine – cea care se păstrează pentru un băiat pe nume Wyatt Jones – mă trage în jos în fân, cu îndemnul mental să mă desprind de Shane, cu toate că partea mea fizică îi dă înainte. Încerc să mă pierd iar cu totul în el, dar singurul lucru pe care îl simt sunt milioanele de peniţe din paie care mi s-au înfipt în spate şi focurile de artificii sfârâind sfârşite, aşa că tot ce mai rămâne sunt ceaţa de după şi un miros îndepărtat de ars.

Dintr-odată simt ceva tare şi umed pe coapsă şi mă răsucesc un pic, ca să nu alunece în mine.

— Claude...

Are vocea înăbuşită, ca şi cum nu s-ar putea concentra, iar numele meu sună ca un Clod, ceea ce detest. Pe moment mă simt nasol, fiindcă n-o să fac niciodată sex cu el. Mereu se termină la fel – el dându-şi drumul afară sau pe tricou sau pe el sau pe piciorul meu.

Saz spune că mă simt în siguranţă în virginitatea mea, ca Rapunzel în turnul ei. Că mi-am lăsat destul cosişa în jos, că m-am bucurat de strălucirea ei în soare şi de felul în care îi orbeşte pentru câteva clipe pe bieţii amărâţi care

așteaptă la poalele turnului, înainte de a le-o trage de sub nas. Și poate chiar așa mă simt, nu doar pentru că mă păstrez pentru Wyatt Jones, ci și pentru că viața mea este în siguranță și Saz și cu mine suntem cele mai bune prietene, pentru că părinții mei îmi plac cu adevărat și nu trebuie să dovedesc nimic nimănui. Este vorba de trupul meu și fac cum vreau eu.

Shane se uită fix la mine, apoi dă ochii peste cap, respirația i se accelerează tot mai mult și îmi călărește piciorul ca un câine. Are chipul pe jumătate luminat de argintul lunii care se strecoară strălucitoare prin crăpătura ușii. O să recunosc asta: e destul de arătos și miroase bine. Și, dintr-un motiv anume, pare să mă placă. Din ceea ce vede el până acum, sunt încă pornită pe treabă. Nu i-am zis să se oprească și nici nu l-am dat la o parte. Până când mi se urcă un pic cam mult pe picior și îmi spun:

— la-o mai ușor, cowboy.

O să le spună prietenilor lui fie că sunt una care te stârnește degeaba, fie că am făcut-o. Aș vrea să-i pot explica – nu-i vorba despre stârnit sau făcut; este vorba despre existența unei posibilități. Este vorba despre „aproape”. Despre Poate de data asta, despre Poate el este alesul. Aș vrea să-i spun: Pentru câteva minute, te fac mai mareț decât ești, iar eu sunt mai măreață decât sunt. Împreună suntem mai măreți decât hambarul ăsta, pentru că reprezentăm toate posibilitățile și tot „aproape”-le și „poate”-le din lume.

Dar nu poți explica lucruri precum acest „aproape” unuia ca Shane, așa că reușesc să mă trag pe jumătate de sub el, și chiar atunci geme și explodează. Tot, pe interiorul coapsei mele. Intru un pic în panică, fiindcă pot să jur că

am simțit ceva scurgându-se în mine, așa că mă răsucesc iute și-l împing.

Geme iar și cade pe spate în fân. Îi folosesc tricoul ca să mă șterg, îmi îndrept rochia strânsă mototol spre umeri, aranjând ușor totul la loc, și mă aud deja povestindu-i lui Saz interpretarea amuzantă pe care o s-o adaug doar de dragul ei: Spre deosebire de multe dintre colegele noastre de la țară, se pare că eu nu sunt potrivită pentru sexul în hambar.

Mă ridic și încerc să fac conversație:

— Știi că nemții au un cuvânt anume pentru bărbații virgini? Jüngling. Nu sună de parcă ar însemna exact opusul?

Sunt un adevărat almanah de cultură generală în ceea ce privește virginitatea, mai ales în situații din astea ciudate, când nu știu ce altceva să spun.

Îl aud pe Shane, din fân:

— Știi ceva? Tu ești precum cutiile alea băgate unele într-altele; de fiecare dată când deschid una, mai găsesc alta înăuntru. Ești cutie după cutie, futu-i, și nu cred că va fi cineva în stare, vreodată, să le deschidă pe toate.

Se ridică, își trage blugii și ia tricoul umed și mototolit. Se uită spre pată.

— Scuze, îi spun.

— Țsta e tricoul meu cu Snoop Dogg, băga-mi-aș. Isuse, Claude.

Clod.

— Cred că ar trebui să fim prieteni și atât, îi răspund.

Mai bine să existe mai multe cutii decât să nu fie destule.

— Să mori tu, îmi spune el și mă lasă acolo.

O găsesc pe Saz la o masă de picnic veche și uzată, vorbind cu un grup care le include pe Alannis și Mara, dar și pe Yvonne Brittain-Muir, muziciană și gamer, și pe iubita ei de trei sute de ani, Leah Basco. În ultimele câteva săptămâni, Saz și cu mine am imaginat neîncetat toate scenariile posibile în care Yvonne o părăsește pe Leah și-și declară iubirea nemuritoare pentru Saz. Sau cel puțin e de acord să facă sex cu ea.

Unul dintre tipi pasează un joint mai departe, iar altul spune o poveste lungă despre o petrecere de facultate la care a fost weekendul trecut. Leah îi întinde mâna lui Yvonne – palidă ca o stafie în lumina lunii, cu părul ei lung și blond vopsit în albastru spre vârf – și pleacă amândouă spre hambarul nelegiurii, cu Saz uitându-se lung după ele, de parcă femeile alea tocmai ar fi dat cu mașina peste câinele ei.

O întreb:

— Vrei să plecăm?

Chiar dacă nu este încă nici ora 11.

— Mai mult decât orice pe lume.

O iau pe după umeri și pornim peste câmp, către casă, pe lungă cărare de pietriș care duce spre parcare. Pe drum îi cânt lui Saz cântecelul de înveselire pe care l-am compus împreună la zece ani: „Înghețată, înghețată, răcoroasă, răcoroasă. Poți trece peste ea bucuroasă, bucuroasă”.

O siluetă singuratică se apropie de noi, iar Saz mă împunge în coaste:

— Oprește-te, nebuno, până nu te aude cineva.

Asta nu mă face decât să cânt și mai tare, iar apoi silueta pășește sub lumina lunii și, bineînțeles, este Wyatt Jones. Ca prin minune, uit de Saz, Yvonne, Shane și cutii și de tot ce a fost înainte de acest moment.

Wyatt va pleca în curând în cealaltă parte de țară, în cealaltă parte de lume, în California, la fetele alea cu părul lung și ondulat, îmbrăcate în rochii de vară. Un lucru care îl face să arate mai înalt și separat de noi, restul. Ar fi trebuit ca și noi, Saz și cu mine, să mergem în California, unde l-aș fi căutat, l-aș fi găsit și ne-am fi cunoscut mai bine, străini într-un loc străin, legați la început prin ghinionul rădăcinilor noastre de Midwest, iar apoi – treptat – ca doi adulți sofisticați ce au descoperit că sunt meniți să fie împreună.

Wyatt îmi surprinde privirea și simt cum mi se lichefiază oasele. Umblă un zvon, cum că m-ar plăcea. Că a vrut să mă invite să merg cu el la balul de absolvire, dar a fost prea timid. Că motivul pentru care el și alți trei prieteni ai lui mi-au „împodobit” casa cu hârtie igienică acum două luni a fost pentru că sunt, cumva, specială. Până când tata, alergător de maraton, i-a întrerupt și i-a fugărit prin

tot cartierul, pe jos. Îmi rup privirea de a lui și plec ochii, pentru că amintirea aceasta încă mă împietrește.

— Hei, spune el.

— Hei, îi răspund.

Reușesc din nou să-l privesc. Ochi căprui-închis, piele cafeniu-deschis, umeri lați, gură zâmbitoare. Chiar dacă buzele îmi pulsează încă de tot sărutatul ăla de acum câteva minute, tot aș vrea să-i simt mâinile pe trupul meu.

— Pleci?

— Da.

— Păcat.

Afișează un zâmbet larg, orbitor ca soarele, și totul dispare, în afară de noi doi. Tatăl lui este negru, mama lui era albă, dar a murit când era el mic. Nu și-o amintește, dar spune mereu că are zâmbetul de la ea.

Acum zice altceva, dar e acoperit de muzică, râsete și țipătul cuiva. Ne răsucim exact în același moment și o vedem pe Kayla Rosenthal, care țipă mereu pe la petreceri. Stă la o masă de picnic fluturându-și băutura împrejur ca un aspersor uman.

Dă din cap spre ea.

— Și când te gândești că a obținut bursă la Notre Dame.

Râd un pic cam tare.

— Ai venit cu Waller? mă întreabă el.

— Nu, dar e pe aici, pe undeva.

Flutur din mână gen Mi-e indiferent și sper ca aceste șapte cuvinte să conțină tot ce trebuie să știe: Nu-mi pasă unde e, pentru că nu înseamnă nimic pentru mine. Tu ești, Wyatt, cel care contează. Tu ai fost mereu.

Dă iar din cap, de parcă la asta s-ar fi gândit și el.

— Hei, felicitări numărului doi din an.

— Mulțumesc.

— Asta înseamnă că o să ai și tu unul dintre discursurile de la absolvire?

— Unul mai scurt, dar da.

Jasmine Ramundo o să vorbească vreo zece minute, eu doar vreo cinci.

— Abia aștept să-l aud.

Râde larg și apoi face lucrul ăla care îmi dă o tresărire în măruntaie – contemplă pământul de parcă acolo s-ar afla ceva profund și important. Ridică privirea spre mine.

— O să fii aici la vară?

— Da, o să fiu.

— Și eu.

Ne holbăm unul la celălalt și simt că obrații mi se încing tot mai tare. Nu mă pot gândi decât la un singur lucru: Aș vrea să fii tu primul, Wyatt Jones. Dacă-mi ceri să intru

acum în hambarul ăla, o să o iau la fugă într-acolo și o să fiu în pielea goală înainte să ajung la ușă.

Tușește. Se uită în altă parte. Ridică privirea. Zâmbește.

— Atunci ne vedem pe-aici.

— Ne vedem.

Trece pe lângă mine și în urma lui rămâne doar o petrecere obișnuită cu oameni obișnuiți, iar eu sunt unul dintre ei.

— Putem rămâne, dacă vrei.

Mă întorc și clilesc spre Saz. Tu de unde ai apărut? Dar chiar dacă mi-aș dori să rămân, îi văd fața.

— În niciun caz.

Prietenele pe primul loc. Mereu. Cânt tot restul drumului spre mașină.

După vreo oră, stau întinsă în patul meu și mă gândesc la Wyatt Jones. La toate lucrurile murdare pe care aș vrea să mi le facă. Noaptea atârână greu în cameră, împrăștiată puțin de lumina lunii, care poleiește totul.

Închid ochii și sunt tot eu, întinsă aici, în așternuturile galbene cu margarete, în pijamaua mea bleumarin cu pantaloni scurți, primită la ultima aniversare, cu multe cărți aruncate peste tot, fiindcă de când aveam șase ani îmi plăcea să mă îngrop în ele.

Deci sunt tot eu, dar de data asta sunt eu cu Wyatt peste mine. Wyatt Jones, cu picioarele alea de fotbalist și cu umerii de înotător și cu părul mirosind a clor și a soare. Wyatt Jones, cu ochii ăia care te ard când se uită la tine. Este deasupra mea. Sub mine. Pielea lui lipită de pielea mea. Buzele lui lipite de ale mele.

Am trupul încins între așternuturi și mâna unde mi-aș dori să fie mâna lui. Azvârl cărțile cât colo și ele cad bufnind pe podea. Mă mănâncă nasul, încep să mă scarpin. Un fir de păr mă gădilă pe frunte și suflu, ca să-l îndepărtiez. Ce mama dracului.

Respiră.

Concentrează-te.

Wyatt.

Wyatt.

Și iată-l din nou aici, în toată gloria goliciunii sale.

Wyatt.

După un minut, o mie de ace minuscule încep să-mi furnice prin piele.

El spune: Ești sigură?

Ca să fie și mai minunat decât este, Wyatt Jones e cunoscut pentru timiditatea lui. Când vorbește, o face pe un ton blând, un pic abraziv, care presupune o înțelepciune profundă. În mintea mea i-am construit o întreagă viață interioară, o viață în care este bun, empatic

și sensibil, dar suficient de puternic încât să ia pe sus o fată – pe mine, mai precis – și s-o arunce în pat.

Da, îi spun. DA.

Tu ești, Claude. Tu ai fost mereu.

Nu mai vorbi, Wyatt. Tacî în clipa asta.

Înțepăturile mi se răspândesc în tot trupul și Wyatt se metamorfozează în băiatul pe care l-am văzut odată într-un avion, cel care m-a fixat cu privirea în timp ce mergea pe culoar. Acum sunt în avionul ăla, îmbrăcată în stewardesă – dar una stilată, ca acelea de pe zborurile transatlantice. Ruj roșu, uniformă roșie. Sau poate bleumarin, fiindcă merge mai bine cu părul meu de clovn. Îl urmez spre toaletă; mă trage după el și încheie ușa, mă ridică cu brațele lui puternice și mari și mă așază pe blatul ăla îngust în care este fixată chiuveta, apoi îmi încolăcesc picioarele în jurul lui.

Chiar în momentul în care începe să mă sărute, băgându-și mâinile în părul meu, chipul i se estompează, transformându-se în Mean Jake, băiatul cu livrarea. Suntem în Pontiacul lui, Trans Am vintage, care miroase a pizza și a țigări, dar nu-mi pasă, fiindcă ne smulgem hainele de pe noi și dintr-odată el se transformă în domnul Darcy.

Nu. Domnul Rochester. Doar că eu nu sunt Jane Eyre, sunt eu însămi, într-un soi de costum de echitație, iar el mă sărută la lumina lumânărilor. Suntem în fața unui șemineu și apare brusc și o blană de urs întinsă pe jos, doar că nu sunt sigură de ce ar fi blana asta aici. E vreo blană în carte? Mă holbez la urs și ursul se holbează la mine, gen

Ești o criminală, iar totul este așa deprimant, încât scap de covor și acum stăm întinși direct pe podea, Rochester și cu mine, dar este groaznic de frig, pentru că Thornfield Hall este, până la urmă, un castel la țară, în Anglia. Rochester scoate de undeva o pătură, dar e prea târziu; l-am alungat.

În locul lui este iar Wyatt, îndreptându-se agale spre mine, așa cum face pe culoarele școlii; stă cu ochii lipiți de mine, iar privirea lui este atât de intensă și de serioasă, încât știu că asta e, gata. Și ne trezim la el în cameră, ai lui nu sunt acasă, lucrurile încetinesc atât de mult, încât îmi aud respirația, scurtă și rapidă, și aproape că o aud și pe a lui când mă privește în ochi și văd totul – pe el, pe noi – reflectat acolo.

Spune: Claude.

Claudine?

Claudine.

Iar apoi îl simt. Pe tot. Și nu-mi fac griji că sunt prea mică sau prea mare pe undeva, pentru că el nici măcar nu trebuie să spună Ești frumoasă. E ca și cum mi-ar fi spus-o deja.

Am rămas cu Wyatt și sunt mai aproape de el decât am fost vreodată de ceva, sunt încolăcită în jurul lui și în el, deodată șoptesc Da! în timp ce tot trupul mi se ridică de pe patul unde sunt întinsă. Pur și simplu se înalță și stă acolo, atârnat în aer, iar din el țâșnesc artificii de toate culorile. Sunt o explozie de culoare și foc, iar camera se învâртеște în lumină. Un milion de licurici scânteietori se răsucesc și erup în jerbe în jurul meu, ținându-mă în aer.

Aș vrea să trăiesc aici, înconjurată de furtuna asta de lumină palpătoare. Aș vrea să dureze la nesfârșit, dar, unul câte unul, licuricii devin fantomatici și se sting. Încerc să-i prind și să-i păstrez, dar ușor, ușor simt cum plutesc înapoi spre pat.

Așternuturile mă absorb treptat, de la cap la călcâie, până când rămân moale și nemișcată.

Deschid ochii și singura lumină vine dinspre lună. Acum îmi simt trupul greu, atât de greu, și parcă aș fi în derivă în așternuturile cu margarete, mă gândesc că n-am învățat suficient pentru ora domnului Callum, că nu am reușit să-mi găsesc pantoful stâng și să nu uit să-i aduc luni lui Alannis puloverul ei verde. Apoi mintea îmi alunecă spre Shane și spre hambar, spre coapsa mea udă, udă de tot, și dacă ceva a ajuns totuși în mine și o să rămân însărcinată și o să trebuiască să fac un copil și să mă mărit cu Shane Waller și să trăiesc în Ohio pe vecie?

Ultimele lucruri pe care mi le amintesc înainte de a adormi sub așternuturile cu margarete, în pijamaua mea bleumarin, sunt cuvintele lui Wyatt, Atunci ne vedem pe aici, ceea ce ar putea însemna orice, pentru că de astăzi întreaga lume este încă posibilă.

Șapte zile până la absolvire

Este aproape 11 dimineața și sunt la mine în cameră, vorbind la telefon cu Saz. Discutăm mai ales despre planurile noastre de vacanță. În primul și în primul rând, călătoria cu mașina pe care vrem s-o facem, adică noi

două explorând tot statul Ohio înainte de a-i spune la revedere pentru totdeauna sau cel puțin pentru următorii patru ani. Ne-am cumpărat costume de baie asortate (negru pentru mine, roșu pentru ea) și rucsacuri Kanken (bleu pentru mine, galben pentru ea), iar Saz a primit permisiunea să împrumute mașina pentru o săptămână sau două. Ea ar vrea să pornim din nord, iar eu din sud, vorbim și râdem deodată, așa că nu aud ciocănitul.

Ușa se deschide brusc și îl zăresc pe tata în prag; face fața aia în timp ce se uită la afișele de pe pereți, la tricourile, perechile de blugi, rochiile și cărțile aruncate peste tot, pe jos, în timp ce eu stau pe un munte de haine, ca pe vârful Kilimanjaro, încă râzând și încercând să-mi aduc aminte când naiba a intrat el ultima dată în camera mea, dacă o fi făcut-o vreodată.

Ar fi trebuit să bănuiesc ceva încă de atunci, dar n-am făcut-o. În schimb, i-am zis:

— Vorbesc la telefon.

— Trebuie să discutăm ceva, mi-a replicat el.

Acum nu mai râd, nu mai râde nici Saz, care spune:

— Ăla e taică-tău?

Pare la fel de uimită ca mine.

Tata se lasă pe colțul patului, cu tălpile așezate pe podea, de parcă ar fi gata să se ridice și să iasă pe ușă în orice moment. La început mă gândesc că s-a întâmplat ceva îngrozitor cu mama. Sau că o să-mi spună că ne-a murit

câinele sau ne-a murit pisica sau mi-au murit bunicii. Scormonesc prin amintiri, încercând să dezgrop acea ultimă dată când s-a așezat în felul ăsta ca să-mi vorbească și nu-mi pot aminti nimic de dinainte de 13 ani, când s-a uitat la mama și a spus: „Nu am vorbit adolescența nici când eram adolescent. Acum e în mâinile tale”.

Mă așez lângă el, cu câțiva centimetri între noi. Mă întreb unde e mama și dacă ea știe că tata e aici, iar apoi el spune:

— Mama ta m-a rugat să vorbesc eu cu tine...

Dintr-un motiv necunoscut, mintea îmi fuge imediat la Shane și la podul hambarului. Te rog, nu vreau ca ei să știe. Țăsta e cel mai rău lucru pe care mi-l pot imagina, fiindcă viața mea a fost până acum rezonabil de liniștită și rezonabil de lipsită de evenimente, probabil de aceea nu pot transmite niciun fel de sentiment atunci când scriu. N-am avut niciodată un gol în suflet.

Apoi tata își drege vocea și începe să vorbească folosind tonul acela al lui grav, serios, care nu seamănă deloc cu vocea sa obișnuită. Și vorbește, începe să plângă, ceva ce nu l-am văzut făcând niciodată.

Îmi spun în minte: Oprește-te. Nu plânge. Nu tu. Tații nu plâng. Ceea ce este stupid, într-adevăr, dar poftim.

Cred că rostesc:

— Nu plânge.

Sau poate că nu zic nimic.

Pentru că îmi spune că nu ne mai iubește, pe mine și pe mama.

Că ultimii 18 ani din viața mea...

18 ani care alcătuiesc toată viața mea...

au fost doar o glumă oribilă și că nici nu ne-a iubit vreodată, nici măcar o dată,

sau că poate a făcut-o pentru o foarte scurtă perioadă de timp, dar iubirea moare când obiectul ei nu poate fi iubit, așa cum nu putem fi iubite eu și mama

și, din păcate, este vina noastră că nu mai putem fi o familie.

Că are nevoie să plece departe ca să nu mai fie nevoit niciodată să ne privească, pentru că fie și numai prezența noastră îi face rău. Încă vorbește, dar nu-l mai ascult. Sunt prea preocupată de felul în care lacrimile i se rostogolesc în barba ușor nerasă, spre bărbie, apoi dispar. Unde se duc oare?

— Ghemotoc, spune el.

Porecla mea. Cea pe care o folosește numai el. Numele nostru special, doar pentru noi, escapadele secrete de la patiserie, înainte de școală, înghețatele secrete dinainte de cină, mersul prea în viteză cu mașina și filmele de groază la care ne uitam. Toate chestiile pe care mama e prea mamă ca să le permită. Chiar dacă toată viața mea noi două am fost Claudine și Lauren, Lauren și Claudine, femeile Llewelyn, pentru că mama n-a luat de fapt niciodată numele tatei, și noi am fost mereu mai mult

Llewelyn decât Henry. Ceea ce înseamnă, în fond, că noi credem în existența posibilității și a magiei, în loc să ne uităm mereu la partea practică (adică înfricoșător de realistă) a lucrurilor.

Între timp, tata a stat prin preajmă, nu la fel de mult ca noi, privind, aplaudând și alăturându-ni-se cât de mult a putut. Toată viața mea, toată lumea ne-a iubit pe noi, cele două Llewelyn. Toată lumea, se pare, în afară de el.

— Ghemotoc, spune el din nou. Nu înseamnă că nu-mi pasă de tine.

Chiar și acum, în momentul ăsta, când podeaua îmi fuge de sub picioare, când privesc în jos, dincolo de tălpi, întrebându-mă cum o să mai stau vreodată în picioare, el tot nu reușește să spună iubire. De pildă, nu înseamnă că nu te iubesc.

Apoi spune:

— Doar că nu pot avea o familie acum.

Și poate că nici nu spune ceva din toate astea, de fapt, dar asta este ceea ce aud eu. Iar în momentul acela încetez să-i mai urmăresc lacrimile și să-i mai văd barba și mă uit ținută spre locul unde era podeaua. Nu mă pot gândi decât la felul cum era acolo în urmă cu un minut, iar acum nu mai e. La felul în care poți trece printr-o zi întreagă, zile și zile la rând, fără să te gândești la podea sau la pământul de sub picioare, doar pentru că presupui, pur și simplu, că va fi mereu acolo. Până când nu mai este.

În realitate, conversația a decurs cam așa:

Tata: Trebuie să vorbesc cu tine.

Eu: OK.

— Nu vreau să crezi că e vorba de altcineva. Este important să știi lucrul ăsta. Dar mama ta și cu mine ne separăm, iar ea mi-a cerut mie să-ți spun, fiindcă nu a fost ideea ei; a fost ideea mea.

Vorbește și se uită în altă parte. Apoi continuă:

— Pur și simplu nu mai pot face asta, acum. Nu mai pot.

Și în continuare:

— Nu-i vorba de tine și nu e vorba de mama ta. E vorba de mine. Am vrut să rămânem împreună până termini tu liceul. N-am vrut să te dezrădăcinăm. În următoarele două săptămâni o să stăm împreună aici, în casă, apoi o să ne separăm.

Când spune separăm mă gândesc la o inimă tăiată, deschisă, sau la niște membre hăcuite.

— Dar ieri m-ai dus la școală cu mașina.

Ceea ce aș vrea să spun este: Ieri eram bine. Am mâncat fursecuri rotunde cu gem, am mers în tăcere sociabilă și ai condus mai repede decât toți ceilalți de pe stradă.

— Lucrurile au evoluat în timp, spune el. Pur și simplu am încercat să ne dăm seama cum e cel mai bine pentru tine, pentru mama ta și pentru mine.

Deci el știa de toată treaba asta când treceam cu mașina peste Main Street Bridge. Când mergeam în centru. Când mâncam fursecuri în fața patiseriei Joy Ann.

Brusc mă simt lăsată pe dinafară. Ca și cum în toți acești ani, chiar dacă eram Claudine și Lauren, Lauren și Claudine, eu am crezut că în căsnicia asta eram toți trei, căsătoriți laolaltă, și abia acum realizez că, de fapt, nu eram decât noi două.

— Nu vreau să vorbești cu nimeni despre asta, Ghemotoc, nici măcar cu Saz. Cel puțin până când aranjăm totul. Știu că îi iubești pe Saz și pe părinții ei, dar suntem prieteni cu ei și nu suntem pregătiți să afle. Nu suntem pregătiți să afle cineva. Nu încă.

Iată cât de amorțită sunt: nu mă înfurii; nici măcar nu întreb de ce. Nu spun: Nu-mi poți zice tu cui să spun și cui să nu spun despre asta. Nu poți să vii tu și să-mi zici că lumea s-a sfârșit, iar după aia să-mi ceri să nu spun nimănui. Nu fac decât să stau aici, cu mintea golită, cu mâinile blegite în poală, cu inima ofilindu-mi-se în piept, cu picioarele atârând peste marginea patului, în spațiu, pentru că podeaua nu e de găsit.

Îmi spune de undeva, din depărtare:

— Orașul ăsta este al dracului de mic - ultimul lucru de care avem nevoie este ca oamenii să ne vorbească pe mine și pe maică-ta, pentru că n-au nimic altceva mai bun de făcut. Și nu vreau să fac lucrurile mai dificile pentru tine decât sunt deja.

După asta, nu mai aud nimic.

După ce pleacă el, vine mama și mă ia în brațe. Îmi spune că putem vorbi dacă vreau, că este important să vorbim despre asta și să lăsăm lucrurile să iasă la lumină.

— Trebuie să lași lacrimile să vină, spune ea mereu. Pentru că, dacă nu le lași, vor ieși din tine până la urmă – poate nu sub formă de lacrimi, ci sub formă de furie sau de ceva mai rău.

— Deci e adevărat, îi spun.

— E adevărat.

Și, dintr-odată, sunt copleșită de sentimentele care îmi inundă ca un val mâinile, inima, fiecare parte a trupului adineauri scobit și mort, și aproape că mă încovoi de durere. Mă simt de parcă o bombă a fost lansată din cer direct în camera mea, direct în capul meu.

— Știu că s-a întâmplat pe neașteptate. Și că e mult de îndurat. Și îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Mă strânge și mai tare în brațe.

— Tata spune că n-am voie să vorbesc despre asta.

O clipă mă întreb dacă mă poate auzi, pentru că vocea mea pare îndepărtată, ca și cum s-ar afla închisă într-o cameră întunecată și pustie, fără uși sau ferestre.

— Nu în afara casei, până vedem cum facem.

Încerc să sugrum speranța care dă să iasă la suprafață odată cu până vedem cum facem, de parcă toată treaba ar fi ceva încă reparabil și indecis.

— Cum am putea eu și Saz să mergem în călătorie, iar eu să nu-i spun nimic?

— Nu sunt sigură că va mai exista vreo călătorie, Claude. Cel puțin nu în viitorul imediat.

— Dar am plănit-o deja.

— Știu asta și-mi pare rău.

Și îmi dau seama că și ea e la fel de pierdută ca mine.

— Serios acum, și eu încerc să înțeleg ce se petrece.

Apoi rămâne tăcută, aproape că o pot auzi cum își alege cuvintele cu foarte mare grijă.

— Dar ceea ce trebuie să ai mereu în minte este că tu n-ai nicio legătură cu toate astea. Tata și cu mine te iubim mai mult decât orice pe lume.

După ce pleacă mama, rămân întinsă în pat. Fără grămezile de cărți. Fără visuri despre Wyatt sau despre călătorie. Doar eu, întrebându-mă unde a dispărut podeaua.

Stau așa, întinsă, multă vreme.

Casa e cufundată într-o tăcere deplină, doar la un moment dat aud ușa garajului ridicându-se și motorul de la mașina tatei, care se îndepărtează. Iar apoi, puțin mai târziu, aud o bufnitură în ușa camerei: e Dandelion, pisica mea, care vrea să intre. Dar nu mă mișc. Rămân întinsă în continuare.

Și rămân întinsă în continuare.

Când a erupt Vezuviul, locuitorii din Pompeii au fost luați complet pe nepregătite, dar ceea ce știm din scrierile unui supraviețuitor este că au existat câteva avertismente. Vălătuci de fum. Cutremure de pământ. Cum am putut să nu văd semnele? Cum am putut să nu-mi dau seama?

Mă gândesc la toți cei din istoria lumii ale căror vieți s-au schimbat într-o clipită, precum cea a femeii după care mi-am primit numele. Strămătușa mamei, Claudine Blackwood, a cărei mamă s-a sinucis împușcându-se în dormitorul casei lor de pe o insulă din Georgia, pe când Claudine avea doar cinci ani. S-a întâmplat într-o joi, după micul dejun, la puțin timp după ce tatăl lui Claudine a ieșit din casă. Fetița a fost cea care a auzit împușcătura, cea care și-a găsit mama zăcând într-o baltă de sânge. A fost una dintre acele tragedii pe care mama, scriitoarea, le denumeste momente definitorii: clipa aceea în care viața ți se schimbă brusc și rămâi adunând cioburile. Mama spune că ceea ce te definește, de fapt, este felul în care aduni aceste cioburi.

Chiar și după întâmplarea asta, mătușa Claudine a rămas în casă, împreună cu tatăl ei. A petrecut câțiva ani în Connecticut, la școala pentru fete a domnișoarei Porter, dar s-a întors definitiv pe insulă la vârsta de 19 ani. Când a murit tatăl ei, a moștenit casa. M-am întrebat adeseori cum trebuie să fi fost să crești în același loc unde s-a sinucis mama ta, să intri de mii de ori în dormitorul acela, de-a lungul timpului.

Mătușa Claudine a fost ruda preferată a mamei. Pe când avea vreo zece ani, mama a fost în vizită la ea și a găsit în ușa dulapului gaura făcută de glonț. A spus că putea să

bage degetul pe acolo. Am văzut niște poze ale lui Claudine; părea o femeie curată și îngrijită, cu părul blond tuns într-un bob scurt și trei teckeli grași care o urmau peste tot. Era îmbrăcată în pantaloni bej și o cămașă descheiată la gât, dar, potrivit mamei, avea o alură regală.

Mi-aș dori s-o pot întreba pe mătușa Claudine dacă, privind înapoi, au fost semne care să anunțe ce avea să facă mama ei, însă Claudine a murit înainte de nașterea mea. Și poate că a văzut semnele, poate nu. Până la urmă, mătușa avea doar cinci ani când s-a întâmplat. Orice amintiri ar fi avut despre mama ei sau despre cum ar fi fost fetița Claudine dacă arma aceea n-ar fi tras vreodată, s-au dus odată cu ea. N-a lăsat în urmă un soț și niște copii sau pe cineva care să ne poată spune de ce a rămas pentru tot restul vieții ei în casa aceea de pe o insulă așezată pe coasta Georgiei.

Însă povestea ei mă face să mă întreb: Oare acesta este un moment definitoriu pentru mine? Și, dacă da, ce voi face cu toate cioburile astea?

La un moment dat, îmi dau seama că ar trebui să merg mai departe. Că stând aici, întinsă, nu fac decât să înrăutățesc lucrurile. Așa că îmi iau telefonul. Saz mi-a trimis 15 mesaje scrise și a lăsat trei mesaje verbale. În loc să merg la parter și să mănânc ceea ce tata numește „mic dejun în locul prânzului”, așa cum am făcut în fiecare sâmbătă dimineață în ultimii 18 ani, închid telefonul și iau de pe noptieră caietul și pixul pe care le țin mereu acolo. Toată viața mea am scris istorioare despre orice, fiindcă am simțit că orice merită să aibă o istorie. Chiar dacă era vorba doar despre o placă veche de marmură încastrată în peretele din subsol. De unde vine? Cine a pus-o acolo? Și de ce?

Lucrul pe care nu-l știe nimeni – scriu un roman. Unul prost și mult prea lung, de care sunt îndrăgostită de-a binelea, chiar dacă n-are intrigă, dar are vreo șapte sute de personaje și probabil n-o să-l termin niciodată. Până acum am umplut cu el trei caiete și merg mai departe. Într-o bună zi, fie o să arunc cât colo caietele astea, fie o să transcriu în laptop tot conținutul lor.

Deschid caietul. Scot capacul pixului.

Mă holbez la pagina goală.

Ea se holbează la mine.

— Nu te mai holba la mine, îi spun.

Îmi scriu numele, doar ca să arăt cine e șefa aici. Claude.

Îl încercuiesc. Îl încercuiesc încă o dată, apoi încă o dată, până când numele meu pare prins într-un nor înfuriat.

Îmi scriu tot numele. Claudine Llewelyn Henry. Llewelyn, numele mamei de dinainte de căsătorie. Îl tai pe Henry și scriu: Claudine Llewelyn. Poate că asta voi fi de acum înainte.

Iau telefonul, îl pornesc și o sun pe Saz.

— Ce voia tatăl tău?

— Poftim?

— Tatăl tău, spune ea. Ce voia?

— Nimic. Doar să vorbim despre absolvire. Vin bunicii în vizită, ca să-mi audă discursul.

Iar apoi îmi spun: Oh, chiar fac chestia asta. Chiar nu-i zic nimic. Mă uit în jos, la partea interioară a brațului, unde m-am ciupit atât de tare, încât pielea a început să mi se învinețească.

— Ai o voce ciudată. Ești sigură că e totul OK?

— Sunt bine. Doar un pic obosită. N-am prea dormit.

Atunci îmi vine să-i povestesc, chiar dacă tata a zis să n-o fac, chiar dacă și mama a fost de acord că n-ar trebui să spunem, despre bomba care tocmai mi-a căzut în cap și în inimă. Însă așa lucrurile ar deveni reale și în momentul ăsta nu-mi par astfel. Așa că o întreb:

— Ce faci mai târziu?

Doar ca să văd ce se întâmplă, îmi împung pielea cu vârful pixului, iar și iar, până când se albăstrește toată de la pastă sau poate de la vânătăi.

— Nimic. Acum mă uit pe jumătate la un film și fac o păpușă voodoo Leah Basco.

— Poți să iei mașina?

— Cred că da. Dar poți și tu să vii aici.

Saz locuiește la trei străzi de mine.

— OK.

— Sau putem să mergem la Dayton, dacă vrei.

Mă gândesc la o plimbare cu mașina, în viteză, și la muzica dată tare, tare de tot.

— Mai bine așa.

— Ești sigură că ești OK?

Mă uit în jos, spre caietul în care am umplut pagina cu numele meu. Claude de trei sute de ori. La punctulețele albastre de pe braț.

— Sunt sigură.

Închidem și mă pregătesc să aștept în camera mea pentru următoarele cinci sau șase ore, ca să nu fiu nevoită să cobor la parter și să vorbesc cu mama.

Conduce Saz. Are o Honda veche de cinci ani pe care o folosește în comun cu fratele ei, Byron. Mergem cu viteză, cu muzica tare și cu geamurile coborâte, și nu vorbim despre Yvonne, Wyatt sau Shane. Ne lăsăm pe noi însene să facem parte din aer, din noapte și din cântec și cântăm până răgușim.

Asta e partea Saz și Claude, cele mai bune prietene crescând într-un orașel mult prea mic. Ea a fost prima persoană care m-a făcut să mă simt ca acasă în Mary Grove. Ne-a legat faptul că niciuna dintre noi nu este născută aici și am devenit împreună „alea venite din altă parte”. La zece ani, imediat ce am descoperit că plănuim amândouă să devenim scriitoare, ne-am decis că o să plecăm din Mary Grove și într-o bună zi o să fim Persoane Importante în lumea asta. Am convenit că, pentru supraviețuirea noastră, era absolut necesar să lăsăm în urmă acest oraș și statul Ohio. Și așa a început lista – o listă cu tot ce urma să facem și să realizăm odată ce am fi fost libere. În clasa a cincea am înființat o formație numai

de fete, ca să putem pleca mai devreme în lume. Nu eram prea bune la cântat, dar eram minunate la ascultat și dragostea noastră pentru toate perioadele și pentru toate genurile muzicale ne-a dus la Françoise Hardy și fetele yé-yé din anii 1960. Erau femei despre care am învățat în clasa a șaptea, la ora de franceză și care – în franțuzismul lor uluitor, exotic – ne-au transportat în afara ființei noastre și în afara orașelului nostru din Midwest și ne-au inspirat o adevărată obsesie pentru toate chestiile vechi și franțuzești.

Ajunse la Dayton, urcăm treptele Institutului de Artă, care e închis, dar este luminat în exterior. Stăm ghemuite din cauza vântului și a frigului, chiar dacă este aproape vară. Ne uităm cum se schimbă culoarea cerului, din cenușiu în auriu, apoi în roz și bleumarin. Apare luna, urmată de stelele prea luminoase. E ceva nedrept în prezența lor.

La 11 ani, când Saz a ajuns la concluzia că este adoptată, pentru că frații ei scunzi și tăcuți și părinții ei scunzi și tăcuți nu începuseră încă s-o înțeleagă, am hotărât că a fost un copil găsit. Și chiar dacă eu îmi iubesc părinții și sunt exact ca ei, o combinație perfectă între ei doi, am hotărât că s-ar putea să fiu și eu copil găsit. În ciuda staturii liliputane a lui Saz și a membrelor mele mult prea lungi, a pielii ei cafenii și a pistruiilor mei, a părului ei drept și negru și a mopului de un portocaliu electric din capul meu, ne-am spus că am fost separate la naștere și că singura explicație posibilă este că trebuie să fi fost furate de la adevărata noastră familie. Am creat pentru noi însene o întreagă istorie scrisă a părinților reali, a fraților reali și a oamenilor care ne furaseră. La 13 ani am făcut un plan – când vom termina liceul, vom pleca spre California, unde vom închiria un apartament și ne vom câștiga traiul ca scriitoare. De-a lungul anilor, pe măsură ce am devenit

prietene tot mai bune și mai bune, a devenit greu de zis unde începea Saz și unde mă terminam eu.

Și totuși, cumva, în toamnă urma să mergem la facultăți diferite. Eu la Columbia, în New York. Saz, la Northwestern, în Chicago. Am căzut de acord să nu vorbim despre asta până la finalul verii, pentru că ni se pare insuportabil gândul că vom fi separate.

Saz scoate din geantă o sticlă de votcă. Mi-o întinde și beau, cu toate că detest gustul. Îmi place în schimb căldura, senzația de ars pe care mi-o provoacă în piept imediat ce o dau pe gât. De parcă aș avea un furnal micuț acolo. Ne așezăm, uitându-ne peste oraș. Încă din clasa a zecea veneam aici când nu voiam să vorbim, dar aveam nevoie să ne simțim mai bine. Ne gândim la locul ăsta ca la Institutul nostru de Artă, la fel cum ne gândim și la șoseaua I-70 ca la autostrada noastră și la Mary Grove ca la orașul nostru, chiar dacă nu prea ne potrivim acolo.

Îi pasez sticla înapoi lui Saz, însă ea scutură din cap:

— Conduc.

Trag eu o dușcă și pentru ea.

— Hen, am ceva să-ți spun.

Încă de când aveam zece ani îmi zice Hen, prescurtarea de la Henry, prescurtarea de la Claudine Henry. Lew, aș vrea să-i zic. Mai bine spune-mi Lew. Acum sunt Claudine Llewelyn.

Și eu am ceva să-ți spun.

Expiră, ca și când și-ar fi ținut multă vreme respirația.

— M-am culcat cu Yvonne.

Înainte de a-i putea răspunde Dar tocmai am văzut-o aseară cu Leah - sau a fost acum multă vreme?, Saz adaugă:

— Îmi pare rău că nu ți-am zis când s-a întâmplat.

Spun primul lucru care îmi trece prin cap:

— Dar are o iubită.

— Au stat despărțite o vreme.

— Când te-ai culcat cu ea?

— Acum trei săptămâni. Îți amintești când Mara și cu mine ne-am dus la Adam Katz? În weekendul ăla, când tu ai stat cu Shane? Atunci s-a întâmplat.

— Oh.

Acum trei săptămâni.

— Știu că trebuia să așteptăm să ne îndrăgostim și să facem sex în același timp, dar aveam zece ani când am făcut jurământul ăla, Hen. Știi că ies la întâlniri. Poate că nu prea mult. Nu atât de mult ca Alannis.

— Nimeni nu iese așa de mult ca Alannis.

— Nu-i așa? Dar, nu știu cum, nimeni n-a contat cu adevărat până acum. Ca acum. Adică au contat, dar nu au ajuns până aici. Exact aici, înăuntru.

Se freacă în zona de deasupra inimii și apoi se bate de două ori peste piept.

— Nici nu mi-am dat seama cum s-a întâmplat. Nu-mi dau seama cum a făcut. Cred că nici n-ai cum să-ți dai seama, spune ea zâmbind, pierdută în amintirea despre Yvonne.

Nu știu din ce motiv, vestea asta mă lovește aproape la fel de mult ca aceea despre părinții mei, pentru că aici se află un alt secret păstrat de cineva față de mine. Sunt genul de persoană de care oamenii simt nevoia să ascundă chestii și toate lucrurile despre care am crezut că sunt adevărate nu sunt, de fapt. Simt cum îmi cedează plămânii. Mă uit țintă la treptele de beton, dar nu mai sunt acolo. Între tălpile mele și pământ nu mai este decât aer, mult aer.

Îmi dreg vocea, pentru că mi s-a uscat brusc gâtul.

— De ce n-ai zis nimic?

— Nu știu. Ar fi trebuit să-ți spun. Nu eram sigură ce a fost, ce suntem eu și Yvonne una pentru cealaltă. Cred că am vrut ca mai întâi să înțeleg lucrurile astea.

— Și? Le-ai înțeles?

— Nu complet, nu încă. Dar n-am mai vrut să nu-ți povestesc.

— Vrei să spui că n-ai mai vrut să păstrezi secretul.

— Da.

Chiar dacă stau aici, păzindu-mi cu strășnicie propriul secret, al ei mă înjunghie ca o rană deschisă. Aș vrea să și-

I ia înapoi și să reconstruiască treptele, ca să putem sta împreună pe ele, una lângă alta, ca până acum.

— Yvonne te-a pus să-i promiți că n-o să spui nimic? Din cauză că încă era cu Leah?

— Nu. Motivul pentru care nu ți-am zis este la mine. În plus, virginitatea este al dracului de subiectivă, Hen. Este ceva inventat de bărbații hetero, albi și bătrâni care conduc țara asta, sau oricare ar fi echivalentul lor de pe vremuri, ca să te facă să te simți lăsată pe-afară, nesemnificativă și oarecum incompletă. De fapt, nu înseamnă nimic, cel puțin nu pentru mine.

— Dar prima ta dată cu Yvonne a însemnat ceva.

— Da. A însemnat totul.

Iar vocea i se frânge – gen, chiar i se frânge, de parcă n-ar mai putea să țină în ea toate emoțiile pe care le trăiește. Ar trebui să-mi las deoparte durerea și furia și să o întreb cum a fost, ce a simțit, ce a însemnat pentru ea și Yvonne. Ar trebui s-o întreb ceva despre ea, pentru că momentul e memorabil și important și, îmi place sau nu, treaba cu Yvonne chiar se întâmplă. Dar când deschid gura, singurul lucru pe care sunt în stare să-l spun e că s-ar putea să fiu însărcinată cu Shane Waller.

— Știi că nu mai suntem în anii 1950, da? Gen, mai ai și alte opțiuni dacă ești cumva însărcinată, ceea ce, apropo, nu ești.

— Mi-a zis că sunt precum cutiile alea vârate una într-alta și de fiecare dată când deschide una, găsește alta înăuntru.

Mă uit în jos, spre locul unde ar trebui să fie treptele, dar acum a dispărut și pământul.

— Cred că știm amândouă că nu există decât o cutie în care el ar vrea să intre cu totul, spune Saz.

Până la Mary Grove sunt cam 55 de kilometri. În loc să vorbim, dăm muzica atât de tare, încât o simt intrându-mi în fluxul sangvin, prinzând rădăcini în oasele mele. Saz conduce cu o mână scoasă pe fereastră. Ia o curbă prea rapid și strigăm odată cu muzica, iar eu îmi dau părul pe spate, pentru că mi-l suflă vântul tare de tot și dacă nu-l țin bine o să-l înghit cu totul. Cu mâna liberă apuc sticla cu votcă și beau din ea, iar arsura și muzica din oase mă fac să mă simt vie. Ajungem la Mary Grove în 20 de minute, pentru că Saz conduce mai repede decât oricare dintre cunoscuții mei, chiar și decât tata.

În strălucirea palidă a bordului, îmi cercetez interiorul brațului, unde sunt vânătăile. Vânătăi mici, de la ciupiturile mici pe care mi le-am făcut undeva între azi-dimineață și acum, doar ca să fiu sigură că nu visez toate astea.

Intrăm la mine în cartier, urmând curba și panta drumului.

Tot nu pot să-i spun.

Coborâm un deal.

Acum îi pot spune.

Luăm o curbă. Încă una.

Pot să deschid gura și să las cuvintele să iasă, și apoi ea o să știe și o să mă ajute să găsesc un sens pentru toate astea și n-o să mai fiu singură și totul o să fie real.

Mașina se oprește în fața casei mele. Rămânem acolo preț de o clipă, cu muzica încă mergând. Nu vreau să intru. Nu vreau să-mi văd părinții.

Dar nici nu pot sta în mașină la nesfârșit, fiindcă Saz o să vrea să știe ce se petrece, așa că mă pregătesc să mă dau jos. Se apleacă peste scaun și pune mâna pe brațul meu, oprindu-mă.

— Îți dai seama că ăsta nu e sfârșitul prieteniei noastre, da? Nu doar că tu te duci la New York, iar eu la Chicago, dar acum mai e și povestea asta cu Yvonne și cu mine? Treaba cu îndrăgostitul nu are de-a face cu tine, Hen, sau cu planurile pe care ni le-am făcut. Are de-a face cu fata asta care chiar îmi place și cu momentul, zic și eu, potrivit. Dar n-o să însemne în niciun caz sfârșitul prieteniei noastre.

— Știu.

Însă în inima mea se simte o pâlpare care mă stânjenește. Saz a încălcat o promisiune. Poate că a fost un legământ naiv. Un legământ de acum opt ani, făcut de două fete de zece ani. Dar mai mult decât legământul, este faptul că Saz a ținut-o pe Yvonne în secret față de mine. Nici măcar n-am avut ceremonia de absolvire, nici măcar n-am plecat încă de acasă. Câte alte secrete vor mai fi odată ce Saz va merge la Northwestern, iar eu la Columbia, și nu vom mai fi aici, împreună, în Mary Grove? Câteodată lucrurile se sfârșesc, chiar dacă noi nu vrem asta.

Poate că nimic din toate astea nu m-ar fi afectat atât de tare dacă n-aș fi avut și eu propriul secret, unul care aparține părinților mei, iar acum mi l-au dat mie să-l țin. Un secret pe care nu-l vreau.

Mă forțez să-i iau mâna într-a mea.

— Mi-ar fi plăcut să mergem în California.

— Și mie.

Privirile ni se întâlnesc; are ochii întunecați și sclipitori. Saz arată de obicei de parcă s-ar gândi la un milion de chestii interesante deodată. Dar în momentul ăsta ochii ei sunt tăcuți și în spatele fericirii legate de Yvonne, văd îngrijorarea, tristețea și poate chiar teama că aș putea fi supărată pe ea. Îi spun:

— N-aș putea să mă supăr niciodată pe tine. Mai ales dacă ți-ai urmat inima.

Mai ales nu atunci când am și eu secrete față de tine.

— Promiți?

— Promit.

Îi văd pe față ușurarea. Îmi strânge mâna. Cu cealaltă mână scobește după sticla de votcă. Ia o înghițitură acum, că e aproape de casă. Apoi spune, foarte încet:

— Chiar îmi place mult de ea.

Iar asta se simte ca o moarte, ca și când Vechea Saz și Vechea Claude au dispărut brusc. De data asta o strâng eu pe ea de mână, fiindcă, dacă nu o fac, s-ar putea să

izbucnesc în lacrimi și să-mi pierd cumpătul chiar aici, acum. Apoi o îmbrățișez cu putere, prelung, înainte de a ieși din mașină.

— Hei, spune ea, aplecându-se pe scaun, cu ochii sclipind. Te iubesc mai mult decât pe Arianna Grande, Tootsie Rolls și vara.

Facem chestia cu Te iubesc mai mult decât de când avem zece ani, pentru că ne iubim una pe cealaltă dincolo de aceste câteva cuvinte și am avut nevoie de un mod de-a o spune.

— Te iubesc mai mult decât pe Zelda Fitzgerald, macaroanele cu brânză Kraft și primăvara.

Dar cuvintele cad terne pe pământ, la picioarele mele. Ridică mâna și flutură degetul mic, așa că îl agăț cu degetul meu mic, făcut cârlig. Apoi trântesc ușa și alerg spre casă.

Șase zile până la absolvire

Când mă trezesc a doua zi, lumea este diferită. O diferență pe care mai degrabă o simt decât o văd, ca și când s-ar fi schimbat ceva în gravitația Pământului.

Există o proză scurtă scrisă de Ray Bradbury, despre un bărbat care plătește o companie denumită Time Safari să-i înlesnească o călătorie în timp, ca să poată împușca un dinozaur. Nu poate ucide decât un anumit exemplar, care a fost însemnat cu grijă, pentru că este bătrân, bolnav și urmează oricum să moară. Ucigându-l, bărbatul nu va

deranja echilibrul naturii. Este prevenit să stea pe cărarea marcată de Time Safari. Să nu se aventureze defel în afara potecii. Dacă ucide orice altceva, indiferent cât de mărunț, ar putea arunca în aer viitorul omenirii.

Și bineînțeles că omul iese de pe cărare și aproape că sunt nevoiți să-l abandoneze acolo, iar când se întorc în prezent, lumea arată așa cum au lăsat-o. Dar nu este exact la fel cum au lăsat-o. Și atunci - ta-da-da - bărbatul găsește un fluture strivit pe talpa bocancului său. Și știe că a schimbat totul.

Ce fel de lume este acum, n-ai de unde să știi.

Așa par acum și camera mea, casa mea, viața mea. Mama, tata, Saz, soarele, Pământul. Atmosfera. Stelele. Podeaua. Toate au dispărut.

Săptămâna absolvirii

Zilele care urmează sunt ciudate, ca acelea de după un dezastru natural, când lumea devine mult prea tăcută. Părinții mei și cu mine ne mișcăm prudenți unul în jurul celuilalt, figurine de sticlă într-o casă de sticlă, iar când suntem afară ne mișcăm încă și mai prudent, ca să nu trădăm nimic ce ar putea fi văzut de alții.

Tata și cu mine suntem rareori singuri, unul cu celălalt. Îi spun lui Saz că săptămâna asta tata trebuie să ajungă la serviciu foarte de dimineață și o întreb dacă poate să mă ia și pe mine în drum spre școală. Vorbește tot drumul, dar

Îmi place cum vorbele ei umplu liniștea, aerul și găurile care s-au format în mine.

Acasă, dacă îl văd pe tata intrând într-o cameră unde sunt doar eu, inventez o scuză și plec. Nu știu ce i-aș putea spune: Te rog, adu-l pe tata înapoi, pentru că pe tine nu te recunosc, persoana asta care a decis să ne părăsească pe mine și pe mama. Nici nu știu dacă te-am cunoscut vreodată. Nu vreau să te cunosc. Pare să fi priceput – sau poate că nu știe nici el ce să-mi spună –, pentru că nu mă presează. Pe de altă parte, mama pare derutată. Dar treaba nefirească este că, totodată, amândoi se poartă și ciudat de normal. Își văd de treburi și ne îndeplinim fiecare sarcinile casnice obișnuite, luăm cina și ne uităm împreună la Netflix, cu excepția unei seri sau două când tata lucrează până târziu. Dar nici asta nu e ceva neobișnuit.

În timp ce ne adaptăm rolurilor de zi cu zi, simt cum îmi crește în piept un mugure mic și delicat de speranță. Poate că nici n-o să se întâmple, până la urmă. Poate că e un soi de criză a vârstei mijlocii prin care trec toți tații. Poate că mama o să-l facă să se răzgândească. Poate că totul a fost o greșeală. Mă uit insistent la podeaua din camera mea până când îmi spun că o pot vedea din nou și că nu se va sparge ca gheața subțire dacă o să calc pe ea.

Între timp viața merge înainte și încerc să nu fiu prea șocată că se întâmplă așa. Luni mă duc la școală – ultima mea zi de luni din liceu – și mă aștept ca toată lumea să vadă că sunt Claude, dar nu chiar Claude. Vechea Claude a fost înlocuită de Robotul Claude, care stă la ore, merge pe holuri, ia prânzul și își ascultă prietenele vorbind despre sex și facultate sau plângându-se de corpul lor. Nu mi-am dat seama niciodată cât de greu ne este în corpul nostru. Îmi spun: De ce suntem așa de rele cu noi însene? De ce

nu suntem fericite cu ce avem? Și apoi o spun și tare, iar Alannis și Mara se uită la mine de parcă le-aș fi spus că sunt niște monștri.

În timpul pauzei de prânz îmi vine și ciclul, ceea ce înseamnă că nu sunt însărcinată cu copilul lui Shane Waller, dar abia dacă simt ușurarea. Mă văd cu Shane după aceea, la ora de matematică, și nu ne vorbim deloc. Nici măcar nu se uită la mine, ca și când am fi niște străini, nu doi oameni care au ieșit împreună în ultimele două luni. Pentru mine este al dracului de bizar ca într-un minut să fii despuiat alături de cineva și în următorul să se poarte de parcă nu v-ați fi cunoscut vreodată, și totuși, în mod ciudat, sunt OK cu asta, așa că mă întreb dacă mi-a păsat vreodată cu adevărat de el. Poate că domnul Russo are dreptate și sunt incapabilă să simt ceva.

Doar că mai târziu, în aceeași zi, pe holul din fața bibliotecii îi văd pe Wyatt Jones și Lisa Yu giugiulindu-se lângă dulapul ei, iar când mă uit la ei simt cum mă destram de tot. Lisa este mai tare decât a fost vreodată cineva pe planeta asta. Este mai tare decât aș putea visa eu vreodată să fiu. Iar acum el i-a sorbit de tot buzele și limba, cu totul. Nu și tu, Wyatt Jones, îmi vine să zic. Am nevoie să stai liniștit, să rămâi acel Wyatt care ai fost mereu. Fără să te schimbi. Fără să pleci, ca toți ceilalți.

Saz spune:

— Controlează-ți mimica, Hen. Uită-te în altă parte! Uită-te în altă parte!

Clipesc, fiindcă până în momentul ăsta nici n-am știut că e aici.

— Când s-a întâmplat chestia asta? o întreb, referindu-mă la Wyatt și Lisa. Lui Wyatt nu îi place Lisa Yu. Îi plac eu. De când a ajuns ea să-l sărute? Eu ar trebui să mă giugiulesc cu el, nu ea.

Și așa mai departe. Chiar și în urechile mele cuvintele sună absolut naiv și copilărește.

Saz începe să fredoneze cântecelul despre înghețată, iar eu mă gândesc: Care este reacția mea obișnuită atunci când Saz fredonează cântecelul despre înghețată? Îmi accesez banca de amintiri și mă strâmb la ea. Se strâmbă și ea la mine și mă simt ușurată, fiindcă am făcut-o să creadă că sunt Claude cea obișnuită, de zi cu zi.

— Bărbații sunt niște rahați, spune ea. De aia sunt recunoscătoare că-mi plac femeile.

Seara primesc un mesaj pe telefon - este Shane. Mă gândesc ca proasta că poate o să-și ceară scuze pentru... pentru ce? Că a vrut să facă sex cu mine? Că nu a fost băiatul care am vrut eu să fie? Mi-a trimis o poză și la început nu prea îmi dau seama la ce mă uit, dar apoi îl recunosc. Este Shane, dezbrăcat de la brâu în jos, cu textul Uite ce pierzi. Dă un semn dacă te răzgândești.

I-aș putea răspunde într-o mie de feluri - pentru început, Penisul tău e ultimul lucru la care îmi stă mintea acum -, dar în loc de asta șterg pur și simplu tot istoricul conversației. La revedere, Shane Waller. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce-am văzut la tine.

În dimineața următoare, înainte de școală, stau așezată pe covorul din camera mea, gândindu-mă la primul an după

ce ne-am mutat aici. Fosta mea cameră din Rhode Island este acum într-o ceață nelămurită, deasă, dar această cameră, chiar mai mult decât casa, este „acasă” pentru mine, primul spațiu personal pe care l-am umplut cu ființa mea. Raiul meu sigur, în care sunt la adăpost de orice – examene, profesori, despărțiri, certuri cu prietenele, stresul lumii de afară. Până în ziua în care tata a intrat aici și m-a lăsat fără podea.

Un ciocănit în ușă și apare mama. Intră în cameră și se așază lângă mine. Pe negândite, ne aplecăm frunțile și ni le sprijinim una de alta. Facem asta de când eram eu mică.

— Când ți-ai dat seama? Că lucrurile nu merg între tine și tata? o întreb.

— E greu de explicat.

— Gen, de o vreme încoace? Sau abia ai aflat și tu?

— Da și nu. Știam, dar nu știam.

Mama, care n-a fost niciodată ermetică față de mine, este ermetică acum, pentru prima dată în viața mea, și simt cum inima îmi încetinește și devine foarte, foarte tăcută, fiindcă este, într-un fel, mai rău decât momentul în care tata s-a așezat la mine pe pat, plângând.

— Asta-ți dorești tu sau el?

Oftează.

— Claude.

— Mamă.

Mama nu m-a mințit niciodată și sper că nu va începe acum, chiar dacă, pe drept sau nu, deja mă simt mințită.

— Asta-ți dorești? o întreb din nou.

— Nu, spune ea și îmi dau seama că e adevărat.

Mă așteptam să-mi spună că s-au răzgândit și că s-au hotărât să facă lucrurile să meargă. În schimb, mama îmi spune despre o insulă din Georgia unde sunt trimise soțiile și copiii care nu mai sunt iubiți, unde nu sunt mașini și nu există servicii de telefonie și unde aligatorii și caii sălbatici mișună în libertate. Îmi spune că vom fi exilate acolo. Că, imediat după absolvire, noi două vom părăsi această casă în care am trăit în ultimii opt ani, fiindcă tata ne gonește de aici.

Ce spune în realitate este că vom petrece vara în Georgia, pe insula unde a trăit toată viața stră-strămătușa mea, Claudine Blackwood. De obicei, în această perioadă din an, vizităm împreună familia mamei, în Atlanta, așa că avem alibiul perfect în fața prietenilor noștri din Mary Grove. O să ne oprim ca de obicei în Atlanta și apoi ne vom îndrepta spre insulă.

— De ce trebuie să fim noi alea care pleacă, din moment ce el e cel care ne părăsește? o întreb.

— Pentru că am nevoie să evadez o vreme din Mary Grove, de lângă tatăl tău și din casa asta. Doar ca să-mi pun un pic gândurile în ordine.

— Păi, eu o să merg cu Saz în călătorie. Așa că eu nu trebuie să merg pe o insulă ca să dispar din calea lui, pentru că o să fiu plecată.

— Claude.

— Mamă.

Și știu deja ce urmează să spună:

— Din păcate, călătoria va trebui să aștepte. Îți promit că o vei face la un moment dat, dar acum... doar pentru câteva săptămâni...

Scutură din cap și brusc i se umezesc ochii.

— Scumpo, acum am nevoie să vii cu mine.

Insula Divorțului este un soi de litoral public sau un parc național, ceva de genul. Pe lângă aligatori și cai sălbatici, geme de ruine și istorii de familie. Timp de aproape cinci săptămâni – exact 35 de zile – vom sta în casa unei verișoare a mamei, Addy. Mama a fost alături de Addy atunci când a divorțat și când fiul ei s-a înecat în curentul de reflux, în vara când a împlinit 12 ani. Acum este rândul lui Addy să fie alături de noi.

Pisica va rămâne la noi, iar câinele, la tata. Chiar și animalele de casă se separă.

Vineri după-amiază ajung părinții tatei, venind din Pennsylvania. Aștept să le spună despre mariajul distrămat și că le trimite de acasă nora și unica nepoată, imediat ce-mi voi căpăta diploma de absolvire, dar nimeni nu zice nimic, iar tata își petrece toată ziua în bucătărie, preparând unul dintre felurile lui de mâncare – mușchi de vită cu sparanghel înăbușit și macaroane cu brânză de patru feluri, pe care le face de la zero.

În timp ce el se ocupă de mâncare, bunicii stau cu rîndul în pragul ușii de la bucătărie, pentru ca mama să le măsoare înălțimea. Este o tradiție inaugurată de mama în primele zile de când ne-am mutat aici – să măsurăm pe toată lumea, copii și adulți, și să scriem numele fiecăruia și data în dreptul fiecărei măsurători. Chiar și pisica Dandelion și câinele Bradbury au semnele lor.

În tot acest timp, simt cum mi se formează cuvintele, cum îmi stau pe vârful limbii. Tata nu ne mai vrea. Dar tata mi-a zis să nu vorbesc despre asta și, în plus, stă acasă pentru cină, așa că mâncăm împreună, ce familie fericită.

— Îmi pare rău că n-au putut veni și părinții tăi, îi spune bunica mamei, în timpul mesei.

— Și mie.

Se pare că mama le-a spus părinților și surorii ei destule lucruri despre această separare, iar ei sunt prea supărați pe tata și nu vor să-l vadă. Sunt așa de furioși, că ratează ceremonia mea de absolvire și, cîstit vorbind, nici nu-i învinovățesc. Eu însămi aș sări peste ea, dacă aș putea.

— Neil ne-a spus că în vara asta vei lucra în Georgia.

— Așa este. Am ocazia să pun în ordine documentele despre moștenitorii Blackwood, unii dintre ei strămoșii mei.

— Vorbim despre acei Blackwood, cum ar fi acel Samuel Blackwood?

Mama dă din cap.

— În anii 1920, a construit o casă chiar pe coastă, pentru unicul său fiu. Mă gândesc că ar putea ieși un roman de-aici.

Vorbește calm și liniștit. Bunicii îi lucesc ochii.

— Ce interesant!

Bunica este cel mai avid cititor al mamei și cel mai mare fan al ei.

— Poți să-mi mai povestești câte ceva sau e prea devreme? Știi ceva? Mai bine nu-mi spune.

Ridică o mână.

— Nu vreau să te fac să dezvălui ceva, doar să știi că, dacă ai nevoie de o primă lectură, sunt aici.

— Mulțumesc, Maggie.

Bunica se uită spre mine.

— Și o s-o ajuți și tu?

Mă opresc din ciugulit mâncarea și las furculița jos. Atunci realizez că n-am nimic de spus. Mama răspunde pentru mine, ca să nu fiu nevoită s-o mint pe bunica, fără îndoială.

— E cea mai bună asistentă pentru cercetarea mea.

Bunica se întoarce spre tata.

— Ce Dumnezeu o să faci tu fără ele, Neil? Sper cel puțin că o să te duci și tu pe-acolo, măcar pentru un timp.

Aștept să-i spună că a fost ideea lui, că abia așteaptă să ne vadă plecate, în schimb el aruncă o privire spre mama și spre mine și spune:

— O să mă descurc eu cumva.

Ne privește iar și îi văd vinovăția în ochi. Poți opri totul. Poți să te răzgândești și noi o să rămânem și nu trebuie să se întâmple nimic din toate astea. Își mută privirea spre mâncarea pe care a pregătit-o.

În momentul ăla aproape că-mi vine să spun ceva. Mă simt ca o persoană reținută împotriva voinței sale, ca o prizonieră sau ca victima unei răpiri și tot ce vreau să fac este să urlu către trecătorii neștiutori Ajutați-mă, vă rog, și să alerg, să mă eliberez.

Dar conversația se mută spre serviciul bunicului și jocul lui de golf, spre biserica unde merg ei și spre vecina lor, biata de ea, care este în mijlocul unui divorț îngrozitor.

Absolvirea

Sâmbătă, la ceremonia de absolvire, stau pe scenă îndărătul microfonului, după pupitru, uitându-mă peste marea de toci și robe albastre. Chipurile colegilor de clasă înoată în fața mea, limpezindu-se. Iat-o pe Saz, cea mai bună prietenă, și pe Wyatt, băiatul de care sunt îndrăgostită și care ar fi trebuit să mă iubească, la rândul lui, dar se pare că este îndrăgostit de altcineva. Uite-l și pe Shane Waller, care m-a văzut dezbrăcată, și pe Matteo Dimas, care m-a văzut aproape dezbrăcată, și pe

prietenele mele Alannis și Mara, cu telefoanele ridicate și îndreptate spre mine. Uite-le și pe Lisa Yu, fata care mi l-a furat pe Wyatt Jones fără ca măcar să știe, și pe Yvonne Brittain-Muir, care mi-a furat-o pe Saz. Așteaptă cu toții să le împărtășesc vreo mostră de înțelepciune. Mai în spate îi văd pe părinții mei stând alături de bunici, cu ochii pe mine.

Deschid gura și îmi iese discursul despre visuri și minuni și despre toate acele lucruri în care credeam înainte ca lumea mea să facă implozie.

— „Trăiește ca și cum peste zece secunde ți-ar fi dat să nu mai fii. Privește lumea. E mai fantastică decât orice vis.”³
Ray Bradbury, Fahrenheit 451.

Îmi aud vocea, dar nu mă pot simți pe mine însămi, ca și când Claude cea reală este departe, departe de tot, iar cea de pe scenă este numai o înlocuitoare a ei. Aș vrea să spun: Să nu credeți o vorbă din mizeriile astea. Fiți gata pentru divorț, mâhnire profundă, trădare și sentimentul că sunteți absolut singuri, indiferent cât de mare este mulțimea care vă înconjoară.

După ce reușesc cumva să termin și aștept aplauzele, zâmbesc către public și îmi spun: Nu e caraghios că ăștia n-au văzut cum am încetat să mai fiu eu însămi acum o săptămână?

Traversez scena, costumată cu tocă și robă, și după aceea stau la poză alături de Saz. Sunt atât de pustiită, încât mă simt practic invizibilă și mă mir că apar în obiectivul aparatului.

³ Ray Bradbury, Fahrenheit 451, ed. I, trad. Daniela Truția, Ed. Fahrenheit, București, 1998. (N.r.)

— Te iubesc mai mult decât iubesc libertatea și votca și înotul în pielea goală, spune Saz.

Iar eu îi răspund:

— Te iubesc mai mult decât iubesc bibliotecile și lumina soarelui și pe băieții cu chitare.

Brusc, mi se taie respirația și camera începe să se învâртеască. Întreaga lume se apleacă într-o rână și preț de o secundă neclintită, terifiantă, totul se întunecă în jur.

Apoi îmi revin și mă trezesc pe o bancă de lângă sala de sport, iar primul lucru pe care-l zăresc este chipul lui Wyatt. Preț de o clipă mă gândesc că totul a fost un vis – adică ultimele șapte zile. Dar el îmi verifică pulsul și Alannis îmi face vânt, iar Mara spune ceva despre cum e posibil să-mi fi încordat genunchii acolo, pe scenă, și că sora ei a făcut aceeași greșeală la o nuntă. Saz le spune celor care s-au adunat în jurul nostru:

— Este bine, nu-i nimic de văzut, și-a revenit, iar eu aș vrea să urlu Ba nu sunt deloc bine.

Dar pe urmă ridic privirea spre Wyatt și el se uită în jos spre mine și îi spun:

— Wyatt?

Întind mâna spre el. Acum Saz este lângă mine, ținându-mă de mână și bătându-mă ușor pe braț.

— Ai leșinat, Hen. Isuse.

Scutură din cap și îi alunecă toca. Și-o smulge de pe cap și își îndeasă părul după urechi, ca să nu-i mai vină pe față și să mă poată vedea. Se apleacă și mă cercetează:

— Ești sigură că nu ai rămas însărcinată?

O spune în șoaptă, glumind, iar normalitatea din replica ei este atât de liniștitoare și de familiară, încât, dintr-odată, simt că îmi vine să plâng.

— Sazzy, îi spun.

Și apoi toată lumea începe să plângă - Saz, și Mara, și Alannis - în timp ce se îngrămădesc toate peste mine, mă iau în brațe și mă strâng tare, iar Alannis strigă:

— Liceul Mary Grove pentru totdeauna!

În seara asta ies cu mașina cu Saz, doar noi două, cu muzica tare și geamurile coborâte. Mergem fără vreo țintă precisă și, cumva, într-un oraș pe care îl știm pe dinafară, ne trezim pe o stradă dintr-un cartier pe care nu-l recunosc.

Drept în față, cât vezi cu ochii, sunt numai căsuțe identice, mici și îngrijite. Saz oprește muzica și trage pe dreapta. Casele nu sunt orientate cu fața spre stradă, au intrarea în lateral și câte un felinar singuratic, cu lumină portocalie, marchează intrarea pe fiecare alee. Cutii poștale miniaturale. Verande miniaturale. Toate la o distanță perfectă una de cealaltă. Nicio lumină, nicăieri. Într-o grădină stă un iepure de ciment.

— Unde suntem? întreb.

— În cel mai singuratic loc de pe planetă.

Nu, îmi spun. Cel mai singuratic loc de pe planetă este acasă la mine.

Trecem pe lângă străzi înfundate și străzi laterale. Este ca un labirint, totul e la fel. Aproape că-mi vine să-i mărturisesc, în ciuda rugăminții tatei și a mamei, dar dintr-odată o aud că spune:

— Știi unde suntem. Suntem în purgatoriu. Toți oameniiăștia nevăzuți, adormiți, așteaptă, pur și simplu așteaptă morțile potrivite. Aici, în Ținutul Nimănui.

Mă cutremur, fiindcă asta e parte din distracția noastră. Încercăm să ne speriem una pe alta. Și cred că momentele de genul ăsta o să-mi lipsească cel mai mult cât o să fiu plecată vara asta și cât o să fiu la facultate. Îmi spun Fii aici cât mai poți.

Saz stinge farurile și ne strecurăm în sus și-n jos pe străduțe, o umbră enormă care alunecă în noapte. Întoarce mașina la capătul unei străzi care se înfundă. Îmi vâjâie capul. Scot capul pe geam și aerul rece îmi mângâie fața. Luna strălucește aproape de noi.

O vedem în același timp, pe stânga. Casa asta este la fel de ordonată și îngrijită ca toate celelalte, dar înăuntru se zărește pâlpâirea unei lumini și văd și albăstreala televizorului. La marginea aleii, gunoiul așteaptă să fie ridicat. În iarba peluzei este înfiptă o pancartă cu anunțul DE VÂNZARE.

Saz se oprește în mijlocul drumului, cu motorul zumzând.

— Uite, Hen. Se mută din purgatoriu.

Stăm acolo privind, lăsând liniștea să se așeze în jurul nostru, privind flăcăruia albastră care pâlpâie șovăitoare înăuntru.

— Fac pariu că o să plece cât mai departe de aici și că n-o să se mai întoarcă niciodată, spun eu.

Și simt propria flăcăruie albastră - de speranță, poate - dansându-mi în piept.

— Ar trebui să facem și noi la fel. Să pornim spre vest.

— Ce mi-aș mai dori!

— De ce să n-o facem?

— Pentru că nu putem. Unde o să stăm? Cum am plăti? Și cum rămâne cu Wyatt?

Ceea ce vrea să spună, de fapt, este Cum rămâne cu Yvonne? O aud încă vorbind:

— Nu-i vorba că nu vreau, dar... Hei, alo? Pământul către Hen. Unde ai fugit?

— Ce? Sunt aici.

— Îhî. Ești aici, dar nu ești aici. Ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Și azi - să leșini așa.

— Sunt bine. Doar că sunt o groază de schimbări.

Apoi îi spun că urmează să plec curând împreună cu mama în Atlanta. Gen, foarte curând.

- Dar călătoria noastră?
- Mă întorc în câteva săptămâni.
- Câteva săptămâni? Este ultima noastră vară, Hen.
- Știu.
- Ce mama naibii?
- Îmi pare rău.
- De ce nu stai aici, cu tatăl tău? Sau ai putea sta la mine?
- Pentru că nu pot.

Aș putea s-o spun mai drăguț, dar ea n-o să cedeze cu una, cu două, iar eu nu-i pot spune adevărul, și mai este și Yvonne, ceea ce înseamnă că, dacă rămân cu Saz și cu familia ei, în cele din urmă o să-i cam stau în drum.

Nu știu cât timp rămânem așa, uitându-ne una la alta, cu inima bătându-mi atât de tare, încât nu mai aud nimic altceva. În cele din urmă își îndreaptă iar privirea spre drum și ne îndepărtăm de casă. Mă uit în oglinda laterală la lumina cea albastră, la pancarta cu anunțul de vânzare și simt flăcăruia micuță din piept cum pâlpâie și se stinge.

Cu patru zile înainte de plecare

Joi merg pe jos un kilometru și jumătate până la facultatea unde lucrează tata. Trec pe lângă Roosevelt Hall, unde, la

etajul patru, se află biroul lui și Paula, asistenta, și ferestrele dând spre National Road și spre rondurile de floarea-soarelui – punctulețe de galben – care înconjoară clădirea. Trec pe lângă asociația studenților și ies în aerul calduț al verii timpurii, apoi traversez parcare a către peluza dinspre terenul de fotbal, unde văd o aglomerare de picioare – lungi, puternice, atașate de niște trupuri de băieți înalți și puternici.

Merg până când disting și chipurile atașate acestor băieți atașați acestor picioare. Stau dreaptă pe teren, cu picioarele înfipite în iarbă; este mai cald decât am crezut, dar sunt prea furioasă și amorțită ca să mai simt căldura, s-o simt cu adevărat, așa că rămân acolo, stând în picioare, și în cele din urmă unul dintre băieții cu picioare lungi strigă la mine: „Hei!” Nu spun nimic. Rămân acolo, în picioare, până când îl văd alergând spre mine, cu tricoul ud flească. Stă în soare, așa că tot ce pot vedea este conturul lui, ca o aură.

— Claude.

— Wyatt.

Am știut că aici o să-l găsesc, pentru că prima dată când l-am văzut era pe teren și am crezut că este student, până când l-am zărit pe culoarele liceului. Dar în momentul în care îmi spune numele, știu de ce am venit aici, azi. Nu mai am de gând să aștept. N-am nimic de pierdut.

— Ești OK?

— Sunt bine.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Zâmbesc; îmi este ușor s-o fac. Fără să le comand, buzele mi se arcuiesc automat, ridicându-se la colțuri. Dinții îmi sclipsesc. Gura se întredeschide tot mai mult și mai mult, până când fața mi se despică în jumătate. Și atunci el întinde mâna și îmi prinde două degete cu două dintre degetele sale, iar eu simt șocul pielii lui pe pielea mea, chiar și în porțiunea asta mică de tot. Și e mai mult decât un șoc – apropierea bruscă de o altă persoană, atingerea sa este cea care mă face să spun:

— De fapt, nu sunt bine deloc. Părinții mei se despart. N-ar trebui să vorbesc despre asta cu nimeni. Saz nu știe. Dar dacă nu zic cuiva, s-ar putea să dispar. Te rog să nu mai spui nimănui.

— N-o să spun.

— Vorbesc serios.

— Promit.

Trag aer în piept. N-ar fi trebuit să zic nimic, dar el nu-i cunoaște pe ai mei, iar părinții lui nu-i cunosc pe ai mei, și el nu mă cunoaște prea bine pe mine, iar eu nu-l cunosc prea bine pe el, și de aia i-am și spus. Cumva, simt că secretul meu va fi în siguranță aici.

— În caz că nu ne mai vedem vreodată, voiam să știi că te plac. Te-am plăcut încă din clasa a zecea.

Ar trebui să mă simt prost față de Lisa Yu, dar nu mă simt. În momentul ăsta, ea e ultimul lucru la care îmi stă mintea. Fiindcă, după ce suferi o pierdere, devii o stafie în

propriul trup. Te observi pe tine însăși făcând chestii și spunând lucruri pe care în mod obișnuit nu le-ai face și nu le-ai spune. Ai nevoie de ceva în care să te ancorezi și să-ți dovedească faptul că ești încă aici. Ca metodă de a simți ceva. Orice.

De aceea îi spun:

— Acum aș vrea să te sărut. Sper că e OK.

Aștept să recepționeze mesajul. Nu-i ia decât o secundă sau două, apoi zâmbetul îi revine pe chip și spune:

— Categoric pentru mine este OK.

Mă aplec și îl sărut. Are buzele calde. Simt gust de sudoare și sare. Îl sărut pe Wyatt Jones. Îmi spun asta ca să mă determin s-o simt, să o cred și să o conștientizez cât de mult pot. Îmi țin gura apăsată pe a lui cât mai mult timp.

Mă dau înapoi și îmi ling buzele, ca să sorb o picătură din el. Își schimbă poziția capului și dintr-odată mă orbește soarele. Închid ochii o secundă și el este încă acolo, o siluetă.

Deschid din nou ochii; îl văd privindu-mă cu un amestec de confuzie și îngrijorare; prietenii lui îl strigă și acum îi văd și ochii, căprui și adânciți în orbite.

Exact la timp îmi șterg lacrima care a pornit pe obraz, prefăcându-mă că mă scarpin. Și apoi, înainte ca el să poată spune ceva, mă îndepărtez.

Noaptea de dinaintea plecării

În ultima noastră seară ca familie, stau alături de ai mei la masa din sufragerie, luăm cina împreună și ne prefacem că lumea nu se termină. Ei vorbesc în felul ăla politicos, pe un ton pragmatic, care mă face să mă ciupest de brațe. Sus, la etaj, bagajele mele așteaptă, pregătite.

— Dacă plecăm pe la 10, o să evităm traficul de pe lângă Cincinnati și ajungem în Atlanta până la cină, spune mama.

— Ar trebui să plecați la 9, e mai sigur.

Tata pare îngrijorat.

— Și mai devreme, dacă puteți.

Își vorbesc amândoi așa de politicos, de parcă s-au întâlnit pentru prima dată.

Mama lasă furculița jos.

— De ce?

Cuvintele rămân plutind în aerul dintre ei.

— De ce, Neil? De ce trebuie să plecăm pe la 9?

Mă uit pe rând la ei. Mama, tata, mama. Ea este rănită și n-o mai ascunde, iar asta mă șochează. Și pentru prima dată o văd – falia, de parcă pământul s-ar fi crăpat dintr-odată. Mă simt ca o proastă că n-am văzut-o până acum. Incredibil de proastă, oarbă și naivă. Stând acolo, îmi fac mie însămi o promisiune: N-o să mai fiu niciodată luată prin surprindere.

— Puiul este bun, le spun.

Chiar dacă nu pot nici măcar să-l gust. Fiindcă, brusc, nu vreau să văd nimic din toate astea – durerea, falia. Pentru următoarele minute, cât durează cina, nu vreau decât să fie părinții pe care i-am știut dintotdeauna.

Se uită amândoi la mine, amintindu-și că sunt aici. Îi văd amintindu-și și atunci îmi dau seama. Nu vom mai fi noi trei. Nu vom mai fi niciodată noi trei. De acum înainte, vom fi:

Claude.

Lauren.

Neil.

Fiecare pentru el.

După masă, tata vine după mine la baie, când mă spăl pe dinți. Înainte să mă pot strecura afară, îmi spune:

— Te iubesc, Ghemotoc. Indiferent ce-o să se întâmple, vreau să știi asta.

Mă îmbrățișează. Și apoi pur și simplu îmi dă drumul. Ușa se închide după el. Scurp. Mă clătesc. Mă șterg la gură. Și apoi rămân aplecată deasupra chiuvetei și mă pregătesc să vărs toate lacrimile pe care le port cu mine din 30 mai, suficiente cât să umple crăpătura aia din pământ. Mama are dreptate că lacrimile vin până la urmă, ceea ce nu înseamnă că eu vreau să mi le vadă cineva.

Stau și aștept, dar nu se întâmplă nimic. Mă privesc fix în oglindă, ochii îmi ard și par obosiți, un pic roșii, dar complet uscați.

Nu pot să dorm, așa că pe la 2 dimineața mă strecor afară. Cartierul este tăcut, casele, întunecate, străzile, pustii. Merg trei străzi, fac dreapta și ajung acasă la Saz. Camera ei este la parter și doarme întotdeauna cu fereastra deschisă, chiar și în miezul iernii, pe de o parte fiindcă este un furnal uman, iar pe de alta, pentru că vrea să pot intra noaptea în camera ei, dacă am nevoie. Din același motiv las și eu deschisă fereastra de la living, pentru ea.

Mă strecor prin crăpătură și aterizez pe covor. O aud sforăind. Aștept un minut, ca să mi se adapteze privirea, apoi merg în vârful picioarelor spre pat și mă urc lângă ea. Se foiește.

— Hen?

— Scuze, șoptesc eu.

— Ești OK?

— Nu vreau să plec.

— Știu.

Stăm amândouă pe o parte și ea mă înconjoară cu brațul.

— Nici eu nu vreau să plec.

O parte din mine e furioasă că s-a îndrăgostit de Yvonne și că s-a culcat cu ea și, mai mult de-atât, că nu mi-a spus. Dar mai ales sunt furioasă pe ea că nu-și dă seama că e

ceva în neregulă cu mine. Ar trebui să-mi poată citi gândurile și să-și dea seama prin ce trec, fără să-i spun eu. Ar trebui s-o scoată din mine, așa încât să nu am de ales și să trebuiască să-i spun, ceea ce înseamnă că părinții mei nu ar avea de ce să se supere. Dacă am fi cu adevărat cele mai bune prietene, ar trebui să știe, pur și simplu. Dar nici eu n-am știut despre Yvonne până nu mi-a spus ea, nu? Și există și o parte din mine furioasă că sunt în stare să ascund așa de bine niște lucruri.

— Sazzy?

— Ce e?

— Ți-e teamă de facultate?

— Puțin. Aș fi vrut să mergem în același loc.

— Și eu.

— Aș fi vrut ca tu și mama ta să nu plecați atât de repede.

— Știu.

— Când te întorci din Atlanta?

Mă ustură gâtul chiar în punctul în care înghiți și tot ce pot face este să ridic din umeri. Nu o să stau în Atlanta toate săptămânile astea. O să mă duc pe o insulă și n-o să mă întorc de acolo până la final de iulie, poate chiar la începutul lui august. Chiar de când eu am ales Columbia și Saz a ales Northwestern, am știut că va fi greu să-mi iau rămas-bun de la ea, dar nu m-am așteptat că va trebui s-o fac atât de curând. Saz îmi spune:

— O să-mi fie dor de tine mai mult decât de stele, de Dairy Queen Blizzards și de Françoise Hardy.

— O să-mi fie dor de tine mai mult decât de camera mea cu pereții verzi și de așternuturile cu margarete și de rafturile mele înțesate cu cărți, îi răspund.

Și de câinele meu, și de tata, și de casa mea, și chiar de acest oraș. Și de tine, Saz, mai mult decât toate la un loc. De tine.

Insula

Unu

Ziua 1

Stau pe feribot, lângă balustradă, cu părul zburătăcit ca un zmeu înălțat de vânt, purtând niște ochelari de soare supradimensionați pe care i-am găsit la bunica acasă, în Atlanta, unde, timp de două săptămâni, cât am stat, am evitat complet subiectul „tata”. În momentul ăsta, urăsc vântul și urăsc apa sărată care îmi înțeapă obrajii și îmi urăsc părul. Rochia mi s-a lipit de corp, pentru că aerul este greu și umed ca un prosop ud, fierbinte, iar eu n-am mai simțit vreodată genul ăsta de caniculă. Cutia în care îl transport pe Dandelion este înghesuită între gleznele mele, să nu alunece. Ca să ajungem aici am mers cu mașina aproape opt ore din Mary Grove până în Atlanta, iar apoi încă cinci ore din Atlanta spre coastă, până în

capătul cel mai sudic al Georgiei, unde ne-am îmbarcat pe feribotul ăsta. Mai avem încă 45 de minute până pe insulă și în felul ăsta ajungi să te simți de-a dreptul exilat.

Pe feribot nu sunt decât nouă persoane, inclusiv căpitanul și un tip tânăr, cam la vârsta studenției, care a adus bagajele la bord cu o roabă de un roșu țițător. Căpitanul arată ca și când ar fi stat o sută de ani la soare; tânărul are părul decolorat în nuanțele unei ierni de Ohio, iar șuvițele îi ies de sub șapca de baseball. Vorbesc pe tonul ăla apatic, tărăgănat, care mă face să mă simt într-un loc cu totul străin. Vreo doi pasageri stau sub copertina micuță, iar restul s-au așezat – mai puțin eu, care stau în picioare – sub soarele dogoritor.

Trecem pe lângă fabricile de hârtie, arătări mătăhăloase așezate pe mal, în mirosul sulfuros al aerului fierbinte și greu. Fabricile sunt urâte și mă bucur că se află aici. Împiedică locul ăsta să fie prea frumos. Apoi, dintr-odată, ne răsucim și continentul rămâne în urma noastră.

Mă uit la telefon; nu am decât o liniuță de rețea. Și un mesaj de la Wyatt Jones.

Dă-mi un semn când te întorci acasă. M-am tot gândit la sărutul ăla.

În mod normal, nu i-aș răspunde imediat, însă este o urgență – cine știe cât de mult va mai ține liniuța aia? Îi scriu:

Și eu m-am gândit.

Când apăs butonul de trimitere simt un ghimpe de vină față de Lisa Yu, dar sentimentul este umbrat de panica

enormă provocată de posibila dispariție a liniuței. Apoi apare un alt mesaj de la el:

Ar fi trebuit să te rog să ieși cu mine în ultimul an. Vreau să te sărut din nou.

Eu: Și eu vreau să te sărut.

El: Întoarce-te repede acasă, Claud Henry.

Îmi scrie numele greșit, dar nu-mi pasă. Până la urmă, este singurul care îmi știe secretul, ceea ce, într-un fel destul de siropos, de telenovelă, înseamnă că s-a creat o legătură între noi.

Eu: Abia aștept să te văd.

Și apoi primesc o poză. El, fără tricou, întins în pat. Aproape că mi se oprește inima de cât e de frumos. Îmi vine să ling ecranul, dar, în schimb, caut prin pozele mele și încerc să-i trimit una din vacanța de primăvară, în costum de baie, ca să-i reamintesc cum arăt și să-i arăt că am forme – așa cum sunt ele – și picioare și o piele pe care i-ar plăcea s-o simtă lipită de a lui. Apăs butonul de trimitere și aștept. Iar telefonul încearcă și încearcă, dar bineînțeles că poza nu pleacă, pentru că acum nu mai am nicio liniuță, ceea ce înseamnă că nu mai este rețea, ceea ce înseamnă că nu mai e niciun Wyatt.

Îmi vine să-mi strig frustrarea și furia în vânt și în aerul cald și sărat. Îmi vine să-mi arunc telefonul în apă și să mă tăvălesc pe jos ca un copil de grădiniță. În schimb, mă prind cu toată puterea de balustradă, încât e de mirare că nu-mi plesnesc falangele.

Mă uit peste umăr spre fabricile de hârtie, când simt o bufnitură pe picior. Un câine roșcat, cât un urs, stă cu laba pe piciorul meu.

— Țsta e Archie.

Tipul cu șapca de baseball se apleacă peste balustradă, alături de mine. Miroase a iarbă și bețișoare parfumate și poartă prea multe inele cu cranii.

— Câinele insulei.

Archie ridică privirea spre mine, gâfâind, iar apoi se târăște spre umbra copertinei. Pe lângă noi trec multe bărcuțe mici și cei de la bord îi fac semn cu mâna căpitanului și nouă, presupun, pentru că asta fac oamenii când sunt pe barcă. În afară de mine. Eu mă țin încă strâns de balustradă, cu ambele mâini, fiindcă altminteri m-aș putea arunca peste bord.

— Aia e insula Palmetto, spune băiatul.

Face semn cu capul către una dintre insulele pe lângă care trecem.

— Acolo i-au pus în carantină pe bolnavii de variolă, gen, acum 200 de ani. Acum nu mai e nimic acolo, în afară de mistreți și aligatori.

Nu-mi dau seama dacă încearcă să mă impresioneze sau își face doar treaba de a comunica niște informații.

— Grady!

Băiatul se întoarce și se uită spre căpitan, apoi se apleacă să intre sub copertină, lăsându-mă să mă gândesc că nu

stau mai bine decât victimele variolei din anii 1800 sau de când or fi avut ei vărsat. Insula este pustie, acoperită de vegetație mărunță, fără semne de viață. Nu se văd mistreții. Nici aligatorii. Ne îndepărtăm de continent tot mai mult și mai mult.

Insulele se înșiră de-o parte și de alta, dar noi mergem mai departe.

Și mergem.

Și mergem.

Până când aproape că mă aștept să văd la orizont coasta Irlandei. Navigăm prin cel mai mare șanț cu apă din lume. Nu doar că trebuie să ne mutăm într-un stat diferit, ca să-i oferim tatei spațiul de care are nevoie, dar se pare că trebuie să punem și un ocean între noi.

— Uite, spune mama, venind spre mine și arătându-mi o insulă care se ridică exact în fața noastră.

Stăm una lângă cealaltă în timp ce feribotul urmează linia țărmului, navigând prin apele de un albastru-întunecat, tăindu-le în marșul său. Insula aceasta are ceva măreț, care o face să pară mai importantă decât celelalte. Măcar e mai mare decât mă așteptam. Potrivit mamei, are cam 32 de kilometri lungime și 5 lățime, cu o treime mai mare decât Manhattanul. O treime din populație locuiește aici permanent. Singurele vehicule acceptate aparțin localnicilor sau Administrației Parcurilor. Există un magazin universal unde ar trebui să fie și WiFi. Drumurile de pe insulă nu sunt asfaltate. Nu există nici serviciu de telefonie mobilă.

Prima mea impresie este că insula e foarte verde. Un verde neîntrerupt, de la un capăt la celălalt. E mai multă natură decât am văzut în toată viața mea și e dificil să absorb dintr-odată această imagine. Insula arată sălbatică și virgină. Nu văd nicio casă, nicio altă construcție.

— Este superbă, spune mama și îi aud uimirea din voce.

A mai fost aici în copilărie, așa că uimirea asta trebuie să fie pentru altceva – poate pentru faptul că, după tot ce s-a întâmplat, o mai poate ului ceva.

— Nu poți vedea de pe țărm, dar pe acolo este ce a mai rămas din Rosecroft, casa familiei Blackwood. Era locul de întâlnire nu doar pentru cei ai casei, ci și pentru toți cei care locuiau pe insulă. Acolo a stat și mătușa Claudine. Cu două luni înainte de moartea ei, clădirea a luat foc și n-au mai rămas din ea decât niște ruine.

Știe cât de mult îmi plac ruinele, stafiile și locurile bântuite, cum găsesc o poveste în orice. Nu este o iubire educată de mama, ci una cu care se pare că m-am născut, moștenită de la ea. Și chiar dacă aș vrea să-i pun toate întrebările care îmi vâjâie acum prin minte – Cum a izbucnit focul? Este aceeași casă în care s-a împușcat mama Claudinei? De ce a rămas Claudine aici, pe insulă? – nu mușc momeala. Până la urmă, și mama e băgată în toată povestea. Nu a fost doar tata ăla care a zis Nu vorbi despre asta. Și ea ține totul secret. Așa că rămân acolo, mută, cu mâinile încleștate pe balustradă, uitându-mă pierdută la toată verdeața aia.

Nici nu termină mama de vorbit, când auzim strigătul unuia dintre pasageri și toată lumea se adună lângă balustradă ca să facă poze unui cal singuratic, sur, care

galopează pe plajă. Mama mi-a povestit deja despre caii sălbatici care trăiesc aici, urmași ai cailor spanioli și englezești aduși pe insulă cu sute de ani în urmă, dar faptul că pot vedea un astfel de exemplar îmi face inima – proaspăt îngropată – să tresară. Calul gonește fără să ne dea atenție, văzându-și de treaba lui, și brusc îmi trece prin minte: Aici poți fi oricine.

Simt fluturii agitându-se undeva, în adâncul meu, departe.

Mă imaginez la fel de liberă cum e calul acela și preț de o clipă nu sunt nicăieri și sunt peste tot. Plutind. Îmi imaginez o vară întreagă în care pot deveni persoana care vreau să fiu, oricare ar fi ea. Făcând lucrurile pe care vreau să le fac, oricare ar fi acestea. Negândindu-mă la nimeni, pentru că nimeni nu se gândește la mine. Văd frânturi de imagini cu mine, fata care am fost – fericită, sigură pe ea, cu o podea sub tălpi. Ia mai dă-i dracului pe toți, îmi spun. Să-i ia dracu’.

Apoi, dintr-odată, fluturii se liniștesc și îmi simt gura uscată. Așa se întâmplă când cineva îți fură vocea. Să nu suflă nimic. Nu vorbi despre asta. Nu lăsa să se vadă ce simți. Taci din gură. Ține-o pentru tine. Tăcere. Nu faci decât să zâmbești și să tot zâmbești, până când ți se usucă gura.

Brusc, cerul este prea luminos. Apa este prea agitată. Pădurea prea deasă. Copacii par să se adune laolaltă, gata să pornească în marș spre feribot, spre mine. Ce fel de lume e asta? Îmi privesc brațul și văd că mi s-a făcut pielea de găină. Mă uit la brațul mamei și văd că și ei i s-a făcut pielea de găină.

În fața noastră se ivește un doc și barca încetinește; ne așteaptă un băiat zâmbitor, cu ochelari de soare și tricou de un galben-intens. Este slab și deșirat, bronzat, cu părul șaten-deschis și arată cam de 16 ani. Simt un soi de ușurare și surpriză că aici există cel puțin o persoană de vârsta mea. Bagajele noastre sunt îndesate sub banchete, printre geți de călătorie și rucsacuri. Îmi iau valiza și îmi spun: Ar trebui să fie mai grea. Până la urmă, toată viața mea e îngrămădită acolo.

— Eu sunt Jared, spune băiatul.

Are un chip sincer și prietenos.

— Lăsați-le aici și le ducem noi la han. Puteți să mă așteptați sub copacii ăia de la capătul docului, dacă vreți să vă arăt drumul.

— Nu stăm la han, îi spun.

— Stăm la casa Birches, adaugă mama, punându-mi o mână pe umăr.

Mă scutur, să și-o ia de pe mine.

— Mă ocup eu, Jared.

Vocea este a unui băiat cam de vârsta mea sau poate un pic mai mare, care are ceea ce numesc eu „o față de șmecher odihnit”. Este bronzat și desculț, cu niște pantaloni scurți lălâi atârându-i pe șolduri, tricou negru și păr blond-cenușiu. E mai înalt decât Wyatt, iar vocea lui are o tărăgănare leneșă, sudistă.

Cobor de pe feribot și ne privim în ochi. Și, doar pentru o fracțiune de secundă, mai puțin de o milisecundă, încremenesc și pare să încremenească și el.

Apoi mă măsoară de sus până jos și afișează eternul rânjel până la urechi, cu gropițe în obraji și tot tacâmul, și continuă:

— Aoleu, am încurcat-o.

Îmi dau ochii peste cap și îmi mut demonstrativ privirea. Aerul este ca o pătură fierbinte și umedă și am călătorit 500 de ani ca să ajung aici. Părul mi s-a încălzit pe ceafă, rochia mi s-a lipit de piele și machiajul mi s-a topit de tot pe față. Până și din coate îmi picură transpirație. Dar băiatul ăsta nu transpiră ca noi, restul. Arată de parcă acum s-ar fi dat jos din pat și ar fi aterizat aici venind dintr-un loc răcoros și umbrit.

Mă răsucesc să mă uit la el și îmi întoarce privirea. Apoi câinele Archie trece alergând pe lângă mine și aproape că mă dă jos.

— Ești bine, rază de soare?

O spune de parcă aș fi incredibil de amuzantă.

— E minunat.

Îi ofer cel mai aprig zâmbet al meu, care să-i spună Farmecul tău nu ține la mine. Plimbă-l la altă masă. Fiindcă nu plănuiesc să cunosc pe nimeni aici. O să stau în casa verișoarei Addy până când va veni momentul să mă întorc în Ohio.

Ridică o sprânceană, strânge toate bagajele noastre și ne conduce spre o cărare de nisip alb, presărată cu scoici sfărmate. Vorbește cu mama, dar mă privește cu coada ochiului. Îmi pun căștile și merg în spatele lor, uitându-mă oriunde altundeva, numai la el nu, și ascultând același cântec al lui Françoise Hardy pe care l-am ascultat de când am plecat din Mary Grove: „Tous les garçons et les filles”. Ceea ce se traduce foarte aproximativ prin „Toți băieții și toate fetele din lume sunt fericiți, în afară de mine. Eu, Claudine Llewelyn Henry, voi rămâne singură pe vecie”.

Ne trezim brusc sub bolta de crengi a copacilor; nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum. Sunt stejari de Virginia coborâți direct din basmele fraților Grimm, creaturi grotești, înnodate, răsucite, care arată de parcă ar prinde viață în timpul nopții. O pădure veche, dintr-un tărâm de poveste, ciudat și bântuit. De crengile lor atârnă ciorchini de licheni ca pânzele de păianjen, ca brațele de fantome, și este imposibil să vezi cerul.

Hanul tronează maiestuos printre copaci, precum o bătrână doamnă, rafinată și elegantă, plină de bune maniere. Verandă spațioasă, coloane albe, acoperiș roșu. Așa cum i-am spus lui Jared, noi nu stăm în hanul propriu-zis, ci într-o casă de peste drum, casa lui Addy.

Îi urmez pe băiat și pe mama pe cărarea ce duce pe lângă câteva case-vagon vopsite în culori stridente: verde, galben și roz, apoi pe lângă o clădire ca un hambar, care are în față o pompă veche de benzină și niște caiace stivuite înăuntru și afară. Sub stejari pasc cai sălbatici. După ce trecem de cele două coloane albe aflate de o parte și de alta a aleii principale – care continuă în buclă pe lângă încă două case-vagon, apoi revenind la han – am

și ajuns. La o casă de culoarea coralului, fără etaj și cu o verandă largă, obloane albastre și un acoperiș de tablă roșie care arată ca o pălărie turtită. Se află la marginea pădurii, înconjurată de flori și copaci, de-o parte și de alta.

O tai direct prin iarbă, în fața mamei și a băiatului. El strigă ceva; îmi scot o cască și mă întorc.

— Ce?

— Am zis că nu vrei s-o tai pe acolo, ca să nu te urzice cactușii.

— Cum adică să mă urzice cactușii?

— O să vezi.

Își continuă drumul pe alee, împreună cu mama, iar eu îmi văd de drumul meu, doar ca să-i arăt băiatului ăsta că nu-mi pasă de cactușii care urzică, de șerpi sau de orice altceva ar putea trăi prin iarbă. Pășesc pe veranda care scârțâie ca o piază rea și îmi privesc încălțărilor, acum acoperite de bobite verzi ca niște ciulini. Mă aplec să le smulg, dar mă înțeapă în degete și îmi dă sângele. Îmi scot pantofii și-i las acolo. Pe ușa de la intrare tronează un craniu singuratic de animal.

Înăuntru mă lovește valul de aer condiționat pe care-mi vine să-l sorb de-a dreptul. Casa este împărțită în două, cu câte un dormitor și o baie de fiecare parte. Addy ne-a lăsat un bilet în care ne urează bun venit. Simțiți-vă ca acasă. Vă iubesc. Ne vedem curând. Bucătăria, sufrageria și livingul se cam contopesc una în cealaltă; în fața canapelei este un șemineu. Casa are tavan înalt. Lângă bucătărie este un birou mic, înghesuit. Dar cel mai bun lucru dintre

toate: un colț de citit, cu rafturi încastrate de ambele părți ale banchetei de la fereastră și un geam mare în lucarnă, dând spre han.

Iau dormitorul din stânga, mai apropiat de han, pentru ca mamei să-i rămână camera mai mare, cu vedere spre pădure. Intru și închid ușa, apoi mă uit afară, la zidul de copaci și la calul care stă în fața ferestrei mele. Simt brusc înțepătura dorului de casă, exact în gâtlej. Pe podeaua închisă la culoare nu e niciun covor. Patul este prea mare. Camera are două ferestre, nu trei, și nu sunt așezate unde trebuie. Pereții sunt vopsiți într-un galben-palid, nu în verde-intens, și pe ei sunt atârinate desenele altcuiva. Aici este prea liniște și mi-e dor de mama, chiar dacă o aud în camera de alături, vorbind cu băiatul ăla.

Îmi verific telefonul; nu are semnal. Îi dau oricum un mesaj lui Saz, sperând să ajungă la ea prin vreo minune. Aud un ciocănit la ușă, dar nu mă deranjez să ridic privirea.

— Intră.

Ușa se dă de perete și îl văd pe băiat cu bagajul meu în mână. Intră, ridică geamantanul pe suportul de la capătul patului și spune:

— Sfinte Sisoe.

— Mersi. Pa.

— Ce-ai acolo?

— Cărămizi, cărți, poate un cadavru sau două.

Mă întorc cu spatele la el, sperând să priceapă aluzia.

— Am descoperit că atunci când cari cărămizi, cadavre sau - de exemplu - o anumită atitudine, merge mai bine un rucsac. E mai ușor pentru umeri. E vorba despre distribuirea greutateii.

Las telefonul jos, fiindcă se pare că e inutil, și mă încrunt spre băiat.

— E ceva de făcut aici? Pe insula asta? În iad?

— Deci ești bucuroasă că ai venit.

— E de vis, ce să mai.

Îmi aruncă o privire greu de citit, mai puțin în genul Sunt așa de fermecător, și mai legată de realitate.

— Ce?

— Mi-ai amintit de cineva. Mai pot face ceva pentru dumneavoastră, doamna mea?

Iată că s-a întors și Sunt așa de fermecător.

— Sunt bine, mulțumesc.

În pragul ușii, se întoarce. În spatele lui o văd pe mama în bucătărie, despachetând.

— Se poate face orice aici, îmi spune el. Dar depinde de atitudinea ta, desigur.

Iese și rămân privindu-l cum o ajută pe mama în timp ce vorbesc și râd împreună, cum îl scarpină pe Dandelion sub bărbie. Mă ridic și închid ușa.

Într-o oră, toate lucrurile sunt așezate în dulap și în comoda care se zgâlțâie când o deschizi. Deasupra ei, pe perete, este poza înrămată a unui băiat pistruiat și rânjit, de 12 ani. N-are tricou pe el și este desculț pe o plajă, iar dunele se arcuiesc în spatele lui; este fiul lui Addy, Danny, cel care s-a înecat.

Mă scufund în salteaua de pe pat și îi scriu lui Saz un mesaj pe bune: Deci mama și cu mine am plecat și n-am apucat să-ți zic. Acum stăm pe o insulă îndepărtată pentru că tata are un soi de criză emoțională a vârstei a doua și nu mai poate avea o familie. Tu ești îndrăgostită și eu sunt încă virgină și voi fi probabil pe vecie, pentru că Wyatt este la 10 000 de kilometri depărtare. Iar noi două nu vom merge la aceeași facultate la toamnă, așa că nu știu ce înseamnă asta pentru mine și pentru tine.

Mai scriu. Fac o pauză. Recitesc. Și apoi șterg. De pe perete, Danny râde la mine și, în ciuda inimii mele frânte și a nodului din gât, mă simt prost că mă plâng. Îi spun:

— Îmi pare rău că te-ai înecat. Îmi pare rău că ai murit așa mic.

Addy a avut grijă ca frigiderul și dulapurile de bucătărie să fie pline ochi cu sucuri, lapte, cereale, fructe și orice fel de mâncare am fi poftit. Ceasul de deasupra aragazului spune că este 18:34. Apuc o pară și mă plimb prin camera deschisă și înaltă, cercetând fiecare poză, fiecare suvenir. Addy este peste tot și, oricât de drăguț ar fi să văd un chip cunoscut, este limpede că ne aflăm în casa altcuiva, în viața altcuiva.

Apare mama, cu Dandelion în brațe.

— Arată drăguț.

— Așa e.

— Mișună o grămadă de băieți pe-aici.

Ignor ce-mi spune, pentru că singurul băiat care mă interesează este în Ohio.

— Deci Blackwood fac parte din familie, iar noi suntem un fel de rude sărace și lipsite de noroc? o întreb pe mama.

— Cam așa ceva. Străbunica ta, Eva, a fost primul copil al lui Sam Jr. și sora mai mare a lui Claudine. Eva plecase deja la o școală cu internat când a venit pe lume Claudine. După moartea mamei lor, nu a mai locuit niciodată pe insulă...

Îmi recită nume și date. Chiar dacă îmi doresc să aflu mai multe, nu sunt pregătită s-o ascult. O întrerup.

— Te cred pe cuvânt.

Se dovedește că Samuel Blackwood Sr., stră-ceva-bunicul meu, a fost un magnat celebru al căilor ferate. Unul dintre magnații căilor ferate. Un fel de aristocrat american – iată încă un secret pe care nu l-am știut niciodată.

— Deci, în fond, în toți anii ăștia când am avut grijă de copii mici și am muncit la librărie, iar tata și-a cum-părat toate cămășile de pe eBay și tu ai condus un Volkswagen vechi de zece ani, am fi putut trăi pe picior mare?

— Averea Blackwood a dispărut cu ani în urmă.

Cu atât mai rău, îmi spun. Aș fi putut folosi banii ăia chiar acum ca să plec acasă sau, și mai bine, să plec la New York sau Los Angeles, undeva unde să o pot lua de la capăt, unde nu există oameni pe care-i iubesc și care nu încetează să mă dezamăgească.

— I-ai spus lui tata că venim aici?

Nu că i-ar păsa.

— I-am spus.

— A făcut ceva de genul „Oh, slavă cerului. Sunt așa de bucuros că sunteți departe, cât mai departe de mine?”

— Nu, Claude. Îi este dor de tine.

Mă uit țintă în podea.

— Mă gândeam să explorăm un pic zona. Poate să mergem la han pentru cină.

— Nu-mi pasă. Cum o fi.

Mă întreb ce face tata acolo, acasă, dacă zace mâncând fursecuri rotunde cu gem sau aleargă kilometri și kilometri. Dacă prepară vreun fel de mâncare elaborat pentru el și Bradbury sau poate își dorește să nu ne fi alungat de-acasă.

Mama îl dă jos pe Dandelion, iar el fuge furișându-se, alergând de colo colo, mirosind totul, ghemuindu-se pe sub scaune și mese.

— Addy mi-a spus cândva: „Nu pierde ziua de azi”. Adică nu te ascunde în spatele zilei de ieri și nu te ține departe

de ziua de mâine. O să transformăm povestea asta într-o aventură, Claude. Dacă există doi oameni pe lume care pot face așa ceva, noi suntem.

Mă îmbrățișează și eu o respir toată, mama care miroase a trandafiri – doar că acum nu mai miroase a trandafiri, miroase a caprifoi, și pentru o secundă lumea mi se clatină. Tata era cel care-i dăruia la fiecare Crăciun un parfum de trandafiri, dar de acum înainte ea va mirosi a caprifoi.

Chiar dacă nu vreau, îi spun totuși:

— Bine. Hai să explorăm.

Se desprinde și îmi aruncă un zâmbet care spune Știu că e greu pentru tine și apreciez că ai încercat să ne întâlnim la jumătatea drumului sau măcar undeva, pe drum. Zâmbetul meu de răspuns spune Încerc și, ca de obicei, vorbim fără cuvinte, o conversație la care tata n-a fost niciodată în stare să participe.

Stejarii din partea stângă a potecii și stejarii din partea dreaptă a potecii se unesc deasupra, cu ramurile întrețesute, formând un tunel. Cărarea se povârnește și noi o urmăm, urcând un rând de dune cu fire de iarbă lungi și subțiri precum scobitorile ieșind dintre ele ca niște pene. Urmează apoi o pajiște și iar niște dune. Nisipul e gros și moale, un covor de pluș. Îmi soarbe tălpile ca o ventuză, picioarele mi se scufundă în el cu fiecare pas, de parcă aș merge prin mâl. Iar apoi, brusc, cerul se deschide.

Chiar și cu ochelarii mei de soare, sunt orbită de alb și albastru. Albul este plaja întinsă cât vezi cu ochii. Albastrul este apa clipocind peste nisip. Mama mă ia de braț, ca să-și păstreze echilibrul, și își scoate întâi un pantof, apoi pe celălalt. Își strânge părul suflat de vânt și îl prinde într-un nod neglijent. Este foarte frumoasă – la fel de strălucitoare și vie ca un câmp de margarete –, dar nici nu-și dă seama. Asta pentru că toată viața ei i-au spus cu toții cât e de deșteaptă, iar prima dată când altcineva decât tata i-a spus că e drăguță avea deja cam 30 de ani.

— Arăți minunat, îi spun.

Acum e treaba mea să-i spun astfel de lucruri și să-i cumpăr parfumul care miroase a caprifoi. Și în acel moment aș vrea să-i spun că m-am hotărât să nu mai merg la Columbia, că o să rămân alături de ea pentru totdeauna, ca să mă asigur că n-o s-o mai rănească nimeni.

Îmi pune un braț pe umăr și se uită spre mare.

— Tatăl tău mi-a spus cândva că sunt a doua cea mai drăguță fată din încăperea și am fost foarte flatată, pentru că știam că era sincer. Dar acum îmi dau seama că e chiar de rahat să spui una ca asta.

Se uită la mine. Eu mă uit la ea. Și poate că e vorba despre faptul că suntem în sfârșit aici, în acest loc de care m-am temut atât și care nu arată deloc a pușcărie, sau poate este faptul că suntem două ființe zguduite emoțional, în nevoie disperată de somn, dar ne așezăm acolo, direct pe nisip, și izbucnim în râs. Este un râs de care am nevoie și îl prelungesc mai mult decât aș face-o în mod normal, pentru că mă simt atât de bine. Pe măsură ce

se stinge scoatem amândouă sunetul ăla de final, ca un oftat, exact în același moment, iar asta ne stârnește din nou.

În cele din urmă, mama își șterge ochii și îmi spune:

— Promite-mi că o să-mi spui de ce ai nevoie în vara asta. Sunt încă mama ta și vreau să fiu alături de tine.

— Îți promit.

Însă chiar când o spun, râsul mi se topește deja de pe buze și simt cum mă închid în mine. Suntem aici împreună, dar există și un anumit sentiment al separării, fiecare femeie este pe cont propriu.

(Tot) Ziua 1

Când ajungem la han, cerul a căpătat o culoare roz-auriu palid. În ciuda grandorii sale, hanul pare primitiv, poate pentru că a fost cândva o casă de familie, și mi-aș dori să fi stat aici în loc să stăm la Addy, unde totul e foarte personal. Aici, cel puțin, m-aș putea păcăli să cred că suntem doar în vacanță. Ne alăturăm celorlalți oaspeți adunați pe veranda cea spațioasă, cu pahare în mână, pentru momentul cocktailurilor. Zâmbesc cu toții. Zâmbesc și eu.

— Eu sunt Lauren Llewelyn, iar ea este fiica mea, Claudine.

— Claudine, spune cineva.

— Claude, zic eu.

— Claude.

Se prezintă și ei și, cu toate că n-o să-mi amintesc cum îi cheamă, zâmbesc, pălăvrăgesc și râd politicos în rochia mea verde de vară, cea cu fustă de balerină, pentru că la han te duci gătit pentru cină. Trecem pe lângă balansoarele și leagănele de pe verandă și intrăm înăuntru, unde e răcoare și întuneric, un interior din alte timpuri.

Deja cea mai mare parte a oaspeților s-a mutat pe holul dinspre living, care seamănă mai degrabă cu o bibliotecă veche și dezordonată. Pe pereți sunt atârinate două portrete, față în față, unul al unei femei afro-americane cam la 40 de ani, într-o rochie albă, cu brațele încrucișate la piept și ochii negri fixați asupra unui obiect îndepărtat, celălalt al unei femei albe, cam de aceeași vârstă, îmbrăcată în roșu, blondă, cu părul retezat drept și cu un pistol la talie. Femeia se uită undeva în afara ramei, ca și când te-ar provoca să i te pui în cale.

Mama spune:

— Ea e Claudine.

Stăm în fața tabloului; pe jumătate zâmbește, pe jumătate se uită în jos din rama ei, ca și când ar încerca să ia o decizie în privința noastră. Nu este Claudine pe care mi-am imaginat-o eu. Până acum, am avut în minte o persoană fragilă și cu ochii goi, distrusă de tragedie, dar femeia asta stă dreaptă ca o prăjină, de parcă șira spinării i-ar fi turnată din oțel. Nu mă pot abține:

— De ce s-a sinucis mama ei? Întreb fără să-mi iau ochii de la ea, fiindcă dintr-un motiv anume nu pot să privesc în altă parte.

Nici nu vreau s-o fac.

— Nu cred că știe cineva povestea adevărată. N-a lăsat niciun bilet și au existat speculații că era deprimată. Sper ca munca mea de-aici să mă ajute să afl.

În ciuda sinuciderii mamei ei și a faptului că n-a părăsit niciodată insula pentru perioade mai lungi, nici chiar după ce a crescut, Claudine arată aprigă și curajoasă – ca și cum ar putea să cucerească întreaga lume – și vreau să fiu ea.

— Claudine nu a fost doar singura bunică pe care mi-am dorit-o vreodată, ci și femeia care a transformat clădirea asta în han, spune mama. Înainte a fost un fel de casă de oaspeți menită să ajungă la bunica mea, după căsătorie, dar firește că ea nu a vrut-o, așa că a devenit casa departe de casă pentru cei din familie și pentru prieteni, un loc unde se aduna toată lumea. Claudine i-a văzut potențialul. Era o femeie cu mult înaintea vremurilor. Iar ea – dă mama din cap spre femeia în alb – este Clovis Samms. A construit primul hotel de pe insulă, spre capătul nordic, și a fost prima și singura tămăduitoare de aici, unii spun că era cea mai bună din tot Sudul. Folosea ierburi, rădăcini și uleiuri ca să vindece oamenii. Și ea o femeie cu mult înaintea vremurilor. Nu știu prea multe despre Clovis, dar vreau să afl.

Îmi pune mâna pe umeri și ne aplecăm capetele una spre alta, atingându-ni-le. Apoi ne despărțim și, cu paharele în mână, ne amestecăm printre oaspeți. Mă închipui văzută

prin ochii lor. Deșirată. Pistruiată. Geamăna mai tânără a mamei.

Poate de aia. Pentru că semănăm atât de mult. S-a simțit depășit numeric.

După câteva minute îi spun mamei că am nevoie la toaletă și mă îndrept alene pe culoar către bar, care este pustiu. Aștept un minut, dar nu vine nimeni, așa că mă strecor în spatele tejghelei, verific de două ori dacă se vede ceva la orizont și înșfac o bere din frigider. O deschid și iau o gură.

— Aș zice că este cam cu cinci ani prea devreme pentru asta.

Băiatul care ne-a adus bagajele vine fără grabă spre mine, îmi ia sticla din mână și o golește în chiuvetă. Poartă aceiași pantaloni scurți și același tricou negru de mai devreme și e tot desculț. Arată complet rupt de acest loc, de hanul elegant și vechi în care toți ceilalți sunt îmbrăcați cu hainele bune.

— De fapt, acum, că mă uit la tine, poate că este cam cu șase ani prea devreme.

— Am 18 ani.

Mă cercetează o clipă.

— Ha.

Apoi ia un pix și deschide carnetul din colțul barului.

— Băuturile funcționează în sistemul „pe declarația clientului”, Lady Blackwood, așa că binevoiește să notezi

tot ce iei, ceea ce presupun că va fi o grămadă. Pe asta o s-o trec cu vederea.

Ocolește frigiderul spre locul unde stau și, nu știu de ce, trece atât de aproape de mine, încât îi simt mirosul – de așternuturi proaspăt spălate și de sălbăticie. Îmi întinde o cutie de suc.

— Haide, încearcă.

Face semn din cap spre blocnotes. Îmi zâmbește încurajator.

Las cutia jos, fără s-o desfac.

— Mă așteaptă mama.

— Atunci nu te rețin.

De data asta trec eu pe lângă el, apuc două sticlute de votcă Absolut pentru minibar și le dau drumul în buzunar.

— Poți să le treci în contul meu, îi spun și apoi plec.

Revin după o secundă. Îl găsesc uitându-se spre ușă, de parcă m-ar aștepta.

— Și, apropo? Sunt mai matură decât vârsta mea. Și dacă într-adevăr „se poate face orice aici”, ce-ar fi să-mi arăți?

Mă îndrept spre bar, iau pixul și îmi scriu numărul de telefon pe blocnotes.

Cu inima bubuind, ies din nou și intru în prima cameră care îmi iese în cale, o versiune ceva mai plăcută a livingului. Sunt rafturi cu cărți de sus până jos și miroase a

piele. Eu voiam să ajung în living, dar băiatul e tot acolo, așa că mă prefac că ăsta e locul unde voiam să merg. Aleg o carte la întâmplare – Grădina secretă – și mă așez pe canapea. Pescuiesc sticlutele cu votcă din buzunar, dau pe gât conținutul din ambele și le așez, golite, una lângă alta, pe măsuta de-alături.

Capul îmi vâjâie nițel și sângele mi s-a încins. Frunzăresc cartea timp de un minut, după care o las jos și îmi iau telefonul ca să recitesc șirul de mesaje schimbate cu Wyatt. Dau clic pe fotografia lui fără tricou și mă uit țintă, imaginându-mă întinsă lângă el, peste el, sub el, o grămadă de membre dezgolite, împletite.

E clar că universul îmi joacă o farsă caraghioasă rău de tot. Pentru că acum l-a apucat să mă caute. Acum.

Scriu: Mi-ar plăcea să ieșim împreună. Acum sunt în Georgia, cu mama, dar o să revin curând acasă. Însă mesajul n-are unde să se ducă, stă acolo, netrimis.

Mă las pe spate scufundându-mă în canapea, unde dispar cu totul, și îmi mestec degetul, în timp ce mă gândesc cum aș putea da de el. Să iau feribotul mâine și să merg pe continent, de unde s-o rog pe Saz să vină să mă ia. S-o sun pe sora mamei, Katie-May, care stă în Savannah. Sau să piratez contul de Uber al tatei și să-mi chem o mașină care să mă ducă în Ohio.

La un moment dat aud clinchetul unui clopoțel. Voci gălăgioase care se estompează treptat. Scârțâit de scări și zgomot de pași. Mama apare în prag.

— Se servește cina.

Se așteaptă la un pic de acțiune – să închid cartea, să mă ridic în picioare, să ies din încăpere. Coboară ochii spre sticlutele de votcă Absolut, apoi îi ridică spre mine.

— Claude.

— Mamă.

Se încruntă în direcția sticlelor, așa că le iau de pe masă, pun cartea la loc în raft și trec pe lângă ea. Duc sticlele înapoi la bar, unde nu se mai află nimeni acum. Nici nu mă uit să văd dacă băiatul mi-a luat numărul de telefon. Pur și simplu îmi văd de drum, mergând drept înainte, cu mama pe urmele mele, și coborâm scările spre sufragerie.

Stăm la o masă mare, alături de trei surori, un fotograf din Nashville și o familie formată din patru persoane. Jared de la doc, cel cu ochelari și față prietenoasă, este unul dintre ospătari. Îmi face cu mâna din cealaltă parte a încăperii. Îi fac și eu semn înapoi.

Apoi mă uit în jur, la fiecare persoană, și îmi spun: Câte podele ai tras, oare, de sub picioarele oamenilor? Acest fotograf, această mamă cu doi copii, cele trei surori – probabil că undeva, în lumea asta, există o persoană căreia îi lipsește chiar acum podeaua de sub picioare, din pricina lor.

Conversația curge în maniera obișnuită: Ce te-a adus pe insulă? De unde ești? Cu ce te ocupi acolo, în lumea reală? Cât stai aici?

Le spun:

- Ne ascundem.
- Protecția martorilor.
- Am asistat la o crimă.
- Tata e criminal în serie.
- O să stăm aici pe termen nelimitat.
- Probabil pentru tot restul vieții mele.

La fiecare comentariu vine mama din urmă, curățând mizeria după mine, asigurându-i pe toți că sunt scriitoare și că imaginația mea excesivă o să mă bage într-o zi în bucluc. Îmi aruncă o privire pe care o ignor.

După desert începem cu toții să ne scurgem spre ieșire; trec pe lângă Jared, care îmi spune:

— Avem un grup al celor care lucrează aici. Dacă te plictisești, vino la bucătărie. Ne găsești acolo cam până la miezul nopții, câteodată și mai târziu.

- Țsta e jobul tău de vară?
- Lucrez tot anul. Cei mai mulți dintre noi fac așa.
- Dar câți ani ai?

Nu-mi dau seama ce m-a făcut să-l întreb asta, poate din cauză că arată prea tânăr ca să lucreze cu normă întreagă.

- Douăzeci și unu.
- Arăți de 16.

— Știu.

Râde, gen Ei, asta e, de parcă e un lucru pe care s-a obișnuit să-l audă.

— Oamenii nici nu mă iau de obicei în serios până când nu ajung să mă cunoască. Sunt fratele mai mic al tuturor. Tu câți ani ai?

— Optsprezece.

— Și tu arăți tot de 16.

— Știu. Este enervant.

— Da.

Și mă gândesc că poate, poate – dacă aș avea intenția de a cunoaște pe cineva aici, ceea ce nu am – am putea fi prieteni. Arunc o privire spre mama, care stă pe scări vorbind cu fotografii și cu cele trei surori. Întreb:

— Și unde e bucătăria?

— Pe aici.

Îl urmez într-o cămăruță cu șepci de baseball, poze și cărți de vânzare, dincolo de care este bucătăria, enormă și primitoare, unde forfotesc bucătari și ajutoare de vârsta mea sau un pic mai mari, râzând, vorbind și glumind în timp ce muncesc. Vreau să fiu și eu inclusă – să fiu una dintre ei – și brusc mă simt lăsată pe dinafară de la orice, de oriunde. Mi-i imaginez pe Saz și Wyatt în Ohio la vreo petrecere uriașă, dezlănțuită.

— Și chiar nu este telefon aici?

— Numai pentru oaspeții hanului și pentru urgențe.

— Și nu e nici WiFi?

— Doar la magazinul universal, dar programul e ciudat. Partea bună este că după o vreme te obișnuiești să fii offline. Te ajută să fii aici, adică chiar aici – și își flutură mâinile prin încăpere –, nu acolo, afară.

Flutură mâinile spre exterior, ca și când ar cuprinde întreaga lume.

— O să vezi. Timpul curge un pic diferit. Oamenii se comportă diferit. Aici poți fi pur și simplu, ei bine, poți fi tu. Este unul dintre motivele pentru care stăm. Sau, dacă plecăm, sfârșim prin a ne întoarce.

— Există o hartă a insulei?

Îmi întinde o hartă din rafturile standului cu suveniruri și îmi spune:

— Poți s-o păstrezi.

— Mulțumesc. Jared, nu?

Râde larg.

— Da. Claude?

— Da.

Afară, aerul fierbinte și greu zbârnâie – mama spune că par cicade, dar se aud de zece ori mai puternic decât toate cicadele pe care le-am auzit eu până acum, e un zgomot

zuruiitor, pulsatil, pe care-l simți pe piele și în oase. Mergem prin întuneric spre casă și mama nu pomenește nimic despre votcă, dar îmi spune s-o las mai moale cu povestea despre protecția martorilor și criminalul în serie.

— Doar făceam conversație.

Și partea rea din mine, partea furioasă și rănită, partea care vrea ca ea să rezolve situația cu tata și să ne putem întoarce acasă, partea care crede că poate are și ea o vină în toate astea, la fel ca el, partea aceea se bucură de sentimentul pe care mi-l dă faptul că am îndepărtat-o.

Este trecut de 11 când mă târăsc în pat. Dandelion se încolăcește lângă mine și începe să toarcă, și mă întind pe această saltea, în aceste așternuturi străine. Am tras draperiile și am lăsat o lumină aprinsă în bucătărie și una în baie, ca să nu fiu dezorientată dacă mă trezesc la noapte.

Stau întinsă uitându-mă țintă la fotografia lui Danny, încremenit în timp cu spuzeala lui de pistrui și nasul ars de soare. Pentru tot restul vieții mele, el va arăta așa, ca acum. Mă întreb dacă s-a transformat în fantomă. Se spune că se poate întâmpla în cazul morților violente – rămâne în urmă o amprentă de energie.

Nu mă obosesc să deschid o carte. Îi scriu lui Saz, în schimb, cel mai lung mesaj din lume. Vreau să știu de ce nu mi-a spus despre Yvonne. Vreau să știu ce motive a avut să țină asta în secret față de mine. I-a spus oare cineva să nu sufle vreo vorbă? I-a spus Yvonne: Nu ai voie să spui nimănui, nici măcar lui Claude, pentru că Mary

Grove este un orășel al dracului de mic și nu vrem să răsuflă ceva?

Scriu până când simt că mi se îngreunează pleoapele și apoi șterg mesajul, sting lumina și zac acolo, în întuneric, cufundată în pat sub greutatea propriului piept, care nu mai este scobit, ci plin de... ceva. O senzație de dor de casă. Sau de sentimentul de a nu fi dorită. Sau de a fi cu totul singură pe lume. Pe planetă. În univers. Și de impresia că toată lumea are pe cineva, numai eu mă am doar pe mine. Iar noaptea intră cu toții în casă, încuie ușile, sting luminile și trag draperiile, dar eu tot pot vedea lumina strălucind la ferestre. Și sunt afară, în întuneric, singură.

Am supraviețuit acestei zile. Prima zi. Au mai rămas doar 34.

Ziua 2

În dimineața următoare simt înainte de a deschide ochii: sunt în altă parte. Aerul nu este cel din Ohio, ci cel din Georgia, cald și sufocant. Are ceva străvechi și seducător. Iar vara are aici un sunet al ei – zumzetul constant al cicadelor.

Totuși este ceva mai mult decât geografia. Sunt în altă parte și din alte puncte de vedere. Iar asta, știu bine, face parte din maturizare. Partea pe care nu ți-o spune nimeni. Că te poți trezi dintr-odată într-o altă încăpere, care arată diferit de cea cu care erai obișnuit, și că nu există cale de întoarcere – indiferent cât de mult ți-ai dori –, pentru că de

acum înainte nu există decât acest „aici”, iar singurul lucru pe care îl poți face este să te acomodezi, să încerci să găsești un sens acestor lucruri și să-ți spui că asta e viața ta acum. Așa arată. Și o să fii bine. Poți s-o faci. Pentru că n-ai de ales.

Mănânc micul dejun în colțul pentru citit, în timp ce mama se pregătește să viziteze muzeul insulei, unde se pare că sunt depozitate niște acte ale mătușii Claudine. S-a trezit devreme, pentru o alergare pe plajă, și asta iar este un lucru diferit. Tata e alergătorul, nu mama. Ani de zile tata a încercat s-o ia pe mama să alerge cu el, dar n-a reușit s-o convingă.

O aud că mă întreabă:

— Nu vii și tu cu mine la muzeu? Nu prea știu peste ce o să dau acolo, mă refer la partea de cercetare, și aș fi de-a dreptul uluită dacă au ceva catalogat și documentat. Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

— Mulțumesc, sunt bine cum sunt.

Nici măcar nu mă mișc din locul meu de la fereastră. O să stau aici, citind, până în august.

— Fă-mi hatârul. Dacă nu te interesează să mă ajuți cu treaba, măcar prefă-te că o să explorezi insula. Bicicletele sunt pe veranda din spate.

— OK.

E distrată în dimineața asta. Doar știe că habar n-am să merg pe bicicletă.

— E destulă mâncare în frigider pentru prânz, dar putem să ne întâlnim la han pentru cină, cu toate că ar trebui să mai consumăm din toată mâncarea asta pe care ne-a lăsat-o Addy. I-am spus că o să-i plătesc – pentru toate astea.

— Dacă ar trebui să-i plătească cineva, ăla e tata.

— Ei, asta e.

Își adună în tăcere lucrurile și deschide ușa.

Mamă, aş vrea să-i spun, sper ca muzeul ăla să fie exact cum vrei tu. Sper să găseşti acolo o poveste sau ceva care să te facă să te pierzi în ea, ca să nu mai fii tristă şi singură. Pentru că în exilul nostru aici nu e vorba numai despre mine. Dar, dintr-un motiv oarecare, n-o spun. Poate pentru că amândoi mi-au cerut să rămân tăcută şi iată, aşa sunt.

În schimb, îi spun:

— Cred că ar trebui să mă întorc acasă mai devreme de august. Gen, într-o săptămână sau două.

Zâmbetul îi dispare.

— Nu.

— Mamă.

— Claude.

Ne fixăm reciproc cu privirea.

— Dacă separarea a fost ideea lui, el ar fi trebuit să fie ăla care pleacă, spun eu.

— Munca mea permite flexibilitate. A lui, nu.

Oftează și dintr-odată nu mai pare tristă, obosită sau prinsă în încercarea de a aranja lucrurile cât mai bine. Pare furioasă.

— Și uite cum îl protejez iarăși.

Ridică ochii spre tavan, apoi se uită iar spre mine.

— N-am vrut niciodată să-l denigrez pe taică-tău în fața ta, dar trebuie să învăț să încetez.

— Probabil.

— Uite cum stau lucrurile cu adevărat. Nici eu nu am vrut să plec de acasă, nu după ce am decis să ne separăm. Nu mi-a spus el că trebuie să plecăm, dar n-am mai putut rămâne, nu în casa aia și nici în Mary Grove. Sper că înțelegeți.

Dar în august s-ar putea să fie prea târziu. Yvonne o să mă înlocuiască și o să devină cea mai bună prietenă a lui Saz, o prietenă cu care poate și să se culce, așa că, ia ghici? Yvonne câștigă. Iar Wyatt o să se însoare cu Lisa Yu, iar eu o să mor aici, pe Insula Virginității.

În loc să spun toate astea, mă ridic din locul de la fereastră și o îmbrățișez. Șoptesc în părul ei:

— Sper ca muzeul să fie exact așa cum vrei tu.

Zece minute mai târziu rămân singură cu Dandelion, care se încălzește în soarele ce luminează podeaua sufrageriei. Au trecut 19 ore de când am vorbit cu Saz și asta e cea mai lungă perioadă, de când ne știm noi, în care suntem plecate și nu ne auzim vocile. Încerc să-mi imaginez ce face. Dacă este cu Yvonne. Îmi spun că n-am de ce să fiu geloasă, dar sunt, chiar dacă Yvonne nu este eu și eu nu sunt Yvonne și chiar dacă însemnăm lucruri diferite pentru Saz. Mă gândesc la tata, la noi acasă, singur cu cățelul. Îi spun lui Dandelion:

— Poate că ție nu ți-e dor de Bradbury, dar mie îmi este.

Deci, sunt singură.

Cu gândurile mele.

Și e atâta liniște.

Iau o carte, ultimul roman al lui Celeste Ng, pe care l-am păstrat special pentru zile de vară ca asta, de acum. Dar problema cu cititul este că poți fi distras foarte ușor. Citesc aceleași cuvinte iar și iar, de parcă aș citi aer sau nori sau ceva intangibil. Las cartea jos și mă uit pe fereastră. Copacii sunt genul ăla care prind viață când li se pare că nu te uiți la ei. Mă așez, așteptându-mă să-i văd că se mișcă și se dau de gol. Dar stau perfect drept și nemișcați, doar lichenii atârnați de pe crengile lor se leagănă în bătaia vântului.

Mă ridic și mă plimb prin cameră, uitându-mă la fotografiile înrămate, la rafturi. Cărțile lui Addy sunt mai ales în genul celor de citit pe plajă, cu colțurile îndoit și cotorul jerpelit, adunate în ultimii 20 de ani. Scot de pe raft *The Joy of Sex*, de Dr. Alex Comfort, care arată de

parcă n-ar fi fost deschisă din anii 1970, și o frunzăresc. Ilustrațiile mă duc cu gândul la portretele-robot de la poliție și văd păr peste tot. Sunt atât de uimită, încât nici n-apuc să mă așez. Pur și simplu citesc așa, în picioare.

Nu suflați niciodată în vagin. Șmecheria asta poate provoca embolie gazoasă și apoi moarte subită.

— Oh, Dumnezeuule, îi spun lui Dandelion. N-o să-ți vină să crezi.

Frunzăresc mai departe și citesc. Fiecare noțiune de aici este mai amuzantă și mai depășită decât cea de dinainte.

Vibratoarele nu sunt substitute pentru penis.

cassolette: Cuvântul franțuzesc pentru cutie de parfum. Parfumul natural al unei femei curate: cel mai de preț bun al ei, după frumusețe.

Îi spun cărții:

— Dar ce zici de creierul ei?

Însă cartea pare neinteresată de subiect. În schimb, le sfătuiește pe femei să-și protejeze și să-și prețuiască parfumul natural, cu la fel de multă grijă ca pentru felul în care arată. Două capitole mai încolo, autorul aduce elogii „femeii care-și ține gura”.

Și asta a fost. Am terminat cu dr. Alex Comfort. Strecor cartea înapoi pe raft și pornesc în căutarea televizorului. E cunoscut faptul că pe insulă nu există televizoare și îmi ia ceva până găsesc unde îl ascunde Addy pe al ei. Cercetez colecția de DVD-uri depozitată dedesubt. Le scot afară, unul câte unul, și chiar dacă sunt avidă după muzică, filme și cărți vechi, nu e nimic ce-aș vrea să văd, în afară poate de ultimul, un film pe care Saz mi l-a pomenit de câteva ori. Este alb-negru, franțuzesc.

Mă uit cu atenție la fotografia de pe coperta DVD-ului. Fata arată mișto. Foarte mișto. Ca o persoană așa de puternică și neînfricată, încât inima ei n-ar putea fi frântă vreodată... O persoană care ar putea să-i toarne un pahar cu băutură în cap misoginului de Alex Comfort. Sau să-i dea numărul ei de telefon unui străin chipeș și desculț de pe o insulă. Sau să facă orice naiba ar vrea ea să facă.

Ridic coperta, ca să o poată vedea și Dandelion.

— Ce zici?

Cască și se răsuțește pe spate, cu lăbuțele îndoite, clipind la mine.

Pornesc televizorul și bag DVD-ul în aparat. Mă uit la film, studiind-o pe Jean Seberg de parcă urmează să mă testeze cineva. Părul. Hainele. Zâmbetul. Mersul. Fiecare gest. Dandelion se cuibărește lângă mine și îmi frământă piciorul cu lăbuțele. Îl mângâi fără să mă gândesc și rămâne așa până se termină filmul.

În timp ce rulează genericul, tremur. Nu-mi dau seama dacă filmul mi-a plăcut sau l-am detestat, dar știu un lucru: n-am mai văzut în viața mea așa ceva. Băiatul se

îndrăgostește de fată, fata se îndrăgostește de băiat, băiatul are o armă, fata vrea să fie scriitoare, băiatul fură mașini, fata îl trădează pe băiat, băiatul refuză s-o părăsească pe fată. Și toate astea se petrec în minunatul, fotogenicul Paris, iar eu stau aici simțind nevoia de a vedea chiar acum Tour Eiffel și Champs-Élysées.

Dar mai este și altceva. În capul pieptului crește încet, arzând, o senzație ușor neplăcută, ceea ce înseamnă că, în ciuda oricărei rațiuni, sunt gata să fac ceva inevitabil, un lucru pe care probabil îl voi regreta mai târziu. Scotocesc prin sertarele de la bucătărie până când găsesc o foarfecă, îndes coperta DVD-ului sub braț și pornesc hotărâtă spre baie.

Douăzeci de minute mai târziu am părul retezat într-o tunsoare scurtă. Nu știu ce m-a determinat, în afara faptului că Jean Seberg arată atât de sigură, fericită și confortabilă în pielea ei, ca și când nu i s-ar putea întâmpla nimic rău sau supărător, pentru că ea e pur și simplu foarte adunată și foarte sigură în legătură cu cine este. În plus, părul scurt e mai practic. Este prea cald pe insula asta ca să ai părul lung și e doar niște păr, la urma urmelor.

Ridic coperta DVD-ului și compar. Spre deosebire de Jean Seberg, sunt o corcitură de elf și zână, iar mie nu-mi stă bine așa.

Îmi trag pe mine costumul de baie, un tricou și niște pantaloni negri, cei mai strâmți pe care îi am, adică cea mai apropiată ținută de vestimentația reprezentativă a lui Jean. Decid ca de acum înainte să nu-mi mai pun sutien atunci când nu port un costum de baie. Să fim serioși,

oricum nu am nevoie de el. Scotocesc prin fardurile mamei până când găsesc ce caut – un ruj roșu. Mă rujez. Țuguiez buzele. Mă mai rujez o dată.

Iau harta. Iau și carnetul și un pix și le arunc pe toate în geantă. Există alcool în casă, dar este încuiat în dulap. Scormonesc prin sertare după cheie, dar singurul lucru de care dau este un pachet vechi de Virginia Slims. Le arunc și pe astea în geantă, împreună cu o brichetă. Pe drumul spre ieșire apuc o șapcă bleumarin, agățată în cuierul din hol; un chipiu de pescar grec în genul celor pe care tata și fostul soț al lui Addy, Ray, le purtau pe barcă pe vremea când stăteam în Rhode Island. Mi-o îndes pe cap și părul îmi dispare cu totul sub ea.

Ieș din casă. Rămân așa, în soare, și văd o căprioară traversând la trap drumul de pământ care trece șerpuind pe lângă casă.

— Nu-ți fac niciun rău, strig spre ea, ceea ce, firește, o face s-o ia la fugă.

Potrivesc șapca, îndesându-mi bine părul dedesubt. Sau ce a mai rămas din el.

Ziua 2

(partea a doua)

Urmând harta, pornesc în jos pe Drumul Principal care leagă cele două capete ale insulei. În tot acel verde de

smarald al pădurii se zărește o așchie de alb – nisip solid cum e cimentul, presărat cu cochilii zdrobite și benzi de avertizare zimțate. Mă îndrept spre sud, singura persoană de pe pământ.

La un moment dat, o zăresc în fața mea – reședința Rosecroft. Drumul virează spre ruinele casei, care se înalță dintre copaci. Aici s-a stabilit inițial Samuel Blackwood Jr., împreună cu tânăra sa soție. Aici a crescut străbunica mea până când a părăsit insula și nu s-a mai întors niciodată. Aceasta a fost gospodăria unde a murit stră-străbunica mea, mama mătușii Claudine – unde a fost detonată pușca, unde i-au găsit trupul, unde glonțul a săpat o gaură perfectă în ușa dulapului – și unde a trăit toată viața ei Claudine, până când casa a luat foc, în 1993, iar ea a murit două luni mai târziu.

Reședința Rosecroft, în sine, este enormă, întinsă ca o acuarică pe cerul albastru de tot. Cea mai mare parte a acoperișului s-a dăruit, iar zidurile rămase au un contur zimțat. În afara unei secțiuni intacte de la etajul al doilea, podelele au fost înlocuite de iarbă. Locul tavanului a fost luat de cer. Lujeri de iederă se împletesc ieșind și intrând pe uși și ferestre, care arată ca niște orbite goale, uitându-se în gol. Un indicator avertizează că zona este închisă și trecerea interzisă. Trec pe lângă el, urc treptele și pășesc pe iarbă.

Intru și ies pe uși și ferestre, încercând să-mi imaginez pentru ce era folosită fiecare cameră. Aici e bucătăria. Aici e biblioteca. Aici e camera copiilor. Aici am răs. Aici ne-am certat. Aici am iubit și am visat. Aici a început focul. Aici a căzut prima cărămidă. Aici am murit.

Merg în spatele casei și stau unde trebuie să fi fost veranda. Exact în fața mea, la câțiva metri distanță, se află o fântână tăcută și goală.

Mă așez pe treptele care coboară dinspre casă și scotocesc în geantă după carnet și pix. Soarele îmi arde brațele și umerii. Scot pachetul de țigări, aprind una și trag fumul în piept. Asta e prima mea țigară și pare un moment memorabil. Gustul îmi provoacă imediat o senzație de vomă și tușesc cinci minute încheiate. În cele din urmă reușesc să mă opresc, cu ochii înlăcrimați, și trec la o pagină albă.

Dragă Saz.

Mă holbez la aceste două cuvinte. Am atâtea lucruri să-i spun, dar cum s-o fac?

Poate că este momentul să-ți spun de ce această scrisoare vine de pe coasta Georgiei, nu din Atlanta, și de ce nu voi fi acasă în vara asta.

Va fi surprinsă și probabil furioasă că nu i-am zis. Dar trebuie să-i spun.

Scriu șase pagini, față și verso, iar apoi mai stau un pic aici, fumând țigara până rămâne doar un chiștoc. Mai aprind una, apoi încă una, trăgându-le pe toate în piept, până când îi văd pe unii oaspeți de la han, cu bețe pentru mers și aparate de fotografiat, îndreptându-se spre ruine. Mai trag un ultim fum, apoi vomit în tufișuri și mă îndrept spre plajă.

Cerul este electrizat de soare și mi-am uitat ochelarii, așa că îmi fac palma streășină și mijesc ochii. Scot pălăria; mă simt goală fără pletele mele, ca și când risc să mă topesc și să dispar. Îmi scot și pantofii; nisipul este moale și mai rece decât mă așteptam. Văd un drum de camioane care duce până jos, la plajă, ceea ce este ciudat, fiindcă eu credeam că pe insulă nu sunt permise mașini. Dar acum nu trece nimic pe-aici. Suntem doar eu și oceanul acesta, întinzându-se până în zare.

Îmi scot hainele și rămân în costumul de baie negru pe care l-am cumpărat împreună cu Saz în aprilie, pe când ne făceam planuri pentru ultima noastră vară de pomină, înainte de facultate. Las hainele pe nisip, într-o movilă mototolită și tuflită, alături de pantofi și șapca marinărească, de parcă plaja ar fi podeaua camerei mele. Avansează, iar apa e caldă. Mă opresc când îmi ajunge la gambe.

Prima mea amintire este de pe o plajă, alături de părinții mei, stând toți trei cu picioarele în apă și ținându-ne de mâini. Îmi amintesc cum veneau valurile spre noi, apoi se îndepărtau, și cum nisipul mi se lipea de glezne atunci când oceanul încerca să-l soarbă spre el. Mi-o amintesc pe mama râzând și strigând spre nisip: „Nu-l lăsa să te ia!”, sau poate că striga spre tata sau spre mine. Îmi amintesc că m-am smuls din mâinile lor și mi-am umplut palmele cu nisip, încercând să-l ajut să rămână.

Avansează și mai mult.

Până la genunchi.

Până la coapse.

Până la șolduri.

Îmi trag sufletul. Inima îmi bate bum bum bum.

Până la mijloc.

Până la piept.

Aștept ca fundul apei să se adâncească brusc, dar chestia cu adâncitul este că se întâmplă deodată, când nu te aștepți. Îmi spun, Nu de data asta. Și mă scufund. E decizia mea. Asta e adâncitul, pentru că așa spun eu. Închid ochii și înot în ocean. În Rhode Island trăiam pe țărmul Atlanticului. Știu pericolul curenților, al hulei și al vârtejurilor. Știu cum să înot în ape liniștite, dar și în ape agitate și ce să fac dacă încep să intru în panică. Înot cam de când am învățat să merg, mai întâi în ocean și apoi la strandul din Mary Grove, Ohio.

În apă nu există fund, nu există podea. Deschid ochii și-mi imaginez cum ar fi să trăiesc aici, în mare. Înot și mă simt bine că mă pot mișca așa. Valurile devin mai agitate, dar continui. Când obolesc, înot pe spate, lăsând curenții să mă poarte. O parte din mine e îngrozită, o parte este încântată, iar o altă parte e complet nepăsătoare. Mă prefac că am murit și îmi las membrele total inerte. Apa mă ține la suprafață, lucru mereu surprinzător, pentru că mă simt așa de grea, că ar trebui să mă duc la fund ca un bolovan.

Calc apa, uitându-mă în jur, dar nu văd nimic altceva decât imensitatea oceanului.

Și de aia deschid gura și urlu. Urlu și strig și țip, scoțând tot ce pot din mine – tot ce am ținut înăuntru din ziua în

care tata a intrat în cameră, fiecare fărămă de furie și revoltă pe care o simt față de amândoi părinții mei – către ocean și către cer. Arunc vorbele și sunetele cât pot de departe, până când dispar în tot acel albastru.

Un val mă lovește în față, ca o palmă. Scuipe fornăind în apă și, după ce îmi recapăt respirația, rămân liniștită. Plutesc pe burtă și deschid ochii, uitându-mă spre nimic, pentru că adâncul este prea întunecat. Trupul îmi este purtat de apă. Sunt aruncată încolo și încioace ca o minge.

Ies la suprafață ca să respir; aici curentul este puternic și insula pare foarte departe. Când m-am îndepărtat așa de mult? Mă imaginez plutind pe valuri tot drumul spre Africa, unde voi fi aruncată pe țărm și o voi lua de la capăt. Un nume nou. Un continent nou. Poate că tata își va face griji. Poate că o să-și dea seama că a făcut o greșală și că, de fapt, vrea să aibă o familie.

Bag iarăși capul în apă și plutesc.

Mă gândesc că ar trebui să mă întorc, pentru că am pierdut noțiunea timpului, nu știu de când mă aflu aici. Îmi ghiorțăie stomacul și simt scobitura înțepătoare a foamei.

Dintr-odată simt că mă apucă ceva de mijloc și ridic brusc capul; respir și tușesc, fiindcă tocmai am tras în plămâni jumătate din ocean. Primul gând: rechini. Dar simt niște brațe care mă cuprind și mă poartă prin ape, iar apoi văd că brațele acelea aparțin unui băiat.

Reușesc să îngaim, tușind:

— Dă-mi drumul.

— Nu.

— Nu am nevoie să fiu salvată. Am crescut în ocean.

— Nu-mi pasă nici dacă ești pe jumătate delfin.

Este băiatul de la bar, băiatul de la bagaje, iar acum, presupun, va fi și băiatul de pe plajă. Încep să-i car pumni, dar mă strânge și mai tare și mă târăște spre țărm.

— Trebuie să te liniștești naibii, Ariel.

A prins o culoare aurie de la soare.

— Știi că aici e cea mai mare zonă de reproducere a rechinelor de pe toată Coasta de Est.

Și dintr-odată îmi vine în minte vărul meu Danny, fiul lui Addy și curentul de reflux și văd cât de departe suntem; nu știu nimic despre aceste ape, despre coasta Georgiei și despre ce trăiește în partea asta de ocean. Nu știu curenții, nu știu nimic. Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva? Mama ar fi rămas complet singură.

Îmi trec brațul pe după gâtul lui și mă țin bine. Văd un tatuaj pe claviculă. O busolă. Normal. Așa de minunat, stupid și perfect ironic. Sunt cu fața la el și cu spatele la insulă și văd oceanul. Întorc capul și zăresc insula care se face tot mai mare și se apropie constant, mai mult și mai mult, dar tot e drum lung de mers. Țin ochii spre larg, uitându-mă după aripioare dorsale.

Cât timp parcurgem distanța spre o adâncime mai mică, mă gândesc la cât de proastă sunt, la faptul că nu-mi permit să fiu nesăbuită, chiar dacă o parte din mine își imaginează chipul tatei când ar primi telefonul. Neil

Henry? A avut loc un accident. Poate că, dacă nu le-ai fi alungat, putea fi evitat.

Îi dau drumul și mă desprind de el când ajungem aproape de țărm, apoi înot mai repede și mai în forță decât am făcut-o vreodată. Mă iau la întrecere cu el pentru că simt brusc nevoia să fiu iar pe pământ și să-l simt sub picioare și pentru că nu vreau să fiu întrecută de un băiat și niciun bărbat nu trebuie să mă salveze pe mine, iar el trebuie să vadă cu cine are de-a face. Am un avans, apoi îl văd lângă mine și tragem amândoi cât de tare putem. Câștig la mustață și ne prăbușim amândoi pe plajă.

Trupul mi se scufundă în nisip. În jurul meu e cald, fierbințeala îmi intră în carne și în oase. Este pentru prima dată, din 29 mai, când mă simt încălzită cu totul. Sunt îngrămădită toată îndărătul pleoapelor, ca și cum capul ar fi o încăpere, iar ele ar fi ușile care mă țin închisă înăuntru. Soarele e atât de strălucitor, încât e imposibil să-l sting cu totul. Într-o bună zi, cineva va merge pe plaja asta și-mi va vedea urma trupului desenată ca un contur cu cretă, îngropată adânc în nisip.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?

Deschid ochii și-l văd în picioare, lângă mine.

— Ascultă, Calamity Jane, ai terminat pe ziua de azi sau trebuie să mai stau prin preajmă? Știi ceva, hai să te ajut eu. Mlaștina e în direcția aia.

Arată spre copaci.

— O iei pe acolo și traversezi Drumul Principal, apoi o ții spre vest până se termină uscatul. N-ai cum să ratezi.

Când ajungi acolo, bagă un înot. Sunt aligatori și șerpi veninoși care abia te așteaptă.

Se apleacă, își ia cămașa aruncată pe nisip și pleacă. Nicio vorbă despre discuția noastră de la bar sau despre faptul că i-am lăsat numărul de telefon.

— Claude, îi spun. Mă cheamă Claude.

Se întoarce, îndepărtându-se cu spatele. Ridică mâinile.

— Să mor dacă-mi pasă.

Și dispare printre dune.

Mă întorc și eu tot printre dune, printre stejarii de Virginia și apoi pe drumul de pământ. Mă uit după el, dar nu văd pe nimeni.

Îmi scot șapca și scutur ce mi-a mai rămas din păr. Dacă aş putea să-mi adun pletele și să mi le lipesc iar pe cap, aş face-o. Fiindcă, atunci când le-am tăiat, nu mi-a trecut deloc prin minte că insula asta este ceva temporar, că eu mă aflu aici doar pentru o vreme și că o să am nevoie de păr lung când o să merg la facultate, în toamnă. Acum voi începe anul întâi fiind confundată cu un băiat. Scotocesc după rujul îngropat adânc în buzunarul pantalonilor. Mi-l trec peste buze. Să fie, în cazul în care mă mai întâlnesc cu el. Apoi aud un foșnet în tufișuri și o iau la fugă.

Ziua 2

(partea a treia)

Inima încă îmi bate nebunește când ajung la Addy acasă. Plasa de la ușă se trânteste în spatele meu și o strig pe mama. Nu răspunde nimeni. Îl strig pe Dandelion. Nu răspunde nimeni. Preț de o secundă îngrozitoare, mă întreb dacă nu cumva m-au părăsit și ei. Mă duc ținută în camera mamei și văd că lucrurile ei sunt încă acolo, împrăștiate pe comodă, pe scaun și pe pat. Hainele sunt la locul lor, în dulap. Respir. Dandelion apare de nicăieri, întinzându-se și căscând. Îl iau în brațe și-l sărut pe toată fața.

Intru în baie, îmi scot pantalonii uzi, tricoul și șapca și rămân acolo, în costum de baie, cu picioarele și brațele pline de înțepături de insecte. Mă scarpin până mă umplu de semne pe piele, apoi îmi scot și costumul și fac cel mai lung duș din lume.

O oră mai târziu, m-am aciuat în firida de la fereastră, cu șapca de pescar ascunzând ce mi-a mai rămas din părul măcelărit. Caietele mele – cele care găzduiesc romanul meu prost și mult prea lung – zac alături de mine. Am prea multe de zis și nimic de zis, așa că mă uit la grămada impresionantă pe care o reprezintă cartea mea ca la un fost iubit, de mult uitat, conectat la un ventilator. Îmi spun: Este timpul să te decuplez de la aparate.

Cineva sau ceva izbește în ușa de la intrare și aproape că-mi sare inima din piept. Nu vreau să vorbesc cu nimeni de-aici, așa că ignor bubuitura. Apoi izbește încă o dată, iar eu îmi văd în continuare de citit. Dar după aceea aud un ciocănit în fereastră și văd pe cineva. Băiatul de pe plajă.

Mă uit la el fără să clilesc, întrebându-mă dacă pot să devin invizibilă. Îmi spune prin geam:

— Te văd.

Las jos caietul, mă ridic și mă duc la fereastră.

— Ce vrei?

— Ești în viață.

— Da, sunt.

— Mi-am imaginat că ar fi ceva șanse să zaci pe undeva, pe drum, pe jumătate halită de un aligator, așa că m-am gândit că e mai bine să verific. Doar pentru că locul ăsta arată ca o versiune a paradisului nu înseamnă că nu poate fi și mortal.

Se întoarce pe călcâie, coboară treptele în fugă, vine înapoi.

— Știi ceva, cred că ăsta-i un moment bun să te avertizez în legătură cu șerpii. Cu clopoței, arămii americani, mocasini de apă. Oh, da, și niciodată să nu te pui între un mistreț și puil lui. Și asta e o chestie care să-ți strice ziua. Fii atentă pe unde mergi și pe unde înoți și o să fie bine. Mai ales noaptea, pentru că unele creaturi de aici sunt nocturne. Plaja este OK, dar știi ceva, nu cred că ar trebui să mergi singură nici acolo. Ultimul lucru de care avem nevoie pe aici este să trebuiască să chemăm elicopterul pentru urgențe medicale, să te evacuăm de pe insulă.

Și, dintr-odată, coboară din nou treptele și se îndreaptă spre drum.

les pe verandă:

— Le livrezi discursul ăsta încurajator tuturor, când ajung aici?

Se întoarce ca să mă privească în față:

— Doar nesăbuiților.

— Ei bine, îmi pare rău că a fost nevoie să faci un drum. N-am de gând să mai ies din casă până plec de-aici.

— Și cam cât înseamnă asta?

— Încă 34 de zile, dacă numeri și ziua de azi. Ceea ce, din păcate, trebuie să fac.

— O să am grijă să avertizez Administrația Rezervației. Știi tu. În caz că te răzgândești.

Pleacă agale fără să arunce nici măcar o privire în urmă. Rămân privind la felul în care soarele îi luminează părul și la felul în care i se mișcă umerii sub tricou în timp ce se leagănă spre camioneta neagră, prăfuită, care îl așteaptă în drum.

Seara mi-o petrec împreună cu mama în balansoarele de pe veranda hanului, cu câte un pahar de limonadă. Purtăm rochii albastre destul de asortate. O coincidență care mă cam irită.

Mama dă pe-afară de lucrurile pe care le-a aflat la muzeu.

— Știi că istoria insulei abundă de femei puternice care au fost nevoite să reconstruiască după tragedie? Claudine

și străbunica ta, Eva, sunt descendente ale acestora. Chiar înainte ca familia Blackwood să fi venit aici, femeile conduceau locul ăsta.

— Abundă?

— Da.

— Deci tu spui că am ajuns pe Amazon Island⁴.

— Cam așa ceva. Aici suntem. Aici, pe Amazon Island, înconjurate de fantomele unor femei puternice. Poate că avem ce învăța de la ele. Poate că o să găsim amândouă ceva despre care să scriem.

Lasă cuvintele să zăbovească și, pentru că n-o întreb despre muncă – cât crede că îi va lua, ce documente au lăsat în urmă cei din familia Blackwood, care a fost lucrul cel mai fascinant pe care l-a aflat azi despre oamenii care au trăit cândva aici –, îmi povestește despre Doña Grecia Reyes, o indigenă americană Timucua⁵, care s-a căsătorit cu un soldat spaniol și a luptat alături de spanioli pentru cucerirea insulei. Despre cum i-a scris regelui Spaniei, cerând banii de care avea nevoie pentru a controla toată coasta Floridei și a Georgiei. Despre cum regele nu doar că i-a răspuns, dar i-a și trimis banii, și despre cum i s-a spus, după aceea, Prințesa Insulei.

⁴ Oraș condus de femei din romanul cu același nume al lui C. L. Northbridge.

⁵ Cel mai mare grup indigen din nord-estul și nordul Floridei centrale și sud-estul Georgiei.

Dincolo de tristețe, în vocea mamei se simte o strălucire aparte, un scop. Este din nou pe cale să înceapă un proiect, iar cercetarea îi dă ceva de făcut.

Nu spun nimic, dar o mică parte din mine încă gândește: Am nevoie să fac ceva mai mult decât să hoinăresc pe insula asta ca zaharisita aia de domnișoară Havisham⁶. Iar acea parte din mine furioasă pe ea nu vrea să-i spună că poveștile acestea sunt interesante sau că mi-ar păsa măcar de ele.

— Îți stă bine, îmi spune, atingându-mi vârfurile părului. E sofisticat.

— E prea scurt.

— De ce te-ai tuns?

— Aveam nevoie de o schimbare.

— Mi l-aș tăia și eu, dacă aș fi sigură că arată bine.

— Ție ți-ar sta mai bine.

Toată lumea știe că eu sunt un Ron pentru acel Harry⁷ din ea.

— Ultimul lucru care ți-ar trebui este ca maică-ta să încerce să semene cu tine la indigo. Am nevoie de propria mea schimbare. Poate o să-mi fac un tatuaj.

În timp ce vorbește, mă gândesc la roluri. La felul cum îl avem fiecare pe al nostru. Cum ni le jucăm, indiferent

⁶ Personaj din romanul Marile speranțe, scris de Charles Dickens.

⁷ Personaje din romanul Harry Potter, scris de J. K. Rowling.

dacă vrem sau nu. Al meu este Fiica cea Bună a Doi Oameni Excepționali Pe Care Nu Va Reuși Niciodată Să-i Întreacă. Fata care, la șase ani, a făcut un test IQ ce i-a spus că e genială, chiar dacă nu s-a simțit niciodată așa. Este o variantă mai puțin strălucitoare a mamei sale, al cărei rol este Faimoasa Scriitoare Premiata și Preferata Tuturor.

Rolul tatei este Cel Care Nu Ne Iubește. Doar că și el e creativ. Poate să cânte la orice instrument pe care pune mâna, chiar dacă nu a luat niciodată vreo lecție înainte de a merge la Juilliard, la vârsta de 20 de ani. Poate să ia un ton la pian sau la chitară fără să-l fi auzit vreodată și știe și să picteze, dar n-o face. Mama spune că e un artist frustrat și că aparține altor vremuri.

Rolul meu pe insulă nu poate fi doar Fiica Alungată a Unui Tată Care Nu Mai Poate Avea o Familie. Sau Lauren Junior/Umbra lui Lauren. Trebuie să fie mai mult de-atât. Și mă gândesc iar la cum Vechea Claude a murit, iar Noua Claude i-a luat locul, chiar dacă nu știu nimic despre Noua Claude.

Un minut mai târziu îi spun mamei că am nevoie la toaletă. Intru în casă, unde temperatura scade brusc cu 500 de grade, cobor scările și mă duc direct la magazinul de suveniruri, care este pustiu. Mă foiesc puțin pe lângă cărți, șepci de baseball și vederi, prefăcându-mă că asta e tot ce mă interesează.

Jared apare de nicăieri. Este îmbrăcat într-o cămașă albă și pantaloni negri, uniforma pentru personalul din bucătărie. Are mânecile suflecate și, pentru prima dată, îi observ tatuajul de pe antebrațul drept.

— Salut, spune el.

Atunci trebuie să-mi reamintesc faptul că asta e o insulă și că nu sunt pe aici decât, gen, 31 de oameni.

— Salut. Încerc să-l găsesc pe tipul care ne-a dus bagajele sus, în casă.

— Te referi la Miah.

— Maya?

— Jeremiah Crew. Dar noi îi zicem Miah. M-I-A-H. Când a ajuns prima dată aici, niște tipi de la Administrația Rezervației i-au zis J.Crew⁸, dar i-a potolit destul de repede.

— Știi unde l-aș putea găsi?

— Aici, acolo, peste tot. Miah se cam duce unde vrea el și face ce vrea el.

— Pare că ar fi un fel de șefuț, sau că așa crede el că este.

Jared ridică din umeri.

— Vine de ceva timp pe insulă.

— Dar cu ce se ocupă pe-aici, totuși? Adică de ce e aici? Lucrează la han, alături de voi?

— Lucrează pentru familia Bailey – care stă în capătul nordic –, curăță drumurile împreună cu grupurile Outward Bound⁹. Face comisioane. Merge pe continent când au oamenii nevoie de aprovizionare. Construiește chestii.

⁸ Brand de articole de îmbrăcăminte.

— Dar de ce aici?

— Poate că ar trebui să-l întreb pe el.

Apoi îmi aruncă privirea aia, de parcă ar ști adevăratul motiv al întrebărilor mele.

— Nu are prietenă. Cel puțin, nu din câte știu eu.

Rânjește și îmi dau seama că știe în mod sigur de ce întreb, dar nu mă judecă și în momentul acela îmi spun: Poate că Jared și cu mine chiar am putea fi prieteni.

— Nu de aia întreb. Dar mulțumesc, Jared.

— Cu plăcere, Claude.

Dau să plec, apoi mă întorc.

— Despre ce e tatuajul tău?

Ridică brațul, ca să pot citi. 12 august.

— E ziua ta de naștere?

— L-am făcut în amintirea unui prieten de-ai mei, care a murit.

Și din felul în care o spune îmi dau seama că știe cum este să-ți dispară brusc podeaua de sub picioare.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău.

— Mulțumesc.

⁹ Rețea internațională care organizează acțiuni în care sunt implicați tineri.

Clipește, uitându-se o clipă la tatuaj, apoi ridică iar privirea spre mine.

— Hei, mâine-seară o să ne adunăm cu toții, dacă vrei și tu să vii.

— Unde?

— La Inspir.

— Ce e asta, Inspir?

— Inspirație. Locul unde stă personalul.

— Poate. Mulțumesc. O să văd.

La cină ignor zgomotul crescător și descrescător al vocilor adâncite în conversație - aceeași, iar și iar, repetată de atâtea ori încât am memorat întrebările și răspunsurile - și mă gândesc la Jeremiah Crew. Iată ce știu despre el:

Oamenii îi spun Miah.

Nu-i place să i se spună J.Crew.

Vine aici de ceva vreme.

Toată lumea se bazează pe el.

Probabil nu are o iubită.

Ne îndreptăm spre casă, când îmi bâzâie telefonul.

— Țsta e al tău? mă întreabă mama, privind spre cer.

Scot telefonul din buzunar.

Te iubesc mai mult decât pe Văduva Neagră¹⁰, untul de arahide și „Umbrella”. Când te întorci acasă?

Piesa „Umbrella” a Rihannei a fost cântecul nostru preferat încă de când eram mici.

Scriu versurile cât de repede pot, dar telefonul meu caută acum rețeaua, și caută, și caută, și încearcă să trimită mesajul, însă, dintr-odată, Saz a dispărut.

Ziua 3

Mă trezesc devreme. Cândva, în timpul nopții, mi-am scos pantalonii de pijama, așa că acum sunt doar în bluză și chiloți. Încerc să evoc în minte chipul lui Wyatt. Gura lui. În loc de Wyatt însă îl văd pe Jeremiah Crew. Cu expresia aia de șmecher. Cu busola tatuată pe umăr. Cu mâinile lui mari și puternice. Alung imaginea, dar revine imediat.

Claudine, îmi spune cu gura aia a lui, te vreau. Nu știi ce simt pentru tine? Nu știi cât de mult te vreau?

Da, șoptesc eu. Ia-mă.

Ceva îmi bâzâie în jurul capului și pe lângă ureche. Încerc să alung țânțarul cu o mână, chiar dacă nu-l văd. Bâzz, bâzz, bâzz. Lovesc în aer cu ambele palme și apoi mă ridic în capul oaselor, scuturându-mi părul – umed de la căldura

¹⁰ Supereroină americană.

Georgiei –, în caz că s-a decis să-și facă cuib acolo. Bâzâitul continuă și puf, Jeremiah dispare.

Mă trântesc pe spate, rezemată de tăblia patului. Ai câștigat, țânțarule. Servește-te. Sper să mor de malarie aici, în sălbăticia din Georgia. O să le pice de minune alor mei. Jeremiah Crew o să vină la înmormântarea mea și varianta mea fantomatică va sta alături de el, în timp ce va plânge pe sicriu sau pe urnă, ce-o fi. O să fie bântuit până la moarte de mine și de gândul la ce-ar fi putut să fie între noi.

Când ies din cameră, văd că afară plouă. Mama e în bucătărie, clătind vasele și depozitându-le în stativul de lemn de pe blat. Este îmbrăcată în blugi și o bluză veselă de vară, cu părul strâns într-o coadă de cal.

— Bună dimineața, îi spun, întinzându-mă după cafea.

— E după-amiază.

Își dă la o parte de pe față o șuviță rebelă și arată cu capul spre locul de la fereastră, unde se află o cutie mare, maronie.

— De la taică-tău.

Nu mai e tata. Este taică-tău.

— Ce este?

— Nu știu.

La distanță sclipește un fulger. Număr – unu, doi, trei, patru – și apoi vine și tunetul. Mă aplec peste blat,

mâncând cereale și uitându-mă la cutie de parcă ar fi o bombă gata să explodeze. Mama vorbește, dar n-o aud, pentru că singurul lucru la care mă gândesc este cutia aia. Spune ceva despre muzeu și cină, apoi își ia geanta și o umbrelă și se îndreaptă spre ușă.

Încă stau rezemată de blat când o văd întorcându-se din drum.

— Țsta e al tău?

— Ce anume?

Stă în ușă, holbându-se la ceva. Mă îndrept spre ea și îi urmăresc privirea spre crema cu cortizon și tubul de „Off!” lăstate acolo. Pe spray-ul de insecte e lipit un bilet: Pentru Măria Sa. E mai rău dacă te scarpini.

— De fapt, da, cred că-s ale mele, îi spun.

Mă uit pe lângă ea, însă nu e nici țipenie în preajmă.

Mama se uită la bilet și apoi la mine, fără să-și poată ascunde zâmbetul.

— Nu vrei să-mi zici de la cine sunt?

— Nu prea.

Îi zâmbesc la rândul meu și mă întorc în bucătărie, unde fac un spectacol întreg din reumplerea castronului cu cereale. Într-o secundă își ia la revedere și ușa se închide în urma ei.

Aștept trei minute înainte de a lua crema cu cortizon și spray-ul de insecte, ca să le aduc în casă. Cercetez biletul

care arată foarte cunoscut, e clar că a fost rupt dintr-un anume blocnotes. Răsucesc hârtia și văd numărul meu de telefon, exact așa cum l-am scris. Iar sub el: Telefoanele nu funcționează aici. Dacă vreau să te găsesc, o să te găsesc.

Tata mi-a trimis-o pe Edna, păpușa mea preferată din copilărie, un jurnal cu versuri din piese pe care eu și Saz l-am scris de-a lungul anilor, vechile mele cărți cu Nancy Drew și o pisică de lut pe care am modelat-o în clasa a patra. Toate împachetate în hârtie de cadouri cu Răzbunătorii¹¹. Alături de ele, următorul mesaj:

Dragă Ghemotoc,

Îți trimit câteva lucruri pe care le-ai lăsat aici și care cred că s-ar putea să-ți lipsească. Sper că te distrezi pe insulă și că nu e al naibii de cald. Bradbury și cu mine ne plictisim singuri pe-aici. Este o perioadă destul de ocupată la facultate, dar abia așteptăm să te vedem în august, când te întorci acasă. Ne e dor de tine.

Cu drag,

Tata

Frunzăresc jurnalul, așez cărțile într-un teanc ordonat, pun pisica de lut în vârf. O iau pe Edna în mână și îi cercetez chipul – mustățile care ar fi trebuit să fie copci, pe care chiar eu i le-am desenat pe obraji după ce am căpătat

¹¹ Echipă de supereroi americani.

propriile copci, în urma unui accident în curtea școlii; locul chel de pe cap, unde i-am tăiat părul; conturul în jurul ochilor, pe care i l-am făcut cu marker permanent, violet.

— De ce ești aici? o întreb. De ce mi-a trimis toate lucrurile astea, din moment ce mă întorc acasă în câteva săptămâni?

Doar că nu te întorci acasă, șoptește o voce undeva, în adâncul meu. Doar că el nu mai vrea să te întorci vreodată acasă.

Las totul în firida de la fereastră. Edna zace întinsă pe spate, cu un picior proptit în perete. Dandelion sare lângă ea și începe să lingă ce i-a mai rămas din păr.

Înhaț șapca de pescar și încălțărilor. Ies atât de repede, încât uit să-mi iau și o umbrelă și în câteva minute sunt murată de sus până jos. Șapca miroase a câine ud!

*

Merg și mă gândesc la faptul că părinții mei s-au iubit unul pe celălalt până când tata a decis că el nu mai iubește, că a vrut o familie și acum n-o mai vrea. Ce face pe cineva să nu te mai iubească? Într-o zi este iubire; în următoarea nu mai este. Unde s-a dus? Ceva ce a trăit și a respirat așa – cum se poate evapora, pur și simplu, de parcă n-ar fi existat niciodată? Îmi imaginez o cameră sau poate o planetă întreagă unde se duc toate iubirile să trăiască, odată ce noi terminăm cu ele. Ca un fel de cimitir de vechituri. Mici rămășițe de iubire împrăștiate peste tot. Oameni care aleg câte ceva de acolo, adună bucățile cele mai solide și mai mari și încearcă iar să facă ceva din ele.

Nu așa facem de fiecare dată când cunoaștem pe cineva sau ne îndrăgostim de cineva sau începem să iubim pe altcineva? Nu adunăm resturile încercate din noi înșine și ne mai dăm silința încă o dată?

Într-un final văd o casă chiar la drum. O căsuță mică, vopsită în albastru-aprins, construită sub un stejar de Virginia. Balansoare albastru-aprins pe verandă. Lumini la ferestre. Arată ca o căsuță din basme, confortabilă și primitoare, și aș vrea să intru și să mă simt ca acasă.

Însă merg mai departe, fiindcă, dacă n-o fac, risc să rămân aici pe vecie. Un pic mai jos pe drum este o altă căsuță, de data asta de un galben ca floarea-soarelui. Următoarea este de un verde-palid, iar cea de după, un fel de trandafiriu. Din afară par toate calde și primitoare, ca și când celor care trăiesc aici nu li s-ar putea întâmpla nimic rău.

Magazinul universal are doar două culoare înțesate cu bomboane, cereale, junk food și loțiune cu zinc. Există și un congelator pentru înghețată și un frigider cu băuturi reci. Mai sunt și vederi cu imaginea insulei, aparent din anii 1970, și o mică tejghea, unde o femeie cu fața rotundă și exfoliată stă și citește o revistă. Pe ecusonul cu numele ei scrie TERRI.

Îmi dreg vocea.

— Cât de des trece feribotul?

Ridică privirea spre mine, cu revista încă deschisă. People.

— De trei ori pe zi spre continent și înapoi, dar dacă ai bani, poți să închiriezi o barcă.

— Dacă aș putea, ce bine ar fi, spun eu. Ce program aveți aici?

— Cum îmi vine mie să-mi fac apariția.

Își lasă privirea spre revista ei și continuă să citească.

Dincolo de tejghea, într-un colț, sunt vreo două mese rotunde cu scaune. Mă așez, bag mâna după telefon și o sun pe Saz. Sună o singură dată și îmi răspunde.

— Sazzy?

— Hen! Ești tot în Atlanta? Când vii acasă?

Toate părțile din mine pe care am reușit să le țin laolaltă în ultimele câteva săptămâni încep să vorbească deodată, fragmentate și izolate, dar unite în suferința lor. În durerea care năvălește când spui:

— Nu mă întorc pentru o vreme, fiindcă mama și cu mine suntem la propriu pe o insulă și aici trebuie să stăm. Pentru că tata nu ne mai vrea și mama încearcă să-și dea seama ce urmează, așa că am venit aici. Și eu încă nu-mi dau seama ce să înțeleg. Dacă ne voia atât de tare departe, de ce n-a plecat el? De ce a trebuit ca mama și cu mine să fim cele care să lăsăm totul în urmă, ca fugarele, ca niște condamnate urmărite care au făcut ceva atât de îngrozitor, încât nimeni nu poate vorbi despre asta și care nici măcar nu merită să spună „la revedere”?

Nu pronunț cuvântul acasă, pentru că Mary Grove nu mai este casa mea mai mult decât e insula asta. E doar un loc

unde am trăit. Nu mai știu unde e acasă. Poate că ar putea fi în cimitirul de vechituri, alături de toate ruinele iubirii.

Saz ascultă și ascultă, chiar și atunci când îi spun despre părul meu și cum l-am tăiat pe tot, și când încep să plâng îmi spune:

— Nenorocitul dracului.

Și ascultă în continuare. O aud stând acolo liniștită, fără să respire, pentru ca eu să pot spune tot ce am de spus și, după o vreme, nici nu mai sunt sigură de ce spun, pentru că nu sunt eu cea care spune; sunt bucățile din mine. Și chiar în timp ce plâng le simt pe toate cum încet, foarte încet, se cos iar una de cealaltă. Deloc strâns. Dar laolaltă.

Când termin și nu mai sunt cuvinte, iar bucățile din mine respiră zgomotos și se țin una de cealaltă, Saz spune:

— În primul rând, te iubesc.

— Și eu te iubesc pe tine.

— Pe vecie. Vorbesc serios. Nu vreau să te gândești vreodată, nici pentru o clipă, că iubirea mea o să dispară. În al doilea rând, să-l ia mama dracului. Nu mă surprinde, dar să-l ia mama dracului.

Ce vrea să spună cu „Nu mă surprinde”? Partea din mine care îl iubește pe tata ar vrea să-i spună să se mai ducă ea dracului, dar nu-l pot proteja la infinit. Așa că repet ca un ecou:

— Să-l ia mama dracului.

Și o frântură din inima mea se ciobește și cade atunci când o spun, pentru că aceste cuvinte sună ca o trădare.

— În al treilea rând, trebuie să te luăm de-acolo.

Iar ideea asta mă face să stau un pic mai dreaptă, apoi să-mi șterg și lacrimile, pentru că nu vreau să le am pe față, astfel încât să mă pot concentra la ce spune.

— Unde e jumătatea drumului între aici și acolo? Dacă aș putea ajunge la... Stai așa...

Tace câteva secunde.

— Dacă mi-aș putea mișca fundul până la Greenville, să zicem, tu poți ajunge acolo? Poți, habar n-am, să furi o mașină sau să iei un avion sau ceva? Eu reușesc să ajung acolo până mâine.

Mă uit pe harta de pe telefon, care tot pâlpâie, pentru că rețeaua e de rahat, dar în cele din urmă reușesc să cercetez ruta și inima îmi tresaltă tot mai tare doar la gândul că aș putea fugi departe de-aici.

— Nu vreau să mă întorc acolo, îi spun.

Chiar dacă îmi lipsesc și camera mea cu pereții verzi, și câinele meu, și casa mea, și prietenii mei. Lucruri despre care am crezut toată viața că mi se cuvin.

— Sigur că nu. O să batem drumurile. Doar noi. Thelma și Louise. Două proscrise. O ultimă călătorie, înainte de facultate. Tu și cu mine, sălbătice și libere. Poate Asheville. Putem să găsim azilul ăla unde a murit incendiată Zelda Fitzgerald.

Și chiar îmi pot imagina cum am fi noi două. Claude și Saz. Saz și Claude. Așa cum a fost mereu și cum va fi întotdeauna. Oprindu-ne la fiecare obiectiv turistic de doi lei dintre Carolina de Nord și de Sud și California. Pentru că acolo vom merge. Pe Coasta de Vest. La Los Angeles. Gata cu iarna. Gata cu frigul. Doar soare și cer senin, și orașe cât vezi cu ochii. O să ne pierdem pe noi însene și o să ne regăsim. Apoi Saz spune:

— Stai așa.

Și o aud vorbind cu cineva. Apoi râzând. Apoi spunând altceva. Și apoi către mine, la telefon:

— Gata, m-am întors. Scuze. Yvonne comandă niște pizza și nu reușim niciodată să cădem de acord ce luăm. Eu sunt gen Pepperoni, super iute, iar ea e toată șuncă și ananas. Ceea ce e complet dezgustător.

Ultima parte practic o strigă, și știu că nu e pentru mine, ci pentru Yvonne.

— Sunt pe difuzor?

— Ce?

— Sunt. Pe. Difuzor?

— Da...

— Scoate-mă acum.

Pentru că eu n-am sunat la Saz&Yvonne, eu am sunat la Saz.

— OK, te-am scos. Suntem doar noi două. Yvonne nu te mai aude.

E felul în care rostește Yvonne, de parcă ar avea secrete. Comandă pizza, fac sex, se îndrăgostesc, în timp ce eu sunt undeva, afară, la 1 357 de kilometri depăr-tare.

— Deci, hai să ne întâlnim în Asheville, spune ea.

— E serioasă? Treaba asta cu tine și cu Yvonne?

— S-a despărțit de Leah.

Și așteaptă să spun ceva. Fiindcă n-o fac, continuă:

— Hen?

— Scuze, nu eram sigură dacă vorbești cu mine sau cu ea.

În vocea mea se aude durerea pe care o simt.

— A făcut-o pentru tine?

— Ea zice că nu, dar a fost, gen, joia trecută și de atunci suntem împreună. M-a deflorat iar. Și iar.

O aud cum râde, râde încontinuu.

— Oh, stai așa, așteaptă un pic...

Dispare iar, apoi se întoarce, iar dispare, iar se întoarce, iar și iar. De fiecare dată când revine își cere scuze, dar eu simt cum mă micșorez. Insula, ruinele ei, umiditatea, caii sălbatici și mistreții se strâng tot mai mult în jurul meu, până când mă simt cât o furnică. De când o cunosc eu, Saz nu a simțit niciodată că părinții ei o înțelege. Nu i-au

priceput sexualitatea sau simțul umorului, dar sunt drăguți și bine intenționați și măcar încearcă. Tatăl ei o însoțește la demonstrații și poartă tricouri cu Pride, o lasă să-i decoreze mașina cu autocolante curcubeu și în fiecare seară îi spune că o iubește, indiferent ce s-ar întâmpla. Și de aia nu ar putea pricepe vreodată prin ce trec eu acum. În plus, mai este și al dracului de necioplită.

Îmi vine brusc să închid. Aș vrea să-i zic: În ultimele patru săptămâni, toată lumea mea s-a năruit și tu te cerți despre cum să fie pizza?

— Îmi pare rău, Hen, iartă-mă.

Și le aud iar vorbind. Iar eu stau aici, așteptând. Mi-au transpirat palmele și mi-au luat foc obrazii, și nu din cauza umidității din Georgia. Este din cauza lor. Atunci îmi dau seama că - indiferent cât de mult mi-aș dori eu - nimic nu va mai fi la fel.

Când se întoarce iar la telefon, îi spun:

— Trebuie să închid. Toată lumea mea s-a întors cu susul în jos și tu ești prea ocupată cu Yvonne ca să mă asculți măcar.

— Te-am ascultat până acum. Uite, îmi pare rău dacă am fost nesimțită, dar nu am știut că o să suni și sunt bucuroasă că ai făcut-o, pentru că mi-e tare dor de tine, Hen, chiar îmi este. Doar că e și ea aici și nu știu ce fac. Este un teritoriu cu totul nou pentru mine - tu plecată, eu într-o relație.

Tăcem amândouă. Și în liniștea aceea simt cum prăpastia dintre noi crește așa de mare și adâncă, încât mă întreb

dacă vom mai reuși vreodată s-o umplem. N-ar fi trebuit să avem secrete. Ar fi trebuit să fim mereu Claude și Saz. Saz și Claude.

O aud spunându-mi:

— Vorbesc serios, hai să ne întâlnim undeva. M-a întrebat Wyatt de tine.

— Mi-a trimis mesaj.

Și apoi, dintr-un motiv sau altul, adaug:

— I-am spus.

— Ce i-ai spus?

— Despre ai mei.

— I-ai spus lui Wyatt?

— Da.

— Când?

— Înainte de a pleca din Ohio.

— Dar mie nu mi-ai zis.

Încep să spun ceva despre Yvonne, dar renunț și zic:

— Nu. Tu erai prea apropiată. Totul ar fi devenit real dacă-ți spuneam ție.

Pare foarte ciudat să tries lucrurile pe care i le spun. În loc să reconstruiesc podeaua, eu construiesc ziduri.

Tace.

— Mai ești acolo? o întreb.

— Da.

Vocea îi vine de undeva dinăuntru, de parcă și-ar fi înghițit-o. Pentru un minut, niciuna dintre noi nu spune nimic. În cele din urmă, oftează:

— Deci hai s-o facem. Hai să ne întâlnim undeva și după aia te aduc înapoi la Mary Grove.

Dar felul în care o spune sună de parcă ar fi ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă.

Și chiar dacă sunt furioasă pe ea că-și continuă viața în timp ce eu sunt aici, încremenită și paralizată, și chiar dacă ea este furioasă pe mine fiindcă i-am spus lui Wyatt înainte de a-i spune ei, o parte din mine ar vrea s-o facă. Aproape că-i zic: Da. Hai s-o facem. Hai să plecăm. Preț de câteva secunde văd din nou – Thelma și Louise cât se-ntinde drumul. Wyatt și cu mine, în sfârșit împreună.

Dar apoi mă uit în jurul meu la acest magazin și, dincolo de el, la stejarii de Virginia, la palmieri și la mlaștină, și brusc sunt iar pe insula asta, și pe insula asta e mama, scufundată până la gât în scrisori și acte și Dumnezeu știe ce altceva. Încercând să-și distragă atenția, să stea ocupată și să-și găsească un scop, ca să nu se rupă în două.

— Nu pot.

Faptul că spun asta mă face să simt de parcă m-aș rupe eu în două. Iar ăsta va fi începutul tuturor lucrurilor.

Punctul după care n-o să mă mai uit înapoi, ci o să jur că voi fi pentru totdeauna aliatul mamei. În momentul ăsta fac o alegere pe viață. Ea în schimbul lui. Ea în schimbul tuturor, inclusiv în locul meu.

— Hei. O să găsim o soluție. Nu ești singură, Hen. Indiferent cât de singură te simți acum. N-ai fost niciodată singură. Nu cât exist eu pe pământul ăsta.

— OK, îi spun.

Dar adevărul este că sunt singură. Și că prăpastia aceea este tot aici. Iar Yvonne este acolo, înlocuindu-mă.

— Ce ai vrut să spui când ai zis că nu te surprinde, atunci când ți-am povestit despre tata?

— Am vrut să spun că părinții tăi nu se ceartă niciodată. Și muncesc amândoi, tot timpul, și nu i-am văzut niciodată ținându-se de mână.

— Se țin de mână.

Însă chiar când o spun încerc să-mi amintesc un moment în care să-i fi văzut ținându-se de mână, sărutându-se sau arătând unul pentru altul orice formă de afecțiune fizică adevărată, așa cum fac părinții lui Saz.

— Doar pentru că ai avut o relație – dacă o poți numi așa –, nu înseamnă că știi totul despre iubire.

— Ce pana mea? Tocmai ți-am zis că nu știu ce mama dracului fac. Știu că lucrurile sunt de rahat acum, Hen, dar nu trebuie să te răzbuni pe mine.

— Habar n-ai prin ce trec.

— Nu, habar n-am, pentru că mi-ai spus abia acum zece minute. Eu tocmai ce-am aflat, spre deosebire de Wyatt Jones, care se pare că știe de ceva timp.

Rămânem la telefon, tăcute. O aud respirând repede și agitat la celălalt capăt. Sunt pe cale să închei conversația, dar Saz oftează zgomotos și spune:

— Ascultă. Acum nu-mi placi prea mult, dar te iubesc mai mult decât iubesc Riverdale¹², librăriile și floarea-soarelui.

Dar cum rămâne cu Yvonne? Mă iubești mai mult decât o iubești pe ea?

Ușa magazinului se deschide și intră fotograful de la han.

— Trebuie să plec, îi spun lui Saz.

Apoi închid.

Rămân uitându-mă la telefonul unde tocmai a fost Saz, iar inima îmi bate, sângele îmi fierbe, pulsul mi-a luat-o la goană și capul stă să-mi explodeze. Deschid mesajul de la Wyatt și încerc din nou să-i trimit poza cu mine în costum de baie. De data asta pleacă. Scriu: Mi-aș dori să fii aici.

Nu sunt atentă încotro mă îndrept. Pur și simplu o țin înaintea până când mă uit în jur și nu mai văd casa de un albastru-aprins și nici caii sălbatici, ci doar copacii, mlaștina și cerul. Mă întorc în direcția unde cred că este magazinul universal, dar tufișurile devin curând tot mai sălbatice și copacii tot mai deși, iar cerul dispare.

¹² Serial de televiziune american pentru adolescenți.

Dacă aş putea, l-aş suna pe tata chiar acum şi i-aş spune: Este vina ta că m-am rătăcit. Să te văd cum faci. Dacă nu reuşesc să ajung până la ora de întâlnire, găseşte o cale să dai de mama şi să-i spui că sunt OK şi unde sunt, iar apoi să mă duci înapoi la casa unde locuim. Tu să rezolvi asta.

Caut pe telefon, poate găsesc vreun soi de GPS, dar nu-mi arată absolut nimic. Aşa că o apuc într-o altă direcţie şi apoi în alta, până când mă întorc de unde am plecat. La un moment dat simt o picătură de apă pe faţă. Mă uit spre cer şi zăresc un nor de furtună cam cât Texasul, care se adună deasupra capului meu.

— Rahat.

Şi în momentul ăla cerul se despică şi bubuie tunetul, apoi mă trezesc încă o dată udă până la piele, dar merg mai departe, pentru că n-am de gând să las furtuna asta să mă oprească. Eu sunt furtuna. Merg şi merg, până când aud voci şi, printre şiroaiele nesfârşite de ploaie, văd o clădire şi alerg spre ea. Nu e casa pe lângă care am trecut mai devreme. Asta are două etaje, şipci vopsite în galben şi este aşezată pe un fundal de stejari de Virginia şi licheni atârnaători, ca într-un peisaj bântuit, sinistru. Văd oameni pe verandă.

— Claude? Îl aud pe Jared.

Ziua 3

(partea a doua)

Jared stă pe treapta cea mai de sus, cu o sticlă de bere în mână. Lângă el se află o fată brunetă cu părul împletit în cozi groase și cu ochii mari și negri, iar lângă ea un alt băiat, afro-american, rotund la față și la trup, care îmi face cu mâna și îmi zâmbește, chiar dacă nu l-am mai văzut până acum.

Urc treptele și mă alătur grupului, iar Jared îmi întinde o bere. O bea până la fund; e rece și amară și îmi place gustul, fiindcă ceva din el îmi amintește de Ohio și de petrecerea lui Trent Dugan. Îmi scot șapca de pescar și trec mâna prin părul ud, încercând să-l netezesc un pic și să-i dau o oarecare formă.

— Bine ai venit la Inspirație, spune Jared, desfăcându-și brațele. Mai cunoscută sub numele de Inspir.

Câteva beri mai târziu aflu că pe fată o cheamă Miercuri, lucrează și ea la han și este din Alabama, iar pe băiat îl cheamă Emory, este ghid începător și a crescut în Carolina de Sud. Îi duce pe clienții de la han în tururi ale insulei, în camionetele de la Administrația Rezervației. Astăzi e ziua lor liberă. Ploaia răpăie pe acoperișul verandei și cerul se întunecă a noapte, iar eu simt cum oasele încep să mi se liniștească. Ești în siguranță. Nu te-ai rătăcit. Este OK. Ești aici. Sunt și ei aici. Nu ești singură.

Încep toți trei să spună povești cu fantome și sunt atentă doar pe jumătate. Cealaltă jumătate se gândește la Saz, la tata și la Wyatt, care s-ar putea să facă sex cu Lisa Yu chiar în clipa asta.

Miercuri mă întreabă:

— Ai văzut vreodată vreo fantomă?

Are vocea catifelată și poate că de la tonul ei, de la ploaie și de la bere, mi se pare că seamănă cu un cântec de leagăn. Mă simt încălzită și mulțumită, cu ochii grei și trupul greu.

— Nu, îi răspund.

— O să vezi aici.

Mă furnică pielea.

Emory scutură din cap.

— Frate, cimitirul Behavior are o atmosferă înfricoșătoare, dar nu se compară cu Rosecroft sau cu Inspir.

— Dar de ce voi, personalul, locuiți tocmai aici, așa departe? îi întreb.

Emory își întinde picioarele, încrucișându-și gleznela.

— Nu este voie să construiești pe insulă fiindcă e protejată și asta e sigurul loc suficient de mare ca să încăpem toți.

Arunc o privire spre pădure. Nu sunt alte case, nu sunt alte lumini. „Inspir” pare cel mai izolat loc din lume.

— Ai auzit de băiatul mamei? întreabă Jared, uitându-se către mine.

Emory începe să dea din cap și adaugă cu o jumătate de voce:

— Omule, omule...

— N-o spune pe aia, Jared, intervine Miercuri. Mi se ridică părul măciucă. Gen, serios, mă sperie de moarte. E mai rea decât, habar n-am, aia cu tipul cu cârligul sau care era tâmpenia aia de legendă urbană.

Jared se apleacă în față, cu vocea joasă și măsurată.

— Băiatul mamei sau bărbatul-bebeluș este un fel de chestie umanoidă cu față de copil și păr de bărbat bătrân, gen. Zice neîncetat mama. Și dacă îi zici și tu lui, se apropie și încearcă să te prindă.

Apoi, firește, tăcem cu toții, iar eu ascult dacă, dincolo de sunetul ploii, nu se aude cumva vreun mama. În afară de răpăiala de pe acoperiș și muzica răzbătând dinăuntru, este uimitor cât de liniștită e noaptea. De parcă insula și-ar ține respirația, iar copacii ar fi încremenit în apropiere.

Și apoi aud „mama”, atât de liniștit și ascuțit, încât pentru o secundă chiar cred că e bărbatul-bebeluș. Miercuri și cu mine sărim cât colo, iar ea îl împinge pe Jared de pe verandă.

El se ridică, își îndreaptă ochelarii, se scutură și se așază la loc de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Rahat, spune Emory, în timp ce din toate părțile se aud râsete nervoase.

Apoi ne liniștim încetul cu încetul, iar Miercuri se întoarce spre mine.

— Asta e culoarea ta naturală de păr?

— Da.

— În ce zodie ești?

— Berbec.

— Ai animale de companie?

— O pisică și un câine.

Nu-i spun că Bradbury a rămas în Ohio.

— Dacă ai avea de ales între insula asta și Patagonia, ce-ai alege? Nu te gânde, alege una și gata.

— Nici una, nici alta. Aș alege California.

— Care e piesa ta favorită de despărțire?

— Acum? Sau dintotdeauna?

— Dintotdeauna.

Îi spun prima piesă care-mi vine în minte:

— „Irreplaceable”, a lui Beyoncé.

Dă din cap, într-un soi de aprobare admirativă.

— Și care-i povestea ta?

Îmi spun în gând: N-am, în pana mea, nicio idee care mi-ar putea fi povestea, mulțumesc foarte mult.

— N-am nicio poveste.

Cel puțin, n-am încă, doar dacă nu pui la socoteală că sunt fata aia căreia i s-a spulberat întreaga lume cu câteva zile înainte de-a absolvi liceul.

Miercuri îmi zâmbește de parcă ar ști ea bine cum stă treaba.

Îi zâmbesc și eu:

— Totdeauna pui atâtea întrebări?

— Sunt o persoană foarte curioasă.

— Care n-are nicio reținere, adaugă Emory.

— Sunt aici pentru că mama are de lucru la un proiect, le spun. Dar povestea ta care e?

— Îmi plac mitologia greacă, semnele zodiacale și machiajul. Învăț japoneza. Am un chihuahua pe care-l cheamă Teddy și care e iubirea vieții mele. Cânt la chitară de la 12 ani.

Oftează.

— Mai mult decât orice pe lume, îmi doresc să cânt. La modul profesionist. Dar familia mea crede că poți face treaba asta doar în mașină sau la duș. Ei chiar nu pricep.

Soarbe din băutură și apoi pune sticla jos.

— Nu ne-am putut permite să merg la facultate, așa că acum doi ani am fugit de-acasă.

O spune neutru și direct. O studiez în lumina de pe verandă și, chiar dacă zice că iubește machiajul, are o frumusețe naturală. Arată de parcă s-ar fi născut afară, probabil pe una dintre crengile acestor stejari de poveste, sau de parcă ar fi venit de pe mare și acum iat-o aici, un

soi de sirenă de uscat, un pic aburită, dar nu cu fața scăldată în sudoare, ca mine.

— Stau aici tot anul, ca Jared.

— Miercuri e numele tău adevărat?

— Când am plecat de-acasă mi-am luat un nume nou. După Miercuri Addams.

Se trage de o coadă. Nu-mi spune numele ei adevărat.

— Familia ta știe unde ești? o întreb.

— Acum știe.

Dar nu sunt sigură dacă să o cred sau nu. Mă uit spre Jared.

— Tu de ce ai venit aici?

— Am copilărit în apropiere, într-un orașel de pe lângă Jacksonville. În vara de dinaintea facultății plănuiam să merg în Filipine, să vizitez familia tatei. Știți, să învăț despre partea aia a culturii mele, dar apoi...

Ridică brațul cu tatuajul.

— Apoi a murit prietenul meu. S-a sinucis. Era sufletul meu pereche. Sincer, singurul om care m-a cunoscut vreodată cu adevărat. Și mi-a întors lumea cu fundul în sus.

Asta mă duce imediat cu gândul la Saz. Chiar dacă ea este încă aici, pe pământ, pare că ar putea fi oriunde altundeva, într-un loc mult mai îndepărtat decât Ohio.

— Au trecut aproape trei ani, dar tot îmi e dor de el, spune Jared. Trebuie să valorifici cât mai mult fiecare experiență, știți? Sunt lecții de viață. M-am gândit întotdeauna că o să mă duc, habar n-am, în Atlanta sau New York sau într-un loc mai mare. Dar apoi am auzit de jobul de aici și părea mai ușor de gestionat, era mai degrabă ce voiam eu. Nu foarte departe. Nu atât de important și de zgomotos, nu atât de ostentativ.

— Lecții de viață, repet eu, ca un ecou.

— Asta îmi tot spun.

— Și te ajută?

Aș vrea să-mi spună: Da, ajută. Însuși actul de a o spune alungă toată tristețea și furia, pentru totdeauna.

— Nu chiar.

Pare să mai ia aminte la ce-a spus.

— Poate câteodată. Un pic.

Miercuri îl înconjoară pe Jared cu brațul și rămân așa pentru un minut.

— Dar tu? Îl întreb pe Emory. Ce te-a făcut să vii aici?

El se uită țintă în întunericul nopții, de parcă ar căuta acolo răspunsul.

— Ți-aș putea spune că am venit pentru că am visat dintotdeauna să fiu ghid în natură, că am fost mereu fascinat de insula asta. Amândouă sunt adevărate.

Ridică din umeri și se uită iar spre mine.

— Dar de ce am venit în primul rând? Pentru că e suficient de departe de casă.

Stăm pe verandă. Bem. Mă întreb dacă simt și ei noaptea căzând peste noi. După un minut, Jared spune foarte încet:

— E cam stresant când îți dai seama cât ești de izolat aici de lumea reală. Dar toate chestiile înfricoșătoare nici nu se compară cu momentul când te rătăcești în propria minte.

Iar lucrul ăsta, mai mult decât altele, îmi dă cumva fiori.

Încă o bere, apoi ploaia se oprește; m-am uscat și m-am instalat confortabil, cuibărită pe canapeaua din livingul acestei case cu rol de cămin, pe care ei trei o împart cu ceilalți angajați. Au pus niște muzică; mai sunt aici cam 12 tineri de diferite vârste, cei mai mulți în jurul a 21 sau 22 de ani. Miercuri cântă și dansează, iar vocea ei sună exact ca a lui Adele. Mă trage de pe canapea, așa că dansez și eu. Nu știu piesa, dar e bine să te miști. E un vers care spune ceva despre cum te simți fără casă sau fără speranță, sau poate amândouă. Și îmi place versul ăsta. Îmi place mai mult decât oricare alte versuri auzite în viața mea.

— Asta-s eu, spun către nimeni și către toți. Este exact felul în care mă simt.

Cineva îmi mai întinde o bere și o beau imediat. Mă simt mai ușoară și mai liberă, de parcă aș fi lepădat ultimele trei săptămâni – ca pe o piele – chiar acolo, pe podea. Cânt alături de Miercuri, urmând ritmul, și toți patru, ea, Jared,

Emory și cu mine sărim și dansăm și ne învățăm, și eu mă simt complet și cu desăvârșire liberă.

Când se termină cântecul, mă prăbușesc înapoi pe canapea și iată-l și pe băiatul cu un ciuf dezordonat de păr alb și prea multe inele cu cranii. Băiatul de pe feribot.

Arată spre el însuși:

— Grady.

Arăt și eu spre mine:

— Claude.

— Claude.

Dă din cap, de parcă ar aproba.

— De la ce vine prescurtarea asta?

— De la Claudette.

Nu de acolo vine, bineînțeles, dar îmi place cum sună.

Își așază brațele pe spătarul canapelei - miroase de te trăsnește. Nu a iarbă sau bețișoare parfumate, ci a altceva. Ceară de păr, poate. Ace de pin. Ceva cu temă de Crăciun. Spune ceva, dar muzica e dată prea tare și nu-l aud. Iar apoi Miercuri mă trage din nou în picioare și cineva dă muzica și mai tare.

La un moment dat intră și Jeremiah Crew. La început mi se pare că este o iluzie, dar nu, e chiar el, cu brațele încrucișate, sprijinit de blatul de la bucătărie, vorbind cu Jared și cu alții care locuiesc aici. E îmbrăcat în blugi.

Poartă un tricou negru cu decolteu în „V”. Desculț. Mă prinde că mă holbez la el și continuă să vorbească, uitându-se la mine în tot timpul ăsta.

— Oh, rahat, ce față ai, strigă Miercuri, ca să acopere muzica.

— Ce?

— Îți place Miah.

Mă privește cu ochii mijiți.

— Nici măcar nu-l cunosc.

— Hmm.

Piesa se schimbă și intră un ritm country pe care nu-l știu, lent și de inimă albastră. Mă uit la Miah, cum stă la bucătărie. Cum vorbește cu oamenii. Cum își umple mâna cu chipsuri și le mănâncă. Cum se desprinde de ceilalți. Cum trece pe lângă Miercuri, care practic îl săgetează cu privirea. Cum îmi oferă mâna și face soiul ăla de plecăciune, de parcă aș fi vreun os regesc.

— Dansezi?

Mă prefac că stau pe gânduri. Mă uit prin încăpere, ca și când mi-aș cântări opțiunile.

În cele din urmă ridic din umeri.

— Cred că da.

Mă trage lângă el și-și pune mâinile pe mijlocul meu. Dansăm așa câteva măsuri, apoi mă uit în sus, iar el se uită în jos, la mine.

— Ai părul mai scurt. Gen, foarte scurt. De aia ai încercat să te îneci?

— Nu am încercat să mă înece. Așa a părut când mi-ai întrerupt tu înotatul.

— Eram prea ocupat să-ți salvez viața ca să mai observ și asta.

— Nu mi-ai salvat viața...

— Vreau să zic că nu e oribil.

Se holbează la țeasta mea.

— O să-ți crească la loc. Până la urmă.

— OK.

— De fapt, s-ar putea să-mi placă mai mult așa.

— Minunat. Mulțumesc. Și îți mulțumesc și pentru spray-ul împotriva insectelor.

— Începuseși să arăți ca o victimă a ciumei bubonice.

— Ei, aia e.

— Am mai auzit și că ai întrebat de mine.

— Doar pentru că simțeam nevoia să clarific ceva în legătură cu ziua de ieri.

— Faptul că mi-ai dat numărul de telefon?

— Nu.

— Și că eu ți l-am dat înapoi?

— Nu. Voiam doar să știi că nu eram pe cale să mă înec și că nu încercam să mă înec. Îmi pare rău că așa a părut și că ai simțit că trebuie să mă salvezi.

— Arătai de parcă ai fi fost pe cale să te îneci.

— Ei bine, nu eram.

— OK. Mă bucur pentru tine. Și cu plăcere.

— Pentru ce?

— Pentru că ți-am salvat viața.

— Nu mi-ai salvat viața.

— Ba am cam făcut-o.

— Cum o fi. Asta e tot ce voiam să-ți spun.

Peste umărul lui, Miercuri îmi aruncă o privire mirată, cam strâmbă, și se îndepărtează. Poate că ar trebui să plec și eu, dar n-o fac. Nu vreau. Este bine să-i simt mâinile pe mine. Îmi înjumătățește singurătatea.

Apoi îl aud continuând:

— Da, acum are sens.

— Ce anume?

— Îți place să conduci.

— Ba nu.

— Îți place. Este în regulă. O să te învăț.

— Asta e o chestie incredibil de sexistă.

— Nu, nu e. Acum nu vorbesc despre o treabă bărbat-femeie. Câteodată trebuie să lași lucrurile să curgă și să le permiți altora să conducă, pentru o vreme. Cred că asta e o problemă pentru tine.

Gropițele apar pentru o fracțiune de secundă și simt cum îmi freacă stomacul, căruia îi spun: la nu te mai agita atât. Sunt efectiv niște adâncituri în față, doar niște găuri scobite în colțurile gurii și nu înseamnă nimic.

— Putem să dansăm fără să vorbim? îl întreb.

— Bineînțeles.

Mă trage spre el și îi trec razant cu capul pe lângă obraz, iar timp de câteva secunde sunt doar muzica și mâinile lui pe spatele meu. Apoi îi simt respirația în ureche și îmi șoptește:

— De ce ești așa de furioasă pe insula asta? Sau te-ai supărat pe toată lumea din lume?

Mă trag înapoi și-l privesc. Expresia gurii e serioasă, dar ochii râd la mine, de parcă aș fi cel mai amuzant lucru pe care l-a văzut vreodată.

— Nu sunt supărată. Mă simt excelent. Îmi place rău aici. Este uimitor.

— OK.

— Vorbesc serios.

Ca să-i dovedesc, afișez un zâmbet. Cel mai bun zâmbet al meu, cel pe care l-am perfecționat în ultimele câteva săptămâni.

— Nu te cred.

— Nu, pe bune, așa e. Nu mă pot gândi la un alt loc pe lume unde mi-aș dori să fiu. Chiar dacă nu aici trebuia să fiu acum. Chiar dacă n-ar fi trebuit să ajung niciodată aici. Chiar dacă ar fi trebuit să fiu în Ohio. La petrecerea Kaylei Rosenthal, de fapt. Să beau votcă împreună cu Saz și cu ceilalți prieteni ai mei și să mă giugiulesc cu Wyatt Jones și să mă pregătesc pentru o călătorie unică în viață și să mă duc acasă și să dorm în patul în care am dormit de când aveam zece ani. Chiar dacă nu mi-am dorit niciodată un pat cu baldachin, dar tata s-a gândit că trebuie să fie ceva ce le place fetițelor, așa că mi-a făcut o surpriză, ceea ce a fost chiar drăguț din partea lui. Dar asta s-a întâmplat demult, pe când ne voia în viața lui. Și chiar dacă acum dorm într-un pat care nu-i al meu, mă uit la fotografia unui băiat mort, care va rămâne mereu de 12 ani. Independent de toate astea. Așa că îmi pare rău dacă te-am supărat ieri pentru că eram întoarsă pe dos. Dar nu mă înecam. Nu la propriu. Nu ți-am cerut eu să mă salvezi. Fiindcă pot să mă salvez și singură. Nu că aș avea nevoie de vreo salvare. Dar înțelegi tu ce vreau să zic.

— Da, de fapt nu pricep nimic din toate astea.

Simt un nod în piept și îmi doresc să mai fi avut o bere în care să-mi înec zgomotul din cap. Piesa se contopește cu

următoarea și nu-mi dă drumul, așa că rămân lângă el. Și când se termină și piesa următoare, înainte să se desprindă de mine, îmi spun:

— Nu vrei să ieșim de-aici?

Ziua 3

(partea a treia)

Spintecăm noaptea în camioneta lui neagră și veche, cu geamurile lăsate. Pe bord are o colecție întreagă de scoici și cochilii. Pe consola centrală este fixată o cameră. Într-unul dintre buzunarele laterale ale ușilor are un briceag, niște monede și un tub de „Off!”, iar în celălalt o sticlă cu apă, pe care mi-o oferă mie.

Beau și i-o dau înapoi.

— Probabil că ar trebui să mai bei.

— Nu sunt beată.

Dar tot beau, vărsând un pic și pe tricou când camioneta trece peste niște dâmburi de pe drum.

— Deci ia spune-mi. Dacă nu încerci să te îneci și nici nu te înecai, ce căutai acolo?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu cred nicio secundă că nu vrei să vorbești. Ai strigat și ai vorbit de prima dată când te-am văzut.

Aproape că reușesc să nu spun nimic. Dar chestia e că vreau să vorbesc despre asta. Și el e aici. Și mă întreabă. Și nici nu are unde să fugă, cel puțin nu cât conduce. În plus, nici nu trebuie să spun prea multe. Nu-i cunoaște pe ai mei și nici pe mine, așa că nu e ca și când aș dezvălui secrete de familie.

— E vorba despre părinții mei. Despre tata, de fapt.

Zâmbetul i se stinge ca flacăra unei lumânări care s-a topit până la capăt. Îi mai poți vedea urma, dar s-a transformat în fum.

— Tații.

În momentul ăla îmi dau seama - are propria lui poveste cu un tată.

— S-au separat. Adică tocmai ce s-au separat.

— Îmi pare rău.

— Îți mulțumesc.

Și apoi, ca o tâmpită, încep să plâng.

— Rahat, spune el cu o jumătate de voce.

Simt cum, într-o clipă, trage camioneta pe dreapta, se întinde peste scaun și mă ia în brațe. Nu spune nimic, doar mă lasă să plâng. La început nu mă rețin, în primul rând pentru că nu mă pot opri. Am fața înfundată în tricoul lui; cu o mână mă ține în brațe, cu cealaltă mă mângâie pe

păr, ceea ce mă face să plâng și mai tare, atât de tare încât sunt îngrijorată că n-o să mai fiu în stare să mă opresc. Spun, cu fața în tricou:

— Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău.

Dar sunetele ies înfundate și deformate, fiindcă plâng atât de tare. Iar apoi îmi spun: Oh, Dumnezeuule, dacă n-o să mă mai pot opri niciodată? Dacă o să ne prindă august aici? Fiindcă atât de multe lacrimi am în mine.

Însă trebuie să mă opresc, pentru că nu-l știu pe străinul ăsta și nici el nu mă știe pe mine, iar oamenilor nu le place să plângi sau să vorbești despre lucruri dureroase sau supărătoare. Oamenilor le place să te vadă zâmbind și spunând că totul e în regulă, ca urmare îmi adun toate bucățile din mine și le pun laolaltă, suficient cât să stea acolo, iar apoi îi spun, sughițând și tremurând:

— Sunt OK. Doar că m-am purtat ca proasta. Scuză-mă. Poate am băut mai mult decât credeam.

Îmi șterg fața și mă îndrept de spate ca o scândură, fără să-l ating, toată pe cont propriu, ca o fată mare.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

— Fiindcă n-am mai văzut un potop ca ăsta de la ultimul uragan.

— Nu, sunt bine.

Face un gest, ca și când m-ar bate pe obraz, apoi pornește, conducând cu o mână pe volan și cu cealaltă pe fereastră, cu ochii la drum. După un minut, adaugă:

— Cum te descurci?

— Sunt OK.

Reușesc să țin capul sus, chiar dacă mi se pare greu de 100 de kile, și îi zâmbesc, ca să vadă că e adevărat.

— Credeam că nu e voie cu vehicule pe insulă, îi spun.

— Au voie doar Administrația Rezervației, hanul și localnicii. Am cumpărat camioneta de la prietenii mei, Bram și Shirley.

— Locuiești aici?

— Numai verile, însă vin aici de când aveam 13 ani.

— Fiindcă, și dacă pleci, până la urmă tot te întorci?

Îmi aruncă o privire, cu sprâncenele ridicate.

— Chiar așa.

— Așa mi-a spus Jared.

Dă din cap.

— M-am gândit că poate te câștigăm de partea noastră.

— Mda, nu. Deci de ce aici?

— Era ori aici, ori la Școala de corecție. N-am fost mereu cetățeanul fără pată, exemplar, pe care-l vezi în fața ta.

Mă uit la tălpile lui goale, apăsând pedalele. La felul în care cotul îi stă așezat în rama ferestrei deschise, într-un totu confortabil.

— Ești vreodată serios? mă scap eu înainte de a mă putea opri.

— Câteodată.

Îmi aruncă un zâmbet care sclipește ca un licurici în bezna cabinei.

— Nu vreau încă să mă întorc acasă, îi spun.

— Dar mama ta? N-o să te dea dispărută?

Îl mint:

— Nu. Trebuie să fi adormit deja.

Mă duce într-un loc care se cheamă Mica Plajă Blackwood. Trecem de dune și se așază, făcându-mi semn să mă așez și eu.

— Ce facem aici? Îl întreb în șoaptă, pentru că locul are ceva misterios și secret.

— Așteptăm.

Acolo, în noapte, sub lumina lunii, vocea lui este blândă și ușor estompată.

Aș vrea să-l întreb ce așteptăm, dar energia lui este ca a mamei. Liniștitoare, alinătoare și caldă, precum un foc de tabără. Capul mi se învâртеște un pic de la bere, de la noapte și de la el.

Stăm și așteptăm.

Și așteptăm.

Am încetat din plâns, dar tot simt lacrimile în ochi, în nas și în tot corpul, de parcă ar fi sânge, iar acum, că s-au dus, sunt goală pe dinăuntru.

În cele din urmă, întreb:

— Ce așteptăm?

— Țestoasele cu cap pătrat. Înnoată sute de kilometri ca să depună ouă aici. În cei mai mulți ani – între mai și august, câteodată și în septembrie –, revin la cuiburile de pe aceleași plaje unde s-au născut și ele. Sunt pe aici de pe vremea dinozaurilor.

Tace, apoi vorbește iar, și vocea lui vine și pleacă precum valurile oceanului. Aproape, departe. Aproape, departe.

— O femelă poate depune până la 200 de ouă. Două luni mai târziu, în cazul în care cuibul supraviețuiește, puii ieșiți din ou își vor croi drum afară și se vor îndrepta spre ocean. Dar cei mai mulți dintre ei nu vor supraviețui.

Mi-i imaginez pe acei pui de țestoasă fără o mamă care să-i ajute.

— Nu putem face nimic pentru ei?

— Îi ajutăm cum putem – marcăm și datăm cuiburile, le acoperim cu plase ca să le protejăm de coioți și ratoni –, dar de la un punct încolo trebuie să lași natura să-și urmeze cursul.

Mă gândesc la efort – mama luptându-se să revină pe plaja unde s-a născut, să facă un cuib pentru ouă și apoi să lase puii să se descurce singuri.

— De ce nu rămâne cu ei?

— Face ce poate pentru ei, apoi trebuie să plece. Nu știu de ce, exact.

Apoi își lasă mâna pe brațul meu și, dintr-odată, ăsta e singurul lucru la care mă pot gândi. Mâna lui pe carnea mea. Mi s-a încins tot brațul și căldura mi se împrășteie acum și la celălalt braț și în tot trupul.

Apoi își retrage mâna și și-o trece prin păr. Mă uit la el, el se uită la mine și, pentru prima dată de săptămâni întregi, mă simt aproape OK. Îmi amintesc ce am învățat la ora de științe – în legătură cu greutatea apei. Că un galon de apă are cam 3,7 litri. Probabil că am plâns cel puțin trei galoane în camioneta lui Miah, ceea ce mă face să mă simt mai ușoară, de parcă mi-aș fi luat zborul de pe pământ și m-aș fi înălțat spre cer.

— Și ce s-a întâmplat cu părinții tăi? mă întreabă el.

Și poate că e din cauza acestei nopți stranii, magice, sau poate că e felul în care i s-a împlânzit vocea sau e strălucirea zâmbetului său în întuneric, ori tălpile lui goale, dar, oricare ar fi motivul, fac ceva ce n-am făcut de săptămâni întregi. Deschid gura și vorbesc.

I le spun pe toate, fără să mă cenzurez.

Iar el ascultă.

Și ascultă. Și, în timp ce ascultă, îmi aruncă din când în când câte o privire, apoi se uită iar spre ocean. Iar la mine, iar la ocean. După ce termin, îmi vine imediat să adun toate cuvintele pe care abia le-am vorbit și să le îndes la loc în mine. Alcoolul e de vină, îmi spun. Data viitoare să nu mai bei așa de mult.

În cele din urmă vorbește:

— Deci a fost așa, pe nepusă masă? Adică tot ce a zis a fost - Te iubesc, dar trebuie să vă părăsesc?

— Exact așa.

— Huh.

— Știam că trebuie să ne luăm rămas-bun în vara asta, dar nu așa. Nu genul ăsta de rămas-bun. Eu doar... habar n-am. Ar fi trebuit să am mai mult timp.

— Mereu ar trebui să avem mai mult timp. Uite, dacă te face să te simți mai bine, să știi că ar fi putut fi și mai rău. Ai fi putut avea un singur părinte, care abia dacă e funcțional, iar uneori nici nu se poate da jos din pat. Apoi, trebuie să-ți faci singur tortul de ziua ta și, să fim sinceri, ești praf în bucătărie. Așa că ești ceva de genul Poate dacă fur un tort de la magazin... Dar magazinelor nu le place treaba asta.

— Astea chiar s-au întâmplat?

— E destul de posibil să se fi întâmplat, da.

— Mă tot gândesc că ar fi trebuit să-mi dau seama ce se petrece. Și așa fi putut fi o fiică mai bună.

— Nu-l știu pe tatăl tău, dar știu ceva despre tații care pleacă și sunt destul de sigur că n-are nimic de-a face cu tine.

— Sunt un pic împărțită între faptul că-l urăsc – chiar îl urăsc din tot sufletul – și faptul că mi-e dor de el. Aș vrea să pună mâna să repare situația, s-o îndrepte și să facă să nu se fi întâmplat vreodată. Sunt furioasă pe mama, că n-a făcut nimic ca să oprească lucrurile și sunt furioasă pe mine. În fond, sunt furioasă.

Este pentru prima dată când spun asta cu voce tare.

Îi simt brațul lipindu-se de al meu și senzația îmi amintește că nu sunt, de fapt, singura persoană rămasă pe lume. Trag aer în piept. Îl las să iasă. Îmi spun: Ai vorbit destul pentru o seară.

— M-am prins de asta, spune el. Îți aduci aminte când ți-am spus că-mi amintești de cineva? La mine mă refeream. Am fost multă vreme furios. Săream la bătaie din nimica toată. Uram pe oricine nu era ca mine. Credeam că sunt mai bun decât toată lumea. Eram chiar un nemernic. Am fost prins fumând iarbă în perimetrul școlii și poate am și vândut un gram sau două, dar niciodată puștilor. Întotdeauna vindeam pe la facultate, iar banii i-i dădeam mamei sau cumpăram de-ale gurii pentru acasă. În mintea mea, eram un soi de Robin Hood dealer de droguri. Prima dată am ajuns aici pentru că judecătorul mi-a dat o alegere: petrec o vară într-o tabără cu o grămadă de infractori aspiranți sau petrec o vară într-o școală de corecție cu munci agricole, cu o grămadă de infractori

aspiranți. Tabăra suna mai bine, așa că am ajuns aici printr-o organizație numită Outward Bound – ai auzit de ei?

Dau din cap.

— Și am curățat plajele și drumurile, toate rahaturile pe care nu vrea nimeni să le facă. Frate, am urât treburile alea. Le-am urât al dracului de tare.

— Și ce s-a schimbat?

— Tata a plecat definitiv imediat după ce m-am întors eu acasă. Într-o dimineață m-am trezit și el nu mai era. Fără nicio explicație, cel puțin nimic din ce ar fi acceptat mama să ne spună. Ea s-a priceput întotdeauna foarte bine să-i găsească scuze tatei, în timp ce mie îmi spunea cât de nenorocit este. De atunci n-am mai auzit de el, ceea ce, sincer, nu e nicio pierdere, dar îngreunează situația pentru surorile mele. Fratele meu își terminase deja prima misiune în Afghanistan atunci când s-a întâmplat, dar fetele erau foarte mici. Mackenzie și Lila aveau una zece, cealaltă nouă ani, Ally avea șapte și Channy, doar cinci ani.

Stau lângă el gândindu-mă la tați, al lui și al meu.

— Tu ți-ai dat seama că o să plece?

Scutură din cap și rânjește la mine.

— Vezi, chestia cu tata este că nu-i plăcea să vorbească prea mult. Asta include și să nu-i spună nevastei când se ducea la o băută pentru o noapte sau două și să nu-și ia rămas-bun de la familie atunci când și-a pus în cap să plece pentru totdeauna.

— Așa, pur și simplu?

— Pur și simplu.

— Și așa s-a terminat cu podeaua, îi spun. Ți-a fost trasă de sub picioare.

Mijește ochii la lună, gândindu-se un pic la asta.

— Da. Doar că în cazul meu nici nu cred că a existat vreo podea.

Se foiește și brațul lui îl atinge iar pe al meu, și dintr-odată mi se pare că mă uit la noi de sus, cum stăm unul lângă altul pe plaja asta uriașă, privind oceanul uriaș.

— Știi, toată viața mea am știut că am niște părinți de rahat. Nu-mi pot imagina cum este să ai familia perfectă și apoi să o vezi cum dispare.

Mă uit la el și el se uită la mine, iar în momentul ăla mi se pare că mă știe mai bine decât oricine pe lume.

— Te avantajează lumina lunii, căpitane.

— Căpitane?

Se uită spre șapca mea.

— Este o șapcă de pescar, îi spun.

— „Pescar” nu sună la fel de bine.

— Ce s-a întâmplat cu „Lady Blackwood”?

— „Căpitan” este mai bine.

Ne privim în continuare în ochi.

— Ce faci aici? Pe insulă?

— Salvez de la înec fete nesăbuite.

Zâmbește.

Zâmbesc și eu.

Iar apoi această Claude de pe insulă, cu buze roșii și păr scurt, trage aer în piept și, fără să se gândească prea mult sau fără să se gândească deloc, întinde mâna și-i urmărește pistruii de pe braț – o spuzeală palidă, rămășițe palide ale unei alte veri sau poate urme noi ale acestei veri.

Mă privește și apoi îmi ia mâna și își împletește încet degetele cu ale mele. Pe interiorul încheieturii are un alt tatuaj: o ancoră. Și pe cealaltă încheietură, un cuvânt: Joy¹³. Simt un ghimpe, fiindcă Joy poate fi o fată de care e îndrăgostit, dar apoi îmi spun: Nu te gândi la nimic.

— Acum aș vrea să te sărut. Sper că e OK, îi spun.

Sunt exact aceleași cuvinte pe care i le-am spus și lui Wyatt înainte de a pleca din Ohio. Ochii îi sclipesc și un surâs îi adastă pe buze.

— OK.

— OK?

Ridică din umeri.

¹³ În limba engleză, Joy înseamnă „bucurie”, dar este și prenume feminin.

— Adică, da. De ce nu?

Pare că-i este indiferent, dar îi râd ochii.

Mă aplec spre el și-l sărut.

Pentru o clipă îmi fac griji că n-o să mă sărute și el.

Dar apoi își lipește buzele de ale mele așa cum mi le-am lipit și eu de ale lui, încet și iscoditor, cu scânteii mici izbucnind de peste tot. Simt o ciupitură pe gleznă – o insectă micuță –, dar abia dacă mă sinchiesc. Mă sprijin de el.

Îi simt mâna pe față și îmi place senzația, e puternică și caldă și mă trage spre el, nu mă respinge. Deschid gura și limba lui o găsește pe a mea, îl gust și are gust dulce și deopotrivă periculos, mă trag mai aproape și mă trage mai aproape, îl sărut și mă sărută, iar asta nu mai este deloc acea Claude pe care o știu. Asta e o fată cu părul scurt care se giugiulește cu băieți străini pe plaje străine. Și îi place fetei ăsteia. Îi place el. Nu se gândește la ce va urma sau la ce s-ar putea întâmpla. Nu face din el ceva ce nu este și nici nu-și dorește să fie alesul. Nu-l analizează prea mult nici pe el, nici pe ea însăși. Este doar aici, cu el, cu gura lipită de a lui, cu limba împletită cu a lui. Lasă-l să creadă că sunt o fată care se giugiulește pe plajă sau oriunde vrea ea. Din câte știe, chiar asta sunt. Mâinile mele sunt peste tot pe trupul lui, iar el m-a cuprins de mijloc și mi-aș dori ca acest moment să dureze veșnic, pentru că înăuntrul lui nu am timp să mă gândesc sau să fiu acea „eu” pe care o știu, cea care a fost alungată fără să aibă de ales.

Brusc se trage înapoi și îmi ia câteva clipe să revin pe pământ, pe plaja asta. Zâmbește la mine de parcă aș fi un copil, nu femeia pe care tocmai a sărutat-o în neștire în ultimele câteva minute.

— Uau, îl aud spunând.

Și mă gândesc: Da. Uau.

— Chiar mă dorești.

Îl împing de lângă mine.

Râde:

— Mai zi-mi o dată, câți ani ai?

— Optsprezece.

— Voiam să mă asigur.

— Dar tu câți ani ai?

— Optsprezece. Fac 19 în noiembrie.

Și apoi devin iarăși Claude Henry care se sărută cu un băiat străin pe o plajă străină, îmbrăcată în blugi și în hanoracul bleu, cel cu o pată de suc de struguri pe tiv, fata plină de nisip, cu pielea pistruiată și arsă de soarele Georgiei într-un roz-intens și dureros și ciupită peste tot de insectele nevăzute ale insulei.

— Au apărut musculițele de nisip, îmi spune. O să te mănânce de vie.

Jeremiah Crew parchează camioneta pe alee și mă conduce pe jos spre casă. Nu se aude decât zgomotul pașilor noștri croindu-și drum prin iarbă și, undeva în depărtare, cicadele cu notele lor care urcă și coboară, puternice și apoi slabe, ca un cor.

Urcăm pe verandă și ne oprim în fața ușii. În casă sunt aprinse luminile și fluturii de noapte se zbat la ferestre, încercând să intre. Stă cu mâinile în buzunare, uitându-se în jos, spre mine.

— Cum ai ajuns la Inspir, totuși?

— Am mers pe jos.

— Știi că poți să împrumuți din bicicletele de pe insulă, da?

— Păi nu știu să merg pe bicicletă.

Mă aștept să scoată vreo exclamație, cum fac toți cei cărora le spun, dar el nu spune decât:

— Atunci cred că trebuie să te învâț.

— Mai vedem.

Dă un pic din cap, cu buzele strânse și cu o gropiță pe cale să apară. Apoi se uită spre fluturii care se izbesc de geamuri și de tavanul verandei.

— Deci Addy e verișoară cu tine?

— Exact.

— Ceea ce înseamnă că ești o Blackwood.

Ridic bărbia. Bat din gene.

— Așadar te-ai interesat de mine?

Apare și cealaltă gropiță.

— Mama ta s-ar putea să fi pomenit ceva în ziua în care ați ajuns.

— M-au botezat după Claudine Blackwood. De la Rosecroft. Dar nu sunt o Blackwood. Nu sunt vreo mare doamnă. Ci mai degrabă opusul a ceea ce înseamnă cuvintele astea.

— Totuși se potrivește.

— Ce anume?

— Treaba cu femeia puternică. Adică, din câte am auzit, Blackwood ăștia aveau problemele lor, dar slăbiciunea femeilor nu era printre ele.

— Așa zice și mama.

Mă gândesc la portretul lui Claudine, aprigă și neînfricăată.

— Tot ce știu este că nu mă simt așa puternică acum.

Rămânem ochi în ochi preț de câteva secunde. În momentul acela, mă întreb dacă o să mă sărute iar și, dintr-un motiv sau altul, simt cum îmi freacă stomacul și mi se usucă gâtul. Tușesc.

— Auzi, ai vreo pereche de pantofi?

Întâi îi cade fața și pe urmă izbucnește în râs.

— Nu chiar.

Mă salută cu mâna la chipiu.

— Noapte bună, căpitane.

— Noapte bună.

Cicadele nu mai zumzăie. Zbârnâie – atât de tare și de copleșitor, încât aerul este greu și cald. O sufocantă noapte de vară. Lumina de pe verandă aruncă o licărire pe iarba din fața casei, dar dincolo de ea nu este nimic altceva decât întunericul, ca și cum lumea s-ar termina cu totul. Nu mă mai sărută, chiar dacă mi-aș dori s-o facă, poate chiar pentru că mi-o doresc. Pur și simplu coboară treptele și pornește pe alee, iar eu rămân uitându-mă cum îl înghite întunericul.

Ziua 3

(partea a patra)

Îmi scot încet pantofii și închid ușa de la intrare cu multă, multă grijă, prefăcându-mă că sunt un hoț și că, dacă sunt prinsă, e viața mea în joc. Mă strecor pe lângă bucătărie, chiar dacă mor de sete, apoi pe lângă Dandelion, care sare de pe locul de la fereastră și mi se freacă de picioare.

— Fugi de-aici, Dandy, șoptesc spre el.

Intru în baie în vârful picioarelor, când aud o voce din camera mamei:

— E trecut de 1 noaptea.

Încremenesc.

— Claude.

Apare îmbrăcată în pijama, cu o carte în mână și cu degetul strecurat între pagini, ca semn unde a rămas.

— Mamă.

— Am fost îngrijorată.

— Îmi pare rău.

— Unde ai fost?

— Nu aveam cum să te sun sau să-ți dau mesaj, și eram destul de departe.

— Știu că ai 18 ani, dar cât timp suntem sub același acoperiș, trebuie să-mi spui unde te duci și când te întorci. Când o să fii la Columbia poți să stai plecată și toată noaptea, deși te rog să nu-mi spui dacă s-o întâmpla. Însă nu-s prea încântată cu ce faci pe aici.

— Pentru că pot să intru în atâtea probleme?

— De fapt, chiar da. Mă gândesc mai ales la șerpii veninoși și la aligatori.

— Pur și simplu am pierdut noțiunea timpului.

— Atunci lasă-mă să stabilesc niște reguli de bază. Te întorci până la 1 noaptea, nu mai târziu. Și îmi spui ce faci.

— Bine.

— Mulțumesc.

Stăm în hol, uitându-ne una la alta. Asta e prima dată în viața mea când îi răspund mamei cam obraznic, și inima îmi bate tare și repede.

Îmi spune cu glas scăzut:

— Îmi fac griji pentru tine.

— Și eu îmi fac griji pentru tine.

— Știi că sunt aici și poți să-mi vorbești oricând. Sunt tot mama ta. Am găsit pe continent un terapeut care pare bun. Mă gândeam că am putea merge o dată pe săptămână, să începi terapia cu el. Ai nevoie să vorbești cu cineva.

În momentul ăsta se poartă și ea tot ca un terapeut sau ca un adult care încearcă să se înțeleagă cu un copil furios. Vocea ei liniștită, foarte liniștită, face să mi se încrânceneze carnea pe mine. Rămân complet nemișcată, dar simt furtuna care se strânge în mine, adunându-se grăbită și întunecată. Îmi încrucișez brațele ca s-o țin acolo, în piept, în plămâni, dar știu că o poate vedea în ochii mei și o simte în atmosfera din jurul nostru.

— Deci acum îmi zici că trebuie să vorbesc despre asta?

— Da.

— Pentru că mai adineauri ziceai că nu trebuie să spunem nimănui, așa că n-am spus. Mi-am părăsit cea mai bună prietenă fără să suflu o vorbă. Și m-am trezit aici, aruncată

pe insula asta unde nu există rețea de telefonie mobilă, și tu vii acum și îmi spui că trebuie să vorbesc despre asta, după ce, într-un sfârșit, m-am obișnuit să nu vorbesc. Trebuie să te hotărăști.

Pe neașteptate, totul se prăbușește – umerii ei, fața. Scutură din cap.

— Știu. Și îmi pare rău. Îmi pare extrem de rău. N-ar fi trebuit niciodată să fiu de acord cu așa ceva.

Aș mai avea multe de spus, dar n-o fac. Fiindcă, oricât de furioasă aș fi, o iubesc. Și oricum nu-i e deloc bine. Rămânem amândouă așa, o vreme, și singurul zgomot pe care-l auzim este tic-tac-ul ceasului de modă veche de pe peretele din living.

După un minut, îmi spune:

— Știi, mătușa Claudine n-a avut niciodată copii, dar când nepoata ei, bunica ta, a fost suficient de mare ca s-o viziteze, Claudine s-a dus pe continent ca s-o întâmpine, și apoi s-a mai dus o dată, ca s-o vadă urcată în tren. Claudine era tare de ureche, deci nu putea auzi trenul decât atunci când era deja foarte aproape, dar putea simți de la kilometri distanță vibrațiile pe care le provoca. Se pare că a rămas în gară multă vreme după plecarea trenului, până când nu l-a mai putut simți.

— Și ce legătură are asta cu mine?

Îmi zâmbește.

— Sunt mereu aici, indiferent prin ce trec, chiar dacă nu ești în fața mea sau dacă sunt toată în capul meu sau dacă

sunt la muzeu sau încerc să adorm. Poți vorbi cu mine oricând.

Mă îmbrățișează și o îmbrățișez și eu, dar o simt acolo - ruptura dintre noi.

Intru în camera mea și închid ușa.

Mă sprijin de ea.

El, îmi spun.

Nu Wyatt Jones.

Jeremiah Crew.

Este ceva în omul ăsta care nu știe despre mine nimic altceva în afara faptului că mă aflu aici, acum, că mă cheamă Claude, că am buze roșii și că mă sărut cu băieții pe plajă. El. Jeremiah. L-am sărutat pe el pe plajă.

Această persoană care, în acest moment, știe după o singură noapte mai multe despre mine decât oricine altcineva, mai multe decât a știut vreodată Shane Waller după două luni în care am ieșit împreună. N-am nimic de pierdut și nu trebuie să dovedesc nimic, nu există așteptări în legătură cu mine sau cu el, sau cu noi, dacă vom fi vreodată „noi”. Nu există deloc așteptări.

N-am nimic de pierdut. Și nici nu renunț la ceva. Nici nu las pe nimeni să-mi ia ceva.

Am făcut deja toate astea, am trecut deja prin toate astea. S-a întâmplat deja prea mult din toate astea. S-a terminat cu Claude, vino aici. Claude, du-te încolo; la revedere,

Claude, nu mai vreau să te văd vreodată. O să preiau din nou controlul asupra vieții mele și o să decid ce fac, unde merg, când, unde și cum vreau.

Ziua 4

Magazinul universal geme de excursioniști care umplu incinta cu vocile lor prea gălăgioase și trupurile arse de soare. Găsesc într-un colț un scaun liber și îi aștept să plece, frunzărind mesaje și rețelele sociale. Wyatt, bronzat și zâmbitor, face schi nautic în Whitewater State Park, înoată la strand, bea shoturi la Trent Dugan acasă. L-a prins soarele și pare fericit, ca un personaj de film. Îmi spun: O să fie ca acasă în California.

Văd și o diatribă lansată de Mara despre compania de himene. Uite-o și pe Alannis cu un salvamar supersexy. Uite-o pe Saz, care nu se fotografiază niciodată complet în selfie-uri. Pozează diferite părți ale corpului – păr, ureche, bărbie, umăr, cot –, în funcție de dispoziție. În fotografii apare de cele mai multe ori singură, numai bucățelele astea de Saz. Dar văd o postare recentă cu două frunți, una brunetă, una blondă, una lângă alta pe un fundal de cer, ca și când ar împărtăși secrete. A pus și un text, unul dintre citatele mele favorite: Și totul, absolut totul, era acolo. Ray Bradbury, Vin de pădărie.

Inima îmi urcă în gât și îmi rămâne acolo, de parcă și-ar fi găsit o casă nouă. Eu am fost aia care a făcut-o să citească Vin de pădărie. Eu am fost aia care i-a scris citatul acela pe felicitarea de la ultima ei aniversare și care i-a spus că m-a făcut să mă gândesc la ziua în care ne-am

cunoscut, pe când eram două străine care nu-și găsiseră încă locul.

Ridic privirea și văd că excursioniștii au plecat. Am rămas numai eu și Terri.

O sun pe Saz.

Telefonul sună și sună și sună. Chiar când e pe cale să intre căsuța vocală, îmi răspunde.

— Hei.

— Hei.

Acum mult timp, după ce ne-am certat prima dată, am stabilit că o să vorbim mereu una cu alta, indiferent cât de furioase suntem. Fără să păstrăm supărare, fără să ne evităm.

— Nu pot să vorbesc acum. Este Yvonne aici, îmi spune ea.

Și apoi aud vocea lui Yvonne în fundal.

— E OK. Nici eu nu pot vorbi prea mult. Tocmai au intrat o grămadă de oameni și abia te aud, îi răspund, vorbind mai tare decât e nevoie, iar Terri ridică privirea din cartea ei și se încruntă la mine.

— Atunci vorbim mai încolo. Sau poate ar trebui să-l suni pe Wyatt și să vorbești cu el.

Îmi închide. Fără Te iubesc mai mult decât..., fără rămas-bun.

Stau acolo, holbându-mă la telefon. Și tot așa mă găsește mesajul – că vorbeam de lup – de la Wyatt. Hei, frumoaso, o să plec cu ai mei la rafting în Carolina de Nord și sper să ne vedem până atunci.

Mă gândesc la ce să-i răspund. Încep să scriu, dar nu prea știu ce să spun.

Sunt destul de sigură că n-o să ajung acasă înainte de călătoria ta, pentru că sunt îngropată în Insula Uitată-de-Dumnezeu.

Aș vrea să te sărut. Cu toate că, în momentul ăsta, nu mă pot gândi decât la cât îmi doresc să-l sărut pe Jeremiah Crew.

Câteodată, noaptea, închid ochii și îmi imaginez că ești în patul meu. Asta când nu mi-l imaginez pe Jeremiah Crew.

Șterg fiecare mesaj, pentru că... ce rost ar avea? Sunt captivă aici tot restul verii și Wyatt Jones va fi probabil în drum spre California atunci când o să mă întorc eu.

Însă mai este ceva – seara trecută și Jeremiah Crew. Mai sunt toate lucrurile pe care i le-am spus și pe care mi le-a spus el mie. Nu am mai făcut niciodată asta cu altcineva, în afară de Saz – să mă apropii și să spun: Asta sunt eu. Astea sunt toate lucrurile nasoale și respingătoare pe care le țin ascunse în mine. Fiecare bucățică urâtă, defectă și complicată a ființei mele. Iar el nici n-a clipit. Doar a deschis gura și mi-a arătat și el ceva din propriile bucăți nasoale. Și, în loc să fugă mâncând pământul, m-a sărutat.

În cele 288 de pagini ale sale, *The Joy of Sex* conține o singură pagină despre virginitate, care ne spune că fetele sunt mult mai puțin predispuse să se bucure de prima lor partidă de sex decât băieții și că doar o treime dintre noi au, de fapt, o experiență plăcută. Ceea ce înseamnă că multe fete vor fi extrem de dezamăgite. Dar nu vă faceți griji, spune cartea – prima voastră partidă, efectiv, nu trebuie să fie cea mai importantă. Gândiți-vă la ea mai degrabă ca la o sesiune practică, la o chestiune de ordin tehnic.

Oricât de mult aș fi în dezacord cu dr. Alex Comfort asupra celorlalte lucruri, îmi place felul în care nu pune prea multe așteptări în „prima dată” a fetelor. Când se întâmplă, poate fi pur și simplu bifarea unei borne la care ai ajuns. Ca obținerea permisului de conducere sau primul vot. Nu trebuie să fie nimic mai mult.

Mă întorc pe jos spre casa lui Addy, îmi pun căștile și încerc să-mi imaginez cum ar fi. Pentru început, n-o să se întâmple sigur într-un hambar. O să fie niște muzică, desigur, poate ceva franțuzesc. Frunzăresc biblioteca mea muzicală și, ca prin miracol, găsesc o trupă denumită *Coeur de Pirate*¹⁴, ceva tipic pentru Saz. Îmi adaugă mereu în telefon muzica pe care vrea s-o ascult. Apăs pe butonul de redare și mă pierd în timp și în melodie. Închid ochii pentru o clipă și merg cu fața scăldată în soare.

Țigăla unui claxon venit din spatele meu aproape că mă scoate de pe drum. O camionetă neagră și prăfuită trece pe lângă mine, cu motorul în ralanti. La volan este Jeremiah Crew, cu un braț așezat pe rama geamului deschis. Îmi scot căștile.

¹⁴ Inimă de pirat (în franceză, în orig.).

— Uite care-i treaba, îmi spune el. Nu vreau să te încingi prea mult cu mine, pentru că nu mai stau aici decât vreo câteva săptămâni.

— O să mă străduiesc.

— Vorbesc serios. Patru săptămâni. Douăzeci și opt de zile. Mai mult decât suficient.

— Eu nu sunt aici decât pentru 35 de zile, din care trei s-au dus. O să fiu în regulă, îi răspund.

— Deci nu trebuie să-mi fac griji că o să te îndrăgostești de mine și că o să-ți zdrobesc inima?

— Sunt destul de sigură că sunt bine.

— Aș vrea să fii, gen, 150 la sută sigură. Adică, na...

Zâmbește, cu gropițe și toate alea, un zâmbet până la urechi. Arată spre sine, în genul: Înțelegi cu ce ai de-a face?

— Aș zice că sunt cel puțin 250 la sută sigură că n-o să mă îndrăgostesc de tine.

— În cazul ăsta, urcă.

Trecem pe lângă Rosecroft, pe lângă acareturile rămase. Miah oprește camioneta pe un petic de iarbă, la marginea pădurii. Adună din mașină câteva lucruri – un spray împotriva insectelor, o lanternă, o cameră foto arătând destul de impresionant, cu o curea de un cafeniu-șters, pe care și-o trece peste umăr. Iese trântind ușa, așa că ies și eu, tot trântind ușa. Apoi se așază în fața mea și, de

aseară încoace, ăsta e momentul în care ne apropiem cel mai mult unul de celălalt, dar în loc să mă sărute îndreaptă spray-ul spre picioarele și brațele mele și începe să pulverizeze.

— Serios, căpitane. Au natură în locul de unde vii tu, nu?

— Nu ca aici.

Mă dă cu spray până termină tubul. Apoi îl aruncă în camionetă și spune:

— Hai să mai vedem ceva.

Îl urmez în adâncul pădurii. Claude cea rațională, crescută de doi părinți raționali, continuă: Nici măcar nu-l cunoști pe băiatul ăsta. Nu te duce în pădure cu el. Exact așa încep filmele horror. O fată singură în pădure, împreună cu un străin. Fată care nu mai este văzută vreodată.

Dar acea Claude care a stat aseară pe plajă cu Jeremiah Crew, care și-a vărsat sufletul și 12 galoane de lacrimi, merge înainte.

Aștept să aducă vorba despre discuția noastră și despre giugiuleală, dar n-o face. În schimb, ne croim drum printre arbuști și tufe, iar eu încerc să nu mă gândesc la șerpi și căpușe și toate chestiile care trăiesc pe aici.

Mă feresc de crengile copacilor, de pânzele de păianjen și muștele de cal. Sar peste iederă otrăvită și mă aplec pe sub liane. Ca un copil plecat în călătorie cu mașina, îmi vine să întreb: mai e mult? Dar n-o fac. El nu vorbește, așa că nu vorbesc nici eu.

Urcăm deja de zece minute bune, când ieșim brusc din pădure. Clipesc ca o molie sub lumina orbitoare a soarelui și a cerului. Văd niște cai păscând și, dincolo de ei, Rosecroft. În josul drumului, dincolo de ruine, văd camioneta.

— Ne-am rătăcit?

— Nu.

— Atunci ce-a fost asta?

Arăt spre pădure. Spre camionetă. Apoi iar spre pădure.

— Am mers în cerc.

— Am zis: hai să mai vedem ceva din natură.

— Îți bați joc de mine?

Apoi îi simt mâinile pe mijlocul meu, pe șolduri, degetele rășchirate și puternice, atât de calde pe pielea mea, încât căldura trece în piele. Mă trage spre el și îmi spune:

— Acum o să te sărut, pentru că m-am gândit toată dimineața la sărutul ăsta. Te previn, fiindcă o să fie un sărut al dracului de mișto, incredibil, așa că să te pregătești. Știu că ai promis că n-o să te îndrăgostești, dar înțeleg perfect dacă sărutul o să schimbe situația. Acum aștept să-mi dai binecuvântarea.

Înainte să apuc să-i spun cam cât e de plin de el, răspund:

— Nu-mi fac griji.

— Deci ăsta e un „da”?

— Este un „da”. Însă n-o să se schimbe nimic.

— Mai vedem noi.

Și apoi mă sărută. Are buzele moi, dar ferme, și le cad pradă imediat. Apoi, sub soare, creierul îmi devine ușor, pielea îmi devine ușoară, eu devin ușoară. Nu mai cântăresc niciun gram. Îmi strecor mâinile pe sub tricoul lui, pe spate, de-a lungul mușchilor supli, încordați, și îmi trec ușor, foarte ușor unghiile pe pielea lui. Nu e singurul care deține controlul în povestea asta. Simt cum se apleacă spre mine și apoi îi dau drumul.

Zâmbește cu fruntea plecată spre mine. Zâmbesc cu fruntea ridicată spre el.

— Tot 250 la sută sigură, căpitane? mă întreabă cu voce răgușită.

— Hai să zicem 300 la sută.

Mă îndrept spre indicatorul TRECEREA INTERZISĂ, prefăcându-mă că nu sunt un pic amețită, un pic fără respirație. Urc treptele și el trece pe lângă mine; ocolim împreună ceea ce era cândva o casă. Îndreaptă camera spre ruine și face câteva poze. Se uită atent în ecran. Mai face o poză. Se uită iar în ecran. Îl prind din urmă, dar nu mi pot reține sentimentul că sunt un intrus care tulbură ceva anume – un dialog între el și cameră.

Mă prefac că mă uit prin jur, dar, de fapt, mă uit la el. Este foarte diferit de Wyatt. Arată de parcă s-ar fi născut în mijlocul naturii, poate în locul cel mai însorit din lume. Dar, mai mult decât atât, este direct, sincer și pe deplin el însuși. Mă ard buzele, vreau mai mult.

— Putem intra, îmi spune ducându-și palma paravan la ochi.

Înainte să-l pot întreba: Unde să intrăm? îl văd că-și croiește drum prin ierburile înalte, spre un rând de trepte de piatră care duc undeva, în pământ. La capătul lor este o ușă cocoșată care se dă imediat la perete și iată-ne în pivnița casei Rosecroft, întreagă și în picioare, mai răcoroasă decât afară și luminată doar de razele care intră prin ferestrele înguste de la nivelul solului.

Îl urmez încercând din răspuțeri să văd ceva în întuneric, străduindu-mă să-mi croiesc drum prin acest labirint cufundat în beznă, în timp ce el merge în față, cu picioarele desculțe și tot tacâmul, fără să-i pese pe ce calcă.

— Deci, din moment ce ești o Blackwood, m-am gândit că ai aprecia o vizită în palatul strămoșilor tăi.

— Nu sunt o Blackwood. Asta - flutur mâinile în jurul meu - nu mă reprezintă. Trăiesc în Mary Grove, Ohio, un orașel cu ferme și fabrici. Tata lucrează la facultate și mama scrie cărți, iar eu mai am grijă de copii ca să câștig niște bani și să-mi pot cumpăra balsam de buze.

— Ei, atunci consideră-l monumentul în ruină al familiei disfuncționale.

— Este mult mai credibil.

Îmi spune cum singurul băiat al familiei Blackwood, Samuel Jr., întâiul născut al unui mare magnat al căilor ferate, s-a mutat împreună cu soția sa, Tillie, din casa familiei, aflată în Virginia, în casa Rosecroft pe care i-a

construit-o tatăl lui. Cum cei doi au avut două fiice, străbunica mea și Claudine. Cum Tillie a fost moașa care a ajutat la venirea pe lume a multor bebeluși de pe insulă. Cum a rămas din nou însărcinată, dar chiar atunci a venit o epidemie de gripă care a ținut-o la pat și a pierdut copilul.

Tillie, îmi spun. Deci așa o chema. Tillie Blackwood. Mi-o imaginez străbătând insula ca să ajute la nașterea copiilor și portretul lui Tillie Blackwood din mintea mea – la fel ca portretul inițial al fiicei ei – se modifică un pic. Nu mai e vorba de leșinuri pe canapea și trezirea cu săruri, ci de o persoană cu coloană vertebrală.

Ceva anume din acustica acestei încăperi cu tavan jos împrumută vocii lui un ton de sfârșit de lume.

— Într-o dimineată, nu mult după aia, s-a împușcat în inimă, în dressingul din dormitor.

— De unde a luat arma?

— Era a soțului ei. S-a simțit așa de vinovat că nu a fost lângă ea când a murit, încât a înmormântat-o în curtea din fața casei, să-i poată vedea mormântul pe fereastră.

Miah se oprește și îmi dau seama că suntem în mijlocul pivniței, un loc fără ferestre, fără o altă lumină, în afară de raza lanternei lui; văd însă că suntem înconjurați de relicvele unei vieți care se întindea pe decenii întregi. Un cufăr de călătorie, un balansoar, o umbrelă veche, stinghii de lemn, o grămadă de cărămizi, un cuier-pom într-o rână. Există o poveste pentru fiecare, probabil de mult uitată, și dintr-odată îmi doresc să știu totul. Al cui era cufărul și cât

de departe a călătorit? Cine a folosit umbrela? Cine a stat în balansoar? Mintea îmi aleargă, plină de imagini și scene.

— Se spune că într-o noapte el a deschis sicriul și a tăiat o şuviță de păr, apoi a îngropat-o la loc. Probabil că a purtat şuvița cu el tot restul vieții.

Mă cercetează în lumina palidă.

— Este evident că avea mai mult păr decât tine, căpitane.

Miah întinde mâna și îmi pipăie cu degetele vârfurile şuvițelor; brusc, uit de Tillie și Claudine.

Sărută-mă din nou, îmi spun în minte.

Pentru o secundă am impresia că o va face. Apoi mâna lui dispare și se îndreaptă spre un alt cufăr, apoi spre un dulap vechi, spre două scăunele pentru copii. Lumina lanternei se leagănă în fața noastră, luminând colțuri întunecate și tot mai multe comori îngropate. Toate aceste lucruri zac abandonate aici, de parcă oamenii cărora le-au aparținut au fugit în grabă.

— După mulți ani, stră-strămătușa ta a mutat-o pe mama ei în cimitirul familiei, ca să se poată odihni alături de Sam.

Am ajuns acum la capătul pivniței și lumina intră din nou pe ferestrele înguste de la nivelul solului. Iar acolo, stând lângă cămin, se află un cărucior de copil, parădit și de modă veche. Apărătoarea de soare este intactă, în afara unor mici găuri în material, dar coșul în sine lipsește, smuls din locul lui, lăsând în loc, practic, un schelet.

Îmi povestește despre fantoma lui Tillie, că îi plac bijuteriile, că el a crezut că toate poveștile cu fantome

sunt niște tâmpenii, până în a doua vară în care a stat aici și într-o noapte, între 2 și 3, soneria casei în care locuia a sunat încontinuu, fără să fie nimeni la ușă.

— Dacă nu le-ai auzit încă, o să le auzi – plasele de la uși, de aici. Eu îi spun Insula Trântitului. Se aud tare. Mă întorc în pat și abia reușesc să ațipesc – zbang.

Încerc să mă concentrez la ce-mi spune, dar imediat ce le rostește, cuvintele lui se transformă în ating sărut simt piele dezbrăcat.

Îmi spune despre brățara pe care i-au făcut-o surorile lui. Ridică mâna, ca să mi-o arate, un șnur negru, împletit, răsucit de câteva ori pe încheietură. Cuvintele se transformă în Vezi mâinile astea? Aș vrea să te atingă peste tot.

Îmi spune cum, când s-a trezit în dimineața de după treaba cu soneria, îi dispăruse brățara. Cum a găsit-o pe cealaltă noptieră, cea din partea opusă a patului. Îl ascult pe jumătate, când îl aud spunând:

— Acum, e ceva ce trebuie să știi despre mine, căpitane – dorm neîntors, nu mă mișc niciodată în somn. Adică cealaltă parte a patului rămâne neatinsă, pentru că nu ajung acolo.

Ratez complet ce vine mai departe, pentru că acum mă gândesc la el întins în pat, probabil gol, singur pe partea lui, cu cealaltă parte încă neatinsă. Ce încearcă să-mi spună? Că nu are o prietenă? Că acum nu doarme cu nimeni? E ceva ce vrea să știu?

Controlează-ți mimica, Claudine, îmi spun. Rămân acolo, ascultând, dând din cap și rugându-mă la Dumnezeu ca el să nu poată citi gânduri.

— Deci brățara mea era pe cealaltă noptieră. Unde n-o pusesem eu.

Cealaltă noptieră de pe cealaltă parte a patului, unde nu doarme nimeni.

— Două luni mai târziu, luam cina cu Bram și Shirley, în nordul insulei, iar Bram spunea ceva despre o fantomă și despre o plasă de insecte care se trântea și zic stai așa.

Apoi ridică privirea, așa că mă uit și eu în sus. Acolo, sprijinit de perete, se află portretul șters al unei tinere, într-o ramă lată, ovală. Femeia este blondă și foarte frumoasă, îmbrăcată în albastru, cu un zâmbet strălucitor. Nu poartă absolut nicio bijuterie. Singura ei podoabă este o coroană de flori în păr. Chiar deasupra inimii, pâna este un pic găurită.

Dintr-odată revin complet și de-a dreptul aici, în pivniță.

— Care e numele tău întreg, căpitane?

Cu mult efort, reușesc să-mi iau ochii de la ea.

— Claudine Llewelyn Henry.

Îi zâmbesc ochii când se uită spre mine.

— Claudine Llewelyn Henry.

Felul în care o spune. Numele meu pe buzele lui. Apoi se întoarce și spune către portret:

— Claudine Llewelyn Henry, fă cunoștință cu Tillie Donaldson Blackwood.

Tillie privește în jos, spre mine.

— Așa au găsit pictura, cu pânza găurită. Fiindcă se pare că nu focul de armă a ucis-o, ci inima ei zdrobită.

— Fiindcă a pierdut bebelușul?

— Probabil. Combinat cu pierderea fratelui într-un accident de mașină și cu pierderea mamei în timpul epidemiei de gripă, toate în aceeași lună.

— De unde știi toate astea?

— De la prietena mea, Shirley. Bunica ei, Beatrice, era povestitoarea insulei.

Suntem aici deja de multă vreme, așa mi se pare. Ceva din mine ar vrea să rămân, pentru că acel ceva din mine simte o legătură cu ruinele și fantomele, cu Claudine, care a bătuit locul ăsta până la moarte, și cu Tillie și inima ei rănită. Mai ales cu Tillie și inima ei rănită, cu felul în care viața i s-a schimbat într-o secundă – nu o dată, ci de trei ori – înainte de a lua decizia să-i pună capăt.

Mă întorc când aud zgomot de scrijelit și îl văd pe Miah scriind inițialele noastre pe o cărămidă. Nu JC o iubește pe CH sau invers, ci doar inițialele, unele lângă altele. Îmi place starea asta de semipermanență – faptul că numele noastre vor rămâne acolo cât timp va exista cărămida. Ca o capsulă a timpului. Indiferent unde o să mă duc și ce o să se întâmple, am fost aici.

Ne întoarcem la ușa pivniței, aceeași pe care am intrat. Miah trage zăvorul, dar ușa nu se deschide.

— N-ar fi caraghios să ne fi încuiat Tillie aici? spun eu.

— Amuzant de-a binelea.

Își trece degetele peste cadru și trage, dar ușa nu se clintește. Mă uit la el cum o smucește încolo și înapoi și atunci îmi trece prin minte: Oh, drace, poate chiar am rămas încuiați aici, în măruntaiele străfundurilor pântecoase ale casei Rosecroft. Cu o fantomă. Mă trece un fior.

Apoi Miah se întoarce spre mine:

— Suntem încuiați pe dinăuntru.

— Nu cumva faci chestia asta pentru vreun efect dramatic? Sau, știi tu, ca să te dai la mine?

— Nu-s așa de subtil.

O parte din mine gândește: Păcat.

— Este închis pe dinafară. Încearcă și tu.

Smucesc ușa, dar nici nu se clintește.

— Bine ai venit pe insulă, căpitane, spune el, iar în momentul ăla îmi spun: Poate există și locuri mai rele unde ai putea fi.

Aștept să mă ia chiar atunci și acolo, dar nu, începe să scormonească prin resturile care ne înconjoară, căutând în mod evident ceva.

— Ce faci?

— Încerc să găsesc o rangă sau un cuțit sau ceva cu care să pot deschide ușa.

Îl ajut să caute și, în timpul ăsta, mă gândesc la toate obiectele astea aruncate și uitate – la umbrela asta, la pieptenele ăsta, la sticluța asta goală de parfum, la pălăria asta melon – care au fost cândva alese și cumpărate și aduse în această casă și folosite de oamenii care trăiau aici.

Deodată auzim o voce de sus.

— Alo?

Sar de parcă ar fi Tillie însăși, întoarsă din morți. Miah îmi pune o mână pe braț, gen, gata, gata, e OK. Doar că fierbințeala palmei lui pe pielea mea are exact efectul opus.

— Jeremiah? Ar fi bine să nu fii tu.

— Eu sunt, strigă el tare. Suntem în pivniță.

— Ce faci în pivniță?

— Mă giugiulesc cu o fată sexy pe care am găsit-o aici. Dar ne-am blocat înăuntru.

Îmi dă drumul, ca să se poată îndrepta spre voce:

— Trebuia să mă fi căutat și să-mi spui că vii.

— Eram prea ocupat să mă giugiulesc.

— Nu te aud.

— Unde ești?

— Sunt aici, sus.

Și tot așa, până când el mă întreabă:

— Dar de unde se aude vocea ei?

Urcăm pe o scară îngustă și întunecată - nu scara exterioară care ne-a adus aici, ci una care urcă în casă. Pânzele de păianjen mi se lipesc de obraji și de umeri, iar eu mă zbat să le curăț de pe mine. La capătul scării stă o femeie afro-americană înaltă și lată în umeri; trebuie să fie Shirley. Îndărătul ei cerul este de un albastru sclipitor, iar casa este tot în ruină. Ajungem sus și ieșim la primul etaj, pe un hol cu pereți, dar fără acoperiș.

— Jeremiah Crew.

Femeia stă cu mâinile în șolduri, clătinând din cap. Dar se vede limpede că-l iubește.

Shirley și soțul ei, Bram, sunt originari de pe insulă, dar acum își împart timpul între locul acesta și partea de vest, conducând grupurile Outward Bound. Ei au fost îndrumătorii lui Miah în Outward Bound și sunt părinții pe care și-a dorit să-i aibă, cei care au refuzat să renunțe când toți ceilalți au renunțat.

Stăm în soarele fierbinte. Pe drum vine o camionetă albă a Administrației Rezervației încărcată cu oaspeții de la han. Shirley îmi spune:

— Îl știu pe băiatul ăsta de când avea 13 ani. Să fii bucuroasă că nu l-ai cunoscut pe atunci. El mi-a scos toți perii albi de pe capul ăsta al meu.

Dar râde. Miah îmi aruncă o privire prostească, cu mâinile într-o poziție în genul E adevărat.

— Pot să am încredere în tine în privința ruinelor ăstora? Îl întreabă ea.

— Probabil că nu.

— Voi doi, să veniți la noi acasă la cină, într-o seară. Lui Bram i-ar plăcea mult să vă vadă.

În timp ce ei vorbesc, am în piept senzația aia abia simțită, răvășitoare, care mă face să-mi doresc s-o iau la fugă până ajung de cealaltă parte a zidului pe care îl tot făuresc de la începutul verii. Ca și cum faptul că oamenii ăștia îl iubesc mă lasă pe mine mai singură pe lume, de parcă iubirea lor pentru el ar avea ceva de-a face cu mine.

Mă conduce cu mașina acasă la Addy și, încă o dată, merge cu mine până la ușă.

— Sper că n-o să ajungi nebun după mine, îi spun. Eu o să plec în câteva săptămâni și n-aș vrea să-ți frâng inima.

Se uită la mine cu sprâncenele ridicate.

— Sunt destul de sigur că sunt dispus să-mi asum riscul.

Aș vrea să mă sărute. N-o face, așa că mă apropii de el atât de mult încât aproape că ne atingem și îi simt răsuflarea pe obraz. Simt căldura care iese din noi atunci

când îmi ia capul în palme și când se uită în ochii mei.
Când îi văd privirea stranie. Când șoptește:

— Stai nemișcată.

Îmi răsucesc capul cu o mână, așa încât nu mă mai pot uita la el, apoi simt pe o parte a gâtului o ciupitură îngrozitoare și violentă.

Sar în spate și duc mâinile la locul dureros, să verific dacă nu curge sânge.

— Ce mama dracului?

— Ăsta-s eu, salvându-ți viața încă o dată.

Și ridică ceva între degete, ca să pot vedea în lumină - o căpușă.

— Sandaua, te rog.

— Ce?

— Dă-mi o sanda.

Îmi scot una dintre sandale și i-o dau.

Așază căpușa pe verandă și o strivește cu sandaua.

— După ce intri în casă, în locul tău m-aș verifica peste tot, să te asiguri că numai asta a fost.

Și pleacă alene pe cărare, fără sărut de rămas-bun, fără să pomenească de alte aventuri sau de momentul când ne-am putea vedea din nou.

Fac cel mai lung duș din lume și îmi cercetez de căpușe fiecare centimetru de piele. Chiar dacă nu mai găsesc altele, parcă tot le simt târându-se pe mine.

Mă întorc în cameră și deschid unul dintre caietele care îmi găzduiesc romanul. Îl frunzăresc, citind pasaje și pagini la întâmplare. Unele sunt bune și unele nu, iar cele mai multe dintre ele sunt undeva pe la mijloc, însă totul pare prea exagerat și prea studiat, nimic nu sună autentic. Cea mai mare parte e formată din sentimente de demult, de parcă ar fi scrise de o altă persoană, dintr-o altă viață. Cineva care credea că știe cum e viața și cum e iubirea, dar e limpede că habar n-avea.

Îl închid cu putere și îngrop romanul într-un sertar unde să nu trebuiască să-l văd. Apoi caut prin casă un caiet curat. Găsesc unul în birou, pe raft: pagini îngălbenite, copertă albastră, jerpelită. Mă așez la birou și scriu – nu despre Claudine, ci despre Tillie Blackwood, care a murit prea devreme, și despre bărbatul care a iubit-o. Cum a fost aici, și apoi n-a mai fost.

Ceva mai târziu aud deschizându-se ușa de la intrare și vocea mamei, care mă strigă. Plasa de insecte se trânteste în spatele ei, fiindcă asta e Insula Trântitului, iar eu știu acest lucru și poate nici nu mă mai simt chiar așa străină aici, la urma urmelor.

Ziua 5

În dimineața următoare mă trezesc mai devreme decât de obicei. După ce pleacă mama la muzeu, fac tot ce pot să-

mi aranjez un pic părul ca să aduc mai mult a Jean Seberg decât a elf de Crăciun, și-mi rujez buzele cu roșu. Afară este o zi orbitor de însorită, cu câteva scame de nori îmbrățișând orizontul. Hoinăresc pe cărările nisipoase, spre ruine și apoi spre plajă, dar nici urmă de Jeremiah Crew. Petrec toată ziua înotând, stând la soare și citind și încercând să nu fiu dezamăgită.

După ce ne schimbăm pentru cină, îi spun mamei ce drăguț arată și pornim amândouă spre han. Se uită la brațele noastre înlănțuite și ridică o sprânceană, apoi îmi povestește despre promontoriul Barbăneagră, aflat la extremitatea nordică a insulei, unde se presupune că și-a îngropat comoara renumitul pirat Edward Teach – mai cunoscut sub numele de Barbăneagră. Ascult și îi pun întrebări; în timp ce urcăm treptele spre veranda spațioasă îmi spune, strângându-mă de braț:

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Știi tu pentru ce. Îți mulțumesc că încerci.

Mă aplec și-mi scot un scaiete de pe pantof, detestând faptul că simte nevoia să-mi atragă atenția, fiindcă am fost atât de absorbită de mine însămi.

— Cu plăcere, bombăn spre stâlpii verandei.

În timpul cocktailurilor, când mama începe o discuție cu fotograful din Nashville, mă scuz și plec spre bibliotecă, unde găsesc un volum vechi despre țeptoasele cu cap pătrat. Mă așez și citesc până la cină, străduindu-mă să

mă concentrez asupra cuvintelor, nu asupra amintirii buzelor lui Miah lipite de ale mele, pe când stăteam amândoi pe plajă, acum două nopți. Iată ce am aflat:

- Cea mai mare țestoasă poate cântări până la 170 de kilograme.
- La fiecare doi până la trei ani, se întorc să depună ouă pe aceeași plajă pe care s-au născut.
- Un singur pui de țestoasă din 4 000 va ajunge la vârsta adultă.
- Țestoasele respiră la suprafață, chiar dacă pot sta ore întregi sub apă. Însă adeseori se încurcă în plasele de pescuit și, în strădania de a se elibera, pot să rămână foarte repede fără oxigen și să piardă bățalia.
- Există ceva denumit cățărat eşuat, când o țestoasă vine la țărm să cuibărească, dar dintr-un motiv oarecare nu-și depune ouăle înainte de a se întoarce în mare.
- O țestoasă face mulți pui pe care îi lasă să se descurce singuri – spre deosebire de iapă, să spunem, care are un singur mânz și rămâne alături de el ca să-l protejeze până crește și e gata să fie pe picioarele lui sau până rămâne iar gestantă. Dar țestoasele – și nu caii – sunt cele care au rezistat de pe vremea dinozaurilor.

Deci în mod clar este ceva valoros în lupta de unul singur. Ca mine, îmi spun. Și, într-un fel ciudat, asta îmi dă speranță.

După masă stau pe verandă împreună cu mama. Mă las pe spate în scaun și mă uit la lună, cu pleoapele îngreunate.

— Ai devenit tăcută de când am ajuns aici.

Mai întâi mă gândesc că se referă la perioada de când suntem aici, pe verandă, dar nu, se referă la perioada de când am venit pe insulă.

— Și tu la fel.

Se apleacă în față încrucișând picioarele; bățâie neîncetat dintr-unul.

— Deci eu îți spun ceva, apoi îmi spui și tu ceva.

— Tu prima.

— OK.

Trage aer în piept. Îi dă drumul.

— Știi, nu mă aștept să fie pe aici prea mult material de primă mână dinspre mătușa Claudine, dar a lăsat un jurnal și niște cutii cu scrisori. Din câte văd până acum, a documentat totul. Mama ei se pare că reprezintă enigma.

— Cum adică?

— Până acum n-am găsit nici măcar un singur lucru de-ale lui Tillie Blackwood. Niciun jurnal, nicio scrisoare, nici

măcar o listă pentru piață. Dar sunt o grămadă de materiale despre ceilalți Blackwood. Vreau să zic, o grămadă. Și mă gândesc că e rost de-o carte aici. Claudine. Mama ei. Toate femeile care au trăit, au iubit și au murit pe insula asta.

— Este un roman istoric sau o nonficțiune? Știi ce fel de poveste o să fie?

— Încă nu știu. Dar o să aflu. Până la urmă, scrisul te poate salva. Și acum chiar mi-ar prinde bine o salvare de-asta.

Are vocea puternică și încrezătoare, vocea de Mamă-Minune, dar ceva șovăie în ochii ei. A spus-o ani de zile – cum, atunci când viața ți-e dată peste cap, scrisul te poate salva.

— O să aflu, repet ca un ecou, fiindcă e tot ce pot face împreună cu ea în perioada asta – să fiu ecoul cuvintelor ei, pentru că e mai simplu decât să-i spun cum mă simt, de fapt.

— Ție cum îți merge cu scrisul? mă întreabă. Lucrezi la ceva?

— Nu chiar.

Am scris câteva lucruri despre Tillie și Claudine, dar nu sunt decât istorioare interesante, chestii pe care nu vreau să le uit.

— OK.

Se foiește un pic.

— Ce să-ți mai spun?

Se gândește un pic.

— Fotograful m-a invitat să ieșim să bem ceva.

— Ăla cu care vorbeai?

— Chiar el.

Cretinul.

— Și ce i-ai spus?

— Mersi, dar nu, mersi. Este mult prea devreme. S-ar putea să nu fiu pregătită niciodată. Dar a fost minunat că m-a invitat.

Sunt momente, iar acesta este unul dintre ele, când efectiv pot să-i văd durerea din inimă. O duce nu doar în inima ei, ci și în brațe, pe umeri și pe chip. Mă gândesc la soțul lui Tillie, care a îngropat-o în curtea din fața casei și a tăiat o buclă din părul ei, și mă întreb dacă părinții mei s-au iubit oare vreodată așa sau dacă au crezut că se iubesc așa. De ce oare unele iubiri au un termen de valabilitate și altele durează pentru totdeauna? Deodată, mă simt prost că am fost doar un ecou și că am vorbit cu mama din spatele zidului din sufletul meu.

— Acum tu. Spune-mi ceva ce nu știu, îmi zice ea.

Încerc să dau la o parte imaginea mamei alături de fotograf, bărbatul ăsta străin, mai tânăr, care nu e tata. Vreau s-o întreb dacă ea și tata mai vorbesc. Dacă încearcă să facă mariajul să funcționeze sau gata, asta a fost și așa va fi de-acum înainte.

În schimb, îi spun:

— Nu sunt sigură că Saz și cu mine vom rămâne prietene pentru totdeauna. Mereu m-am gândit că așa vom fi, dar ne îndepărtăm una de alta. O simt. Nu e vorba doar că eu am venit aici. Și ea se îndepărtează.

— Treceți printr-o perioadă, spune mama. Să te îndepărtezi e nasol de tot, dar e normal. Dureri de creștere. După ce veți depăși momentul, vă veți regăsi mai puternice ca oricând. Și dacă te îngrijorezi în legătură cu asta, spune-i că ți-e dor de ea.

Simt ce nu spune: Cum mi-e și mie dor de tine.

La un moment dat simt un ghiont în braț și-l văd pe Jared lângă mine. Îmi întinde un bilet. Primul meu gând este: De ce îmi scrie Jared un bilet? Dar apoi îmi arată cel mai mare rânjet și îmi face cu ochiul atât de ostentativ, încât poți să vezi de pe Marte motivul.

— Mulțumesc, îi spun.

— Oh, cu plăcere.

Oricum, rânjește în continuare. Răsucesc biletul în mână.

— De la cine e? mă întreabă mama, cu vocea somnoroasă după mâncare și după întreaga zi.

— Nu știu.

Dar știu. Sper că știu.

Hai să ne vedem afară, la 10:30 p.m.

— E de la un băiat?

Da, îmi spun în gând.

— Poate, spun cu voce tare.

Ziua 5

(partea a doua)

Camioneta se zgâlțâie pe drum și trece pe lângă han și, odată ce intrăm pe sub stejarii cu crengile împreunate, îl văd că stinge farurile și își vede de drum.

Mă întind după centura de siguranță.

— Când o să mergi cu camioneta fără să vrei să-ți pui centura, căpitane, atunci vei ști că ești un insular.

— Poate nu vreau să fiu un insular.

Însă dau drumul centurii.

— Ai putea să aprinzi iar farurile, ca să nu murim izbiți de ceva.

— În prima vară în care am venit aici, Shirley nu m-a lăsat să am o lanternă. Mi-a spus că pot vedea în întuneric. Trebuie doar să am răbdare să mi se obișnuiască ochii. Crezi că poți face asta, căpitane? Să ai răbdare?

Îmi aruncă o privire și jumătatea aia de zâmbet care spune că nu se referă doar la văzutul în întuneric.

Îmi freacă stomacul. Fluturii își iau zborul. Îi zâmbesc și eu, tot pe jumătate:

— Poate.

Aerul scânteiază în jurul nostru. Ca prin minune, ne contopim cu insula. Oricine ne-ar vedea ar putea crede că suntem fantome. Acum eram aici; într-o clipă, am dispărut. La început, abia dacă pot zări dunga albă a drumului. Apare în fața noastră, câțiva centimetri din loc în loc. Copacii sunt ziduri neguroase pe ambele părți și aș vrea să-i spun să aprindă farurile înainte să dăm peste ceva sau cineva. Îmi spun în gând: Nu-mi pasă ce zice Shirley. Ochii mei nu se vor obișnui niciodată.

Însă treptat drumul se mai albește un pic, iar copacii devin ușor-ușor tridimensionali. Boabe de lumină pâlpâie pe cărarea din pădure.

— Licurici, spune el.

Deodată, ei ne luminează drumul. Sunt în copaci, pe cărare și în frunziș. Steluțe sclipitoare care luminează calea pentru noi. Îmi țin respirația. Știu, în adâncul sufletului, că acesta este unul dintre acele momente pe care ți le vei aminti mereu, și pe patul de moarte. Mă uit la mâna lui, mare și bronzată, așezată pe volan, la piciorul lui desculț de pe pedala de accelerație.

Este o plimbare nebunească prin întuneric, cu licuricii sclipind ca felinarele zânelor. Încerc să mă agăț de moment, fiindcă nu vreau să se termine. Vreau să-mi

petrec timpul la nesfârșit mergând cu mașina prin noapte, alături de Jeremiah Crew.

Habar n-am dacă ne îndreptăm spre nord sau spre sud, dar nu contează. N-am nevoie să știu. Închid ochii și simt briza caldă pe chip și pe brațe. Aș vrea să ridic mâinile în aer, ca în roller coaster, pentru că atât de liberă mă simt. În schimb scot o mână pe geam, ca și când aș putea prinde noaptea care zumzăie, sclipește și vâjâie pe lângă mașină, iar noi suntem parte din ea.

Apoi încetinim puțin și deschid ochii. Miah a tras pe dreapta și ne dăm jos, trântind ușile una după alta, un sunet care pare să se propage kilometri întregi. În timp ce el scormonește după ceva pe platforma mașinii, eu aștept, complet prezentă aici, pe drumul ăsta, cu arborii în spatele meu și plaja în fața mea. Indiferent ce se întâmplă, eu sunt aici, acum. Pe cer, dincolo de dune, se zărește o strălucire care trebuie să fie luna.

Miah vine spre mine cu un rucsac și o pătură, ca și când ar fi plănuit să stăm multă vreme. Încerc să nu dau atenție păturii și imaginii lui Miah lungit alături de mine. Apoi mă uit mai atent la el și văd că poartă niște pantaloni foarte scurți, de genul celor purtați de mama și tata la ora de sport prin anii 1980.

— Ce naiba?

Îi luminează cu lanterna și văd că au un model de camuflaj, verde-închis.

— Șortul din uniformă oficială a US Army Rangers. Calitate militară. Practic, numai șmecherii duri îl pot purta.

— Și cu tine, îi zâmbesc eu.

— Inclusiv eu, îmi zâmbește și el. E șortul meu de lucru. E mai ușor să te cațări în copac. Mai ușor să cureți drumurile, mai ales pe căldura asta. Mai ușor să-i scoți pentru un scăldat în pielea goală.

Apoi coboară ochii și îi lasă să adaste pe gura mea, ceea ce îmi provoacă două bătaii de inimă în plus. Privirile ni se întâlnesc.

— Hai să mergem.

Da, hai să mergem. Hai să mergem chiar acum. Să ne întoarcem în camionetă, ca să mă poți săruta pe tot trupul sau hai să mergem pe plajă și să întindem pătura aia pe nisip... Însă el pornește la drum și, ce să vezi, șortul începe să-mi placă.

Ne croim drum printre dune, în întuneric. Ajungem la o baltă care a inundat poteca, întinzându-se până la iarba înaltă de pe partea cealaltă și Miah spune:

— A rămas un pic de apă după furtună. Hai sus.

Se întoarce cu spatele.

— Ce?

— Haide, căpitane. Urcă în cârcă.

— O să-ți rup spatele.

— N-o să-mi rupi nimic.

Așa că îmi înnod rochia în talie și mă cocoț la el în cârcă. Îmi alunecă un picior și aproape că ne răsturnăm, dar mă țin bine cu celălalt și practic îl sugrum cu brațul stâng, în timp ce dreptul flutură prin aer. Mă rog în gând: Te rog, să nu-i rup spatele. Te rog, fă-l să nu se întrebe ce naiba mănânc de sunt așa de grea.

În sfârșit am o poziție sigură și mă prinde cu brațele pe sub picioare. Apoi trece prin apa care abia dacă-mi atinge călcâiele. Mă sprijin de el. Ieșim prea repede spre o plajă lată, foarte întinsă.

Aruncă bocceaua pe care a cărat-o, iar eu îmi scot pantofii. Mă așteaptă stând în mâini. Rămâne așa câteva clipe, cu picioarele în aer. Apoi revine în picioare și pornim la drum.

Aștept să mă ia de mână. Să mă sărute. Să încerce să se dea la mine chiar aici, sub lumina lunii, pe pătura pe care a adus-o.

În schimb, el mă întreabă:

— Vrei să ne plimbăm?

— Da.

Așa că plecăm la plimbare. Valurile ne udă în răstimpuri, dar apa e caldă. Nu e nimeni treaz în afară de noi, suntem singuri pe lume. Jeremiah Crew și Claude Henry. Doar noi doi. Din când în când intrăm unul în altul, ni se ating brațele, dar nu ne ținem de mână.

După un timp îmi spune:

— Nu trebuie să vorbim despre părinții tăi, dar dacă vrei s-o faci, aici e un loc bun. Am avut o grămadă de conversații cu mine însumi noaptea, pe plaja asta.

Și, ca prin minune, simt iar cum totul vrea să țâșnească afară – aceleași lucruri pe care i le-am spus deja și multe altele. Dar vreau și să păstrez noaptea asta, s-o protejez de orice lucru trist sau dureros, și din motivul ăsta îi spun despre părinții mei De Dinainte, cum nu se certau niciodată, cum se înțelegeau mereu. Cum am fost întotdeauna noi trei, toată viața mea, cum de aia nu am observat niciodată fuioarele de fum sau cutremurele de pământ.

— Oamenii se pricep foarte bine să ascundă ce nu vor să vedem, îmi spune el.

— Cred că am învățat asta pe pielea mea.

Apoi îmi spune și el despre mama lui, care cădea bolnavă la pat zile întregi, câteodată săptămâni la rând, și despre felul în care, în ultimii cinci ani, a trebuit să aibă grijă de ea și să-și crească cele patru surori. Când vorbește despre mama lui aud povara din voce – truda, iubirea, responsabilitatea, resentimentul, protecția. Toate aceste lucruri îl trag în jos, îngreunându-l. Și apoi îmi spune despre surorile lui, una câte una, iar vocea îi devine ușoară ca un balon plutind spre cer. Aflu că lui Kenzie și Lilei le place mult să citească. Kenzie câștigă deja premii pentru fotografiile ei, iar Lila l-a văzut de trei ori în concert pe Harry Styles. Aflu că, la 12 ani, Ally are deja la modul serios un iubit, iar Channy, cea mai mică, este starul echipei de fotbal în care joacă. Îl întreb și despre fratele lui și îmi spune că a fost în două misiuni în Afghanistan.

— Destul despre mine, îmi spune. Știi tu, deocamdată. Mai există, desigur, lucruri pe care vei vrea să le afli, dar te asigur că merită așteptarea.

Îmi dau ochii peste cap. Râde:

— Așa, povestește-mi despre prietenii tăi de acasă.

Îi spun despre Saz și Yvonne și despre convorbirea noastră de coșmar, la telefon. Când termin, îmi spune:

— Se pare că Saz este acum pe propria ei insulă. Nu trebuie decât să-i lași un pic de timp.

Seamănă atât de mult cu ce mi-a spus mama, încât mă ia prin surprindere.

— Ce e? mă întreabă el.

— Nimic. Doar că a sunat destul de înțelept.

— Pentru că sunt înțelept.

Își trece o mână prin păr și mă uit țintă la ancora de pe încheietură.

— Care-i treaba cu tatuajele?

— Țsta - și ridică ancora - este ca să-mi amintească de unde vin. Busola de pe umăr îmi amintește că o să-mi găsesc mereu drumul. Iar ăsta de aici...

Întoarce încheietura. Joy.

— Este ceea ce caut.

Deci până la urmă nu era vorba de o fată.

— Mama e plină de bucurie. Face lucrurile mai frumoase doar fiind ea însăși. Tatei nu-i reușește mereu. Poate să fie și el amuzant și vesel, dar are și toane.

— Unii oameni pur și simplu nu sunt făcuți pentru asta. Mama, de exemplu. Sau poate că sunt, dar ceva îi împiedică. Ca o depresie sau o pierdere. Eu mă străduiesc din greu pentru bucurie, dacă o avea sens ce zic. Pentru că sunt făcut pentru asta, dar nu chiar.

Își freacă tatuajul.

— Cu tata e mai mult de-atât. E ca și cum uneori, habar n-am, pur și simplu nu vrea să fie fericit. E greu de explicat.

Și chiar dacă am știut mereu că eu și mama semănăm mult, asemănarea dintre noi devine tot mai vizibilă, pe măsură ce mă îndepărtez de Ohio – Claudine și Lauren, Lauren și Claudine, femeile Llewelyn. Tata, mai degrabă ca un invitat de marcă, își face apariția din când în când.

— Nu-l știu pe om, dar mai degrabă mi-e milă de el, spune Miah.

— N-ar trebui. Este alegerea lui, nu? Nu doar să pună capăt căsniciei, ci și cumva, nu știu, să se șteargă din peisaj cât noi eram încă acolo.

— Da, dar el pierde. Te pierde și pe tine.

— Nu cred că el simte așa.

Mergem fără să vorbim, brațele ni se ating iar și inima îmi palpită sub lumina lunii. Dintr-odată îmi pare rău că am

pomenit de tata. Nu-l vreau pe plaja asta, cu noi. Schimb subiectul.

— Unde crezi că o să ajungi până la urmă?

— În lumea asta?

— Da.

— Adică, în cele din urmă?

— Exact.

— Păi, sorții zic că în pușcărie sau la reabilitare. Dar nu știu. Deocămdată sunt unde ar trebui să fiu. Shirley spune că insula are felul ei de a-ți da ce-ți trebuie.

— Tot ce mi-a dat mie este o tunsoare tâmpită și niște pișcături de insecte, care arată de parcă aş avea lepră.

Și seara asta, și poate pe tine.

— Poate exact de asta aveai nevoie.

Mă înghiontește în braț, iar eu îl înghiontesc în spate.

— Dar la sfârșitul verii? Unde o să fii într-o lună de aici înainte?

— O să intru în CIA, rânjește el la mine. Dar tu?

— De când eram mică mi-am dorit să merg în California. E un ținut atât de vast și de îndepărtat și, ei bine, pare pământul făgăduinței. Am plănuț cu Saz să mergem acolo împreună și să devenim scriitoare. Doar că eu m-am

hotărât să merg la Universitatea Columbia, iar ea merge la Northwestern.

— Asta nu înseamnă că nu poate să se întâmple într-o bună zi. Și nu înseamnă că nu poți merge de una singură. Nu văd viitorul ca pe un drum întins, bine planificat și organizat: școală, muncă, relații. Cred că viitorul este cam ca oceanul – nu știu, mai fluid.

— Uau, asta a fost profundă.

— Te face să mă vrei?

— Nu chiar.

— Mai așteaptă nițel. Tind să am un efect întârziat asupra femeilor. Face parte din farmecul meu.

Ne întoarcem și o luăm înapoi pe drumul pe care am venit; fiecare centimetru din mine e concentrat asupra acestei plaje, la apa care îmi udă picioarele, la aerul nopții, la lună, la băiatul ăsta de lângă mine. Miah își scoate tricoul.

— Locul ăsta, aici. Exact ăsta e.

Își dă jos și șortul de uniformă, hainele lui zac aruncate pe plajă și el a rămas gol pușcă. Se îndepărtează de mine, direct spre ocean. Rămân pe loc, înțelegând că am o alegere de făcut. Pot să stau aici, pe nisip, și să aștept. Sau pot să-mi scot hainele și să intru în apă. Pare un moment de răscruce în viața mea. Nu le mai cumpăni atât, Claudine.

Aștept până când îi dispare capul sub apă și îmi scot hainele. Le arunc peste ale lui; am rămas în chiloți, fără sutien. Rămân cu slipul pe mine, îmi acopăr pieptul cu

măinile și pe jumătate mergând, pe jumătate sărind, intru în apă înainte să mă pot răzgândi. Înaintez până când apa îmi ajunge mai sus de talie și apoi mă las pe vine, ca să mă acopere oceanul.

Miah este o umbră întunecată, în depărtare, scufundându-se și ieșind la suprafață dintre valuri, ca un delfin. Mai avansează un pic stând pe vine, apoi îmi amintesc de Danny și de curentul de reflux, de faptul că locul ăsta este, se pare, teritoriu de înmulțire pentru rechini. Mă opresc și aștept, cu inima bătând mai tare decât zgomotul valurilor. Un minut sau două mai târziu, îl văd pe Miah înotând spre mine. Mă las și mai jos, încercând să adun apa sub mine și în jurul meu. Iese la suprafață ca să respire, la doar o jumătate de metru. Sclipește în lumina lunii.

— Vezi? rânjește el. Efect întârziat.

Călcăm apa privindu-ne în ochi. Nu știu de ce, dar pare un moment memorabil.

— Isuse, ești superbă, îmi spune el și mă sărută.

Apoi se scufundă iar și înot după el până când abia dacă mai ating fundul cu picioarele. Apa e caldă și bună. Lumina lunii se reflectă pe suprafața ei.

Mă gândesc la viitorul fluid ca acest ocean, apoi mă imaginez parte delfin, parte sireună. Înot spre Miah și-l cuprind cu picioarele. Chiar dacă eu nu sunt dezbrăcată, el este și, cumva, parcă acum mă simt cel mai aproape de un băiat decât am fost vreodată. Mă ține în brațe și plutim așa multă vreme, legănându-ne pe valuri, cu pieptul meu lipit de al lui, cu inima mea lângă a lui.

Merge complet dezbrăcat până la grămada pe care am lăsat-o pe nisip și nu mă pot abține să nu trag cu ochiul spre el, zvelt și bronzat, cu pielea udă sclipind în lumina lunii. Ne luăm hainele; îmi trag pe mine rochia care mi se lipește de trup ca iarba de mare. Apucă un prosop și mi-l întinde, apoi ia unul și pentru sine. Abia acum mă uit drept la el – întreg, din cap până-n picioare. Și îmi este foarte, foarte clar că timpul pe care l-am petrecut împreună în apă a avut un efect asupra lui.

Așa că încerc să mă uit oriunde altundeva, numai la el nu.

— Ce s-a întâmplat, căpitane?

— Nimic. Doar că luna e așa de frumoasă.

Râde și într-un final își pune șortul. Ne așezăm pe pătură și bem sucurile pe care le-a adus, iar eu aș vrea ca noaptea să nu se sfârșească. Aș putea locui aici. Aș putea trăi chiar aici, îmi spun. Apoi, nu știu de ce, mă gândesc la acea Claude care eram înainte de vara asta, fata care nu știa că oamenii pleacă și că iubirea se poate răzgândi. Așa mă simt în acest moment, pe această plajă, sub lună, alături de acest băiat – eu însămi, din nou.

Stăm unul lângă altul cu brațele atingându-ni-se și nu spunem o vorbă. Doar privim apa și așteptăm. Valurile vin și pleacă rostogolindu-se și în întuneric, în beznă noapții, sunetul lor e amenințător ca tunetul. Tremur. Fără o vorbă, îmi întinde tricoul lui. Mi-l trag pe mine, chiar dacă noaptea e atât de caldă încât pielea mi s-a umezit de la aer, nu doar de la apă, iar părul mi s-a lipit de frunte.

Stăm așa o oră sau poate mai mult. Pierd noțiunea timpului și îmi place că ar putea fi miezul nopții sau ar

putea fi 2 dimineața. Timpul nu prea contează aici, indiferent ce spune mama. Stăm uitându-ne amândoi la ocean. Mi-am cuprins genunchii cu brațele; el se sprijină în mâini, lăsat pe spate, cu picioarele alea lungi întinse în față. Mă umple un sentiment straniu că suntem separați, dar împreună. Noi doi suntem singurii oameni din lume, care stau aici, în acest loc de pe această insulă, așteptând să apară țestoasele din mare.

La un moment dat, mi se pare că văd una în lungul plajei. Mă aplec în față și îmi dau seama că a văzut și el, pentru că s-a ridicat în capul oaselor. Ne ținem respirația amândoi deodată, dar se dovedește a fi un alt soi de creatură, poate un raton, ceva scund care fuge din raza vederii noastre. Miah se așază la loc și ne uităm în continuare la ocean. Sunt conștientă de tot, de trupul meu în alertă, de pielea mea receptivă. De aerul nopții, de senzația de ușoară asprime a tricoului lui pe pielea mea, de felul în care mă înfășoară materialul, mirosind ca el. De nisipul de sub tălpi, de nisipul care mi le înconjoară când le îngrop în plajă. De mirosul apei sărate și de sunetul valurilor care se întind spre noi, se retrag, se întind, se retrag. De lumina lunii și a stelelor și de faptul că sunt mai multe decât am văzut vreodată chiar și la fermele din Ohio. Le memorez pe toate, le aduc în mine, unde o să le păstrez pentru totdeauna, ca să fiu în stare să le scot la suprafață din nou, într-o bună zi, peste multă vreme, când voi fi departe, foarte departe de insulă. Băiatul ăla de o vară, cum îl chema? S-ar putea să nu-mi amintesc, dar nu voi uita niciodată cum am așteptat alături de el, pe nisip, să apară țestoasele.

Deodată se ridică și-mi întinde mâna. Nu vreau să plec, dar îl las să mă tragă în sus, pentru că tot trebuia să ne urnim, până la urmă. Îl urmez pe lângă dune, apoi o

apucăm pe potecă, îndepărtându-ne de plajă. Aș vrea să mă întorc și să stau acolo până la răsărit, fără să vorbim, fără să ne atingem, dar împreună.

La marginea pădurii se întoarce și mă privește, îmi urmărește cu degetul linia maxilarului și a bărbiei. Se întâmplă brusc. Gura lui pe gura mea. Mă trage spre el sau poate că eu îl trag spre mine. Oricum ar fi, ne sărutăm și ne tot sărutăm. Când, într-un final, ne desprindem, îmi spune:

— Uau.

Exact ca înainte, doar că nu chiar ca înainte.

— Uau, repet eu.

— Uau, spune el din nou.

Ziua 6

În ziua următoare mă duc la magazinul universal, pentru conversația telefonică săptămânală cu tata. Ultima dată când am vorbit cu el eram în camera de oaspeți din casa bunicilor, în Atlanta. L-am rugat să mă lase să mă întorc mai devreme acasă, în Mary Grove, și m-a refuzat. Îmi imaginez toate lucrurile pe care aș vrea să i le spun acum. Mama nu doarme. Am auzit-o noaptea trecută, pentru că nici eu nu dormeam. Stăm acolo, în casa lui Addy, fără să putem dormi, așteptând să te răzgândești și să ne spui să ne întoarcem acasă.

Dar conversația noastră a decurs așa:

— Cum este insula?

— În regulă.

— E cald?

— Da.

— Cum s-a adaptat Dandelion?

— Bine.

(Multe pauze stânjenite aici.)

— Bradbury vrea să te salute.

Apoi îl aud pe Bradbury gâfâind la telefon, și dintr-odată îmi vine să închid, ca să nu fac telefonul fărâme. Dar mai întâi spun:

— Bradbury, vreau să mă asculți bine. O să mă întorc. Îți promit. Să nu crezi că am plecat fiindcă nu te iubim.

Apoi tata ia telefonul și mai vorbim un minut, două, despre lucruri fără importanță - îmi pomenește despre un film pe care l-a văzut și îmi spune despre maratonul pentru care se antrenează, iar în cele din urmă spune:

— Te iubesc, Ghemotoc.

Trebuie să-mi adun toate forțele ca să spun:

— Și eu te iubesc.

Și chiar îl iubesc. Ar fi mult mai ușor dacă nu l-aș iubi.

Seara, toată lumea de pe insulă coboară la han pentru ceea ce ei numesc fiertură țărănească, adică un fel de mâncare făcut din cartofi, porumb, cârnați și creveți fierte laolaltă într-un ceaun uriaș, în aer liber. Mama se amestecă printre adulți, iar eu îl găsesc pe Jared servind oaspeții cu mâncare. În timp ce-mi umple farfuria, îmi spune:

— Deci biletul ăla pe care l-am livrat. Ți-am împlinit toate așteptările și visurile?

— O parte dintre ele.

Râde cu gura până la urechi și nu mă pot abține: râd și eu. Chiar dacă sunt mai mică decât el, mă simt ca o soră mai mare când îi spun:

— Dar tu? Te întâlnești cu cineva?

— Aș vrea eu.

— Dar Miercuri?

— Nu prea sunt genul ei.

Dintr-un motiv sau altul asta sună destul de ciudat, dar apoi apare și Miercuri, de parcă am fi invocat-o, și mă salută:

— Hei, Continentalo.

Le spun că ne vedem mai târziu, la artificii, și găsesc un loc pe iarbă, aproape de mama. Mănânc în liniște, în timp ce ea vorbește cu un trio format din femei în vârstă, toate cu accentul acela blând, sudist. Fotograful stă pe aproape, cu spatele spre noi, și îmi spun: Te provoc să vii încoace.

Nu vine. După aceea mă întâlnesc pe plajă cu Jared, Miercuri, Emory și cu ceilalți membri ai personalului. Mă uit după Miah, dar nu e aici.

Ne strângem la marginea dunelor ca să ne uităm la focul de artificii lansat peste insulele din vecinătate. E ceva reconfortant în trosnetul, şuieratul și pocnetele pe care le scot în timp ce aerul explodează de steluțe – albastre, roșii, verzi și aurii. Mă gândesc la toate zilele de 4 Iulie și în fiecare dintre ele sunt ambii mei părinți. Noi trei în Rhode Island, privindu-le de pe ponton alături de o sută de oameni. Noi trei în Atlanta, la picnic în Piedmont Park, sub un cer din culori strălucitoare. Noi trei în Ohio, bând limonade acidulate alături de Saz și familia ei.

Se aude un bubuit puternic și rachete aurii se înalță pe cer.

Miercuri spune:

— V-ar plăcea să aveți penisuri în loc de brațe și trunchiuri de copac în loc de picioare?

— Ce fel de copaci? Întreb eu.

— Stejari de Virginia. Ba nu – palmieri. Din ăia înalți.

— Penisuri în loc de brațe, continuă Jared, apoi mimează cât poate de bine brațele-penis, ceea ce ne face să izbucnim într-un râs incontrollabil.

După ce ne liniștim, Emory oftează.

— Trebuie să mă culc cu cineva. Pe o insulă nu sunt prea multe opțiuni.

— Mersi, spune Miercuri.

— Știi tu ce voiam să zic.

— Dar vecinii noștri de peste apă? Întreb făcând semn din cap în direcția artificiiilor.

— N-ar pleca el vreodată de-aici.

Miercuri se întoarce cu fața spre cer, în timp ce Emory spune:

— S-ar putea să plec. Nu-s făcut să fiu călugăr.

— Mie mi-ar plăcea să fiu îndrăgostit, spune Jared în felul lui optimist, dar la final îi scapă un oftat. Gen, mă întreb dacă sexul e într-adevăr diferit când ești îndrăgostit de cineva.

Și chiar dacă sunt virgină, aș vrea să-i spun că sexul e doar sex. Nu contează cu cine îl faci, cât timp ai consimțământul celuilalt și el pe al tău, și cât timp îți plac mâinile lui pe trupul tău și gura lui pe a ta. Cât timp există tot felul de posibilități și acel „aproape” și acel „poate”.

Dar în afară de partea cu consimțământul, nu știu dacă mai cred cu adevărat în chestia asta.

— Nu știu.

Miercuri își întinde brațele ca și cum ar încerca să apuce artificiiile.

— Aș vrea să văd cum e cu oameni diferiți. Să văd cum sunt eu cu diferiți oameni. Oameni de toate sexele. Să am șansa să iubesc pe cine vreau și, dacă într-adevăr mă

îndrăgostesc, minunat. Dacă nu, cel puțin o să mă distrez un pic. Ce știu este că în momentul ăsta nu vreau să mă leg de nimeni.

Nu știu de ce, dar se uită la mine.

— Pentru că mereu se termină la fel, nu? Te simți bine și celălalt se simte și el bine și toată lumea se distrează și, odată ce vânătoarea a luat sfârșit, brusc celălalt începe să vâneze pe altcineva, de parcă tu nici n-ai fi existat vreodată. În plus, îmi place prea mult să fiu eu însămi.

Mă gândesc: Poate că este mereu la fel, dar eu vreau să cred că nu este. Aș vrea să cred că e mult mai mult decât vânătoarea și capturarea.

— Nu crezi că poți fi tu însăși și alături de cineva? o întreb.

Scoate un hohot cinic.

— Nu, Continentalo. Nu cred. Prietenii mei, mama – cu toții au devenit versiuni ale lor înșiși. Gen, versiuni distorsionate, ca alea din oglinzile de bălci. Nu, mulțumesc.

În ciuda propriei familii descompuse și a tuturor lucrurilor prin care trec, îmi pare rău pentru ea. Nu pare să mai creadă în nimic și poate – doar poate – eu mai cred încă.

Miercuri se trage de una dintre cozile ei lungi și apoi mă fixează iar cu privirea.

— Dar tu? Te-ai culcat vreodată cu cineva?

Jared scutură din cap:

— Nu te simți obligată să-i răspunzi.

Mă uit la Grady, care vorbește cu unul dintre oaspeții de la han, o doamnă cam la 30 de ani. Mă uit la focurile de artificii explodând și apoi murind peste ape. Mă gândesc să inventez o poveste, ceva elaborat și erotic. Poate chiar să aduc vorba despre Shane Waller și actul sexual aproape înfăptuit în hambar.

Dar toți ceilalți sunt sinceri, inclusiv Noua Claude, de aceea spun:

— Aproape. Cu un băiat din Ohio.

Nu pomenesc faptul că abia dacă mă mai gândesc acum la Wyatt Jones.

— Sora mea crede că, tehnic vorbind, nu se numără ca sex decât dacă e vorba de un penis și un vagin. Gen, dacă tipa merge pe anal, e tot virgină.

Emory se holbează la ea.

— Deci atunci, potrivit soră-tii, nimic nu se pune în afară de sexul hetero?

— Doar vă spun ce crede ea. Nu trebuie să te enervezi pe mine.

— Frate, ăsta e un rahat. Ra. Hat.

— Prietena mea cea mai bună e lesbiană și s-a îndrăgostit, le spun eu. Și nu cred că ea ar fi de acord că partidele de sex pe care le are cu iubita ei nu se numără.

Dintr-odată simt nevoia s-o protejez. Genul de protecție „săltați-mașina-de-pe-copil”. Nu doar cu Saz, ci și cu Yvonne. Cu amândouă.

— Nu cred că există ceva de genul „tehnic vorbind”. E vorba doar de persoana alături de care ești și despre cum te simți. Sexul e sex. Dragostea e dragoste. Nu am nevoie de vreo teorie stupidă din anii 1950 care să-mi spună ce e sau ce nu e. Indiferent ce se întâmplă și indiferent cum pare, cred că știi aici – mă bat cu mâna în dreptul inimii – dacă mai ești sau nu virgină.

Miercuri se apleacă.

— E ca și când ai trece o graniță invizibilă pe care numai tu o vezi. Tu o stabilești. Eu o stabilesc. Noi o stabilim.

— Huh. Da.

— Sunt de acord, spune ea.

— Poftim?

— Sunt de acord cu tine.

Rămânem uitându-ne una la alta, tăcute și uluite, pentru că simțim la fel.

Jared își ciocnește sticla de a mea.

— Beau pentru asta.

Iar eu mă gândesc: Ce bine îmi pare că sunt și ei aici. Datorită lor, Saz îmi lipsește parcă mai puțin, dar totodată mai mult. Brusc îmi vine să-i dau un telefon ca să-mi cer scuze că n-am întrebat mai multe despre Yvonne, mai

multe despre cum se simte ea, Saz, despre cum îi merge. În ultima vreme nu mi-a fost cea mai bună prietenă, dar nici eu ei.

Emory și Miercuri își ciocnesc sticlele cu ale noastre.

— Dumnezeu, suntem profunzi, spune ea.

Apoi vine mama ca să-mi spună că se duce acasă. Mă ofer să merg cu ea, dar îmi zice:

— Nu, rămâi cu prietenii tăi. E bine să văd că te distrezi. Doar să fii acasă cel mai târziu la ora 1.

Conversația se mută de la sex la SSS, sau Societatea Sertarului Secret.

— Ai fost în Apartamentul Blackwood de la han? mă întreabă Emory.

— Nu.

— E acolo un monstru de birou care ocupă cea mai mare parte a camerei și care are un soi de compartiment ascuns. Oamenii au lăsat dintotdeauna bilete acolo. Gen, de când există hanul. Sunt bilete de amor, povești despre șederea lor aici, despre țeptoasele de pe insulă, despre uragane. Lucruri de genul ăsta.

Jared ia o gură din băutură și se șterge pe buze.

— Cele de dragoste sunt chiar mișto. Acum e cineva cazat acolo, dar putem să ți le arătăm când se eliberează camera. Am scris și eu câteva scrisori. Pentru bunicul meu. Pentru prietenul meu Rashid, cel care a murit. Dar am mai scris câteva și pentru mine. În genul: „Dragă Jared, trebuie

să-ți amintești că viața e scurtă, așa că obține tot ce e mai bun de la fiecare secundă”.

Miercuri desenează cu o scoică cercuri pe nisip.

— Cu toții am scris. „Dragă Miercuri, nu mai fi așa de aspră cu tine. Dacă tu nu te iubești, n-o să te iubească nimeni.” Când am ajuns prima dată aici, am scris una și familiei mele, pentru că nu le-am putut spune unde sunt sau de ce am plecat.

Vocile lor urcă și coboară, amintindu-mi de călătoriile făcute cu părinții mei, pe când eram mică și stăteam pe locul din spate, uitându-mă pe geam sau citind, ascultând, dar nu prea, ce vorbeau între ei, aproape, însă la mare depărtare. Mă uit spre imensitatea neagră a oceanului, spre luminile din depărtare, venite dinspre o insulă necunoscută, și mă gândesc ce aș putea să-mi scriu mie însămi sau poate lui Miah.

Dar dacă îi caut casa în noaptea asta, să mă strecur la el în pat și să-l iau prin surprindere? Îmi și imaginez. Pielea lui. Pielea mea. Goală. Fierbinte. El. El. El. Băiatul ăsta care mă știe deja atât de bine și mă place oricum, în ciuda felului în care sunt. Îmi ating brațul și simt că arde doar fiindcă m-am gândit la el.

Apare cinci minute mai târziu, o siluetă întunecată străbătând nisipul. Nu trebuie să-i văd chipul ca să știu că el este. Îi cunosc deja mersul și felul în care se mișcă. Îmi întinde mâna fără o vorbă, iar sângele începe să-mi pulseze în vene și inima mi-o ia la fugă de parcă m-aș fi trezit dintr-un somn lung. Miercuri se apleacă să-i spună lui Jared ceva la ureche, apoi ne privesc amândoi. Emory îi dă o bere lui Miah.

— Nu, sunt bine, omule, spune el, apoi se întoarce spre mine: Vrei să plecăm de-aici, căpitane?

— Da.

Ziua 6

(partea a doua)

Ne îndreptăm spre nord, către o fâșie pustie de plajă, unde ne plimbăm și vorbim uitându-ne după țestoase. Mi-aș dori să mă sărute sau să mă ia de mână, dar n-o face. Îmi spun că e OK, putem fi doar prieteni. Nu e timp pentru altceva, oricum, fiindcă amândoi vom pleca de aici. Suntem două vapoare trecând unul pe lângă altul într-o lungă noapte de vară și eu sunt cea care decide asta, nu el. În timp ce ne îndreptăm înapoi spre camionetă, printre dune, îi trag un pumn în braț, de parcă am fi vechi amici.

— Ești bine, căpitane?

— Excepțional.

Excepțional?

Pe drumul de întoarcere spre sud, dăm peste casa vopsită în albastru-aprins, cea cu balansoarele pe terasă. Miah încetinește cu o mână pe schimbătorul de viteze și cu cealaltă pe volan. E ceva cât se poate de firesc, cât se poate de languros în felul în care îi atârnă mâna. Sau poate că așa e el, pur și simplu.

— Vrei să intri un pic?

Motorul camionetei merge la ralanti.

— E casa ta?

— Nu, mă gândeam să dăm o spargere.

— În cazul ăsta, bineînțeles.

Da da da.

Ca prin farmec, tot trupul îmi intră în alertă. Dacă intru, se poate întâmpla orice. Încerc să nu mă gândesc deocamdată la ce va fi. Mă concentrez să ies din camionetă, să mă îndrept spre casă, să urc scările, să-l aștept să deschidă ușa, să-l urmez înăuntru.

Casa, în sine, e micuță. E aprinsă o singură lumină, pe o masă vizavi de șemineu. Mă uit împrejur și decid că în casă e la fel ca în camionetă – plin de mici comori. Cranii de animale de diferite mărimi, oase și cochilii. Fotografii alb-negru cu alte oase și cochilii, cu ruinele Rosecroft, cu dune, urme de țestoase, cu oceanul. Dacă aș fi conceput un loc în care să trăiască Jeremiah Crew, ar fi fost exact ca ăsta. O casă de un albastru aprins. O vitrină plină de curiozități. Rafturi dând pe-afară de cărți. Hărți și aparate foto vechi, relicve peste tot. Chiar și un schelet de ceva.

— Toate astea erau aici când te-ai mutat?

— Unele, da. Am mai adăugat și eu câteva lucruri. Am făcut locul să fie al meu.

Ridic un craniu de animal.

— Multă natură, cu ghiotura.

Râde. Las craniul jos și mă așez pe marginea canapelei, străduindu-mă să-mi fac creierul să se concentreze, să nu se piardă cu firea, să nu ne imagineze pe noi doi goi, în patul lui, adică exact ce mi-aș dori să fac. Îl văd cum scoate din frigider două sucuri.

Ridic privirea spre fotografiile înrămate de pe pereți. Ochii îmi rămân pe o poză a ruinelor, dezolante pe fundalul unui cer mohorât.

— Tu ai făcut pozele?

Ridică privirea spre ele.

— Depinde dacă-ți plac sau nu.

— Sunt obsedante.

Sunt un amestec de sălbatic și frumos, întuneric și lumină.

— Atunci, da, eu le-am făcut.

— Ai putea să le vinzi.

— Nu știu. Poate. Bram a fost cel care m-a băgat în asta. Mi-a dat camera și a spus, îți jur: „Poate că asta o să te ajute să vezi și altceva în afară de tine însuși”.

Miah lasă sucurile în fața mea.

— El mi-a dat și casa asta. De fapt, el și Shirley mă lasă să stau aici verile. Am participat la Outward Bound de atâtea ori, încât, în cele din urmă, mi-au oferit un job. Unul dintre avantaje este că pot locui aici.

A trecut iar în cealaltă parte a camerei, căutând printr-o colecție de discuri depozitate lângă un pick-up.

— O parte din treaba mea este să conduc grupurile Outward Bound care sosesc pe insulă ca să curețe drumurile, să le facă țestoaselor cuiburi, genul de lucruri care-i țin pe oameni afară, la treabă. Aceleași rahaturi pe care le-am făcut și eu prima dată când am venit aici.

— Ce se întâmplă la finalul verii?

— O să mă alătur programului spațial.

— Credeam că te duci la CIA.

— De fapt, particip la amândouă.

Așază un teanc de discuri pe platan.

— NASA și CIA sunt ceva de genul „Avem nevoie de tine. Spune cât vrei”.

Se scufundă pe canapea alături de mine, în timp ce primul disc începe să se învâртеască. Dar are ceva greu în voce.

— Hai să nu vorbim despre asta cât ești aici. Acasă la mine.

Se apleacă. Mă sărută. Înainte de a mă pierde în ființa lui, mă retrag.

— Ești OK, căpitane?

— Ai ceva mai tare decât apa?

Nu-i vorba că simt nevoia să beau ca să mă simt mai curajoasă; e vorba despre dorința de a opri timpul – sau cel puțin de a-l încetini – ca să pot savura fiecare moment. Ridică o sprânceană.

— E niște votcă la rece, de acum vreo sută de ani. Din amabilitatea lui Bram și Shirley, dar o țin pentru musafiri.

— Mulțumesc.

Dau să mă ridic, însă îmi spune:

— Te servesc eu. Nu sunt total lipsit de maniere.

Îl privesc cum se duce în bucătărie, deschide frigiderul, scoate votca și îmi toarnă cam două degete. Aș vrea să-i spun să umple paharul – poate că simt totuși nevoia să mă simt mai curajoasă –, dar nu vreau să par bețivă. Când se întoarce, îl întreb:

— Pentru tine n-ai pus?

— Am băut destul în viața mea. M-am oprit la 14 ani. Am încetat cu toate la 14 ani.

Îmi întinde paharul, își lasă brațul pe spătarul canapelei și mă privește drept în ochi.

— Ei, nu chiar cu toate.

Rămâne cu ochii pe mine cât las paharul jos, fără să fi sorbit măcar o dată din el. Exact în același moment ne repezim unul la altul. Mă sărută. Îl sărut. Sângele din vine și inima îmi pulsează iar cu atâta putere, încât mă întreb dacă o să-mi reziste corpul. Mă mângâie pe față, apoi

mâna îi coboară. Și asta este. Da da da. Deodată sunt cea mai curajoasă persoană din lume.

Mă urc peste el așa încât să-l încălesc și îl simt prin pantaloni, în timp ce ne sărutăm tot mai tare și mai tare. Apoi ne întindem, eu tot deasupra lui, și trebuie să mă retrag un moment, pentru că e prea mult și o să-mi explodeze inima. Respirăm amândoi greu, încercând să ne umplem plămânii cu aer și îmi aud inima bătând să-mi spargă pieptul, de parcă ar încerca să iasă de-acolo.

Aruncă pernele pe jos, ca să facă mai mult loc. Mă sărută iar. Își încolăcește brațele pe talia mea. Mă răsuțește ca să ajung sub el și, cumva, reușim să rămânem pe canapea. Ne privim în ochi, apoi se împinge în mine și totul e în ceață, buzele lui sunt lipite de ale mele, iar singurele lucruri care există pe lume sunt gura lui, pielea lui și mușchii supli și încordați de pe spatele lui, sub palmele mele.

Îl sărut până când aterizăm cu efect de bumerang în zona periculoasă, cea baricadată și marcată cu bandă galbenă, presărată cu fumigene, sirene de alarmă și indicatoare de avertizare. Cea care îmi amortțește creierul și nu-mi mai dă voie să mă gândesc la nimic altceva. Ignor vocea din mintea mea care strigă: Chiar se întâmplă. Mă simt chiar pe muchie, canapeaua a luat foc și îmi arde tot spatele, din creștet până la călcâie, însă nu-mi pasă. Simte și el și se răsuțește un pic, dar nu-i dau drumul. Așa că acum ardem amândoi aici, pe canapeaua asta.

Dar de data asta nu mă opresc. Nici măcar când îmi spune că n-are boli cu transmitere sexuală, că nu practică decât sexul protejat. Nici măcar atunci când îmi spune:

— Ești sigură? Amintește-ți – patru săptămâni. Atât. Chiar mai puțin, deja.

— Da, îi răspund. Da.

— Glumesc, dar nu prea, căpitane. N-o să merg mai departe de-atât fără consimțământul tău.

Asta mă șochează, pentru că nu-mi amintesc ca Shane să-mi fi cerut vreodată binecuvântarea. Pot să spun „nu” și ne oprim chiar acum.

— Da, îi spun din nou. Îl ai. Cât timp am și eu consimțământul tău.

Și pot să spun din expresia de pe chipul lui că este și el șocat.

— Da, îmi spune, foarte încet. Dumnezeuule, da.

Ca să-mi dovedesc mie și să-i dovedesc și lui că sunt sigură și că asta e ce vreau, sută la mie, îi scot tricoul, îl sărut pe gât, pe umăr, pe piept. Geme un pic, apoi îmi scoate rochia alb cu roșu pe care mi-am cumpărat-o la ultimul 4 Iulie. Sunt fără sutien, doar în chiloți, iar el e încă în pantalonii scurți. Întind mâna spre ei, însă nu pot să-i scot, așa că mă ajută, dar nu poartă deloc lenjerie, așa că rămâne complet gol, iar acum chiar pot să mă uit la el, fiindcă poate așa se face sau poate că în fine vreau să știu, și văd o dâră subțire de păr auriu care pleacă de pe piept și se continuă până jos de tot.

Mă lupt cu impulsul de a mă acoperi cu mâinile. Îl las să mă sărute pe sâni și, cu toate că, tehnic vorbind, am ajuns deja până aici cu un băiat, acum pare mult mai mult.

Apoi îmi scoate chiloții dintr-odată, de pe ambele picioare în același timp, și îmi privește trupul, iar eu rezist nevoii de a apuca pătura de pe spătarul canapelei, ca să mă acopăr. Îl las să mă privească, dar nu pentru multă vreme, fiindcă îl sărut din nou; mâinile lui sunt în ce a mai rămas din pletele mele, apoi îl văd că se răsucește într-o parte și pescuiește ceva din buzunarul pantalonilor.

Caută un prezervativ.

Când se întoarce iar spre mine, cu prezervativul în mână, îmi spun:

— Uau. Dar știu că ai încredere în tine.

— Nu e vorba de încredere. Ci de speranță. Altminteri, salut.

Face semn cu mâna spre trupul lui și-mi aruncă un zâmbet siropos. Apoi expresia i se schimbă într-un zâmbet sincer și nu mă pot abține, îi sărut gropițele din amândoi obraji, apoi mă sărută și el pe gât și, chiar când mă gândesc că s-ar putea ca trupul să-mi explodeze ca un foc de artificii, se întâmplă.

Sunt în același timp și în trupul meu, și în afara lui. Pe măsură ce se derulează evenimentele, este o parte din mine care îmi povestește totul: Acum desface prezervativul. Acum și-l pune.

Capul a preluat conducerea și nu-mi doresc decât să tacă naibii și să lase trupul la comandă.

Acum poți să-l simți. Acum intră cu tot cu prezervativ.

Mă surprinde să-l simt înăuntru, deși mă așteptam să se întâmple. E ca la petrecerea de ziua mea din clasa a cincea, când s-au ascuns cu toții în camera mea, dar eu știam că vor să mă surprindă, fiindcă îmi spusese Saz înainte, însă tot m-am speriat când au început să țipe și să alerge spre mine.

— Ești bine, căpitane? îl aud.

— Da. Sigur.

Mintea îi spune trupului să înceteze să se mai gândească la petrecerea aniversară din clasa a cincea și să se miște, pentru numele lui Dumnezeu, așa că mă mișc. Dar mă simt ca Omul de Tinichea din Vrăjitorul din Oz, înțepenită toată, ca un măturoi. Brusc încep să mă gândesc la Vrăjitorul din Oz, un film care nici măcar nu-mi place, iar acum mă gândesc la cum mă gândesc atât de mult la Vrăjitorul din Oz, încât am uitat să-mi povestesc ce se întâmplă.

Acum chiar îl simți - îl simți pe tot. Și încă o surpriză. Nu e neapărat durere, ci surpriza trupului meu experimentând ceva cu totul nou. Sorb efectiv aerul. Cu un sunet puternic, gemut și icnit, care îl face să se oprească și să mă privească caraghios. Înainte să mă poată întreba ce mama naibii a fost aia sau să se răzgândească în privința sexului cu mine, îl sărut. Mă întreb dacă sângerez pe toată canapeaua, dacă himenul meu mitic s-a rupt sau nu. Chiar dacă nu s-a rupt și chiar dacă asta a fost cea mai ciudată și teribilă partidă de sex care s-a petrecut vreodată pe planetă, știu că, tehnic vorbind, se numără. Se numără. Chiar dacă virginitatea este un construct heteronormativ și patriarhal...

Acum se mișcă deasupra ta. Și tu te miști cu el, chiar dacă habar n-ai cum. Te rog, te rog să taci, creierule.

Iar apoi, ca prin miracol, mintea îmi amuțește complet. Iar trupul preia controlul. Este ca și cum el știe ceva ce eu nu știu, ca și când trupul meu și al lui se cunosc și se înțeleg unul pe celălalt, ca și cum sunt menite să se miște împreună, în felul ăsta. Dar apoi, brusc, se termină. Adică el termină. Iar ăsta e un alt lucru surprinzător – faptul că finalul pare să depindă de el. Aproape că-i spun: Hei, mai vreau. Eu nu am terminat. Dar nu spun nimic.

Și, uite-așa, toți acești ani de așteptare au luat sfârșit.

După aceea se răsuțește de deasupra mea și stăm întinși, eu pe spate, el pe-o parte, înghesuiți pe canapea, care pare dintr-odată mai mică decât era acum câteva momente, holbându-ne la grămada de cranii așezate cu pricepere în stivă, clătinându-se și legănându-se, scoțând sunete seci de oase lovite între ele.

Îmi ia mâna.

— Când a ajuns aia acolo?

Într-un fel sau altul, știu că vorbește despre tavanul care acum 15 secunde era învăluit de fumul scos de focul aprins de noi, și de cerul plin de stele din spatele lui. Cele mai strălucitoare stele.

— Nu știu.

Stau întinsă pe canapeaua care se răcește sub mine, simțind cum inima mi se așază la locul ei, ca un organ

micuț și ascultător. Mă gândesc la cum, acum șase zile, habar n-aveam că poate să stea în mâini și să mă sărute ca nimeni altul, iar în seara asta știu totul despre el.

Mi-am pierdut virginitatea și totuși îmi spun că n-am pierdut nimic. Țasta e trupul meu. Sunt singura din el; eu am ales să se întâmple. Am știut ce fac. Am decis unde și când să fac sex. Așa cum voi decide ce fac cu viața mea. N-o să mai aștept să decidă alții pentru mine. Eu îmi scriu viața, chiar acum.

Ziua 6

(partea a treia)

Mă numesc Claude Henry și tocmai am făcut sex pentru prima dată în viața mea.

S-a întâmplat acum cinci minute. Jeremiah Crew este în baie, iar eu stau pe scările acestei case albastre, cu rochia și chiloții la locul lor, uitându-mă în noapte, fiindcă înăuntru sunt un milion de grade și am nevoie de aer.

Ar trebui să mă simt electrizată și vie. Matură. O femeie cu experiență. Poate chiar cu un tușeu franțuzesc? Dar tot ce știu este cum nu mă simt. Nu ca o femeie. Sau o fată. Sau orice altceva. Este de parcă m-aș fi golit de cine sunt.

Ușa se deschide în spatele meu și iese Miah, tot în pielea goală. Instinctiv mă uit în altă parte, ceea ce e o prostie,

pentru că acum câteva minute a fost la propriu în mine. Iese și se așază alături.

— Isuse, căpitane. Ai țâșnit afară de parcă luaseși foc.

— Scuze.

— E totul în regulă?

— Totul e minunat.

Nu-i adevărat. Sau poate este. Dar chiar dacă nu e, n-o să stau aici să vorbesc cu el despre sentimente. Fără lacrimi sau Te rog, ia-mă în brațe sau Te iubesc, dragoste sau Tu întregеști lumea mea sau lubește-mă pe vecie, te rog, te rog, te rog. Doar Miah deasupra mea, mai greu decât mă așteptam să fie, și o trupă denumită Zombies cântând în fundal.

— Arăți de parcă ți-ar fi frig, îmi spune el.

— Păi chiar mi-e.

Și deodată simt că mi s-a făcut frig până în oase. Tremur, iar el își pune brațul în jurul meu și mă freacă pe cot, încercând să mă încălzească. Îmi las capul pe umărul lui pentru că, dacă nu-l sprijin de ceva, s-ar putea să-mi cadă de pe trup și să o ia la vale, bubuind pe trepte, până pe cărare.

— Vrei să te duc acasă? mă întreabă el.

Și preț de o clipă îmi spun: da, te rog să mă duci în Ohio. Pe urmă îmi dau seama că se referă la casa în care locuim eu și mama în această vară.

— Da. Aș vrea să merg acasă.

Îl urmez spre camionetă și urc; nu sunt chiar Robotul Claude, ci mai degrabă Claude cea Pustiită. E o minune și că-mi pot mișca membrele. Miah aprinde farurile și pare un fel de moarte mai mică. Fără lună, fără licurici.

Mă gândesc la cât de uimitor este să ai pe cineva atât de apropiat de tine, că pentru prima dată, la propriu, nu ai mai fost singură în trupul tău. Și totuși, cumva, te simți tot însingurată.

Mama stă întinsă pe canapea, cu volumul televizorului dat la minimum și cu o carte deschisă pe piept, în timp ce Dandelion moțâie sprijinit de piciorul ei. Când intru, deschide ochii.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi spun. Am stat cu Miah și cu Jared pe plajă, să ne uităm după țestoase.

Poate că Noua Claude nu spune chiar întotdeauna adevărul totuși.

— Este OK. Cât e ceasul?

Încă este pe jumătate adormită, dar stinge televizorul, închide cartea și stă dreaptă de parcă ar fi dimineață și gata de plecare.

— Unu și zece.

— Cred că putem trece cu vederea acele zece minute.

Apoi mă îmbrățișează și îmi cercetează chipul.

— E totul în regulă?

— Sunt doar obosită. Dar a fost o zi bună.

Iar asta e destul pentru ea, pentru mama, singura persoană care a reușit mereu să vadă prin mine. Un lucru pe care nu ți-l spune nimeni – sexul poate fi un zid, și mama ta e de-o parte a lui, iar tu de cealaltă. De fapt, toată lumea e de o parte, iar tu de cealaltă, de una singură.

Chiar dacă afară sunt 200 de grade, mă îngrop sub cuvertura de pe pat, înfășurându-mă în ea cât de strâns pot.

— Saz, dacă poți să mă auzi, așa se simte? Tu așa te-ai simțit? șoptesc în noapte.

De ce n-am întrebat-o cum s-a simțit după ce s-a culcat cu Yvonne? Acum aș vrea mai mult decât orice pe lume să vorbesc cu ea. Poate că mi-a spus un pic cam târziu despre Yvonne, dar a încercat să mă facă părtașă. Și, OK, eu n-am făcut-o pe ea părtașă, dar asta înseamnă că nu ar fi trebuit să-i rămân prietenă bună?

Ziua 7

La 10 și jumătate, în dimineața următoare, sunt tot în pat. Mama bate și apoi bagă capul pe ușă.

— Eu o să ies, mai întâi la muzeu și apoi să mă întâlnesc cu niște povestitori locali pe care să-i interviuez. Tu ești bine?

Ridic spre ea degetul mare.

— Mă încearcă doar o mare lene.

La prânz sunt tot în pat, mâncând biscuiți sub pături. Nu vreau să văd pe nimeni, nici măcar pe mama. Vreau doar să zac aici și să mă gândesc.

Dr. Alex Comfort scrie, în *The Joy of Sex*, despre ceva denumit la petite mort, „mica moarte”. Se pare că unele femei și ocazional și unii bărbați pot să-și piardă cunoștința după orgasm. Ca exemplu, el menționează cazul unui biet bărbat care a făcut cunoștință cu această situație cu prima femeie cu care a făcut sex. Până să-și vină ea în simțiri, omul sunase deja la poliție și chemase ambulanța.

O oră mai târziu scriu în caietul găsit în biroul lui Addy, cel cu coperta albastră.

Mica moarte

Două cuvinte care se pot referi și la pierderea virginității. Nu într-un fel morbid, tragic. Nu într-o manieră tristă. Ci cam la modul ăsta-este-sfârșitul-copilăriei-tale. Chiar dacă tot mă simt stupid de tânără.

Aștern pe hârtie fiecare sentiment, indiferent cât de întunecat, și fiecare gând, chiar și pe acelea care mă fac să vreau să mă întorc sub pătură. Pentru că, orice s-ar întâmpla, vreau să mi le amintesc pe toate.

Pe la 3 fără un sfert mă opresc din scris și mai zac un pic. Dacă aș avea energie, aș merge până la magazinul universal, care ar putea fi sau nu deschis, depinde de Terri, m-aș așeza la masa mea din colț și aș suna-o pe Saz. Fiindcă, în ciuda faptului că ea nu mi-a spus chiar imediat despre Yvonne și chiar dacă n-am ascultat-o când a încercat să-mi spună, aș vrea, mai mult ca orice, să vorbesc cu ea și să-mi spună că mă iubește în continuare, că sunt aceeași și că totul este în regulă.

Ziua 8

Mă plimb pe Drumul Principal și nu mai sunt virgină.

Iau prânzul la Rosecroft, mâncând pe trepte, și nu mai sunt virgină.

Oriunde mă duc și orice fac, nu mă gândesc decât la asta: nu mai sunt virgină.

Cercetez chipurile tuturor, mai ales pe al mamei, să văd dacă înregistrează și ceilalți acest fapt.

Îmi trec mâinile peste corp în felul în care a făcut-o și Miah. Încerc să mă văd cu ochii lui. Îmi cercetez propria față în oglindă – nu că m-aș aștepta să arăt diferit, dar mă uit după semne ale virginității pierdute.

Chestia este că nu arăt diferit față de vechiul meu eu. Sincer, seamănă un pic cu ziua de după Crăciun. Un fel de Huh și Iar acum? Deci așa este de cealaltă parte a unui lucru pe care-l anticipai de multă vreme. Părinții mei tot vor divorța. Saz și cu mine tot vom merge la facultăți diferite. Eu am crezut, într-un fel sau altul, că momentul va fi mai important și mai solemn decât a fost. În schimb, e ce e.

În zona cu WiFi de la magazinul universal primesc un mesaj vocal de la Saz.

Claude, eu sunt. Îmi pare rău că nu te-am ascultat așa cum ar fi trebuit. Doar că Yvonne e aici și tu nu ești, n-am știut că o să mă suni și n-am știut că îmi vei spune ceva cutremurător, fiindcă așa fi trimis-o acasă. Prietenele pe primul loc. Mereu.

Da, n-ar fi trebuit să-i spui lui Wyatt înaintea mea, dar cred că știu de ce ai făcut-o. Și da, n-ar fi trebuit să-mi închizi telefonul, dar nici eu n-ar fi trebuit să spun ce-am spus despre părinții tăi. Ce ar fi trebuit să spun este că sunt surprinsă, dar nu foarte tare. Sunt surprinsă pentru că asta pare un lucru care nu ți se poate întâmpla în viață.

Tu, mama ta, tatăl tău – sunteți celula aia ciudată în care toată lumea face totul împreună și în care oamenii se înțeleg. Nu-mi pot imagina cum ați fi voi trei unul fără celălalt. Dar nu sunt surprinsă, din motivele pe care ți le-am spus deja. Numai că ar fi trebuit să te ascult mai mult în tot timpul ăsta. Doar să știi, eu sunt aici. Și am vorbit serios cu treaba aia, să ne întâlnim la jumătatea drumului. Dacă se înrăutățesc lucrurile pe insulă, dă-mi de veste. Te

iubesc mai mult decât o iubesc pe Katniss¹⁵ și fursecurile rotunde cu dulceață și toți pistruii de pe fața ta.

Îmi las capul pe masă și plâng. Nu e vorba doar de Saz; este vorba despre tot, în ansamblu. Lângă mine se aude un buf, pe masă – o cutie de șervețele. Terri îmi pune mâna pe cap, apoi se întoarce îndărătul tejghelei. Încerc să mă stăpânesc, dar lacrimile îmi curg în continuare, chiar și după ce aud ușa magazinului deschizându-se și închizându-se, apoi un zgomot de pași. Cineva vorbește cu Terri, apoi ușa se deschide și se închide iar. Ridic capul și mijesc un ochi spre Terri, care face cumva și nu se holbează la mine.

Îmi șterg ochii și nasul, apoi o sun pe Saz. Intră mesageria vocală, așa că îi spun și eu că-mi pare rău, că nu mai sunt virgină și că-mi place de băiatul ăsta, chiar îmi place de el, dar că nu-mi dau seama cum ar trebui să mă simt. Că vreau să înțeleg cum s-a simțit ea după ce a fost prima dată cu Yvonne, pentru că n-am nicio idee despre ce simt.

După ce închid văd că am o notificare nouă. Wyatt mi-a trimis un mesaj. Hei. Ai ajuns acasă? Mă tot gândesc la tine. După tot timpul petrecut ca să creez pentru el o viață interioară plină de sens și profunzime, după ce l-am făcut mai important decât el însuși, decât Mary Grove, Ohio, și decât toți băieții din lumea asta, după toate posibilitățile și după toate acele „aproape” și „poate”, nu mai simt nimic.

Încep să-i scriu un mesaj de răspuns, dar n-am nimic de zis, pentru că nu mai sunt interesată deloc de el. Sunt interesată de altcineva.

¹⁵ Personaj din trilogia Jocurile foamei, scrisă de Suzanne Collins.

Înainte de a pleca așez cutia de șervețele la loc, pe tejghea, în fața lui Terri.

— Scuză-mă pentru scena de mai devreme. Mi-e dor de prietena mea și mi-a venit și ciclul...

Pune cartea pe tejghea, cu fața în jos.

— Ai ars-o pe-aici cu Jeremiah Crew.

Sună ca o acuzație. Dacă ar fi spus: Știu că te masturbezi cu gândul la Wyatt Jones, n-aș fi fost mai surprinsă.

— Uite, nu-i treaba mea, dar ar trebui să ai grijă.

— În ce sens să am grijă?

— Experiența îmi spune că băieții care au intrat o dată în bucluc o să mai intre și altă dată. Iar el pare să fie pe calea cea bună în ultima vreme, dar, crede-mă, n-o să dureze.

Mă uimesc întotdeauna oamenii care se simt datori să dea sfaturi de parcă te-ar cunoaște, de parcă ai fi genul care nu-și poate găsi de unul singur drumul în viață. Îmi vine să-i spun: Chiar nu e treaba ta cu cine o ard eu sau în ce fel ne distrăm, dar Terri are intenții bune.

Îi mulțumesc că a avut grijă de mine, apoi ies cât de repede pot.

Merg spre plajă și văd un grup de turiști coborând de pe feribot. Instalându-se pe insulă de parcă ar fi o zi ca oricare alta. Dacă aș fi fost într-un film, s-ar fi auzit pe fundal vreo melodie de inimă albastră, în timp ce

hoinăresc fără țintă, dar nu am altă coloană sonoră în afară de sunetul cicadelor.

Băieții care au intrat o dată în bucluc o să mai intre și altă dată.

Încerc să-mi scot din minte cuvintele lui Terri. Văzută din exterior, ziua trece ca oricare alta. Miah este la lucru. Mama este la lucru. Jared, Miercuri și Emory, precum și restul personalului de pe insulă sunt la lucru. Oaspeții de la han se plimbă sau merg cu bicicleta la plajă sau la Rosecroft. Camionetele de la Administrația Rezervației îi poartă pe vizitatori spre nordul insulei.

Aș vrea să pot da timpul înapoi până acum două nopți. Aș vrea ca tot ce s-a întâmplat noaptea trecută să fie încă în viitor. Vreau șansa de a încerca să fac în așa fel ca totul să dureze mai mult – Jeremiah și cu mine, dezbrăcați pentru prima dată. Nimeni nu mi-a spus că alaltăieri noaptea a fost o ocazie istorică. A trecut așa cum trece timpul, ca oricare altă noapte.

Mi-a plăcut? Da și nu. A fost cum îmi imaginam eu când închideam ochii și mi-i imaginam pe Wyatt, Miah sau domnul Rochester? Da și nu. N-am avut orgasme multiple, ca în filme. De fapt, n-am avut nici măcar un orgasm, cu toate că am fost foarte aproape sau, oricum, pe acolo. Dar au fost licurici și camera s-a învârtit cu mine. Mă simt mai apropiată de el fiindcă am făcut sex? M-a făcut asta să-l plac mai mult? Nu știu. E complicat. În mod sigur mă simt mai legată de el.

Ar trebui să ai grijă.

Ar trebui să ai grijă.

Ar trebui să ai grijă.

Merg kilometri întregi pe plajă, fiindcă nu pot sta locului și am multă energie de consumat. Chestia este că, oricât aș încerca, nu mi-l pot scoate din minte.

Mă întreb dacă acum se gândește și el la mine.

Dar acum?

Dar acum?

Către după-amiază mă întorc spre casa lui Addy și îl văd – Miah. Stă pe veranda cea mare de la han, iar inima începe să facă toate tumele alea nebunești, gen Cirque du Soleil, însă apoi văd că stă lângă o fată. Se sprijină de una dintre coloanele albe ale verandei, iar fata i-a pus o mână pe braț și el râde, apoi se apleacă și-i spune ceva la ureche, iar acum râde ea. Cam mult aplecat și cam mult râs.

Apoi fata se întoarce și văd că este Miercuri; mă simt ca o proastă. Băieții sexy de pe insulele izolate, inclusiv el, pot avea pe cine vor ei. Probabil că i se întâmplă tot timpul genul ăsta de lucruri, iar eu nu sunt decât o fată aflată în trecere.

Mă îndepărtez, sperând că nu m-a văzut. Îmi văd de drum și când îl aud strigându-mă, mă prefac că nu l-am auzit. Mă prinde din urmă, suflând de parcă a alergat kilometri întregi.

— Isuse, căpitane. E cam târziu să faci faza cu lăsatul greu, nu crezi?

— Scuze.

— Care-i treaba?

— „Care-i treaba?”

— Da. Care-i treaba? mă întreabă el mai tare și mai rar. Putem s-o repetăm în continuare sau pot să te întreb și altfel. Ce mai faci? Cum îți e azi?

— Mi-e foarte bine, mulțumesc, îi răspund continuându-mi drumul.

— Hei.

— Ce?

Merge pe lângă mine.

— Care. E. Treaba?

— Niciuna, îi răspund, dând impresia unui copil căruia nu i s-a făcut pe plac. M-am gândit că azi ești la lucru.

Și, pentru ca lucrurile să fie și mai rele de-atât, îmi imaginez cum arată totul de sus – felul în care eu îmi continui drumul, felul în care evit să mă uit la el, chiar dacă nu mi-a greșit cu nimic. Aș vrea să am o radieră în mărime naturală, cât mine, ca să pot dispărea. În schimb, mă uit spre han și spre Miercuri.

Îmi urmărește privirea, apoi oftează.

— M-am temut că asta o să se întâmple. Ți-am spus să nu te îndrăgostești de mine.

— Nu sunt îndrăgostită de tine.

Felul în care o spun sugerează că sunt îndrăgostită lulea, chiar dacă nu sunt chiar deloc, pentru că, efectiv, l-am întâlnit acum opt zile.

— Mai întâi, căpitane, să știi că ești geloasă. În al doilea rând, chestia s-a terminat vara trecută.

— Ce chestie?

— Miercuri și cu mine.

— Oh.

La fel de bine ar fi putut și să mă plesnească peste față; desigur că a fost și o poveste cu el și cu Miercuri. Adică, firește. Ce credeai? Că ești singura fată care a fost vreodată pe insula asta? Singura fată cu care a fost el?

Deodată mă simt încolțită. Și incredibil de proastă. Și poate că Terri avea dreptate și ar trebui să am grijă. Dacă nu pornesc mai departe n-o să mai fiu în stare să respir și știu că, dacă rămân, n-o să fac decât să înrăutățesc lucrurile spunând ceva ce o să vreau imediat să retractez și n-o să pot retracta, pentru că a fost spus deja și așa va rămâne pentru totdeauna.

— Trebuie să mă întâlnesc cu mama la muzeu.

— Te duc eu cu mașina.

— E OK. Îmi place să merg pe jos.

Îmi place să merg pe jos? Tacă-ți gura, Claude.

— Ce se petrece cu tine?

— Nimic.

Ne fixăm cu privirea; niciunul nu clipește, niciunul nu-și ferește ochii.

În cele din urmă ridică mâinile în semn de capitulare.

— OK.

Nu mă oprește când mă îndepărtez; acum, abia acum pot să mă gândesc la ce anume simt.

În primul rând, îmi este frică. Frică. Frică. Frică.

Sunt neliniștită.

Furioasă pe mine însămi că am început să mă deschid față de această persoană pe care abia dacă o cunosc.

Furioasă pe el, fiindcă m-a făcut să simt că m-aș putea deschide în fața lui.

Proastă pentru că am crezut că sunt diferită, că el e diferit și că toată chestia asta e diferită în vreun fel.

Captivă în spatele zidului pe care l-am construit în jurul meu, incapabilă să mă mișc, să respir sau să fac orice, în afară de a-l construi în continuare, cărămidă cu cărămidă, cât de repede pot.

Vinovată, pentru că ar fi trebuit să-i spun că sunt virgină. Iar acum, dacă o să-i zic, o să creadă că pentru mine a însemnat mai mult decât a însemnat de fapt și că o să am pretenția să mă iubească sau să-mi spună că nu sunt decât eu pe lume sau ceva de genul, iar și iar, bla, bla, bla.

Dar asta e chestia - poate chiar a fost pentru mine o chestie mai importantă decât credeam. Poate chiar contează, de fapt.

O oră mai târziu reușesc să găsesc drumul spre casa lui. Sun la ușă și aștept, făcându-mi vânt în căldura de afară. Stau aici și îmi spun: Cară-te. Nu înrăutăți lucrurile. Nu trebuie să fie nimic serios. Nu trebuie să fie nimic, de fapt.

Ușa se deschide și apare Jeremiah Crew, la bustul gol, desculț, ținând un șarpe în mână (și când spun „șarpe” nu folosesc o conotație eufemistică, mă refer la un șarpe adevărat).

— Salut, spune el.

— Uh. Salut.

Deschide ușa, ca să intru în casă. Mă lovesc de cadru, ca să-i fac șarpelui cât de mult loc pot. Plasa de insecte se trănțește în spatele nostru. Îl urmez în living și ochii îmi fug direct spre canapea.

— Am crezut că te duci la muzeu, îmi spune el.

— Da, m-am dus. Mă duc. De ce ții șarpele ăla în mână?

— Chiriaș clandestin.

— E veninos?

— ăsta nu.

Ține șarpele departe de mine, cât îi permite lungimea brațului.

— Fă-te comodă.

Apoi iese, iar plasa de insecte se trânteste iar. Nu mă așez, rămân în picioare. Nu mă uit nici spre pick-up, nici spre canapea, pentru că ambele sunt în mod evident instrumente de seducție și n-o să le cad iar victimă.

Ușa se mai izbește o dată și Miah revine. Aștept să spună ceva despre noaptea trecută, dar el zice:

— Deci eram cocoțat pe o scară, ca să curăț jgheaburile, când aud o bufnitură în casă și un sunet, de parcă ar fi căzut ceva. Întâi am crezut că e Archie, câinele insulei, dar ceva mi-a spus să verific totuși, așa că am intrat și am găsit o pasăre zburând. Iar câinele era fericit ca dracu', pentru că tot ce voia era să prindă pasărea aia, așa că l-am dat afară, să nu pună laba pe ea. Mă uit după ceva - o mătură, un prosop -, deci am ieșit cam 30 de secunde, să zicem, când aud un țipăt ca la un sacrificiu uman. Am crezut că a intrat iar câinele în casă, dar nu, îl vedeam pe verandă, și atunci am zărit șarpele. Care înghițea pasărea.

— Pe-aici se întâmplă des chestii de-astea?

— Fii mai specifică.

— Pasărea, plus câinele, plus șarpele în casă, egal Jeremiah Crew, îmblânzitorul de animale sălbatice.

— Îmblânzitorul de animale sălbatice.

Se uită spre tavan, gândindu-se la asta.

— Îmi place.

Se aruncă pe canapea - acea canapea - și spune:

— Care-i treaba, căpitane?

— Aș vrea să vorbesc ceva cu tine.

— Lasă-mă să ghicesc, vrei să știi dacă acum sunt iubitul tău.

— Nu te măguli.

— Adică, sigur, dacă vrei tu să fiu.

Dă din sprâncene și bate cu palma pe canapea:

— Am priceput. Mai vrei o tură.

— Nu.

— Auci.

— Adică n-a fost nasol de tot.

— Minunat.

— Am ceva să-ți spun, atâta tot.

Nu-i mare chestie. Nici măcar n-o să-i pese. Probabil o să fie ceva de genul „Și ce?”. Dar rămân tot în picioare, nu mă așez, mutându-mă de pe un picior pe altul, scărpinându-mi bubele de la înțepăturile de insecte, trecându-mi o mână prin păr, dând şuvițele după urechi, chiar dacă nu-i nimic de dat.

— Îmi spui azi?

— Sunt virgină. Eram virgină.

— Când?

— Acum două nopți. Înainte să facem sex.

— Vorbești serios?

O parte din mine răsuflă ușurată: Oh, mulțumescu-ți ție, Doamne, că n-am sângerat pe canapeaua lui.

— Nu, îi răspund. Iar ăsta este unul dintre motivele pentru care cred că m-am purtat cam ciudat mai devreme. Te-am văzut cu Miercuri și deodată m-am trezit că sunt ceva de genul Ce naiba fac? Abia dacă te cunosc, iar acum abia dacă mă cunosc și pe mine însămi...

— Deci lasă-mă să recapitulez. Te întreb dacă ești sigură și tu răspunzi ceva de genul Oh, da, sunt sigură, doar dă-mi niște votcă...

— N-am spus așa și nici n-am băut...

— Apoi o facem și te întreb iar dacă ești sigură și acum vii și-mi spui că a fost prima dată?

— Da.

— Rahat.

Acum nu mai zâmbește deloc. Se scarpină în cap, își trece mâinile prin păr, se uită țintă în podea, de parcă ar încerca să memoreze Magna Carta.

— Spune ceva.

Mărturisirea mă face imediat să mă simt ușurată. În același timp simt cum îmi dau lacrimile, fiindcă îl văd supărat.

— Rahat.

Se uită la mine. Apoi se uită în altă parte.

— Asta-i tot ce-mi vine. Rahat, rahat, rahat.

— Sunt OK. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

— Mulțumesc, foarte reconfortant.

— Vorbesc serios. Am știut ce fac.

Se uită iar la mine, iar uitătura aceea mă face să-mi doresc să nu mă fi privit.

— Te-ai gândit vreo clipă că poate ar fi trebuit să știu și eu? Gen, poate că aș fi vrut să am acea frântură de informație?

— Am crezut că tipii n-au chef de virgine.

— Isuse, căpitane.

— Ce?

— Nu suntem toți niște nemernici.

— N-am spus asta...

— Deci acum sunt un nenorocit. M-am încurcat cu o fată care mi s-a părut și interesantă, și sexy, dar nu sunt sigur că aș fi făcut-o, dacă aș fi știut. A fost prima dată pentru

tine. Ar fi trebuit să fie, habar n-am, special. Aș fi putut face să fie ceva special.

— Vezi, de aia nu ți-am zis. N-am vrut ceva special. Am vrut ceva normal. Nu vreau să cer atenție ca o ciudată. Și nu am nevoie să-mi spui că mă iubești și nici nu trebuie să te simți obligat să spui că ești iubitul meu.

Încep să mă înfurii nițel.

— Uau. OK. Deci de ce eu? Cum ai făcut, ți-ai zis: Hei, tipul e amuzant. O să-i scutur nițel ouăle și o să le spun prietenilor de acasă că am înscris cu tipul de pe insulă?

— Nu asta ai făcut și tu cu mine? Ai înscris cu fata de-o vară?

Nu asta ai făcut și vara trecută, cu Miercuri?

— Nu știu. Poate. Dar nu asta e ideea.

— Am așteptat atât și, în cele din urmă, a fost ceva de genul Ce mai aștept?

— Așa că ți-ai zis să termini odată cu asta.

— Exact. Într-un fel.

Ridică privirea și, de data asta, mă privește fără să se mai uite în altă parte.

— Mulțumesc.

— Adică mă bucur că ai fost tu...

— Las-o așa.

Îmi dau seama că e rănit și pentru prima dată îmi trece prin minte că are și el sentimentele lui. Stau acolo fără să știu ce să spun, dorindu-mi să mă întorc în timp și să repar lucrurile, așa încât, orice am face, să nu trebuiască să mai trecem încă o dată prin momentele astea.

În cele din urmă, oftează.

— Știi, acum pari extrem de tânără. Și ai multe pe cap.

Se ridică în picioare, trece pe lângă mine și deschide ușa:

— Ar trebui să pleci.

— Serios?

Ne uităm unul la altul în timp ce el îmi ține ușa, iar eu stau înfipță în podea, fără ca vreunul dintre noi să facă vreo mișcare.

Fac câțiva pași. Mă opresc în fața lui.

— N-aveam de ce să-ți spun că a fost prima dată pentru mine și nu-ți datorez nicio explicație, dar am venit aici fiindcă te plac și am vrut să fiu sinceră cu tine. Știu că îți place să „conduci” și toate alea, dar aici n-o să conduci tu. Am făcut amândoi o alegere și, dacă reușești să-ți vezi lungul nasului, am putea să mai facem iar alegerea aia. Dar este o alegere pentru fiecare dintre noi. Dacă noi decidem s-o facem iar, uite aici un sfat – nu se termină automat atunci când termini tu.

Ies și trântesc plasa de insecte în spatele meu. Apoi intru iar. A rămas acolo unde l-am lăsat.

— Și poate, Jeremiah Crew, ar trebui să tratezi fiecare dată ca și când ar fi prima dată.

Ies iar trântind ușa și plec spre casă.

Ziua 8

(partea a doua)

În seara aceea, după cină, nu alerg spre plajă, ci merg cât de repede pot încălțată în balerini. Nu mai am timp să-mi schimb pantofii, pentru că asta ar însemna să mă întorc acasă alături de mama și să stăm mai mult de vorbă. Zbârnâitul cicadelor este atât de puternic, încât mi se pare că au prins rădăcini în timpanele mele.

La un moment dat modific lumina lanternei din alb în roșu, pentru că mi s-a spus că lumina roșie nu deranjează țestoasele, iar raza ei se leagănă în ritmul pașilor mei. O parte din mine speră ca el să nu fie acolo, iar cealaltă parte speră că este.

Ies dintre dune spre plajă.

Care este pustie.

Mă așez pe locul nostru și aștept. Și aștept.

Dar el nu vine.

Încerc să nu-mi las mintea să meargă acolo unde vrea ea să meargă.

N-ar fi trebuit să sari așa la el. Are dreptul la propriile sentimente. În plus, nu știi ce trecut are sau ce-l așteaptă la întoarcerea acasă. Nu știi ce a însemnat Miercuri pentru el sau poate ce înseamnă încă. Nu știi nimic despre el. Efectiv l-ai cunoscut acum opt zile. Ce credeai c-o să se întâmple? Că își va petrece toată vara aici dându-și întâlnire cu tine pe plajă, ca să stați și să vă uitați după țestoase? Dumnezeu, Claudine.

Nimeni nu mă poate face mai repede să plâng decât eu însămi. Stau și clilesc în întuneric, refuzând să plâng. Îmi afund tălpile în nisip și tremur când un nor acoperă luna.

Lasă băiatul în pace. Dacă vrea să te vadă, te găsește el. Știa că o să vii aici. Dacă voia să te vadă, ar fi venit.

Dar o altă parte din mine judecă altfel: la-o și tu așa cum e. Ai făcut sex pentru prima dată în viață. Cu un tip care te place și care este – cum a zis? – interesant și sexy. Și nu a fost într-un hambar și nu a fost Shane, care nu te-a atras niciodată cu adevărat, și nu a fost nici Wyatt, pe care – hai să fim cinstiți – abia dacă-l cunoști. Și în nici două luni de-acum înainte, la facultate, te-ai fi trezit că ai băut prea mult la o petrecere și te-ai fi deșteptat a doua zi de dimineață fără să-ți amintești măcar numele lui, așa cum i s-a întâmplat surorii Marei. Lecții de viață, cum ar spune Jared. Un cățarat eșuat. Nu trebuie să fie nimic mai mult de-atât.

Mă gândesc să plec, când din mare apare ceva întunecat și enorm. Știu ce este și fără Miah aici, ca să-mi spună. Monstrul intră sub lumina lunii și nici nu este un monstru, ci o țestoasă. Încrustată cu ciripede. Lopătând în nisip, târându-se de parcă fiecare pas este o luptă. Stau chircită,

abia respirând, și o salut în tăcere. Dorindu-mi să ajungă oriîncotro s-ar îndrepta ea.

Este enormă. O văd cum se proptește la câțiva metri mai încolo și începe să sape cu înotătoarele posterioare. Munca este istovitoare și lentă și așa vrea s-o ajut. Dar numai ea o poate face. Ea e singura care știe exact cum trebuie făcut.

Aud în minte vocea lui Miah: O femelă poate depune până la 200 de ouă. Două luni mai târziu, în cazul în care cuibul supraviețuiește, puii ieșiți din ou își vor croi drum afară și se vor îndrepta spre ocean. Dar cei mai mulți dintre ei nu vor supraviețui.

Sunt nemișcată ca o stâncă și abia dacă respir; gândurile mi se învălmășesc în minte și așa vrea să am caietul la mine, ca să le pot păstra, să pot păstra imaginea asta. Mă uit cum țestoasa se îngroapă în nisip și după o vreme – minute, ore – acoperă cuibul și se retrage înapoi spre apă. Mă gândesc la efortul pe care l-a făcut. Cât de puternică este ca să înoate sute de kilometri, să se lupte să revină pe plaja pe care s-a născut, să facă un cuib pentru puii ei. Îmi imaginez acei pui de țestoasă fără o mamă care să-i ajute și dintr-odată mă apucă plânsul.

Nu putem face nimic pentru ei?

Îi ajutăm cum putem, dar de la un punct încolo trebuie să lași natura să-și urmeze cursul.

Privind-o cum se poticnește în drum spre ocean, îmi vine să strig la ea să se întoarcă. Îmi vine s-o iau de-o aripă și s-o târăsc înapoi la cuib, s-o oblig să rămână acolo. Dar nu fac decât s-o privesc cum se îndepărtează înot.

După câteva minute mă ridic, scutur nisipul de pe mine și merg spre cuib în vârful picioarelor. Iau singurul lucru pe care îl am - lanterna - și îl îngrop alături, ca să marchez locul. Îmi scot puloverul și-l aștern pe pământ. Nu este chiar o plasă de sârmă, dar va oferi un pic de protecție împotriva ratonilor și coioșilor și o să marcheze cuibul până când vom reveni.

Insula

Doi

Ziua 9

Iată ce știu despre magazinul universal: Terri este o voluntară venită de pe continent. Are trei nepoți și un câine pe nume Banjo. Excursionistii cumpără mai mult junk food decât oricine altcineva. Cel mai popular obiect din magazin este - surpriză, surpriză - spray-ul contra insectelor. Înainte de a fi magazin, clădirea a găzduit o școală, dar aceasta a fost închisă în 1972, pentru că n-au mai fost destui copii pe insulă. În zilele în care nu e aglomerat, de obicei pe timpul iernii, Terri se duce acasă mai devreme, pentru că n-are niciun rost să mai stea pe aici dacă nu se arată nimeni. În afară de predicile ei în privința lui Miah, Terri și cu mine ne-am împrietenit repede.

Stau în colțul meu obișnuit, scriind în caiet - pe care acum îl car cu mine peste tot -, pentru că aici mă simt mai puțin

singură decât în firida de la fereastră din casa lui Addy. Îmi mâzgălesc însemnările de-a curmezișul paginii, pe margini, de sus în jos și în bule. Ar fi nevoie de un spărgător de cifruri ca să le dea de cap. Sunt cât de sinceră pot cu mine însămi, ceea ce e mai dificil decât pare. Cine n-ar vrea să scrie mai degrabă lucruri drăguțe și să pretindă că sunt adevărate? Dar însemnările astea sunt despre cum mă simt – o harababură de emoții și gânduri necenzurate, sălbatice și amestecate, fără nicio ordine, scoase toate abrupt, dintr-o bucată. Bine ați venit în haosul din mintea mea.

Îmi bâzâie telefonul; este Saz. Ne-am tot conversat toată dimineața. Subiect: sexul. Mai exact: prima dată.

Uite care-i treaba, îmi scrie ea. Indiferent ce-ți spun alții, indiferent ce vezi online sau prin filme, în realitate este diferit. Nu mai rău sau mai bine, doar diferit. Este diferit decât atunci când o faci de una singură, fiindcă mai este o persoană de față și poate că ea nu știe cum să te atingă așa cum știi tu să te atingi, dar e o cu totul altă treabă că tu o vrei și ea te vrea pe tine. Sexul cu Yvonne m-a făcut să mă simt invincibilă și m-a mai făcut să mă simt și complet... nu știu cum să spun, umană. Are sens ce zic? Nu cred că are vreun sens. Dar o să-ți dai tu seama ce vreau să spun, Hen. Mereu îți dai seama. De aia știu că noi o să fim mereu OK. Pentru că tu ești translatorul meu pentru lumea asta.

Îi scriu înapoi: Are sens. Cumva, faptul că el m-a atins și n-am avut orgasm a fost mai tare decât să mă ating eu și să am orgasm. Nu m-am simțit în viața mea mai umană. Ca și cum fiecare parte din mine a fost dezgolită și expusă, dar și complet trează, și ca și cum puteam simți orice pe lume,

bun sau rău. Ca și cum aș fi fost capabilă, cumva, să simt mai mult. Dar tu cum te protejezi?

Saz îmi scrie: Noi folosim folie dentară. Pentru că, ghici ce? Și lesbienele pot contacta boli cu transmitere sexuală, oameni buni. Eu n-am auzit niciodată de una ca asta, dar Yvonne a avut mai multe parteneri decât mine, inclusiv pe Robbie Ziffren, și este foarte grijulie. (Ți-o amintești pe Ziff? Era în clasa a douăsprezecea când eram noi a zecea.)

Răspund: Mi-o amintesc vag pe Ziff. (O ardea cu frații Lawler, nu?) Dar nu vorbeam despre folii dentare, prezervative și contracepție, pentru că le știu pe toate (mulțumesc, mamă). Vorbeam despre cum te asiguri că nu vei fi rănită? Inimă, minte, suflet etc.

Rămân cu ochii la telefon, la cele trei punctulețe pâlpâitoare. Aștept, aștept și aștept.

În spatele tejghelei, Terri se ridică, se întinde și începe să se pregătească pentru închiderea magazinului.

— Cinci minute, Claude.

— OK.

Fac un spectacol întreg din adunatul lucrurilor, trăgând cât mai mult de timp. Caietul în geantă. Pixul în geantă. Șapca pe cap. Mă ridic. Împing scaunul. Verific de două ori dacă am caietul în geantă. Verific de două ori dacă am pixul în geantă. Șterg praful de pe masă. Mă prefac că îmi caut cheile pe care nu le-am mai folosit de când eram în Ohio, pentru că toată lumea de pe insulă lasă ușa descuiată.

Când îmi dau seama că nu mai pot lungi plecarea, mă îndrept spre ușa. Pun mâna pe clanță și aud telefonul bâzâind. Mă uit la ecran. După toate minutele alea, Saz a scris doar trei cuvinte: N-ai cum.

O găsesc pe Miercuri la han, schimbând așternuturile într-una din camerele de la parter, cea de lângă bibliotecă. Bat în ușa deschisă și ridică privirea spre mine. În timp ce lucrează, cozile negre i se leagănă în aer.

— Salut, Continentalo.

Nu pare surprinsă să mă vadă.

Intru în cameră, unde se luptă cu un cearceaf, așa că apuc și eu de-o parte și învelim amândouă salteaua, netezim cutele cu palmele, apoi așternem cearceaful pentru învelit și cuvertura. Totul în timp ce încerc să nu mi-o imaginez râzând cu Miah pe veranda din față, adică exact ce vrea creierul meu să facă.

Aranjăm pernele și apoi ne îndreptăm amândouă de spate, umăr la umăr. Mă întind spre colțul cuverturii și trag un pic, ca să fie perfect dreaptă.

— Ce vrei? mă întreabă ea.

— Să te întreb despre Miah.

— Ți-a spus despre noi?

— Doar că a fost ceva între voi vara trecută.

Urăsc s-o spun cu voce tare, pentru că urăsc faptul că e adevărat. E stupid, însă nu vreau să mă gândesc la Miah și Miercuri. Vreau să mă gândesc numai la Miah cu mine.

— Deci ai făcut-o? Te-ai culcat cu el?

— Am ars-o împreună...

— Deci te culci cu el.

— Voiam să vorbesc cu tine înainte să ies iar cu el.

— De ce?

— Pentru că prietenii sunt pe primul loc.

— N-aș zice că suntem chiar prietene, Continentalo.

— Pur și simplu am simțit că trebuie să te întreb. Mi s-a părut că așa e corect să fac. Deci dacă între tine și Miah este ceva, n-o să mai ies cu el.

Se așază pe colțul patului. Cât timp se uită la mine mângâie cuvertura, netezind pliurile pe care le-a făcut așezându-se.

— Am fost împreună două sau trei săptămâni vara trecută și asta a fost tot. Și nu, nu e nimic între noi acum. Nu a mai fost nimic de atunci încolo.

— Ți place?

— Abia dacă-l cunosc.

Se ridică, adunând de pe jos cearceafurile murdare.

— O să vezi. Până la finalul verii probabil că nu vei ști nici tu nimic despre el. Așa că n-o să mă deranjezi. Doar să ai grijă. Lui Miah nu prea îi pasă decât de Miah.

Din nou: Doar să ai grijă.

— Ce vrei să spui?

— Nu vreau să zic decât că are pe continent o viață întreagă despre care nu vorbește niciodată și, când a terminat cu tine, chiar a terminat. Nu „Hei, a fost mișto, îți mulțumesc pentru amintirile frumoase”. Așa că da, poți să-l iei tu pe tot.

Aștept un minut, în caz că se răzgândește. Îndeasă așternuturile sub braț și apoi trece pe lângă mine spre baie, unde aruncă cearceafurile într-un sac de rufe și începe să adune prosoapele.

Nu știu ce să fac sau să spun, așa că ies din cameră. Îmi doresc să nu fi intrat niciodată aici, apoi aud:

— Hei, Claude?

— Da?

Mă întorc iar în prag, așteptându-mă pe jumătate să țipe la mine.

Miercuri își aruncă o coadă peste umăr și saltă coșul de rufe, echilibrându-l pe șold.

— Mulțumesc. A fost drăguț că m-ai întrebat.

Ziua 10

Mai sosește încă un pachet de la Neil Henry, 720 Capri Lane, Mary Grove, Ohio. Acesta conține: un teanc din cărțile mele, niște poze cu Bradbury și Dandelion și cu mine când eram mică, încălțările mele Converse roșii, două perechi de cercei și tricoul cu Miss Piggy. Îmi pun tricoul care pare dintr-odată prea mic, ca și când ar aparține unei persoane mult mai tinere. Îl scot și-l arunc în coșul de gunoi.

În biletul lui scrie așa:

Dragă Ghemotoc,

Tot niște comori dezgropate din adâncurile camerei tale. Să-mi spui dacă mai vrei sau mai ai nevoie de ceva. Lui Bradbury și mie ne e dor de tine, și lucrurilor tale le e dor de tine, de aceea îți mai trimit din ele. Sper că ai grijă de tine, puștoaico. Abia aștept luna august.

Cu drag,

Tata

În toți anii ăștia tata nici n-a pus piciorul la mine în cameră și acum, brusc – când am plecat – e toată ziua acolo.

lau telefonul și-i scriu un mesaj: Te rog să nu-mi mai trimiți lucruri. O să vin acasă în august și nu faci decât să-mi dai mai mult de împachetat și de cărat de aici. Doar dacă nu vrei să ai prin preajmă lucrurile mele, fiindcă îți amintesc de mine, caz în care NU MAI INTRA ÎN CAMERA MEA.

Din mine tâșnesc toate gândurile pline de furie. Cum îndrăznește să intre în camera mea și să smulgă bucăți din ea, îndepărtând de acolo lucruri de-ale mele de parcă ar face o operație, separându-le unele de altele, invadându-mi casa?

Las mesajul netrimis și neșters. Mama spune câteodată că trebuie să scriem despre sentimentele noastre, dar nu trebuie neapărat să le și împărtășim – fiindcă poate că persoana pe care suntem furioși pur și simplu nu pricepe sau nu dă doi bani pe asta, iar trimiterea unui mesaj sau a unui e-mail lung n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Dar măcar scoți sentimentele astea din tine.

Adaug: În caz că te întrebi, mama și cu mine suntem foarte bine. Ea este ocupată cu lucrul, iar eu am cunoscut un băiat și m-am culcat cu el, ceea ce înseamnă – potrivit doctorului Alex Comfort – că acum sunt femeie. Gata cu Ghemotoc. Nu mai sunt fetița ta.

Iar ceea ce vreau să spun este: Sunt în continuare fiica ta, dar acum lucrurile s-au schimbat. Însă nu din cauza lui Jeremiah. Ci din cauza ta. Apoi stau așa, cu toate cuvintele scoase din mine și intrate în ecran. Le las să stea acolo multă vreme înainte să le șterg.

Nu prea vreau să merg pe plajă, dar ceva mă conduce într-acolo. Poate simțul datoriei față de țestoase și față de

mine însămi. Am nevoie de ceva din rutina aceea. La 7 și jumătate seara: cocktailuri. La 8 și jumătate seara: cina. La 10 seara: oceanul. Este liniștitor să știi ce faci și când.

Merg pe jos spre Mica Plajă Blackwood, prin aerul care freacă și prin căldura care mi se lipește de piele. Există un moment care mă face să-mi țin respirația – când ies din frunzișul copacilor direct pe nisip, iar luna e sus pe cer, dar și în apă, și asta e tot ce văd: o lună enormă, sângerie, care arată de parcă ar fi luat foc.

Trec de dune, căutând cuibul țestoasei marcat de mine cu lanterna și acoperit cu puloverul. Lanterna a fost înlocuită cu un băț de lemn și pe nisip sunt așternute plase. Nici urmă de puloverul meu.

Merg un pic mai departe și mă scufund în nisip; deodată îmi dau seama că nu sunt singură pe plajă. E caraghios aici, pe insulă – cum poți simți câteodată istoria, efectiv. Poate că e vorba despre culoarea cerului sau intensitatea zgometului făcut de cicade sau o fi ceva în felul cum se așterne apusul peste mlaștini. Sau poate că este doar dispoziția mea schimbătoare. În noaptea asta, sub luna roșie, fantomele din neamul Blackwood sunt peste tot, călărind țestoasele spre mare, dansând în hainele lor bune, încercând să lupte cu flăcările în timp ce Rosecroft arde.

Potrivit mamei, pe 11 martie 1993, mătușa Claudine s-a trezit dimineața știind că va muri în ziua aceea. Fără să-i fugă podeaua de sub picioare. Fără surprize. Pe atunci locuia la han – sau în casa care a devenit apoi han –, moștenit după moartea tatălui ei și pe care l-a lăsat și ea moștenire Administrației Rezervației. I-a cerut prietenei mamei ei, Clovis Samms, s-o ducă la Rosecroft pentru

ultima dată, chiar dacă era în ruină fiindcă arsese cu două luni înainte. La amiază s-a întors în patul ei, cu picioarele deja reci. Răceala asta i s-a răspândit în tot corpul. Câteva ore mai târziu era moartă. Autopsia a dezvăluit că suferea de cancer. Și dacă o fi fost diagnosticată vreodată, Claudine n-a spus nimănui nimic.

Mă gândesc la această capacitate de a ști. La Claudine, care s-a trezit dimineața știind că va muri – cum o fi să te trezești dimineața și să știi că ți-a sosit clipa? La Tillie Donaldson Blackwood gândindu-se, în ziua nunții ei, că are toată viața înainte. Este mai bine să fii pregătit? Să trebuiască să aștepti, știind că nu poți face nimic? Sau este mai bine ca lumea să ți se schimbe într-o clipită – așa cum s-a schimbat a mea, cum s-a schimbat a Claudinei – fără avertisment?

Scot din geantă caietul albastru și scriu toate lucrurile astea, în timp ce ochii mi se adaptează la lumina lunii. Sunt atât de adâncită în gânduri, că nu-l observ pe Jeremiah Crew până când nu ajunge lângă mine.

— Căpitane.

Clipesc. Preț de o clipă, mi se pare că e și el tot fantomă.

— Ți-a fost dor de mine? mă întreabă.

— Nu.

Da. Și nu doar inima începe să-mi bată mai repede. La vederea lui, tot corpul îmi zvâcnește, cutremurându-se.

— Sunt destul de sigur că ți-a fost.

Îmi întinde ceva și-mi ia o secundă să-mi dau seama ce e. Puloverul meu.

— Îți mulțumesc că ai marcat cuibul.

Se așază lângă mine. Îmi pun puloverul pe genunchi ca o pătură, deși numai frig nu mi-e acum.

— Așadar, spune el.

— Așadar.

Își trece mâna peste nisip. Pescuiește ceva de acolo. Îl împrăștie. Își freacă mâinile, ca să le scuture.

— Uite, îmi spune. Îmi pare rău. Un rahat cu ochi rămâne un rahat cu ochi, într-o anumită măsură. Nu erai datoare să-mi spui, dar mi-ai spus, totuși. Un pic cam târziu, dar mi-ai spus.

— Ai dreptate. Nu eram datoare să-ți spun. E corpul meu. Eu decid ce se întâmplă cu el. Și nu te-ai supărat deloc când ți-ai zis că sunt o fată ușoară, de-o vară, cu care ai putea să ți-o pui.

— Nu m-am gândit niciodată că ești o fată ușoară, de-o vară. Nimic nu este ușor cu tine, căpitane. Dar OK. Ai dreptate. Și mie mi-a fost dor de tine.

— N-am zis că mi-a fost dor de tine.

— Dar ți-a fost.

Mă gândesc la Miercuri și la Terri, și la avertismentele pe care mi le-au dat în privința lui. Însă apoi îmi spun: poate

că ele nu-l cunosc așa cum îl cunosc eu. Ca urmare, o parte din mine spune:

— Mi-a fost.

Pentru că... ce-am de pierdut?

Mă uit la el, el se uită la mine și niciunul dintre noi nu-și ferește privirea. O văd în ochii lui. Încă mă place. Iar eu nu mă pot abține: îl plac.

— Așadar am avut un pic de timp să mă gândesc și uite la ce concluzie am ajuns. Fii sinceră cu mine; o să fiu și eu sincer cu tine. Adică ăsta sunt eu; asta ești tu. Am început destul de bine, așa că hai să continuăm. Accepți sau refuzi, fără negocieri.

Îmi îngrop tălpile în nisip, încercând să formulez gânduri și cuvinte și să le organizez rațional, inteligent și articulat. N-am mai făcut niciodată așa ceva – să-mi vărs tot sufletul în fața unei persoane pe care abia am cunoscut-o. Nici măcar cu Saz, pe când aveam zece ani; și în cazul ei mi-a luat ceva timp. Dacă nu pot face asta? Dacă am spus tot ce puteam spune? Deschid gura și spun primul lucru care-mi vine pe limbă.

— Tu și Miercuri. Ce a fost mai exact între voi? O mai placi? Ai de gând să ți-o mai tragi cu ea în vara asta, în timp ce o arzi cu mine? Pentru că nu știu dacă sunt chiar atât de emancipată. Nu că te-aș iubi sau aș avea nevoie să mă iubești tu pe mine, dar sunt destul de sigură că nu pot să mă culc decât cu cineva care nu se culcă în paralel și cu altele.

Râde.

— Uau. Ce mod de a accepta sinceritatea! Deci zici c-o să ne-o mai tragem?

— Teoretic vorbind. Ipotetic.

— Nu așa a sunat.

Ridic mâinile în semn de Cine zice asta?

— Cred că n-avem decât să așteptăm și să vedem ce se întâmplă.

Își freacă fața. Se uită spre ocean și îmi dau seama că își pune și el ordine în gânduri.

— Deci Miercuri și cu mine am ars-o împreună câteva săptămâni, vara trecută. În fond, n-a fost altceva decât sex și, din când în când, mai mergem la plajă sau o ardem pe la Inspir, ceea ce e cam ce-și dorea ea. Nu am de gând să mi-o mai trag cu ea, cu atât mai puțin cât îmi petrec timpul împreună cu tine. Dacă aș fi vrut să fiu cu Miercuri, aș fi fost cu ea.

— Nu vreau să descopăr, gen, că ne compari în vreun fel, iar eu sunt un soi de premiu de consolare.

— N-ai putea fi vreodată premiu de consolare, căpitane. Ești ca un urs de bâlci, uriaș, violet, mare cât un nenorocit de SUV, care te costă un catralion de tichete. Ursul ăla pe care te dai peste cap să-l câștigi jucând Prinde-Cârțița și Împușcă-Rața și ce naiba mai trebuie să joci ca să pleci acasă cu el. De asemenea, nu sunt chiar genul care să se culce cu mai multe fete în același timp. Și, în plus, știi și tu că suntem pe o insulă.

Îmi zâmbeste pe jumătate.

— Deci ce te sperie cel mai tare? În privința noastră?

Mă gândesc un pic.

— Că azi ești cu totul alături de mine, iar mâine n-o să mai fii, și eu nici n-o să-mi dau seama dinainte. Fiindcă se pare că sentimentele se pot schimba peste noapte. Poate că e ceva cu mine. Poate că sunt prea mult. Sau poate că nu-s destul.

Adică toate lucrurile la care m-am gândit de când mi-a spus tata că ne părăsește.

— Ești destul. Crede-mă. Ești mai mult decât destul.

Râde un pic, dar îmi dau seama că vorbește serios.

— Nu e vorba că trebuie să mă placi pe vecie, doar că, pur și simplu, nu cred că mai pot supraviețui încă unei situații de tipul Acum vezi podeaua, acum n-o mai vezi.

— N-o să se întâmple așa ceva.

— De unde știi?

— Știu pentru că eu sunt tipul care vine când tatăl tău vă părăsește, când mama ta e distrusă. Iar când simt ceva pentru cineva, lucrul ăsta nu se schimbă peste noapte.

Deschid gura să-l întreb despre Miercuri, dar îl aud:

— Am zis când simt ceva.

Ceea ce îmi spune că poate sunt diferită, în vreun fel.

Trag aer în piept. Îl las să iasă.

— Dar pe tine ce te sperie cel mai tare?

— Tu.

Suntem ochi în ochi, eu și el, iar acesta este cel mai erotic moment pe care l-am trăit până acum în scurta mea viață. Simt toată fierbințeala clipei, însă și ceva în plus. Ceva ca iubirea.

— Și eu, adaugă el. Mă înfricoșez de moarte. Am obiceiul ăsta de a sabota toate lucrurile bune din viața mea, pentru că mult timp, atunci când mi s-a întâmplat un lucru bun, am crezut că nu-l merit. Așa că l-am bușit cu totul, de cele mai multe ori intenționat. Știu suficient încât să-mi dau seama că n-am de ce s-o fac, dar asta nu-nseamnă că n-o s-o fac. Așa cum, probabil, îți dai seama și tu.

Are vocea blândă și răgușită. Mă gândesc la ce mi-a spus.

— Deci eu am probleme de încredere fiindcă oamenii mă părăsesc, iar tu bușești intenționat lucrurile bune pentru că în felul ăsta măcar n-o să fii rănit.

— Cam așa ceva.

— Perfect.

— Cel puțin știm în ce am intrat.

Îmi dă un ghiont în braț și îi dau și eu unul. Undeva, în mine, zidul se năruie un pic.

— Ca să fie clar: și eu cred despre tine că ești un uriaș urs de bâlci; altminteri n-aș fi avut în veci de-a face cu tine. Ce fel de fată crezi că sunt?

— Felul pe care nu l-am mai întâlnit niciodată până acum.

Îmi zâmbeste. Îi zâmbesc.

— Deci asta înseamnă că vrei să fiu iubita ta?

— Asta am zis?

— Cam da. Adică, desigur, dacă vrei să fiu.

— Vreau să fii.

— Și eu vreau.

Se apleacă și mă sărută. Mă ia în brațe, iar eu mă cuibăresc lângă el și mă simt foarte bine aici.

— Poate că e mai bine să nu vorbim despre ce-o să se întâmple când plecăm de-aici, îi spun, făcând semn cu mâna spre insulă.

— Cum dorești, căpitane.

Rămânem amândoi așa și, nu știu de ce, nu mă pot gândi decât la ce-o să se întâmple când o să plecăm.

Miah ridică privirea spre cer.

— E lună plină. Ceea ce înseamnă maree uriașă. Ceea ce înseamnă o excelentă vânătoare de comori.

Îmi imaginez galioane de pirați, bănuți de aur și sipete cu podoabe - munți de stele sclipitoare, strălucitoare. Mă imaginez alături de Miah bătând mările într-o corabie de pirați, aruncând cu aur peste tot, peste mulțime. Deodată,

lumea pare posibilă. Îmi spun: Poți s-o faci. Doar să ai grijă.

— Trebuie să mergem și noi mâine. Ți aduc niște cizme pescărești.

— De ce-mi trebuie cizmele pescărești?

— O să vezi. Ce mărime porți?

— 39.

Șuieră.

— Ce? Este o mărime medie, gen.

— Nimic nu e mediu la tine, căpitane. Nici măcar tălpile alea enorme.

Ajung acasă înainte de miezul nopții și o găsesc pe mama încă trează, lucrând în micul birou. Rămân în prag preț de o clipă, privind-o cum stă cu capul înclinat în timp ce citește ceva, uitându-mă cum se apleacă spre laptop când scrie, cum mormăie ca pentru ea din când în când, de parcă ar asculta un cântec pe care numai ea îl poate auzi.

Dintr-odată mă simt copleșită de iubire. Intru și o iau în brațe fără niciun cuvânt. Mama lasă jos hârtiile pe care le citește și mă îmbrățișează și ea, apoi rămânem amândouă așa, multă vreme.

Ziua 11

În după-amiaza următoare mă urc alături de Miah în camioneta care ne scutură și ne zgâlțâie pe drumul de pământ care trece pe lângă Rosecroft, printre hățișuri. Pe bord, cochiliile, oasele de aligator și celelalte relicve de pe insulă aruncă în parbriz reflexii pâlpâitoare, dispărând și reapărând, după cum ieșim sau intrăm sub coroana copacilor. Miah cântă, deși e complet afon, iar eu țin bine șapca de pescar ca să nu mi-o zboare vântul.

Îl ascult și mă gândesc la a doua șansă și la ființa umană. La cum habar n-avem dacă un lucru o să meargă sau nu. Înainte, credeam că știu tot ce e de știut despre mine și despre cei din jurul meu. Lumea mea era pusă în ordine. Toate lucrurile erau la locul lor. Iar acum sunt într-o camionetă cu un băiat pe care abia l-am cunoscut – un băiat cu care am făcut sex –, iar el mă duce într-un loc în care n-am fost niciodată.

Camioneta se oprește brusc la marginea mlaștinii. Miah se întinde în spatele scaunului și scoate o pereche de cizme de ploaie verde-închis, acoperite cu noroi uscat.

— Ai noroc.

— N-ai găsit ceva mai drăguț? Gen, cu buline roșii?

— Dă-te jos din mașină.

Mă așez desculță pe prag și îmi trag o cizmă, apoi pe cealaltă. În stânga a rămas niște apă, dar n-o mai scot, ci mă ridic în picioare în fața lui – în rochiță de vară, cu șapcă de pescar, cizme pline de noroi și piciorul stâng plescăind în trei centimetri de apă stătută – apoi mijesc ochii spre el, gen Tada.

— Claude Henry, acum ești oficial o insulară. Ești una dintre noi.

În acest moment, sunt cele mai frumoase cuvinte pe care mi le-ar fi putut spune, de parcă toată viața am așteptat să le aud. Bineînțeles că este desculț și poartă super-șortul de uniformă militară.

— Știi că în ăla arăți ca un mare pământău, îi spun arătând spre șort.

— De fapt, prefer să mi se spună îmblânzitorul de animale sălbatice, colecționarul de dinți de rechin, luptătorul pentru eliberare. De ce nu-i pipăi, căpitane? Haide – știi și tu că vrei. Au cel mai moale material din lume.

Mă sărută.

— După buzele tale.

Îl sărut și eu și apoi ne giugiulim sprijiniți de camionetă. Mă ia în brațe, mă trage spre el și eu mă lipesc și mai mult de trupul lui.

— Gata? îmi spune la ureche.

La început mă gândesc că vrea să spună: Ești gata pentru încă o partidă de sex? Aici, cu mine, în camionetă?

— Gata.

Da, sunt.

Dar el își trece cureaua aparatului foto peste umăr și plecăm; îl urmez pe cărarea care se deschide, la capătul culoarului de vegetație, într-o panoramă a cerului și

apelor. Mergem tropăind prin nisipul tasat, tare, nu moale și alb cum e cel de pe dune și de pe Mica Plajă Blackwood. Apa mlaștinii se zărește din loc în loc și trecem prin bălți, sărind peste părțile mai adânci. Îmi întinde mâna și îl prind de degete. Se oprește când ajungem în dreptul unei ape cam cât un râu mai mic.

— Nu-mi place cum arată pârâul.

— Țsta e un pârâu?

— Încă nu s-a terminat fluxul, ceea ce înseamnă că la întoarcere va trebui să înotăm.

Se încruntă spre rochia mea de vară.

— Nu ești singurul dur din zonă.

Intră primul; apa îi ajunge doar peste genunchi. Îmi face semn și întinde mâna, așa că intru și eu; rochia mi se lipește de corp ca o a doua piele, în timp ce ne croim calea prin nămol. Trec în fața lui și îmi fac cu greu drum până la țârm, în ierburile mlaștinii.

Miah mă prinde din urmă și deja ne-am murat bine și ne-am umplut de noroi. Mă conduce prin stuf, spre plajă, spre ce a rămas din ea. Deodată, nisipul se transformă în mâl gros și întunecat care ne soarbe. La fiecare pas, cizmele fac suap-suap. Trebuie să mă străduiesc să-mi păstrez echilibrul, să încerc să trec dincolo fără să mă scufund și simt cum sunt trasă tot mai jos și mai jos. Ori de câte ori rămân înțepenită, Miah mă ia de mână și mă trage afară.

— Nămol de turbă, îmi spune el. Unii îl numesc nămol de mlaștină. Iarba care crește din el se numește spartină.

— Acum știi așa de multe despre natură!

Cuvintele mele îl fac să râdă. Își scoate tricoul; la început mă gândesc că o să meargă mai departe și că o să-și scoată și șortul. Dintr-odată mă trec frisoanele și căldurile deopotrivă, fiindcă aș vrea mult de tot să se dezbrace; îmi imaginez că-mi smulg rochia de pe mine și rămân acolo, în cizmele înnorioate și în chiloți, acoperită doar de un centimetru de spray de insecte. Dar el îmi întinde tricoul.

— Te-ai umplut de pistrui. Vreau să zic, mai mult decât de obicei.

— Mulțumesc.

Îl trag pe mine și mi-l înnod în talie; simt mirosul lui pe mine – de proaspăt și de țărână, ca o briză. Țasta e tricoul iubitului meu, îmi spun. Țasta este iubitul meu.

Se scufundă în nămol și mă scufund și eu și rămânem amândoi blocați; ne urnim cu greu mai departe, de parcă am merge prin nisipuri mișcătoare.

Pe nisip și prin mâl sunt împrăștiate cochilii și pietre cât vezi cu ochii, de parcă asta-i tot ce a rămas pe lume. Se întind până spre ocean, spre orizont. Merg uitându-mă în jos, fără să știu ce trebuie să iau și ce să las. Miah colecționează chestii. Țasta e un dinte de rechin. Țasta e o cochilie fosilizată. Țasta e un dinte preistoric de ceva. Țasta e o parte dintr-un aligator. Țasta e un os de tatu. Pentru mine toate arată la fel și nu știu cum reușește el să le deosebească. Este ca și cum ar vorbi limba mlaștinii, iar eu sunt o străină. Doar că acum nu sunt chiar străină de

tot, fiindcă Miah îmi traduce fiecare lucru într-un fel care mă face parte din această insulă și parte din el.

Se apleacă și desenează un cerc în nisip.

— Aici se află un dinte de rechin.

Cercetez nisipul de parcă ar fi cea mai importantă parte de pământ de pe... ei bine, de pe Pământ. Mă aplec și ridic cel mai mic triunghi negru. Deschid palma, ca să-l vadă.

— Ai talent.

Iar felul în care o spune mă face să mă gândesc că nu se referă doar la colțul de rechin. Se apleacă și mă sărută, iar limbile noastre se regăsesc. Îl sorb cu totul în mine, îi sorb căldura, mirosul, gustul.

— Abia aștept să fiu iar gol alături de tine, îmi spune.

Și ne sărutăm iar, ca două animale sălbatice; chiar când începem să ne smulgem hainele de pe noi și ne pregătim să ne rostogolim în nămol, în spartină și în mlaștină, de undeva se aude un țignal de sireună. Ridic privirea și zăresc trecând feribotul. Grady ne face cu mâna de pe punte, cu un râșnet cu gura până la urechi. Mă gândesc cum trebuie să fi arătat noi doi pipăindu-ne de zor, iar eu cu tot părul zburlit.

Ne desprindem unul de altul și o pornim iar pe plajă, el desenând cercuri, eu culegând colții de rechin până când umplu un pumn. Alege unul și îl ridică.

— Acum milioane de ani, ăsta a căzut pe fundul oceanului exact în locul potrivit și a fost acoperit de nisip. Și iată-ne

pe noi acum, doar eu și cu tine, după milioane de ani, găsimu-l aici.

Scutur colții în mână și mă gândesc la ei ca la niște bucățele sparte, desprinse dintr-un întreg. Ca niște inimioare frânte.

— Unde crezi că se duce iubirea când oamenii încetează să te iubească? Crezi că există ceva de genul unui cimitir de vechituri, unde se adună toate iubirile pierdute și uitate?

Deschid palma și aranjez dinții în forma unei inimi.

— Adică unde se duce iubirea ca să moară?

— Da, sau unde așteaptă să fie reciclată.

— Iubire reciclată. Ei, cu asta mi-ai dat de gândit. Nu știu. Poate că devine și mai puternică, pentru că este făurită din toate tipurile astea diferite de iubire, din toate acele părți care au supraviețuit.

— Poate, îi spun.

Mă gândesc la ce mi-a zis, în timp ce Miah desenează încă un cerc, iar eu ridic un alt dinte. Îl adaug în conturul de inimă, apoi strâng palma și amestec iar piesele. Îmi imaginez diferitele fațete ale iubirii: înțelegere, sex, romantism, durere, încredere, vulnerabilitate. Toate aceste piese diferite care formează iubirea romantică, dar și iubirea non-romantică – așa cum e aceea pe care o simt pentru Saz și pentru celelalte prietene ale mele, ca iubirea pe care o simt față de mama. Și, cu toate că nu vreau, și față de tata.

— Înainte credeam că faptul că ai mei sunt fericiți – sau păreau să fie fericiți – mă face invincibilă, de parcă aș fi putut intra în orice încăpere din lume și toată lumea mi-ar fi prietenă, pentru că nu știam că iubirea se poate schimba sau poate dispărea. Adică am avut prieteni ai căror părinți au divorțat, dar din exterior toată treaba asta se simte foarte diferit față de cum o trăiești tu.

— Poate că nu era vorba despre fericirea alor tăi unul cu celălalt. Poate că îți dădea superputeri felul în care știau amândoi să te iubească pe tine. Părinții mei nu se puteau suporta unul pe celălalt și, când erau împreună, nu prea se mai găsea loc și pentru noi, copiii. De câte ori se aflau în aceeași încăpere mă răsuceam pe călcâie și-mi vedeam dracului de drum, fiindcă se sfârșea mereu cu o telecomandă sau ceva mai rău aruncat spre tine.

— Serios?

— Oh, da.

— Nu i-am auzit niciodată pe ai mei certându-se. Prietena mea Saz spune că asta e ciudat.

— Poate că există o lume în care părinții nu țipă unul la celălalt, dar atunci când se ceartă își spun totuși ce au de zis. Nu știu. Nu cred că l-am văzut pe tata ca pe o ființă umană până acum un an. Era doar forța aia invizibilă care a dat peste cap viața mamei și pe a mea.

Se uită spre orizont de parcă ar vedea ceva acolo – o amintire, poate.

— Dar dacă el n-ar fi făcut asta, poate că acum n-aș fi fost aici, pe plaja asta, plimbându-mă cu tine.

Își întoarce privirea spre mine și văd că îmi se limpezesc din nou ochii.

— Nici eu n-aș fi fost aici. Dacă nu s-ar fi separat ai mei.

Oare aș putea să renunț la a fi pe plaja aceasta cu Jeremiah Crew, dacă asta ar însemna ca părinții mei să rămână împreună? Aș renunța la cine sunt acum, în momentul ăsta, cu soarele luminându-mă și pumnul plin de dinți de rechin?

Desenează încă un cerc și ne uităm amândoi țintă spre nisip. Mă aplec. Culeg dintele. Îl ridic.

— Nu-mi doresc decât ca ei să fi rămas împreună, iar eu să mă aflu totuși aici.

— Dacă nu s-ar fi separat, ai fi fost probabil o altă Claude.

— Probabil.

— Ea cum era? Claude Pre-insulara?

— O mare visătoare care voia să călătorească, să vadă lumea și să trăiască o viață importantă undeva. Eram, nici nu știu, neliniștită, dar îmi era bine, poate mai mult în pielea mea acasă, decât la școală. Credeam că știu exact cine sunt. Dar eram și foarte naivă. Se poate spune că acum înțeleg mai bine cum funcționează lumea.

Îi zâmbesc.

— Profesorul meu de engleză mi-a spus că am nevoie să simt mai mult ca să-i fac și pe cititori să simtă. Și îmi doream să mi se întâmple ceva pentru ca scrisul meu să devină mai interesant.

Pe cât de lipsite de importanță par aceste lucruri, sunt totuși cele mai dificile pe care le-am spus vreodată cuiva despre mine. Asta sunt, îmi spun. Acceptă sau refuză.

— Deci acum scrii ceva?

Nu știu de ce, asta mă reduce la tăcere, poate dintr-un sentiment de vină că ar trebui să scriu mai mult decât scriu. Sau poate pentru că am tot mâzgălit în ultima vreme chestii fără vreun obiectiv sau scop și nu sunt sigură că asta se poate numi scris.

— Nu chiar.

Ridică aparatul de fotografiat și îl îndreaptă spre crabii care se agită pe lângă tălpile noastre.

— Fotografiile mele sunt un mod de a spune povești, dar fără toată presiunea aia a cuvintelor. Obişnuiam să mă gândesc la ele ca la o modalitate de a capta toate lucrurile bune. Tot ce nu era viața mea. Dar acum fac poze cu tot ce-a fost acea viață: tristețe, tulburare, urâtenie. Cam de aia colecționez și oase. Pentru că oasele spun o poveste. De obicei una tragică – fiindcă, știi, sunt oase, dar pentru mine au o frumusețe a lor.

— Frumusețea aia există în orice poveste. Și povestea există în tot și-n toate.

— Și în dinții ăștia.

Desenează un cerc pe nisip. Ridic un dinte și i-l dau, apoi mă gândesc la ce mi-a spus Miercuri, că n-ai cum să ajungi să-l cunoști pe adevăratul Jeremiah Crew. Poate că eu sunt diferită.

— Sau poate că am stat eu prea mult pe insula asta.

Și-mi aruncă un zâmbet larg pe care îl simt în tot corpul, până în călcâie. Mă uit în altă parte, drept în soare, nici pe departe la fel de orbitor.

— Dar Pre-insularul Miah cum a fost?

— Nu ți-ar fi plăcut de el. Băiat rău. Supărat pe viață. Cîstit vorbind, era un nesăbuit, o persoană tare nefericită care a trăit acum multă vreme. Țsta este singurul eu pe care îl cunosc.

Ridică din umeri și e sincer.

— Asta nu înseamnă că nu mă întreb ce aș fi fost sau cum ar fi fost toate astea dacă tata n-ar fi plecat sau dacă ar fi fost altfel de om. Însă este posibil ca, orice s-ar fi întâmplat, indiferent ce-ar fi făcut sau cine ar fi fost, eu să fi ajuns același tip pe care-l vezi în fața ta. Știu numai că am trecut prin niște rahaturi și alea m-au făcut, ei bine, pe mine cel de acum.

Ne plimbăm printre crabii care forfotesc peste tot.

— Ascultă, îmi spune.

Stăm nemișcați și îi auzim furișându-se prin stufăriș - o muzică abia auzită. Insula îmi pare deja o relicvă încremenită într-o altă eră. Și chiar acum, exact în momentul ăsta, simt cum timpul s-a oprit. Deodată pot vedea fiecare umbră, fiecare culoare. Pot auzi fiecare sunet. Privesc în jur și, poate pentru prima dată în viața mea, sunt prezentă aici și acum. Nu în trecut sau în viitor, ci aici.

Mă îndrept de spate, pe jumătate scufundată în mâl, cu palma plină de dinți de rechin, cochilii și nisip, și mă uit cum Jeremiah Crew se îndepărtează de mine și merge înainte, cercetând plaja. Se apleacă, scoate din nisip o bucată de sticlă de mare, apoi merge mai departe. Și în momentul acesta sunt copleșită de ceva asemănător cu iubirea pentru băiatul ăsta care îmi știe atât de multe dintre secrete. Care mă învață cum să găsesc dinți de rechin. Care mi-a adus cizmele de cauciuc. Care îmi arată insula lui. Băiatul ăsta desculț, făcut din soare și lumină, care e una cu mâlul, nisipul și mlaștina. Care colecționează comori. Care găsește frumusețea în cele mai mici lucruri. Rănit ca mine, dar fără să privească înapoi. Care rămâne în prezent. Care privește înainte. Minunându-se de ceea ce este în fața lui. Ca acasă în propria piele. Ca acasă, oriunde ar fi.

Aș putea trăi aici, îmi spun. Aș putea fi fericită aici. Chiar aici, cu el. Aș putea rămâne aici pentru totdeauna.

Pârâul care era doar o băltoacă a ajuns acum râu de-a dreptul. Aerul este mai fierbinte și mai umed. Insectele ne dau târcoale. Miah stă în fața mea, cercetând orizontul. Apă cât vezi cu ochii.

— Sunt aligatori acolo?

— Nu din ăia mici.

— Ce naiba vrei să zici?

— Vreau să zic să vii încoace, căpitane.

Mă ajută să cobor de pe mal în apă; îmi scapă un țipăt, fiindcă alunec și îmi fug picioarele; ne prăpădim amândoi de răs și îl iau cu mâinile de gât, iar el ține camera deasupra capului și mă duce în brațe; mi se ridică rochia în jurul taliei, el o trage în jos și mi-o netezește pe genunchi.

Apoi mă sărută și mă simt în siguranță la el în brațe, ca și când în lume nu se va mai întâmpla nimic rău vreodată. Aș vrea să rămân exact aici pentru tot restul verii, poate chiar pentru tot restul vieții mele. Dar el mă lasă jos pe malul opus; sunt udă toată și plină de noroi, iar el plesnește un țânțar care mi s-a așezat pe braț și apoi îl scutură de pe mine.

Ridic privirea de pe înțepătura deja umflată și de un roșu aprins și văd că se uită la mine.

— Ce e?

Îmi ia fața în mâini, îmi dă la o parte părul adunat pe frunte și mă sărută iar.

Ziua 11

(partea a doua)

Merg cu mama la han, braț la braț. M-am îmbrăcat în negru, pentru că mă face să mă simt sofisticată. Ruj roșu. Balerini. Ochelari de soare enormi, cățarați pe cap. Am abandonat șapca de pescar. Abia dacă am făcut 15 pași și pielea și părul mi s-au umezit deja din pricina căldurii, iar

pe braț am două înțepături proaspete de țânțar, fiindcă am vrut să miros a Miss Dior, nu a spray de insecte.

Ridic privirea spre hanul care arată nou și curat, în ciuda vechimii sale; nu știu de ce, îmi aduc aminte de Societatea Sertarului Secret. O întreb pe mama dacă a auzit de ea.

— Addy și cu mine obișnuiam să ne provocăm una pe alta să ne strecurăm acolo și să lăsăm bilete pentru cei de care ne îndrăgosteam. Doamne, probabil că biletele alea sunt încă acolo, dacă n-au început cumva să le arunce.

Până ajungem la scările hanului mă gândesc la ce aș scrie eu, apoi ridic privirea și-l văd pe Miah înainte ca el să mă vadă pe mine. Așteaptă pe verandă, călare pe balustradă; când se întoarce cu fața spre noi, îmi țin răsuflarea. Poartă un sacou de culoarea oceanului și o cămașă bleu. Este atât de frumos, încât mă doare inima și aș vrea să fiu lângă el.

Mama se uită la Miah și apoi la mine.

— De acum înainte o să vă supraveghez îndeaproape.

— Mamă.

Oh, Dumnezeule, te rog să nu afle că am făcut sex, îmi spun în gând.

— Noi trei o să ne distrăm grozav vara asta.

Într-o clipă mă vede și Miah și i se luminează chipul. Ne întâmpină pe treapta cea mai de sus.

— Căpitane.

— Aproape că nu te-am recunoscut cu pantofi.

— Sunt ca o închisoare pentru tălpi.

Alături de mine, mama își drege glasul.

— Jeremiah.

— Doamnă Henry.

— Spune-mi Lauren.

Nu-l corectează în privința numelui de familie.

— Așa, ia spune-mi despre tine. Cât timp mai stai pe-aici? Ce faci când nu ești pe insulă? Și care sunt intențiile tale față de fiica mea?

Se preface că se încruntă.

— N-o băga în seamă, te rog, îi spun lui Miah.

— Încă trei săptămâni. Încerc să nu intru în bucluc. Și habar n-am.

Răspunsul lui o face să zâmbească.

— În regulă. Interogatoriul s-a terminat.

Apoi, către mine.

— Nu-ți face griji. O să mă duc să stau de vorbă cu cuplul acela drăguț din Cleveland. Ne vedem la cină.

După ce se îndepărtează mama, îl întreb:

— Cinezi și tu cu noi?

— Nu pot. Am crezut că o să rămân. De acolo și închisoarea pentru picioare. Dar Bram are o urgență la Outward Bound. După ce îl ajut să salveze niște curățători de trasee rătăciți, o să vin să te iau și putem merge să ne plimbăm pe plajă. În seara asta e o ploaie de meteoriți și s-ar putea să arate incredibil, dacă nu-i stă Luna în cale.

Se aud voci și o izbitură în ușă, apoi dintr-odată toți oaspeții de la han năvălesc spre noi. Le fac cu mâna lui Jared și lui Miercuri, dar în mintea mea nu-mi spun decât Nu veniți încoace, nu veniți încoace. Miercuri se uită pe lângă mine, spre Miah, apoi se răsucește pe călcâie. Încerc să nu mă concentrez la felul în care îi strălucește părul în lumina înserării.

— Ți-ai lăsat telefonul la mine în camionetă.

Mi-l întinde și spune:

— Ți-am mai adus ceva.

Este un borcan transparent, cu capac negru. Doldora de comori.

Deschid capacul și scutur conținutul dintr-o parte în alta, cercetând dinții de rechin, cochiliile și celelalte bucățele de chestii pe care nu le pot identifica. Scot dintele preistoric găsit de el.

— Dar ăsta e al tău.

— L-am găsit împreună.

Pentru prima dată simt un soi ciudat de formalism între noi. Poate pentru că suntem gătiți de parcă am merge la

balul de absolvire și fiindcă el nu este desculț, iar mama se află pe undeva, prin apropiere, dar nu știu ce să spun.

Tresar când aud sunetul unui clopoțel. Miah este deja în picioarele prinse în pantofii-închisoare și îmi spune încă o dată:

— Vin după aia să te iau.

Mă sărută pe obraz, zăbovind preț de o secundă. Îmi spune la ureche:

— Ești spectaculoasă, Claudine Llewelyn Henry.

După cină mergem la dune și întindem o pătură pe nisip; suntem singurele suflete dimprejur. Ne întindem, umăr lângă umăr, sub cea mai mare lună pe care am văzut-o vreodată.

— S-ar putea să nu vedem nimic, spune Miah. Dar cine știe? Meteorii cei mai strălucitori reușesc să se zărească uneori, dacă avem noroc.

Simt același formalism ciudat, chiar dacă numai eu sunt gătită. Sacoul lui a dispărut, pantalonii lungi au fost înlocuiți de pantaloni scurți și este iar desculț.

Noaptea a amuțit cu totul și așteptăm în tăcere întinși pe nisip, fără să ne atingem. Aș vrea să mă las spre el și să-l sărut, să-i iau mâna și să-i simt pielea. Mă întind să-i simt auriul brațului chiar în locul de sub mâneca suflecată. Degetele mele sunt ușoare ca o adiere. Coboară privirea spre ele, apoi o ridică spre mine.

— Căpitane.

— Crew.

Apoi rîd.

— Căpitan. Crew¹⁶. Te-ai prins?

Se uită țintă la mine timp de un minut foarte lung și apoi râde și el.

— Ce caraghioslâc.

Deodată, o dâră singuratică de lumină brăzdează cerul de deasupra noastră, care prinde viață în dungi de lumină și culoare. Privim înaltul fără să scoatem o vorbă. Meteorii sunt ca focurile de artificii, numai că fără zgomot, și îmi imaginez sunetele pe care le-ar face dacă ar putea – un fel de simfonie intensă, spiralată.

— Am crezut că n-aveam cum să îi vedem, șoptesc eu.

— Păi n-aveam cum.

Tăcem din nou, privind-i. O fac numai pentru noi, îmi spun. Spectacolul nostru privat.

La un moment dat, mult după aceea, îi spun:

— Tata zice că sunt puțini oamenii alături de care poți sta fără să vorbești. Tăcere sociabilă, așa îi spune. Și mai spune că oamenii vorbesc prea mult despre nimic.

Îl simt cum mă privește.

¹⁶ Joc de cuvinte intraductibil. „Crew” înseamnă „echipaj”.

— Spune că este o mare diferență între a nu vorbi când suntem împreună și a nu vorbi când unul dintre noi este acolo, iar celălalt este tot acolo, dar foarte departe.

Vocea mi se stinge și mă gândesc la tata, deși nu vreau să mă gândesc la el. Deloc.

Mă uit la Miah, care întoarce privirea spre simfonia de deasupra capetelor noastre.

— Căpitane, să nu vorbesc cu tine când suntem amândoi aici, sub cerul ăsta, este mai bine decât să vorbesc cu oricine altcineva despre orice.

Spre miezul nopții, pe cer se adună norii. Mergem cu mașina prin întuneric spre Rosecroft, acum învăluit în ceață. Luna este înnegurată și îndepărtată, dar cerul e plin de strălucire. Când ajungem la ruine, Miah parchează camioneta, lăsând motorul să meargă.

— N-aș vrea să dispar fără să-mi scriu mai întâi povestea, îi spun gândindu-mă la Tillie Blackwood, dar și la mine însămi, la felul în care am dispărut din Ohio și din ceea ce eram pe atunci, ieșind din viața mea și intrând în secretul părinților mei.

— De aceea sunt importante poveștile, căpitane. Poate că tu vei putea scrie într-o bună zi despre oamenii ăștia.

— Poate.

Și pentru prima dată în viața mea o simt, nerăbdarea de a lucra la romanul meu sau poate de a scrie ceva nou. Nu doar scene, gânduri și sentimente, ci un întreg, de la

început până la sfârșit, despre locul din care am venit și locul spre care mă îndrept, și despre faptul că am fost aici.

Miah se joacă la butonul radioului și deodată se aude muzica: „Joy to the World”, a celor de la Three Dog Night. Îl dă mai tare și coboară din camionetă, lăsând ușile deschise. Cântecul se strecoară afară învăluindu-ne, învăluind ruinele, încărcând aerul. Apoi el începe să danseze, iar băiatul știe să se miște – un lucru pe care l-am aflat deja. Încep și eu să dansez și muzica mă umple până când eu însămi sunt muzica, iar muzica sunt eu.

Dansăm amândoi printre ruine, în ceață, sub lumina asta ciudată de lună. Mă aștept cumva ca Rosecroft să se dizolve în fața ochilor noștri, sub tălpile noastre, absorbit de negură.

El se preface că ar cânta la o chitară imaginară, eu la tobe, lanterna o ține pe post de microfon și cântăm amândoi în el, chiar dacă eu nu prea știu cuvintele.

Sărim și ne scuturăm, suntem efectiv cutremure. Mă simt mai liberă decât am fost vreodată și în acest moment mi se pare că asta e cea mai tare piesă pe care am auzit-o în viața mea. Apoi Miah mă trage spre el și ne legănăm împreună. Îl iau de gât și-l sărut; suntem toate posibilitățile din lume, tot acel „aproape” și tot acel „poate”.

După aceea stăm pe platforma camionetei legănându-ne picioarele, cu muzica în surdină. Ceața s-a ridicat și luna a revenit pe cer.

— Dar tu? Îl întreb.

— Eu, ce, căpitane?

— Tu nu vrei să-ți scrii povestea?

— Vrei să spui, în afară de dosarul infracțional pe care-l las în urmă?

— Vorbesc serios. Dar fotografiile tale?

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată pe bune la asta. Adică să mă gândesc ca lumea. Am petrecut cea mai mare parte din viață încercând să nu visez la chestii prea mari.

Lumina lunii îi cade pe chip, aruncându-i-l în umbră, și preț de o clipă mi se pare că văd în el.

Înainte să-l pot întreba de ce nu și-a dat voie niciodată să aibă visuri mari, îmi spune:

— Dar când sunt cu tine, totul e liniștit; totul pare exact așa cum trebuie, de parcă mi-ar veni turnat. Și nu mă refer doar la când sunt cu tine cu tine.

Ultima replică o rostește pe un ton sexy, dar expresia de pe chipul lui e greu de descifrat. Este un amestec de tristețe și lumină. Și chipul meu trebuie să arate cam la fel, pentru că mă gândesc la fata care eram în Mary Grove, Ohio, care, câteodată, se simțea nelalocul ei în propria piele.

Totul pare să fie perfect în regulă.

Da, așa este, îmi spun și îmi privesc pielea care – cel puțin în noaptea asta – îmi vine ca turnată.

Ziua 11

(partea a treia)

Hanul e tăcut și întunecat. Am trecut pe lângă el pe drumul de întoarcere de la ruine și tot ce știu este că n-o să mă întorc încă acasă, pentru că noaptea e magică și așa suntem și noi. Fără un cuvânt, ne îndreptăm spre casa lui Miah.

Tragem în față, cu motorul mașinii în ralanti.

— Pot să te duc acasă, îmi spune el.

— Sau putem intra.

Înclină capul, cercetându-mi fața. Are zâmbetul ăla care pare mai degrabă fantoma unui zâmbet, de parcă ar fi doar un ecou. Mă citește. Și o face bine. Așa că îl las. Nu-mi feresc ochii. Nu mă foiesc. Nu-l țintuiesc cu privirea. Printre noi trece un curent electric, încărcând aerul, noaptea și luna.

În cele din urmă, spune:

— Îmi place mai mult ideea ta.

O spune foarte încet. Ca și cum, dacă ar vorbi prea tare, ar goni-o.

În casă pare diferit față de alte dăți când am fost aici. Sau poate că eu o simt diferit. Îmi dă un suc și la început nici măcar nu-mi dau seama cum a ajuns la mine în mână,

pentru că inima îmi bate să-mi sară din piept, atât de tare, încât sunt sigură c-o poate auzi și el.

Se așază pe canapea și îi spun:

— Vreau să-ți văd dormitorul.

Mă simt curajoasă și îndrăzneță, perfectă în pielea mea.

Se ridică, mă ia de mână și mă conduce prin living într-o cameră cu bârne de lemn pe tavan și cu ferestre înșirate pe un perete, care dau spre curtea din spate, iar dincolo de ea, spre mare.

Aprinde lumina, care aruncă pe podea o rază ca o așchie de semilună.

— E și niște muzică aici?

— Ar putea fi.

— Alege tu ce.

În timp ce frunzărește un teanc de viniluri, eu cercetez fotografiile de pe perete - mai multe cadre în alb-negru cu stejari de Virginia, cai, dune, diferite oase de animale.

— Sunt foarte frumoase, îi spun lui, îmi spun mie. Chiar și alea cu oase.

Mai ales una dintre poze îmi atrage privirea. Un cadru apropiat cu o palmă deschisă care ține trei obiecte albe, în formă de inimă, arătând ca niște cochilii. Rămân uitându-mă la ea; are ceva trist și minunat care mă paralizează. Cam ca felul în care mă simt citind scrisorile Zeldei Fitzgerald sau orice scris de Ray Bradbury.

— Vertebre de căprioară, îmi spune el.

— Să faci ceva minunat din ceva care nu e chiar minunat.

Sunt plină de nerăbdarea aceea, de sentimentul care mă macină în piept, un fel de invidie că, indiferent unde merge și ce face, el pare să știe exact cine este. Și e mai mult de-atât – știe să privească lucrurile într-un fel pe care eu nu-l știu.

— Când Bram mi-a dat camera, mi-a zis: „De ce nu pui furia aia la treabă, pentru un scop bun? Caută povești. Încearcă să fii observator mai degrabă decât participant la viață și fă rost de niște empatie”.

— Și a funcționat?

— Foarte amuzant. Da, căpitane, a funcționat.

Mă aplec să mă uit la fotografiile de pe raftul încorporat în perete. O femeie cu același zâmbet ca al lui. Un tip la vreo 20 și ceva de ani, într-un șort verde-militar destul de cunoscut – o versiune mai matură și mai îndesată a lui Miah. Două fete, una roșcată, cealaltă brunetă, ținându-se de braț și râzând. Două fete și mai mici, una cu părul șaten și cârlionțat, cealaltă blondă, strâmbându-se la cameră. Asta e familia lui. Este atât de ciudat să mă gândesc la el având undeva, în lume, niște oameni care îl cunosc și-l iubesc. Mă întreb cum este oare Miah din-afara-insulei. O fi diferit de cel pe care-l știu?

Mi-l imaginez pe acest celălalt Jeremiah Crew, unul pe care abia dacă-l recunosc, când muzica – sălbatică și mustind de whisky – umple încăperea.

Miah se îndreaptă spre mine. Îmi ia mâna și își împletește degetele cu ale mele. Ne legănăm un pic în ritmul melodiei, mă uit în ochii lui și mă gândesc la cât de uimitor este să poți trăi 18 ani fără să știi pe cineva, iar când îți iese în cale, ca prin miracol, să te știe mai bine decât oricine altcineva. Și nu poți înțelege cum ai trăit înainte ca el să te cunoască, să te vadă, să te audă și să-ți vorbească despre toate lucrurile prin care a trecut și care contează pentru el.

— Nu trebuie să facem nimic, căpitane.

— Știu. Dar vreau să facem. Nu trebuie să-mi promiți nimic. Nu trebuie să mă iubești.

— Nu pot să-ți promit că n-o să se întâmple.

— S-ar putea să-ți frâng inima.

— Știu.

— Sau s-ar putea să mi-o frângi tu mie.

— Deci poate că ar trebui să ne strângem mâinile chiar acum, să cădem de acord că a fost drăguț să ne cunoaștem și să ne luăm rămas-bun.

— Sau am putea să vedem ce se întâmplă mai departe.

Ne privim drept în ochi și mă simt deja dezbrăcată. Dar nu este înspăimântător. Este minunat. De parcă n-am mai ajuns niciodată până în acest punct în care cineva să mă vadă pentru mine însămi. Eu, cea care sunt cu adevărat și tot ce presupune ființa mea. Lucrurile care îmi plac la mine și cele care nu-mi plac.

— Așa cum probabil îți amintești, avem nevoie de protecție, îmi spune el.

Mă aplec și-l sărut. Mă sărută și el și este blând ca o șoaptă. Apoi urmează o senzație de prăbușire, de parcă nu-mi mai pot controla inima, capul sau trupul, ceea ce înseamnă că, de fapt, n-am niciun fel de protecție, și simt cum se detonează toate clopotele de alarmă, pentru că, pe cât îmi place mai mult de omul ăsta, pe atât cresc șansele să mă facă să sufăr.

Oprește-te, Claudine. Fiindcă nu pot fi aici și să nu fiu, în același timp. Trebuie să aleg una din două.

Îl sărut și mai tare, iar gura lui răspunde gurii mele, apoi îi simt palmele pe fața mea și mâinile mele sunt pe spatele lui, și apoi îi deschei nasturii de la cămașa bleu cum e cerul. Și îmi spun: Nu suntem decât Miah și cu mine, camera asta, mâinile astea și noi doi. Nu suntem decât noi aici.

La un moment dat, creierul se decuplează și trupul preia controlul, dar, spre deosebire de prima dată, sunt aici. Fără povestire în minte, doar complet, total, sută la sută pe patul de aici. Piesa care se aude acum este „Tennessee Whiskey”. Mă bucur că nu este vreun cântec stupid de care să mă simt stânjenită cândva, amintindu-mi această zi. De fapt, este perfect. Exact cum suntem și noi în clipa asta.

Acum, pentru prima dată după mult timp, am sentimentul că inima mea este în siguranță. Și știu destul încât să-mi dau seama că nu va fi mereu așa, dar acum este, aici, cu Miah, când ne prăbușim împreună pe pat și ne dezbrăcăm

unul pe celălalt, până când suntem peste tot doar piele peste piele.

Niciun moment nu-mi părăsesc trupul, așa cum m-am gândit întotdeauna că se va întâmpla. Nu privesc spre noi de undeva, de deasupra patului, de pe raftul de cărți, din balansoarul de la fereastră sau prin geam, de afară. Sunt pe pat, cu el. Nu mă întreb dacă îl dezamăgește corpul meu. Nu-mi fac griji unde să pun brațul ăsta sau piciorul ăstălalt. Pur și simplu mă mișc odată cu el și la început ne mișcăm împreună, dar separat. Mă mângâie și camera începe să se învâртеască, plină de lumină. Toți acei licurici scânteietori, răsucindu-se și sclipind în jurul meu. Când îl ating îmi geme în ureche și se desprinde de mine.

Îl văd cum se întinde după prezervativ. Ezită și știu că n-o să facă nimic până nu-i spun „OK”, așa că spun:

— OK.

După care îl văd cum îl pune în același fel în care a făcut-o prima dată.

Apoi se întoarce iar spre mine și mă sărută. O clipă mai târziu îi simt vârful în mine și, cu toate că nu este prima dată, se simte ca prima dată. Poate în felul în care ar fi trebuit să se simtă.

Intră încet, privindu-mă, descifrându-mi chipul. Îmi trec palmele pe spatele lui și pe brațele încordate de la felul în care se ține deasupra mea, peste mine, și vreau mai mult din el. Îl vreau pe tot.

Dar mai întâi se apleacă și mă sărută, iar eu îl sărut și mai tare și mai pasional, ca să-i dau de înțeles că este în

regulă. Este un „da”. Este un „acum”. Trupul meu îl dorește pe al lui. Și am luat foc, din creștet în călcâie, simt flăcări mici peste tot.

Apoi îl simt. Pe tot. Doare un pic, dar este mai mult surpriza, din nou, de a avea un alt trup în trupul tău, de a te obișnui cu ceva nou.

Însă e amuzant cât de repede mi se adaptează corpul. Ceva de genul: Oh, salut, tu, aia de colo. De ce n-am făcut chestia asta mai devreme?

Sunt prinsă cu totul în asta. Și el e la fel. El e la propriu în asta, în vaginul meu. (Vagin, serios? Pe bune, penis? Gen, de ce cuvintele astea nu sunt deloc sexy?) Iar apoi, oh, Dumnezeu mare, râd tare de chestia asta. El se retrage, mă privește și spune:

— Zău, căpitane?

— Pe bune, vagin? Penis? Puteau găsi niște cuvinte mai puțin sexy de-atât?

Râde și el, mă sărută pe frunte și mormăie în gâtul meu ceva de genul:

— Doamne, creierul ăla al tău.

Apoi râsul dispare undeva între așternuturi, în saltea, și nu mai vorbim. Este doar muzica și zgomotul respirațiilor noastre.

Ne ia o clipă să ne găsim ritmul și timp de câteva minute nu e ca o a doua primă dată. Știi că o simte și el – din felul în care se uită la mine, apoi din felul în care mă sărută și apoi din felul în care nu-și mai face griji că mă rănește, ci

doar se mișcă împreună cu mine și nu se mai reține, și îmi spun să nu mă mai rețin nici eu. Ceea ce, pentru mine, înseamnă să trec peste vara asta, părinții mei, Saz și tot ce îmi este familiar, inclusiv virginitatea mea. Felul în care mă atinge îmi spune că-și amintește ce i-am spus, că sexul nu este doar despre el.

Mă atinge aici...

Și aici...

Și aici...

Și se mișcă în mine, cu ochii în ochii mei.

Iar apoi...

Apoi vine un moment în care chiar uit totul... Este mai degrabă ca și când aș fi trecut peste toate, preluând în același timp complet controlul. Mă simt nesfârșită. Liberă. Este un moment perfect și minunat, în care trupul meu se îngreunează și se ușurează deopotrivă. Încerc să-l păstrez până când simt că se topește în așternuturi și se ridică spre tavanul cu bârne, iese pe geam și dispare în oceanul din depărtare.

Patul lui Miah este la fereastră și, de pe perna mea, mă uit direct la cer și la stele. El doarme respirând liniștit și egal. Stau întinsă și-l privesc. Felul în care îi flutură pleoapele. Felul în care pieptul gol se ridică și coboară. Felul în care mâna i se odihnește pe piciorul meu, ținându-mă atât de aproape de el.

— Aș putea să te iubesc, șoptesc. S-ar putea să te iubesc deja. Mă gândesc doar că ar fi trebuit să te previn.

Apoi închid ochii și ațipesc un pic, înainte să trebuiască să plec.

Zilele 12-14

Este mijlocul verii și mă gândesc la sex o grămadă. Când și unde putem să ne-o punem data viitoare, când și cum pot să mă strecur departe cu Miah. Cobor pe Drumul Principal sau de-a lungul plajei și parcă sunt mai înaltă și mai sexy, ca această nouă Claude care se simte în pielea ei ca acasă. Sunt căpitanul Marvel, Văduva neagră, Domino și toți supereroii mei favoriți într-o singură persoană. Sunt îmblânzitoarea de animale sălbatice, colecționara de dinți de rechini, luptătoarea pentru eliberare.

O facem peste tot – în camionetă, pe plajă, în anexa pentru trăsuri de la Rosecroft. Mă strecur acasă la Miah, în patul lui, și ne descoperim unul pe celălalt în întuneric. Șoptim sub cearceafuri până când le aruncăm de pe noi împreună cu pernele, păturile și orice altceva a avut ghinionul să se afle cu noi în pat.

Mă doare fiecare mușchi de la această activitate cu care nu sunt obișnuită, mă simt entuziasmată, flămândă și încă într-un fel. Fericită. Sunt atât de ocupată, încât nu mă mai duc la magazinul universal nici măcar ca să-mi verific mesajele.

Următoarele două zile sunt pline de aventuri.

Mergem kilometri întregi prin mâlul din mlaștină, căutând comori.

Mergem pe urmele lăsate de țestoase dinspre ocean și marcăm cuiburile.

Mergem cu mașina la promontoriul Barbăneagră și săpăm după prada piratului.

Mă duce la ceea ce numește el „Arborele iubirii este iubire”, adică un stejar de Virginia și un palmier care au crescut împreună și trunchiurile li s-au unit și li s-au împletit într-unul singur.

Stăm în ploaie pe plaja de lângă muzeul insulei, urmărind o familie de lamantini. Sunt patru. Creaturi blânde, fonfăite, amușinând. Rostogolindu-se în apă și plutind. Miah stă în spatele meu, cuprinzându-mă cu brațele. Îmi arată în pădurea din spatele muzeului o căsuță – parte laborator, parte studio foto – care a aparținut unui Blackwood. Geamurile sunt sparte și copacii au năpădit căsuța, dar altminteri pare neatinsă, de parcă proprietarii s-ar putea întoarce în câteva minute.

— Dacă am putea sta aici pentru totdeauna, aş face-o studioul nostru de creație. Tu să scrii, iar eu să-mi dezvolt pozele.

Printre toate cele, vorbim de toate.

El află că:

Am avut cândva doi prieteni imaginari, pe nume Panglicuță și Ață Dentară.

Obişnuiam să mă joc spunându-mi că ai mei divorțează și că trebuie să aleg cu cine să stau. Întotdeauna am ales-o pe mama.

În clasa a patra i-am spus în fața Jessicăi Leith că e proastă și n-am să uit niciodată cât de nasol m-am simțit când a început să plângă.

Îmi urăsc pistruii și odată am încercat să mi-i șterg cu acetonă pentru șters unghiile.

Mi-e teamă că eu și Saz nu vom mai fi niciodată prietene cum am fost cândva.

Mă tem că domnul Russo are dreptate și n-o să fiu niciodată în stare să scriu ceva profund sau autentic.

Mă întreb în secret dacă sunt imposibil de iubit și dacă nu cumva de-aia ne-a părăsit tata.

Eu aflu că:

Avea 11 ani când a băut whisky pentru prima dată și obişnuia să ascundă alcool sub casă, pentru că acolo îl ascundea și tatăl lui.

Când a ajuns prima dată pe insulă a furat o barcă de la han, dar a intrat cu ea în debarcaderul din capătul nordic, așa că a trebuit să meargă pe jos 25 de kilometri până la casa în care locuiește acum. Țsta a fost momentul în care totul s-a schimbat și a hotărât să lase insula să-l cucerească.

Are o grămadă de prieteni, dar niciun „cel mai bun prieten” și nu-l cunoaște nimeni cu adevărat.

În urmă cu câțiva ani i s-a întâmplat ceva care i-a tăiat respirația, dar nu este pregătit să vorbească despre asta.

Culoarea preferată este albastru cum e cerul sau verde ca frunzele copacilor.

Al doilea prenume este Shepherd. Pentru aproximativ trei minute, în clasa a noua, a încercat să meargă pe numele Shep.

Piesa lui favorită este „Joy to the World” a celor de la Three Dog Night, nu doar pentru că este și numele lui în versurile acesteia, ci pentru că redă acel sentiment despre cum este pentru el să trăiască pe insula asta.

Dacă ar putea trăi oriunde altundeva în afară de locul ăsta, ar fi undeva în vest, unde pământul e întins, oamenii au mintea deschisă, sunt relaxați și te lasă singur când așa vrei tu.

Fotografia de care e cel mai mândru este cea cu vertebrele de căprioară, în formă de inimă. Îi place simplitatea ei. Îi place că nu a trebuit să se străduiască prea mult ca să surprindă sentimentul, așa cum face uneori cu alte fotografii. Îi place onestitatea acestei poze.

Nu toți băieții sunt la fel. Felul în care i-am atins pe Shane sau pe Matteo sau chiar pe Wyatt este diferit de felul în care îl ating pe Miah, pentru că și ei sunt oameni diferiți. Parcă ar fi trebuit să mă gândesc mai mult în cazul lui Shane și al celorlalți. Printr-un șir de încercări și erori, a trebuit să învăț ce le place și ce nu. Dar pe Miah îl ating instinctiv, ca și când corpul meu, mâinile mele și gura mea le știau pe ale lui din capul locului.

Mai presus de orice, el mă învață – cu tot ce înseamnă ființa mea – și eu îl învăț pe el. Iar în acest moment, chiar aici, pe această insulă, chiar acum, ne potrivim unul cu celălalt.

Lucrurile pe care le-am aflat despre mine însămi

Ador:

- Felul în care mă sărută după ureche și în scobitura gâtului, acolo unde începe clavicula.
- Felul în care murmură în pielea mea, făcând-o să vibreze.
- Felul în care mâinile lui sunt aspre, blânde, delicate, ușoare ca o adiere.
- Felul în care mă explorează, de parcă ar face o hartă cu toate zonele mele erogene – locuri care mă fac să râd, să zâmbesc și să oftez.
- Felul în care îi simt respirația pe șold și pe interiorul coapsei.

- Felul în care se uită la mine chiar înainte să mă sărute, de parcă sunt totul pe lume.
- Felul în care mă potrivesc în el după aceea, cu capul pe pieptul lui, cu umărul sub brațul lui, cu piciorul peste al lui.
- Felul în care mă simt puternică și frumoasă. Felul în care îmi cunosc corpul așa cum n-am mai făcut-o până acum. Felul în care corpul acesta al meu pare dorit, puternic, invincibil și liber. Complet și cu desăvârșire liber.

Ziua 15

Mai sosește un pachet de la tata. În momentul în care îl deschid simt mirosul de acasă și mă lovește un dor de casă de-ăla care ți se oprește în gât și nu te mai lasă să înghiți sau să respiri.

Dragă Ghemotoc,

Număr zilele până când te voi revedea. Dar până atunci, uite câteva dintre Mary Grove-isme tale preferate: fursecurile rotunde cu gem de la Joy Ann, prăjiturile nonpareil¹⁷ de la Taggart's

¹⁷ Un fel de fursecuri acoperite cu glazură de ciocolată și decorate cu bobite mici din zahăr și amidon, tradițional de culoare albă, dar disponibile în prezent în mai multe culori.

Chocolates, drajeurile alea acre și dezgustătoare de la Veach's Candy și ultima ediție a ziarului local, pentru că știu că ție și mamei vă place să citești rubrica ♦Oameni de fiecare zi^a, iar asta e una dintre cele mai bune.

Ne vedem curând.

Cu drag,

Tata

Scotocesc printre șervețelele cu reni verzi și roșii care umplu cutia. Îmi arunc în gură o prăjitură nonpareil și frunzăresc Mary Grove Tribune. Mama și cu mine obișnuiam să-i citim tatei rubrica „Oameni de fiecare zi” punând în scenă un fel de spectacol.

— Trebuie să pun asta pe muzică, a spus el odată. Poate o operă.

Iar în săptămâna următoare ne-am cântat toți trei unii altora secvențele favorite pe voci înalte, de operă. O clipă mi se pare că aud vocile acelea. Cânt câteva rânduri din rubrică și apoi încep să citesc articolul pe care l-a marcat cu un plasture Jane Austen pe care trebuie să-l fi găsit în dulăpiorul din baia mea.

Râd zgomotos și preț de o clipă mi-l imaginez pe tata citind același articol despre o văduvă în vârstă care a confecționat un steag american uriaș din scamele din

uscătorul de rufe. Probabil că a stat pe veranda închisă cu plase de insecte, bându-și cafeaua din cana lui preferată cu Sex Pistols pe care i-am dăruit-o de Ziua Tatălui, pe când aveam nouă ani. Singura cană pe care a folosit-o de atunci încoace. Îi văd chipul, felul în care trebuie să fi zâmbit spre ziar, pentru că nu s-a putut abține. Felul în care trebuie să fi fugit înapoi în casă, cu degetul marcând pagina, ca să caute cel mai ciudat obiect pentru a pune semn.

Mi-l imaginez după aceea alergând prin tot orașul ca să adune lucrurile mele preferate, chiar dacă asta a însemnat că nu poate mânca singur toate prăjiturile. Apoi îl văd revenind acasă pentru a le aranja pe toate, împachetând fiecare lucru în șervețele de Crăciun. Scriindu-mi o carte poștală, fără să aibă habar ce-ar trebui să spună, pentru că știe că sunt furioasă pe el și sunt alături de mama, care este și ea furioasă pe el. Dar scriind-o oricum și punându-le pe toate la poștă, pentru că, nu se știe de ce, vrea să am toate aceste lucruri.

Și deodată nu mai pot înghiți, pentru că nodul din gât a crescut și s-a făcut de mărimea unei mingi de tenis. Durerea este atât de ascuțită, încât îmi dau imediat lacrimile și clilesc, clilesc și iar clilesc, până când literele din ziarul pe care-l țin în mână devin cu totul neclare.

Îmi ia opt minute să alerg spre plajă, dar ajung exact la ora 10. Miah nu este încă acolo, așa că mă îndrept spre apă și îl aștept.

Zece și 20.

Mă dezbrac în costumul de baie și mă întind pe nisipul atât de fierbinte, încât îmi arde spatele. Tot la câteva minute mă ridic în capul oaselor și mă uit după el.

Zece și jumătate.

Ar fi trebuit să plecăm într-o aventură. El a sugerat-o. Seara trecută mi-a spus:

— Ne întâlnim pe plajă la 10, mâine-dimineață.

Mi-a spus-o chiar înainte să mă ridice în brațe, să-mi încolăcesc picioarele în jurul taliei lui și să mă sărute.

Unsprezece.

Mă răsucesc pe burtă, chiar dacă am stat deja prea mult la soare pentru biata mea piele pistriuată, de Midwest. Înhaț un fursec rotund cu gem și îl savurez, fiindcă vreau să-l fac să dureze. Îmi sprijin bărbia în palme și rămân cu ochii pe poteca dintre dune.

Unsprezece și jumătate.

Intru în apă ca să mă răcoresc. Pielea mă înțeapă de la nisip și soare. Vine un val și ceva mă zgârie în talpă, dar este doar o cochilie de scoică. O ridic și o arunc înapoi în ocean. Rămas-bun, incertitudini, îmi spun în timp ce o privesc zburând. Dispare și mi-o imaginez plutind departe, în adâncurile cele mai adânci ale oceanului.

Mă aplec și iau o altă scoică. Rămas-bun, îngrijorare. O arunc și pe ea. Găsesc alta și alta. Rămas-bun, podele care dispar. Rămas-bun, suferință. Rămas-bun, frică.

Până la prânz am umplut oceanul cu toate lucrurile pe care le-am cărat cu mine de când am plecat din Ohio – sau poate chiar dinainte –, iar Miah tot n-a venit.

Ajung acasă, dar nu găsesc niciun bilet, nimic care să-mi spună de ce n-a apărut. Mă acopăr din cap până-n picioare cu cremă de protecție solară, pregătesc o geantă cu apă și o gustare, căști, pix, caiet, telefon și mă pregătesc să ies iar în lumina zilei. Înainte de a pleca, lipesc pe ușă un bilet în care îi spun că l-am așteptat și unde am plecat.

Până la urmă ajung la magazinul universal. Când intru, Terri îmi spune:

— Nu te-am mai văzut de câteva zile. Cineva a stat prea mult la soare.

— Am fost ocupată.

Nu spun cu cine. Încerc să par cât pot de preocupată, ca să nu mă întrebe nimic. Îmi împrăști lucrurile peste tot și mă așez trăgând un scaun mai aproape, ca să-mi pot pune picioarele pe el.

Am patru mesaje vocale de la Saz. Trei lăsate în ultimele trei zile, toate despre sex. Ultimul e din această dimineață, doar: Hei. Sună-mă când poți.

Primul meu gând este: Oh, nu. Îl ascult iar și iar, cu stomacul întorcându-mi-se pe dos de fiecare dată. De obicei, Saz folosește fiecare minut disponibil dintr-un mesaj și, când se întrerupe înregistrarea, sună încă o dată, ca să mai lase un mesaj. Mai mult decât atât, totuși, este nuanța din vocea ei – un cenușiu mohorât, un maro

sumbru, la fel cum a fost când a murit bunica ei. Încerc s-o sun, dar nici măcar nu face apel. Îi las un mesaj vocal: „Am încercat să te sun. Te iubesc mai mult decât iubesc sărutatul, preludiul și sexul în sine”.

Așez telefonul cu fața în sus, în modul silențios, și încerc să scriu, încerc să mă concentrez. Terri citește o carte și singurul client care intră este un bărbat de vârstă mijlocie care cumpără înghețată și un suc.

După ce pleacă, o strig:

— Hei, Terri?

Și-a băgat deja nasul în Pasărea Spin.

— Care crezi că ar fi o scuză acceptabilă pentru cineva care îți dă țepă la întâlnire?

Ridică ochii din pagină, dar văd ce efort înseamnă asta.

— Depinde de ceea ce trebuia să faci și cine era persoana.

— Să spunem că era iubitul tău și trebuia să mergeți într-o aventură.

— Cunosci persoana?

— Nu contează.

Ultimul lucru de care am chef este încă o predică despre Jeremiah Crew.

Se încruntă, fiindcă bineînțeles că știe despre cine vorbesc.

— Stai așa.

Ține semn cu degetul între pagini și frunzărește cartea până când găsește ce caută.

— Aș spune că „Nu există ambiții destul de nobile pentru a justifica suferința provocată altuia”.

Face semn cu mâna spre mine.

— Colleen McCullough.

— Înțeleaptă carte.

— Așa e.

Îmi scriu citatul în caiet și îl încercuiesc de o sută de ori. Derulez în minte iar și iar ultima noastră conversație, căutând fuioare de fum, cutremure, ceva ce am făcut greșit sau ce a făcut el greșit, vreun indiciu care să-mi arate de ce n-a venit. Dacă aș avea numărul lui de telefon i-aș putea da mesaj sau l-aș putea suna, dar nu mi l-a dat și nici el nu-l are pe al meu, fiindcă mi l-a trimis înapoi.

Poate că este cu altă fată, cu cineva din Jacksonville. Cu una despre care nici nu știu măcar, cu mai multă experiență, mai relaxată, căreia îi place natura și are un păr lung și mătăsos și o piele care nu se arde la soare.

Îmi spun: Liniștește-te. Fii rațională. Fii Claude cea Înțeleaptă, nu Claude cea Sensibilă. De ce trebuie să presupui mereu tot ce e mai rău?

Ar putea fi mort pe undeva. Ar trebui să fiu îngrijorată, nu furioasă – dacă i s-a întâmplat ceva îngrozitor? Poate a fost atacat de mistreți sau s-a înecat în mlaștină sau a fost

mâncat de un aligator. Îmi imaginez fiecare scenariu, inclusiv expresia de pe chipul lui în timp ce este înghițit cu totul și apoi scuipat la loc în țărână, fără să mai fi rămas din el decât oasele, pe care să le fotografieze cineva la un moment dat sau să le transforme într-o decorațiune mișcătoare.

Mă simt foarte, foarte proastă.

Fiindcă m-a făcut să am încredere în el și să-i spun toate alea despre mine, deși lui probabil nu i-a păsat niciodată, ca s-o spunem pe-aia dreaptă, și oricum urma să mă lase baltă imediat ce se ivea ceva mai bun. Așa îmi trebuie dacă am încetat să mă gândesc, gen, pentru o secundă, la tot ce i-ar putea provoca inimii mele. Iar acum a plecat și a luat podeaua cu el, împreună cu toate lucrurile pe care i le-am spus și cu virginitatea mea. Așa îți trebuie dacă-ți pasă.

Dar când ajung acasă la Addy și găsesc biletul meu lipit tot acolo și niciun semn că ar fi trecut pe la mine, mă prind despre ce e vorba. E vorba despre Miah cel care bușește chestii fiindcă e fericit.

Ziua 16

În dimineața următoare, la ora 10, Jeremiah Crew își face apariția pe veranda din față – desculț, în slip, cu un tricou pe care scrie Vară nesfârșită – de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Bate la ușă și ies, iar din câte văd pare intact din cap până-n picioare, fără vânătăi, răni sau membre lipsă.

— Oh, bine, îi spun. Ești în viață.

— Ți-am zis că ne vedem la 10.

Zâmbește reținut, încercând să salveze situația, încercând să pară prietenul meu cel mai bun. Gropițele din colțurile gurii se formează ușor, încercând să mă seducă și să-l iert.

— La 10, ieri. Pe plajă. Unde te-am așteptat.

— Rahat, este deja azi?

Se preface că se uită la telefon, chiar dacă nu are niciodată așa ceva la el.

— Am crezut că ai murit sau te vezi cu altă fată. Adică, din câte știu, sunt sute.

— De asta îmi place mie de tine, căpitane: ai o imaginație incredibilă.

Se sprijină de cadrul ușii – lejer, dar nu chiar lejer. Prind o adiere din el; miroase ca oceanul.

Rămân la fel de rigidă ca una dintre coloanele verandei, nu mă aplec spre el nici măcar un centimetru.

— Vorbesc serios. Nici măcar n-am numărul tău de telefon.

— Chiar dacă l-ai fi avut, nu m-ai fi putut suna.

— Nu asta e ideea.

— O să ți-l dau.

— Nu-l vreau.

Se îndreaptă, fără să se mai sprijine de toc.

— OK, deci de fapt îmi spui că, ce? Că nu ai încredere în mine? Sau că nu ai încredere în nimeni?

— Nu întoarce chestia asta la mine. Unde ai fost?

— Am avut ceva de făcut. Hai să mergem. Ne-ar prinde bine amândurora o aventură.

Se răsucește pe călcâie, așteptându-se să-l urmez.

— A fost ceva legat de job?

Se oprește pe trepte, cu o mână pe balustradă, și mijește ochii spre mine.

— Nu.

— Shirley și Bram sunt OK?

— Da.

Aștept să spună mai multe, dar n-o face.

— Deci asta e tot?

Îl văd încercând să se hotărască ce să-mi spună, cât de mult să-mi spună, și după tot ce-am împărtășit cu el și după câte i-am încredințat, chestia asta mă face să iau foc, simt cum mi se încing obrajii și urechile. Deschide gura și ceea ce aud este: M-am răzgândit în privința ta. Nu te mai plac. Ceea ce spune de fapt este:

— A intervenit ceva. N-am putut să vin. Dar am venit acum.

Vocea i-a căpătat în totalitate accentul acela sudic, așa cum face când nu vrea ca lucrurile să devină prea serioase. Dar aud în ea o undă de reținere. El este aici, dar de fapt nu-i aici.

— Dacă a intervenit ceva, ai fi putut să mă găsești, să lași un bilet sau să spui cuiva să mă caute. Știi ceva, nu mai contează. Adică ești liber să faci ce vrei tu. Doar că e o mitocănie să lași pe cineva să te aștepte.

— Bine, acum hai să mergem.

I-aș putea spune că mi-am făcut alte planuri, să încerc să-l fac gelos, dar prefer să fiu sinceră:

— Nu vreau.

Apoi intru în casă și închid ușa.

Mă sprijin cu spatele de ea, cu obrazii și urechile arzând de furie și de încă ceva – ghimpele trădării, dar nu chiar așa de dureros. Mai degrabă dezamăgire. Mă simt dezamăgită. M-a dezamăgit fiindcă nu mi-a spus adevărul despre ce-a făcut ieri. Aștept un minut sau chiar două înainte de a mă uita pe fereastră, dar el a plecat deja.

Muzeul e așezat pe apă, în partea sudică a insulei, o clădire albă utilizată cândva ca ghețarie pentru Rosecroft. Îmi dau seama că mama e surprinsă să mă vadă, dar nu mi spune decât:

— Mă bucur că ai venit.

Intru și deodată sunt aruncată înapoi în timp. Clădirea în sine este veche, cu pereți scorojiți și crăpați făcuți dintr-un

amestec de beton, calcar și cochilii de stridie zdrobite. În aer se simte miros de mucegai, de parcă ferestrele n-ar fi fost deschise de o sută de ani sau de când o sta locul ăsta aici. Mama încuie ușa după noi, pentru că muzeul este deschis numai în zilele de vineri și marți sau cu programare.

Vitrinele de sticlă găzduiesc în special oase de animale, o cochilie veche de țestoasă, vârfuri de săgeți de toate dimensiunile și bibelouri și argintărie gravate cu un B, de la Blackwood, printre alte lucruri aparținând familiei – o Biblie, o carte de oaspeți deschisă la o pagină acoperită cu semnături, sfeșnice, câteva bijuterii. Pereții sunt străjuți de fotografii înrămate și portrete ale câtorva locuitori mai cunoscuți ai insulei, mergând în timp până în epoca amerindienilor.

O urmez pe mama în camera din spate, în care miroase puternic a mucegai; este, de fapt, o încăpere mai mică decât magazinul universal, înțesată din podea până-n tavan cu cărți, cutii și lăzi vechi pentru piersici. În clipa aceea înțeleg ce a făcut în ultimele două săptămâni: cutiile cu dosare etichetate, maldărele de hârtii marcate cu nume și perioade. E ca și când întreaga insulă – anii ei, oamenii ei – se află aici. Iar acesta este unul dintre lucrurile care mă fascinează în legătură cu mama. Face ordine în istoria acestui loc, găsind printre resturile ei povești universale. A făcut toate astea în 14 zile, în negura celei mai mari suferințe.

— Înainte să ajung eu aici, hârtiile astea stăteau pur și simplu aruncate la vedere, de unde oricine le putea lua și duce acasă. Nimeni nu s-a deranjat vreodată să le organizeze. Totuși încă n-am dat de niciun cuvânt despre Tillie și am cam aruncat deja ochii pe toate. Mă tem ca nu

cumva Claudine să fi distrus orice referință existentă, pentru că altminteri ar fi foarte ciudat. Adică cine pleacă fără să lase nimic în urmă?

Recunosc tonul din vocea ei și expresia de pe chip. Când o prinde câte un proiect, este îmbujorată și plină de praf, ochii îi sclipesc ca niște bănuți și aproape că auzi trosnetele și pocnetele din mintea ei chiar și atunci când face lucruri complet fără legătură cu cercetarea, de exemplu să ia cina sau să se uite la televizor. Când se adâncește într-un proiect, o parte din ea este mereu acolo, indiferent ce se întâmplă.

— Ești în agonie, îi spun.

Fiindcă așa își descrie mereu starea – ca atunci când te îndrăgostești pentru prima oară de cineva. Ești cu totul luat de val și nu te poți gândi decât la asta, o simți peste tot, nu doar în mintea ta.

Ridică mâinile ca și când ar spune: n-am de ales.

— Sunt în agonie.

Aș vrea și eu să fiu în agonie. Aș vrea un proiect ca ăsta, care să umple fiecare centimetru din mine și să mă poarte ca și când aș fi un balon cu heliu.

Îmi arată sistemul pe care-l folosește ca să arhiveze documentele și apoi se prăbușește pe scaunul din spatele vechiului birou de lemn de lângă fereastră. Mă tolănesc pe jos, îndosariind și organizând hârtiile după dată. Din când în când mă opresc ca să citesc unele cuvinte scrise acolo. Descrieri de petreceri, partide de vânătoare sau cine. Boli. Certuri. Aventuri romantice. Copii născuți și apoi pierduți.

Lucruri mici și lucruri mari, semnificative și banale. Bucăți de viață.

Aici este suferință, iubire și durere. Toate uitate de-acum. Mă gândesc la suferința tatei și la durerea pe care o simt eu acum în legătură cu Miah. Viața este o acumulare de dureri. Toate te umplu și îți taie respirația, făcându-te să crezi că n-o să mai poți respira vreodată, dar înainte să apuci să te dezmeticești, n-au mai rămas din tine decât niște cuvinte pe o hârtie, tăcute și adormite, până când cineva le descoperă și le citește.

O vreme mă pierd în istorie. Apoi fac schimb cu mama, spunându-ne una alteia peste ce lucruri am dat între timp și deodată sunt transportată înapoi în Ohio, în celelalte proiecte în care am ajutat-o de-a lungul anilor.

Mama îmi spune:

Potrivit unei scrisori de la soțul lui Tillie, cei doi se pregăteau să amenajeze un loc pe plajă unde să joace cărți și să bea ceva sub stejarii de Virginia.

Făceau plimbări pe mare, noaptea, către insulele din jur.

Se găteau cu cele mai bune haine, beau șampanie și dansau pe peluză, ca Daisy Buchanan și Jay Gatsby.

Pentru prima dată o văd pe Tillie în mișcare, în culori vii, și nu știu de ce mă surprinde, pentru că bineînțeles că avea o viață, că a fost cândva o persoană în carne și oase.

Mama îmi spune:

În nordul insulei, străbunica lui Shirley, Clovis, devenise prima femeie tămăduitor și oamenii – inclusiv Tillie –

veneau la ea din zone îndepărtate, precum Savannah și Charleston.

Iar eu îi spun:

Fiica lui Clovis, Beatrice, a adunat povești și a creat prima istorie orală a insulei. Într-o bună zi a ieșit din casa ei așezată în capătul de nord, ducând cu sine numai un băț în care să se sprijine și un cuțit, și le-a spus alor săi că se va întoarce atunci când va fi vorbit cu fiecare persoană care are de spus o poveste. Cealaltă fiică a lui Clovis, Aurora, a devenit păzitoarea farului după ce tatăl și frații ei au dispărut pe mare.

Ea îmi spune:

Claudine a revenit pe insulă de la Școala de fete a domnișoarei Porter când avea 19 ani. N-a mai plecat niciodată de aici. S-a căsătorit cu fiul peisagistului de la Rosecroft, un bărbat pe nume Tom Buccaneer.

După ce Tom a murit într-un accident de avion, Claudine s-a înarmat cu un pistol și a început să patruleze plajele în căutare de braconieri, pregătită să-și protejeze căminul cu orice preț.

Și îmi mai spune:

Se presupune că Rosecroft a fost incendiat de unul dintre acești braconieri. Familia a văzut flăcările de la han, dar până au ajuns la vilă – centrul vieții familiei Blackwood pe insulă – nu mai rămăsese nimic din ea.

Îi spun că au fost zvonuri despre incendiu, cele mai multe spunând că însăși Claudine a dat foc vilei Rosecroft cu

două luni înainte să moară, pentru ca și clădirea să moară odată cu ea, asigurându-se că nimeni nu va mai trăi vreodată acolo.

Toate aceste cuvinte și povești. Mama le numește coloritul unei vieții de om: aceste mici momente care sunt cu totul unice și numai ale noastre. Îmi spun: Claudine – la fel ca noi toți – și-a scris povestea înainte să se ducă.

Încetez să mă gândesc la Jeremiah Crew și să mă întreb unde se află el acum. M-am pierdut în această lume de demult. Încep să recunosc nume pe care nu le-am mai auzit până acum. Încep să pun laolaltă fragmente din viața acestei persoane și din viața acelei persoane. Aflu despre separarea dintre albi și negri pe insulă, clanul Geechee în capătul nordic, clanul Blackwood în cel sudic. Clovis Samms a fost prima care a trecut această frontieră invizibilă.

Apoi dau peste o scrisoare despre tânărul de 22 de ani Samuel Blackwood Jr. și soția lui de 19 ani, Tillie Donaldson din Indianapolis, alături de un decupaj din ziar. După o perioadă în care a curtat-o insistent și o lună de miere petrecută în New York City, Samuel și Tillie plănuiau să se îndrepte spre casa lor de iarnă, „o insulă de pe coasta Georgiei, încărcată de frumuseți naturale”.

Simt un ghimpe în inimă pentru tânăra Tillie, care credea că are toată viața în față, doar ca să se trezească într-o zi că îi dispare podeaua de sub tălpi.

O întreb pe mama:

— Cum l-a cunoscut Tillie pe soțul ei?

— Cred că el era prieten cu fratele ei mai mare și a venit în vizită într-una dintre vacanțe, pe când erau la facultate.

— Știi, înainte eram fascinată de mătușa Claudine și de faptul că a stat aici toată viața. Totul pentru că și în cazul ei a dispărut podeaua. Sau i-a fost trasă de sub picioare. Dar acea podea dispărută n-a oprit-o. A scris și a colecționat istoria familiei, s-a măritat cu bărbatul pe care l-a iubit, a protejat și a păzit casa pe care a iubit-o. Dar acum vreau să aflu mai multe despre Tillie.

— Și eu la fel. Cred că, pe de o parte, fiindcă nu se știe de ce s-a sinucis. Iar pe de altă parte, pentru că nu ai cum s-o cunoști, fiindcă nu a lăsat în urmă niciun indiciu.

— Ai auzit poveștile cu fantome?

Mama e în genunchi, cu mâinile într-o cutie cu dosare. Se oprește din sortat și se uită la mine.

— Nu.

Îi povestesc adevărata istorie a lui Tillie – cea pe care mi-a spus-o Miah. Cum a murit cu inima frântă de durerea de a-și pierde copilășul, fratele și mama. Îi spun cum am rămas blocată cu Jeremiah Crew în pivnița de la Rosecroft. Mama ascultă și, după ce termin, spune:

— Ei bine, măcar acum știm ceva despre ea.

Iar eu simt cum mă umflă un fuior ușor de heliu, ridicându-mă de la pământ.

— Știi, îmi spune mama, la fel mi s-a întâmplat și mie acum multă vreme. Am rămas blocată în pivnița de la

Rosecroft. Din păcate, eu eram singură, nu împreună cu un băiat drăguț.

Apoi îmi povestește despre prima ei vizită la mătușa Claudine, când casa încă avea tavane și podele, iar pereții erau intacti. În timp ce adulții făceau chestii plicticoase de adulți, mama hoinărea de una singură și s-a trezit că ajunge și în pivniță. Spune că și pe atunci era folosită tot ca depozit și că a tot scotocit printre cărți și haine vechi, până când a auzit-o pe mama ei strigând-o. Atunci a încercat ușa – aceeași pe care intrase și care ducea sus, în hol –, dar era blocată. A bătut în ușă și a strigat din toate puterile, iar în cele din urmă s-a înălțat până la o fereastră. Când a ajuns din nou în casă a întrebat de ce nu i-au dat drumul, însă ceilalți i-au spus că n-au auzit-o și, în plus, ușa nu era încuiată.

— Așa că am încercat-o eu însămi și s-a deschis. Pur și simplu.

Se lasă pe călcâie.

— Crezi că a fost Tillie?

— Poate. Nu prea cred în fantome, dar cred totuși că suntem făcuți cu toții dintr-un fel de energie și că are sens să spunem că lăsăm în urmă ceva din energia asta, mai ales în cazul morților tragice. Mereu m-am gândit la fantome ca la un soi de amprentă personală rămasă după noi.

Mă uit în jur, nu doar la această încăpere, ci și la insula care se vede pe fereastră, și mă întreb dacă o să las și eu în urmă o amprentă când voi pleca de aici.

Timp de patru ore vorbim și citim. La un moment dat ridic privirea spre mama, mă uit la cum îi cade părul peste cartea pe care o răsfoiește, cum și-l suflă de pe față din când în când, fără să se ostenească să-l dea la o parte cu mâinile atât de ocupate să frunzărească hârtii.

— Mamă?

Ridică privirea spre mine.

— Da?

— Îți mulțumesc că mi-ai prezentat această parte a familiei.

Zâmbește și dintr-odată arată ca mama, așa cum o știu din toți acești ani, mama care îmi alunga coșmarurile și avea răspuns la fiecare întrebare, indiferent câte voiam să știu.

— Mai mult decât pot spune în cuvinte, zice ea, adică prescurtarea de la Te iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

— Mai mult decât pot spune în cuvinte, îi răspund.

Ziua 16

(partea a doua)

În fața casei lui Addy, în mijlocul drumului, stă o camionetă neagră. Trec pe lângă ea pe cărare, cu mintea încă în

urmă, la muzeu, alături de mama, Tillie și Claudine. Miah mă așteaptă pe treptele verandei. Sunt surprinsă și nu prea, bucuroasă și iritată să-l văd. Stă ca un bătrân cocoșat în lumina soarelui. Când mă vede se transformă iar în Miah, sare în picioare, se întinde și-mi zâmbește.

— Ce cauți aici? Îl întreb.

— Am o surpriză pentru tine.

Mă uit prin el spre camionetă.

— Este important, căpitane.

Iar zâmbetul de pe chipul lui este ezitant, ca și când abia dacă ar putea să și-l păstreze. Fiecare bucățică din mine – mă rog, aproape fiecare bucățică – ar vrea să-i spună „nu”, dar este ceva în vocea lui și în zâmbetul acela ezitant și, mai mult de-atât, sunt eu, fata care nu vrea să-și facă gânduri tot restul vieții ei că băiatul cu care se vede face sex cu altă fată sau este mâncat de un aligator sau că ea, pur și simplu, nu-și dă voie să mai creadă vreodată în ceva.

Pentru toate aceste motive, îi spun:

— OK.

Ne îndreptăm spre nord, pe Drumul Principal. Camioneta se zdruncină și se leagănă pe șleaurile croite de ploaie și de căldura lui iulie. Aud cum îmi clănțâne dinții de la zdruncinături, însă Miah este tăcut. Genul ăla de tăcere care îmi arată că e departe. Mă uit spre el ca să mă asigur

că mai este aici, cu o mână pe volan și cu cealaltă pe picior.

Nu vorbim niciunul, iar asta nu este deloc tăcere sociabilă. Asta sunt eu, atât de adâncită în propria minte, încât nu pot ieși de-acolo. Țsta este el, complet transportat în altă parte. Mă uit pe fereastră și îmi îndrept atenția spre copaci.

Câteva minute mai târziu trage camioneta pe o coamă îngustă și ierboasă de pe Drumul Principal, lăsând spațiu cât să mai poată trece o mașină. Coboară, vine pe partea mea și se apleacă pe geam.

— De ce ne-am oprit?

— Adică nu mai pot să fac și eu ceva împreună cu tine?

Râde la mine, dar nu chiar la mine, fiindcă tot mi se pare că e altă persoană, ca un impostor în pielea altcuiva.

— Poți, dar de ce ne-am oprit?

Fiindcă știu că pune ceva la cale.

— E momentul să înveți să mergi pe bicicletă.

— Aici?

Mă uit la drumul care se întinde în fața noastră.

— Aici.

— Dar sunt în rochie. Și în șlapi. Nu pot învăța să merg pe bicicletă îmbrăcată în rochie și încălțată cu șlapi. Și nu știu ce să zic, s-ar putea să plouă.

Mijesc ochii spre cer, numai senin și soare.

— Și nu cred că sunt persoana care să meargă pe bicicletă. Pe bune, nu-i nicio problemă. Adică, și dacă nu învăț niciodată, o să fiu OK.

E adevărat, dar mă simt totodată și complet ruptă de el, iritată și ceva de genul De ce naiba sunt aici? În tot acest timp, Miah scotocește prin camionetă și se întoarce cu o cască roșu-aprins:

— Căpitane, o să înveți să mergi pe bicicletă, pentru ca în seara asta, la reflux, să ne putem plimba pe plajă, sub stele.

Îmi întinde casca. Deschide ușa și mă trezesc pe Drumul Principal, în rochie de vară și șlapi; el se apleacă pe sub crengile unui stejar uriaș și aduce de acolo o bicicletă albastră, veche.

— Nu există un loc mai bun ca să învăț? Drumul e prea denivelat și ar mai putea trece și mașini.

— Nu mai este denivelat.

Mă uit dincolo de el și văd că drumul este perfect drept și egal.

— Am rașchetat denivelările, ca să ai un drum drept pe care să înveți.

Trebuie să-i fi luat ore întregi. Și poate, până la urmă, o parte din el este încă aici și nu așa departe, de aceea îmi prind casca și mă îndrept spre bicicletă, arunc un picior peste șa și rămân așa, așteptând. Nu vreau să arăt ca o tâmpită. Nu vreau să cad sau să-mi rup ceva și nu vreau

să-l dezamănesc. Dar a venit aici și a îndreptat drumul, pentru ca eu să am unde să învăț să merg pe bicicletă, ceea ce ar putea fi cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut cineva pentru mine vreodată, așa că măcar pot să încerc.

Vine în fața bicicletei ca să mă privească în ochi.

— Dacă n-o să reușesc? îl întreb.

— Oh, sunt aproape sigur că poți să faci absolut orice, dacă-ți pui mintea aia extrem de încăpățânată.

— Nu sunt încăpățânată.

Râde și râsul ăsta seamănă mai mult cu el însuși decât tot ce mi-a zis pe ziua de azi. Apoi pune o mână pe șa și cealaltă pe partea stângă a ghidonului.

— OK, câteva lucruri de ținut minte. Pedalează cu putere. Pedalează repede. Și ține capul sus și ochii în față. Bicicleta o să se ducă încotro te uiți tu. Șmecheria este pedalatul. Cu cât mai repede pedalezi, cu atât e mai ușor. Și nu analiza prea mult.

— Ție ți-e ușor să vorbești.

— La trei. Unu... doi...

— Stai așa. Sărută-mă.

Se apropie, prinzând bicicleta între picioare. Îmi ia fața în mâini și mă trage spre el. Mă sărută lung și adânc, de parcă aș fi un soldat care merge la război. Îl sorb cu totul, fiindcă palmele lui pe fața mea și gura lui pe buzele mele mă fac să simt că este totuși aici și că, mai mult de-atât, și eu sunt tot aici.

Numără iar și la trei ne luăm zborul, eu pedalând și el împingându-mă. Pedalez cât pot de repede, bicicleta se clatină și, chiar când îmi spun că o să cad, el o stabilizează.

— O să stau lângă tine până când o să mergi așa de bine, încât să fii gata să zbori pe plajă.

Continuăm așa o vreme – eu pedalând repede, el împingând. Bicicleta se clatină, el o ține, eu pun tălpile pe pământ. Iar și iar. Nimic altceva pe lume în afară de mine, Miah și bicicleta asta. De fiecare dată apăs frânele prea tare și aproape că zbor peste ghidon.

— Mai ușor cu frânele. În cel mai rău caz, o să cazi. Și dacă se întâmplă, aia e. O să fii bine.

— Nu vreau să cad.

— Dar s-ar putea. Cu cât mai repede accepți lucrul ăsta, cu atât e mai bine, căpitane.

— Asta e un fel de lecție de viață de tot rahatul, nu?

— Sunt aici doar ca să te învăț cum să mergi pe o nenorocită de bicicletă.

Are un zâmbet lejer, gen Toate bune, doar îmi fac și eu de treabă pe-aici. Dar în vocea lui este o nuanță pe care n-am mai auzit-o niciodată până acum.

— Pfoa.

— Ce?

— Aia.

Și arăt spre el.

— Tonul ăla. Ce-i cu tine?

— Nimic.

— Rahat. Nu e genul tău să mă lași baltă și apoi să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic și după aia să vii cu Totul e minunat, totul e grozav.

— Poate că pur și simplu nu mă cunoști atât de bine.

Parcă m-ar testa.

— Poate că, dacă mi-ai spune ce se petrece cu tine, te-aș cunoaște mai bine.

— Ascultă, căpitane, sunt bine. Sunt al dracului de bine. Aș fi și mai bine de-atât dacă ai învăța să mergi pe bicicleta aia.

Mijesc ochii spre el doar ca să-i dau de înțeles că nu cred nicio iotă din ce-mi spune.

— Acum, haide. S-o facem odată.

— Bine, îi spun. Dar n-am terminat de vorbit.

Pornesc mai mult ca să scap de el. Aleargă pe lângă mine.

— Pedalează tare, pedalează repede.

Pedalez și mai tare, și mai repede, ca să nu poată să țină pasul. Ultimul lucru pe care-l aud este cum îmi strigă:

— Capul sus. Ochii în față.

Apoi tăcere. Pedalez și pedalez, și în câteva secunde îmi dau seama că nu mai este lângă mine. Pentru o clipă mă bucur de senzație – aerul de pe fața mea, valul sălbatic și palpitant care mă umple când navighez prin lume. Sunt complet, pe deplin liberă. Aș vrea să merg fără să mă mai opresc. Să merg mai repede și mai repede, până când o să mă ridic spre cer ca în E.T. Aș vrea să zbor pe deasupra pământului, a norilor și a soarelui.

Deodată, pedalele se învârtesc prea furios și repede pentru picioarele mele. Frânez prea puternic și aproape că mă prăbușesc; un nor de praf tălăzuiește împrejurul meu. Dar reușesc să mă stabilizez înfigându-mi tălpile în pământ, îmi scuiplămânii tușind și, când întorc capul, îl văd alergând spre mine.

Aproape că mă plachează, ca să mă prindă; râdem amândoi, iar eu sar de bucurie, doar că sunt încurcată în bicicletă, așa că ne prăbușim amândoi în praful drumului. Stăm întinși ca să ne tragem sufletul, iar copacii și cerul ne sunt acoperiș.

Clipim spre cerul albastru. Îmi spun să las tăcerea să ne acopere. Să-l las să vorbească atunci când o să vrea el. Dacă o să vrea.

Îmi liniștesc pulsul și bătaile inimii. Îmi liniștesc mintea care îmi spune: S-a răzgândit. Asta s-a întâmplat ieri. Nu-l cunoști cu adevărat. N-o să-l cunoști niciodată, indiferent cât de goi o să fiți. Așa îți trebuie dacă te implici prea tare. Chiar dacă o să-ți spună lucrul de care te temi cel mai tare – „Nu-mi mai placi; nu mi-ai plăcut și nici nu te-am iubit, pentru că nu poți fi iubită” – o să fii bine.

Îmi spun să trăiesc clipa de acum, din acest senin, și să încetez să mă mai pregătesc pentru ce-i mai rău. Stau complet nemișcată, până când albastrul mă cuprinde din toate părțile, până când îmi curge prin vene și mă ține acolo, parte din el.

Îl aud de unde stă întins pe pământ:

— Săptămâna trecută, mama a făcut un atac de panică în băcănie. Sora mea a sunat ieri la han, ca să-mi spună că de atunci mama e la pat. Nu s-a dus la serviciu și nici n-a mâncat, iar Kenzie încearcă să aibă grijă de toate. Habar n-am avut.

— Acum e bine? Mama ta?

— O să fie, atât cât poate mama să fie bine. Aveam șase ani când a avut primul episod de care-mi amintesc, doar că nu știam ce este. Credeam că e vreun joc...

Vocea i se stinge.

— Așa că acolo am fost ieri. A trebuit să mă duc în Jacksonville, să mă îngrijesc de toate.

Mai e ceva ce nu spune, ceva ce aud dincolo de cuvinte.

Mă întind înapoi și spun foarte, foarte încet:

— Nici nu-mi pot imagina cum a fost și îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat. Dar nu-i OK să mă aduci la limita răbdării, să-ți verși frustrarea pe mine sau să mă faci să mă simt ca un soi de obstacol. Și nu-i OK nici să dispari. Primul lucru la care m-am gândit a fost că poate am făcut eu ceva sau că te-ai răzgândit sau că bușești lucrurile intenționat, pentru că ne e așa de bine împreună; mai

degrabă aş vrea să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat. Fii sincer cu mine; o să fiu şi eu sinceră cu tine. Adică asta eşti tu; şi asta sunt eu. Acceptă sau renunţă.

Îmi susţine privirea pentru o secundă.

— Rahat.

Apoi ridică din nou ochii spre cer.

— OK.

Oftează. Îl văd cum se gândeşte, în el se duce o luptă când încearcă să-şi dea seama ce trebuie să spună. În cele din urmă, îl aud:

— Aşa că m-am obişnuit. Se întâmplă. Aşa s-a întâmplat toată viaţa mea şi când sunt acolo mă duc şi rezolv situaţia. Dar se presupune că aveam şi eu opt săptămâni în vara asta aici, pe insulă. Doar pentru mine. Opt săptămâni. Asta-i tot. Două luni pentru mine, să vin aici şi să muncesc ce trebuie să muncesc, fără să trebuiască să am grijă de toată lumea.

— Dar fratele tău? El este mai mare. Nu poate să dea o mână de ajutor?

— Era mai mare.

— Poftim?

— Fratele meu era mai mare.

Înainte să-l întreb ce s-a întâmplat, dacă asta este durerea la care a făcut aluzie când spunea că nu poate să vorbească despre ea, el continuă:

— Este prima vară în care nu m-am dus cu feribotul acasă în fiecare weekend. Mă pregătesc să plec pentru un an și ele trebuie să se obișnuiască fără mine. Dar cum aş putea pleca, dacă mama are nevoie de mine? Chestia este că-i bolnavă, dar nu destul de bolnavă încât să nu ştie ce face. „Deci acum, că ai viaţa asta şmecheră, pur şi simplu o să ne întorci spatele? Vrei să-i spui surorii tale de zece ani că nu-ţi pasă suficient de ea încât să rămâi aici şi să ai grijă de ea, sau o să pleci exact aşa cum a făcut taică-tău? Cine crezi că te-a suportat în toţi anii ăştia, când ai făcut numai probleme? Normal că vrei să fii acolo, cu toţi bogătanii ăia, în loc să fii aici, unde te-am crescut.”

Expiră ca şi când şi-ar fi ţinut respiraţia.

— O să sune stupid, căpitane, dar nu mi-am dorit decât să fac 18 ani. Să fiu liber s-o dau în bară şi să iau propriile decizii, să nu mai fiu adult tot timpul. Ceva de genul: dar dacă plec şi se întâmplă ceva, ceva mai rău, iar eu nu sunt acolo? Dar dacă rămân în Jacksonville şi nu se întâmplă nimic? Oricare variantă e de rahat.

Îmi imaginez cum ar arăta pentru el genul ăsta de viaţă. Fără insulă. Fără aventuri. Fără Jeremiah Crew luminat de soare, ci doar Jeremiah Crew muncind, frământat de griji şi ofilindu-se în spaţii închise.

— Dar este şi viaţa ta.

— Numai că nu este. N-a fost niciodată. A fost mereu a altcuiva.

— Tata i-a frânt inima mamei. Şi câteodată tot ce îmi doresc este să renunţ la facultate şi să stau cu ea, ca să

mă asigur că n-o s-o mai rănească nimeni, niciodată. Dar este adult. Este mamă. Trebuie să fac ce am de făcut.

— Însă diferența este că ea îți lasă libertatea de a-ți face griji numai pentru tine. Tu n-ai de ce să te consideri egoistă dacă vrei să pleci și să-ți trăiești viața. Este ceea ce trebuie să faci. Eu nici măcar nu-mi pot privi surorile în ochi dacă știu că urmează să le părăsesc, cu atât mai puțin pe mama. În ziua de dinaintea venirii pe insulă, sora mea Channy mi-a dat un cadou învelit în hârtie de băcănie. Era animalul ei de pluș preferat, cel pe care îl are de când era mică de tot. Cel cu care doarme în fiecare noapte. Mi-a spus: „Ți-l dau ție pe BeeBo, ca să nu mai trebuiască să pleci nicăieri”.

Nu știu ce să-i spun, așa că îl iau de mână și îmi împletesc degetele cu ale lui. Stăm așa multă vreme, inundați de albastru. După câteva minute, mă răsucesc ca să mă uit la el.

— Și ce-o să faci la toamnă? Pe bune.

— O să mă alătur unui circuit de rodeo, ca să devin cowboy cu drepturi depline.

— Asta e înainte de NASA și CIA?

— Undeva între ele.

Simt un ghimpe de frustrare din cauza faptului că încă se eschivează. Aș vrea să-l întreb unde se va duce de fapt și ce va face de fapt, dar rămân acolo, întinsă pe pământ, uitându-mă la cerul acestei clipe. La un moment dat, îmi spune:

— Știu că ai cunoscut-o pe Shirley, dar aș vrea să-l cunoști și pe Bram. Ar trebui să mergem la ei la cină, ne-a invitat încă de atunci. Să-i las pe ei să-ți spună ce rahat în ploaie eram când m-au cunoscut.

Mă primește în lumea lui. Este un moment foarte important, dar ceva îmi spune să nu arăt că așa este, ca și cum s-ar putea răzgândi și și-ar putea retrage invitația.

— Mi-ar plăcea mult, îi spun lejer și degajat. Jeremiah Crew, îți mulțumesc că m-ai învățat să merg pe bicicletă.

Chiar dacă aș vrea să spun mult mai multe lucruri.

— Claudine Henry. Îți mulțumesc și eu.

— Pentru ce?

Mă ridic în capul oaselor și mă uit în jos spre el, cum stă întins.

Privirile ni se întâlnesc.

— Pentru tine însăși.

Ziua 17

Merg pe bicicleta cea veche până la magazinul universal, unde găsesc un afiș atârnat pe ușa din față, pe care scrie strâmb: Am plecat pe continent. Revin curând. Scutur de clanță, dar ușa este încuiată. Mă uit pe geam și văd scaunele puse cu fundul în sus pe mese, iar Terri lipsește de după tejghea.

Mă așez pe trepte, încercând să prind un pic de rețea. Ridic telefonul, îndreptându-l în mai multe direcții. Încerc oricum s-o sun pe Saz, dar nu face apel, așa că îi scriu un mesaj:

Știu că mi-ai zis să te sun și am încercat. Sper că ești bine și că toți sunt bine și în viață, mai ales tu, Sazzy.

Recitesc și adaug:

Ce ați plănuit tu și Yvonne în legătură cu facultatea? Ea nu merge la Prescott, în Arizona? Vorbiți sau nu despre asta? V-ați gândit vreodată să rămâneți în Mary Grove, ca să nu trebuiască să vă despărțiți?

Nu e chip ca mesajul să plece, deși încerc totul. În lemnul ușii văd înfipt un cui vechi și îl smulg de-acolo. N-am mai forțat niciodată până acum o încuietoare, dar zgâlțâi cuiul în gaura cheii și sper să funcționeze. Ușa nici nu se clintește, așa că mă mut de pe un picior pe altul, cu telefonul întins spre cer. Apoi las telefonul pe pământ și stau în mâini, iar fusta mi se umflă ca un balon în jurul capului, așa încât lumea nu mai este decât un vârtej de negru și galben, de frunze și flori. Îmi spun: Cum ar arăta lumea dacă n-ar exista decât aceste două culori?

Aud deodată un fluierat lung și ascuțit, așa că revin cu picioarele pe pământ. Grady trece pe lângă mine și îmi face cu ochiul.

— Mișto chiloți, râde el.

Îmi scutur fusta, îmi potrivesc la loc pe cap șapca de pescar și îmi adun lucrurile.

— Ce pui la cale, Claudette?

Preț de o clipă mă întreb: De ce-mi zice ăsta așa? Pe urmă îmi amintesc că așa m-am prezentat.

Sunt cât pe ce să inventez pe loc ceva sălbatic și bizar, însă îi spun:

— Încerc să prind semnal pentru telefon.

— Să știi că dacă ai nevoie de rețea poți trece pe la Inspir.

— Credeam că ăsta e singurul loc unde se prinde rețeaua.

— Câteodată, dacă ai noroc, poți să ajungi la lumea de afară și de acolo.

Este ceva în felul în care mă privește, cam pieziș și cu pleoapele grele, și în felul în care o spune – treci pe la Inspir – mocirlos și alunecos.

— Nu, mulțumesc, îi răspund.

— Tu pierzi.

Încalec bicicleta și mă îndepărtez de el, clătinându-mă. Îl aud strigând după mine:

— Sau poate eu.

Pe drumul spre casă trec pe lângă un grup de excursioniști împrăștiați în afara traseului, în desișul copacilor. Sunt cât pe ce să opresc și să-i întreb dacă s-au rătăcit, însă văd apoi că adună resturi și crengi uscate, victime ale vreunui uragan recent, pe care le strâng în grămezi la marginea

drumului. Unul dintre ei ridică privirea spre mine, apoi se apleacă și-și vede de treabă.

Mă pornesc din nou, când aud un strigăt. Ridic privirea și-l văd pe Miah la bustul gol, cocoțat sus de tot într-unul dintre stejari, simțindu-se acolo ca acasă, precum Tarzan. Cu o mână se ține, iar cu cealaltă le arată ceva excursioniștilor care se pare că nu-s deloc excursioniști, ci puștii de la Outward Bound. Se întinde după o creangă uscată prinsă între ramurile copacului și văd cum i se încordează mușchii brațelor și ai umerilor. Într-o secundă, creanga uscată se desprinde și cade pe pământ.

Nu mă pot smulge de acolo, stau cu picioarele înfipte în țărână, de-o parte și de alta a bicicletei, privindu-l cum lucrează, captivat cu totul de munca lui. Arată liniștit și fericit. Așa de fericit, încât nici nu-l strig, fiindcă nu vreau să-l tulbur sau să-l fac să coboare. Vreau să rămână exact acolo unde este.

Iau cina devreme, acasă la Addy, ca să mă pot întâlni cu Miah pe plajă, pentru o plimbare printre dune la apus, care se transformă într-o hoinăreală printre canioanele și văile unei alte lumi dintre nisipuri. Cărarea se îngustează și ajung direct în spatele lui, privind cum aurul soarelui ce se stinge îi poleiește părul și pielea.

Mă prefac că suntem într-adevăr într-o altă lume, când îl aud:

— Vreau să stau cu tine în noaptea asta. Toată noaptea, de la început la sfârșit. Tu în patul meu. Vreau să mă trezesc lângă tine și să văd cum îți stă părul dimineața. Și

mai am și alte întrebări, de exemplu dacă pistruii ăia sunt pe bune sau ți-i desenezi? Și cât de tare sforăi?

— În primul rând, pistruii sunt pe bune. Ar fi trebuit să știi până acum că nu se pot șterge. În al doilea rând, nu sforăi. În al treilea rând, mama n-o să accepte niciodată așa ceva.

— Atunci rămân eu la tine.

— Cred că n-o să-i placă nici asta.

— De ce nu mă inviți pe la voi și vedem noi după aia ce se întâmplă?

Ziua 18

Prima și singura petrecere pe care am dat-o a fost în clasa a șaptea. Am petrecut împreună cu Saz zile întregi meșterind decorațiuni și invitații și creând un joc cu o tablă cam cât aceea de la Twister, în care am combinat „Șapte minute în dulap” cu „Învârte sticla” și cu „Niciodată n-am avut vreodată”, lucru care ne garanta că o să ajungem cel puțin să ne scoatem hainele. I-am invitat pe toți din clasă și ne-am petrecut toată noaptea uitându-ne cum băiatul pe care mi se pusese mie pata (Zachary Dunn) și fata pe care i se pusese ei pata (Harriet Loos) se giugiulesc într-un colț.

Îl găsesc pe Jared în bucătăria hanului, spălând și ștergând vasele.

— Invit câțiva oameni pe la mine mâine-seară și aș vrea să vii și tu.

— Spune-mi când. Aduc de băut.

— O să fie și mama, așa că nu cred că o să se bea.

— Atunci sucuri, și poate fac rost și de un desert.

Apare Miercuri, care mai pune în chiuvetă niște farfurii murdare.

— „Oameni”, adică Jared, eu, tu și Miah?

— Și Emory.

Prind un damf de ceva – iarbă, probabil. Și apoi simt un fior vag pe piele când îl văd pe Grady trecând pe lângă noi.

— Abia aștept, spune el.

— Grozav, răspund, chiar dacă n-aveam de gând să-l invit.

— Și Grady, se pare.

Miercuri se uită la Jared.

— Ar fi mai sexy dacă nu s-ar strădui așa de tare.

— O să fim acolo, îmi spune Jared.

La câteva minute după ora 6, mama mă găsește dând un raid prin bucătărie ca să fac inventarul gustărilor pe care le avem, să-mi dau seama dacă mai trebuie să comandăm ceva de pe continent pentru petrecere. Mă ajută și ea, ridicând o pungă de chipsuri. Dau din cap în semn de „da”. Ridică niște migdale. Scutur din cap în semn de „nu”.

Continuăm așa pentru o vreme, un dans perfect orchestrat pe care-l facem de când eram eu mică.

Își drege vocea.

— Deci. Jeremiah.

— Jeremiah. Cunoscut uneori drept Miah. Dar niciodată drept J.Crew.

— Bine de știut. Petreci mult timp cu el.

— Mi-ai spus să nu lăncezesc prin casă.

— Nu cred că am folosit cuvântul „a lăncezi”, dar e bine să te văd părăsind firida aia de la fereastră.

Deschid un suc și îi torn și ei puțin. Eu beau direct din cutie. Aștept să văd ce are de spus mai departe.

— A trecut ceva de când am avut discuția aceea.

Și uite că vine.

— Mi-o amintesc. E totul în regulă în privința asta.

Clasa a cincea. Mama a venit la mine în cameră, s-a așezat pe pat și mi-a răspuns la toate întrebările pe care le-am avut despre sex. A doua zi mi-a dat un exemplar din Corpul nostru, noi înșine și am învățat să mă masturbez. Am făcut-o aproape în fiecare zi în toată clasa a cincea, ca pe un hobby miraculos și secret despre care știam numai eu. Am folosit degetele, periuța de dinți electrică, animalele de pluș, orice obiect cu care mă puteam freca. Animalelor de pluș li s-au strâmbat gâturile de la atâta frecanșeală.

Acum îmi spune:

— N-o să te întreb nimic, dar știi că sunt aici, dacă ai nevoie. Și te rog să-mi zici că te protejezi.

— Dacă se întâmplă ceva, mă protejez. Nu-s tâmpită.

— Știu asta.

M-a repezit exact așa cum am repezit-o și eu.

— Îmi pare rău.

— Și mie îmi pare rău.

Stau alături de ea și ne bem sucurile, noi, femeile Llewelyn. Stăm în aceeași poziție, ne balansăm la fel un picior în timp ce ascultăm muzică. Semănăm în continuare, chiar și cu tot spațiul ăla dintre noi.

— Vrei să-mi povestești despre el?

— Nu.

— Câți ani are?

— E de vârsta mea.

— Arată mai mare.

— Nu e.

— Merge la facultate?

— Cred că-și ia o pauză de un an. A venit aici să muncească pentru Outward Bound pentru că vrea să ajute oamenii.

Nu pomenesc de faptul că la început a fost aici pentru delincvență juvenilă.

— Chiar are talent pentru fotografie. Face niște poze în locuri unde nu-i multă frumusețe și le face frumoase.

Este limpede că l-am făcut să pară ca visul unei mame, fiindcă mama, care și-ar putea câștiga traiul ca psiholog datorită abilității ei de a vedea prin oameni – mai ales prin mine – continuă:

— Uau. Pare serios.

— Este și nu este. E doar o aventură de-o vară.

— Îmi amintesc prima mea dată.

— Oh, Doamne.

— Îl chema Ryan și era cu un an mai mare, dar mie mi se părea că este cel mai minunat lucru din lumea asta. Treceam în clasa a douăsprezecea, iar el pleca la facultate în Texas și mi-a spus că vrea să fiu în continuare iubita lui. Cred că după ce a plecat m-a mai sunat o dată, poate de două ori. Era mereu prea ocupat și mai târziu am aflat că venise în vizită acasă și nici măcar nu-mi spusese. Am fost distrusă. A încercat să mă câștige înapoi în vara următoare, dar pentru mine trecuse momentul.

— Ți-ai dorit să te fi păstrat pentru altcineva? o întreb gândindu-mă la tata, la cum ar fi fost viața.

— Nu. La momentul acela, el a fost totul. Dar asta e o decizie foarte personală. N-am fost cu mulți bărbați, Claude, dar am fost norocoasă ca toți să fie oameni buni.

Devine tăcută și știu că așteaptă să spun și eu ceva.

— N-o să vorbesc despre el cu tine.

Dar aș vrea să-i pot spune: Cred că-l iubesc pe băiatul ăsta. Dar nu vreau să-l iubesc pe băiatul ăsta, pentru că trebuie să ne luăm rămas-bun în două săptămâni și probabil n-o să-l mai văd niciodată. Așa că încerc să nu-l iubesc. Încerc doar s-o ard cu el și să ne distrăm, fără să ne atașăm prea mult unul de altul. Așa ar trebui să fac, nu? Așa face Alannis și iese cu băieți de când avea 12 ani.

— Nici nu trebuie, cât timp știi că poți vorbi oricând cu mine.

Ne uităm spre picioarele noastre legănându-se ritmat.

— O să treacă Addy pe la noi, îmi spune ea.

— Când?

— Duminică.

Nu știu ce mă face s-o întreb.

— Nu vine și tata, nu?

— Nu.

— Foarte bine.

Ziua 19

Stau pe jos în living și mă joc Jenga cu Jared, Miercuri, Emory și Grady, mereu cu părul lui alb în ochi și cu trei inele cu cranii pe mâna stângă. Degetele lui lungi și subțiri mă fac să mă gândesc la un păianjen.

— Prima dată aveam 15 ani, spune Emory. Mi s-a părut năucitor. Dar acum, că mă uit în urmă ca un bărbat experimentat ce sunt, la cei 19 ani ai mei...

Miercuri tușește zgomotos spre el și se apleacă în față bătând ușor în piese, cât să nu dărâme turnul.

Emory o înghiontește în braț și ea își retrage mâinile de lângă turnul care se clatină, dar nu cade. Îl plesnește în glumă pe umăr:

— Cretinule.

Emory râde.

— Așa cum spuneam. Mă uit înapoi și sunt ceva de genul Da, de fapt a fost un dezastru. Niciunul dintre noi nu știa ce naiba făceam acolo.

Miah iese din baie și se așază lângă mine.

— Ce-am ratat?

— Cum Ți-Ai Pierdut-O, spune Miercuri. Specificând momentul și, dacă te lasă inima, și persoana.

Ne zâmbește amândurora și mă crispez din tot corpul, fiindcă este evident că a făcut-o intenționat. Ea continuă:

— Aveam 17 ani. Îl chema Nicholas. Am așteptat cât de mult am putut. Surorile mele se păstrează pentru căsătorie și sunt aproape sigură că ai mei sunt convinși că așa fac și eu. Nu pot vorbi cu niciunul dintre ei despre asta, fiindcă probabil aș fi alungată sau ceva de genul ăsta.

— De aia te-ai alungat singură înainte? Ca să n-o poată face ei? o întreb.

Încremenește cu degetele pe o piesă.

— Poate.

Una dintre piese cedează, așa că o scoate și o pune deasupra, apoi se așază la loc.

— Dar tu? se uită ea spre Miah.

— Ce-i cu mine?

Miah se apleacă pe spate, cercetând turnul cu un ochi, apoi cu celălalt. Mă gâdilă pe picior.

— Câți ani aveai când ai făcut-o prima dată?

Miercuri se uită când la mine, când la el. Simt nevoia urgentă să mă ridic și să fug la baie, pentru că nu vreau să aud despre fetele de dinaintea mea.

— Un gentleman nu se laudă cu aventurile lui, spune el cu voce politicoasă, dar rece.

Miercuri îl fixează cu privirea și el pe ea; niciunul nu clipește.

— Eu da.

Grady se ridică în capul oaselor și întinde mâna. Trage o piesă și o lasă să cadă în vârf, de parcă nu i-ar păsa dacă se prăbușește toată chestia.

— Aveam 13 ani. Cred că o chema Bridget. Sau poate Brittany.

Jared scutură din cap.

— Hei, omule. Un pic de respect.

Grady se mulțumește să clipească spre el.

— Poftim?

— Fie te pricepi foarte bine să faci pe ticălosul, fie chiar ești un ticălos, îi spune Emory lui Grady.

— Numai fete?

Grady ia un pumn de chipsuri.

— Mai ales fete. De fapt, am și o iubită.

Asta ne reduce pe toți la tăcere.

— Locuiește pe continent. Ne tot certăm și ne împăcăm de cinci ani, cred.

— Vine vreodată pe-aici? îl întreabă Miercuri.

— Stă în Savannah. Ne vedem în timpul școlii.

Și așa aflăm că Grady merge la SCAD, Facultatea de Artă și Design din Savannah, și că are ca specializare principală sculptura și artele interpretative, ceea ce ne demonstrează că nu poți judeca întotdeauna o carte după copertă.

Plec cu Jared în bucătărie ca să mai pregătim niște băuturi și de aici îi văd pe ceilalți jucând Twister. Încerc să nu mă uit cum Miah și Miercuri își încârligă picioarele, brațele și alte părți ale corpului, să nu mă gândesc la cum au folosit aceleași poziții și pentru alte activități.

Jared aruncă o privire în living, apoi spre mine.

— Să nu le zici, dar eu nu m-am culcat decât cu o singură persoană. Anul trecut. Aveam 20 de ani.

— Nu le zic. De fapt, mi se pare destul de mișto.

— N-ar fi trebuit să se întâmple, dar a fost OK. Adică, a fost sex, na. Ea a vrut. Eu am vrut. Știam ce-o să se întâmple. Dar am fost amândoi de acord cu asta. Însă cred că data viitoare când o s-o fac, aș vrea să fiu îndrăgostit.

Mă uit dincolo de ușă cum Miercuri aterizează pe un șold, aproape trăgându-l și pe Emory după ea. Miah stă practic în mâini, ceea ce mă face să mă gândesc la statul în mâini de pe plajă, la înotul în pielea goală de la miezul nopții, sub lună.

— Dragostea complică lucrurile, îi spun lui Jared. Oamenii îți spun asta întruna și e adevărat.

— Aș vrea mai degrabă o complicație decât nimic.

Pune gheață într-un pahar și mi-l întinde.

— Deci.

Îmi aruncă o privire.

— Nu prea v-am mai văzut în ultima vreme.

— Am fost în niște aventuri.

— Asta-i mișto. Sunt bucuros că te-a găsit, pentru că ești o fată bună și-l faci fericit.

— Și eu sunt bucuroasă că l-am găsit.

Mă ajută să torn. Un strigăt din cealaltă cameră. Râsete.

— Să nu-ți faci griji. În legătură cu Miercuri, vreau să zic. Cu tine e diferit.

— Mulțumesc.

Însă în momentul în care o spun, mă întreb: Ce contează că e diferit cu mine? N-am un viitor alături de băiatul ăsta.

De parcă mi-ar citi gândurile, Jared spune:

— Pleacă în curând, nu?

— Da.

În 13 zile.

— Și ce-o să faceți?

— Nu știu. Nu prea am vorbit despre asta. Ne concentrăm la ce avem acum.

— Sper să o rezolvați cumva. E amuzant. Aici suntem ca o familie ciudată. Ca Insula Jucăriilor Desperecheate.

Se aud iar râsete, când Miah și Emory se prăvălesc în același timp. Miercuri face poze cu telefonul, în timp ce Grady dă tura victoriei în jurul măsuței de cafea.

— Da, cred că așa e.

Și mă bucur că sunt și eu parte.

Pleacă toți cam pe la miezul nopții, iar Miah iese ultimul din casă. În pragul ușii spune, un pic mai tare decât e necesar, vorbind spre camera mamei:

— Noapte bună, căpitane.

— Noapte bună, Miah, îi spun și eu, cu toate că mama s-a dus la culcare acum 20 de minute.

Mă sărută și pășește în noapte, iar eu închid ușa în urma lui, în cazul că mama ascultă. Nu mă grăbesc, sting luminile, îmi torn un pahar cu apă. Rutina mea de la culcare. Îmi iau caietul din firida de la fereastră. Mă spăl pe dinți. Mă spăl pe față. Îi dau niște crăntănele lui Dandelion. Pornesc spre camera mea, închizând ușa cu un clic.

O bătaie în geam; Miah e de partea cealaltă. Ridic fereastra și el îmi spune:

— Hai, că mă mănâncă de viu aici.

Stau deasupra lui în pat, iar Miah râde. Mă aplec și-l sărut, iar când mă desprind de el îi văd pe față expresia aia. Este greu de descifrat, dar pare un amestec de fericire și încă ceva – poate dragoste.

— De ce nu ai jucat Cum Ți-Ai Pierdut-O? îl întreb.

— Fiindcă n-am doișpe ani.

Mă sărută din nou și privirea aceea este încă acolo.

— Îmi doresc să nu te fi culcat cu ea. Ar fi fost mult mai ușor să fim prietene.

— Și eu îmi doresc să nu mă fi culcat cu ea.

— Deci câte au fost? Fete, adică?

În timp ce-i pun întrebarea, inima mi-o ia la goană și îmi vine să-i spun: Nu-mi zice, te rog, nu-mi zice.

— De ce?

— Cred că vreau doar să știu unde sunt în clasament.

— Mai întâi, eu nu fac clasamente. Nu am o listă, dacă la asta te gândești. În al doilea rând, nu e mult de scris pe lista aia. Când nu mă aflu pe o insulă pustie, sunt cam îngrijitor cu normă întreagă pentru o femeie adultă și patru surori mai mici.

— Scuze.

— E OK. Tu vrei să-mi spui unde m-ai pus în clasament?

— Ești singurul băiat cu care m-am culcat.

— Dar nu sunt singurul cu care te-ai prostit.

— Asta pare atât de demult. Parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Și așa și e. Shane Waller, Matteo Dimas și Wyatt Jones par niște băieți cu care s-a intersectat altcineva.

— Ai auzit vreodată de „stridia vieneză”? Îl întreb.

Cinci minute mai târziu frunzărim *The Joy of Sex* studiind desenele în stilul portret-robot și citindu-ne unul altuia în șoaptă pasajele misogine. El și le citește pe ale lui cu expresia caraghioasă a domnului Hernandez, profesorul meu de spaniolă din clasa a zecea, iar eu îmi îngrop fața în pernă ca să-mi înăbuș hohotele de râs.

— Frate, cartea asta chiar e oribilă, spune el. Dar pozițiile sunt... interesante.

Ridică una dintre ele. Scutur din cap.

— Sunt și mai bune.

Îi iau cartea din mână.

Ne oprim la *flanquette*, care este un soi de *Twister*, dar fără tablă. Cartea nu ne dă prea multe informații, așa că el își ia un picior în nas, în ochi, în bărbie, iar eu capăt un cârcel în gambă și trebuie să luăm o mică pauză. Sar și cobor din pat înfășurată în cearceaf, fiindcă în niciun caz n-o să mă legăn prin fața lui cu țâțele atârând.

În cele din urmă îmi trece și cârcelul. Ne adunăm. Urc iar în pat și încercăm din nou. De data asta ia încă un picior în față înainte ca eu să sfârșesc prin a cădea din pat cu o bufnitură puternică. Încremenim, eu pe podea, și ascultăm.

— Cred că ne trebuie ceva un pic mai puțin zgomotos, îi spun.

Mă întind iar pe spate și el închide cartea și o strecoară sub pat, ca să n-o mai vedem.

— Poate e un moment bun să-ți spun despre cercetarea pe care am făcut-o.

Vocea îi este aproape o șoaptă.

— Ce fel de cercetare?

— În domeniul sexual.

— Adică porno?

— Vorbesc de fapt despre articole educaționale, gen „Cum să-i provoci plăcere partenerei tale” și „Cum să te asiguri că ai avut grijă de doamna ta”. Îmi imaginez că niciodată n-ai învățat destul când vine vorba să-ți satisfaci iubita.

— Când ai făcut cercetarea asta?

— Ultima dată când am plecat de pe insulă.

— Și ai aflat ceva?

— Nimic, fir-ar al dracului.

Se întinde după telefonul meu.

— Pot? În scop ilustrativ?

Dau din cap. Se sprijină în cot. Ecranul îi luminează fața, în timp ce se preface că citește.

— De fapt, nu-i adevărat. În clitoris se află 80 000 de terminații nervoase.

— OK, pe-asta n-am știut-o.

— Totodată: „S-ar putea ca ea să nu aprecieze contactul direct”. Unul zicea: „Folosește-i trupul ca pe un ghid”.

Stă întins în pat, prefăcându-se că navighează online.

— Inutil, inutil, inutil.

Se oprește din căutare și apoi se preface că-mi aruncă telefonul în celălalt colț al camerei. Se apleacă și mă sărută.

— Aș vrea să fi fost lumina aprinsă, ca să văd fiecare părticică din tine.

Îi iau mâna și i-o pun între picioarele mele, poziționându-i degetele exact cum le așez pe ale mele. Îi spun:

— Dacă vrei să știi cum să-i provoci plăcere unei femei, pur și simplu întreabă.

Un pic mai târziu face și el la fel, ghidându-mi mâna, arătându-mi când și unde și cum să-l ating.

După aceea stăm lungiți pe-o parte, uitându-ne unul la celălalt, iar eu îl întreb:

— Cum se simte sexul la tine?

Îmi ia mâna, apasă palmele noastre una peste alta, degetele, unul peste altul.

— Isuse, căpitane. Ai mâini mari pentru o fată.

— Răspunde la întrebare.

Își împletește degetele printre ale mele.

— Nu știu. Înainte credeam că nimeni nu mă rezolvă mai bine decât mă rezolv eu, dar ai apărut tu. Cred că-mi place genul ăsta de presiune, o presiune bună, pe fiecare centimetru din corpul meu, care clădește și clădește, până când, la final, se adună toată într-un loc și se simte de parcă aş exploda în fărâme. Și când se întâmplă, e ca și cum înainte duceam în cârcă 300 000 de kilograme – ca ăla, cum îl chema, Atlas –, doar că acum, în loc să car lumea întreagă, pot s-o ridic deasupra capului, s-o balansez și s-o lansez într-un alt sistem solar. Este ca un răsărit, apus și valul perfect, combinate toate într-una.

Îmi dă drumul la mână și-mi desenează contururile cu degetele.

— Dar la tine cum se simte?

— Știi noaptea în care am mers cu luminile stinse și am văzut un milion de licurici? Este ca și cum i-ai putea prinde absolut pe toți și i-ai pune într-un borcan, iar ei ar lumina toți deodată, tu ai deschide capacul și i-ai elibera.

Fluieră.

— E prea târziu ca să-mi modific răspunsul?

— Da.

— Căpitane, ar trebui să pui asta într-o carte, într-o bună zi.

— Poate o s-o fac.

— O să știu că despre mine vorbești.

— Sau poate că așa e cu oricine.

— Mda, nu prea cred.

Ne sărutăm o vreme; îmi bagă degetele în păr, se lipește de mine. Mă concentrez asupra căldurii și fierbințelii, uitând de mama, a cărei cameră e vizavi.

După o clipă, el șoptește:

— Unul dintre articolele alea chiar mi-a oferit un sfat interesant.

— Care anume?

Îmi spune la ureche:

— Și nu uita de restul trupului ei.

Un pic mai târziu mă aplec peste noptieră și scormonesc prin sertar. Îi dau un fursec cu gem din punga pe care am îndesat-o acolo.

— Ce-i asta?

— Un pic de gust din Mary Grove, Ohio.

Îl aruncă în gură și închide ochii.

— Sunt de la o brutărie mică din centru. Joy Ann Cake Shop. Cea mai bună brutărie din lume. Înăuntru miroase a zahăr, aniversări și toate evenimentele fericite.

Îi spun despre familia care o deține, despre veverița care stă la ușă în fiecare zi ca să capete un fursec cu unt de arahide, despre ritualul matinal secret pe care l-am avut cu tata în ultimii șase ani.

— Este un fursec extraordinar, spune Miah.

Îi mai dau unul și iau și eu unul, apoi închid sertarul. Mă mulez după forma trupului său, îmi așez capul pe pieptul lui și stăm așa, întinși. Simt cum respirația îi urcă și coboară, iar firele de păr îmi gâdilă obrazul.

— Este ca licuricii, dar este și ca scrisul. Este sentimentul pe care-l ai când scrii o propoziție, un paragraf sau o scenă cu adevărat bună și asta te face invincibil, ca și când ai putea face orice. Se simte ca o superputere și în momentul acela nimeni nu te poate atinge. Ești cel mai bun din lume. Așa mă faci să mă simt, Jeremiah Crew. Cea mai bună din lume.

Mă mângâie pe păr. Mă mângâie pe spate, și degetele lui îmi desenează cercuri pe șira spinării. Îmi spune:

— Chiar ești.

Ziua 20

Bram și Shirley Bailey locuiesc în capătul nordic al insulei. În timp ce ne îndreptăm spre nord pe Drumul Principal, trecem pe lângă un indicator pe care scrie ZONĂ NEPOPULATĂ. REZIDENȚIAL. NUMAI CU PERMIS. TRECEREA INTERZISĂ. Miah merge mai departe. Oricât de sălbatică ar fi pădurea lângă casa lui Addy, aici este și mai sălbatică. Palmieri și stejari de Virginia amestecați cu pini și porțiuni întregi de drum dispărând sub întinderile verzi ale arboretului de dedesubt.

Trecem pe lângă o biserică baptistă formată dintr-o singură încăpere; pe lângă hotelul în ruină care i-a aparținut cândva lui Clovis Samms; și pe lângă ceva denumit Inelul Scoică, vechi de 4 000 de ani, alcătuit din movile ceremoniale amerindiene care s-au format de-a lungul timpului lângă mlaștina din apropiere. Miah spune că, dacă sapi acolo, încă poți găsi unelte precolumbiene și fragmente de vase de lut.

Familia Bailey locuiește într-o zonă numită Belle Hammock, într-o casă roșie, masivă, cu ferestre mari și verandă largă cu acoperiș de tablă care lucește în soarele târziu al după-amiezii. În curtea din spate este parcat un autobuz școlar care pare răsărit ca din pământ, ca plantele și florile ce cresc în jurul lui.

Bram este un bărbat îndesat, cam la 50 de ani, cu părul sare și piper, pielea cafenie, ridată, și o față pusă pe chicotit, ca și cum tocmai i-ai spus o glumă. Deși abia dacă i se mișcă gura, ochii îi zâmbesc și îl plac pe loc.

Shirley deschide larg brațele și mă cuprinde într-o îmbrățișare, spunându-i lui Miah, peste capul meu:

— Era și timpul s-o aduci aici.

Ne așezăm pe veranda închisă cu plase de insecte și mâncăm stridii pe care le sorbim din cochilie cu un sos de lămâie, în timp ce Shirley ne spune povești despre insulă.

— Mi-a spus că ești o Blackwood, zice ea, dând din cap spre Miah.

— De departe. Una dintre rudele sărace. Mi-au dat numele după stră-strămătușa Claudine.

— Am cunoscut-o pe când eram copil. Mi se părea că e o regină, fiindcă așa se purta, cu câinii ăia care o urmau peste tot. Avea mereu un pistol la brâu și unii spuneau că e o armă veche, cea cu care s-a sinucis mama ei.

— Știi ce s-a întâmplat de fapt?

— Cu Tillie?

Bram ne mai aruncă niște stridii pe farfurii și îmi dă sosul.

— În pură tradiție sudistă, nimeni n-a mai vorbit despre asta după aceea, spune Shirley.

— Dar cel mai probabil a avut un fel de depresie post-partum care s-a înrăutățit și mai mult din cauza pierderii copilului. Normal, oamenii nu i-au zis așa. Ci au spus: „Oh, biata Tillie. Ai auzit? Femeia aia, săraca, a murit de inimă rea”.

Shirley îmi zâmbeste.

— Ți-ar fi plăcut. Era un om tare bun. Plină de energie. Blândă. Amuzantă, râdeai cu lacrimi alături de ea. Vie. Era foarte vie.

Dă din cap.

— Străbunica mea Clovis a fost, probabil, cea mai bună prietenă a ei. A suferit foarte tare când a murit Tillie.

— Străbunica ta a fost tămăduitoare.

— Timp de 52 de ani. A murit la 100 de ani.

Apoi o întreb despre înaintașele ei – Clovis și Aurora, păzitoarea farului, și Beatrice, povestitoarea și colecționara.

Shirley se ridică de la masă și merge către living, unde se duce spre o bibliotecă; rămâne în fața ei, cu mâinile în solduri, căutând în mod evident ceva. Bram îi spune:

— Raftul de jos, a treia din coadă.

Și ne face cu ochiul.

Shirley se apleacă, trage ceva de pe raft și se întoarce cu un album de fotografii.

— Bărbatul ăsta, spune ea, arătând din cap spre Bram. Mereu știe unde sunt toate alea.

— E și o treabă bună în asta, îi spune el. Apoi, către noi: femeia asta și-ar pierde și nasul dacă nu i-ar sta lipit de față.

Dar dincolo de vorbele lui aud iubirea.

Shirley se așază și deschide albumul, apoi mi-l dă și mie. Bate cu degetul într-o poză alb-negru, încețoșată, înfățișând o femeie în alb care pare că abia reușește să stea un pic liniștită în fața camerei.

— Asta e Clovis. Singura ei poză pe care o avem.

Mă uit la Clovis și ea îmi întoarce privirea; mă gândesc la toate poveștile pe care trebuie să le fi trăit și cules – cu mult înainte ca Beatrice să le consemneze – și pe care le-a luat cu ea când a murit.

Discuția se mută apoi spre munca lor cu Outward Bound. Când l-au cunoscut pe Miah, erau deja implicați de 16 ani în organizație.

— N-ai pomenit o mai mare bătaie de cap decât ăsta de-aici, spune Bram, îndreptând paharul spre Miah. Prima dată când a venit aici, Shirley amenința în fiecare zi că-și dă demisia.

Miah se uită la mine.

— Ți-am zis.

Apoi arată spre el însuși:

— Rahat cu ochi.

Shirley scutură din cap.

— Dar putem vedea binele dincolo de rău. De obicei, dacă te uiți atent, vezi binele ascuns acolo, în oameni.

— Nimeni nu s-a obosit să-l caute înainte de voi, spune Miah.

Și dintr-odată îl văd și eu, un băiat de 13 ani care a avut grijă de toată lumea, fie că a vrut sau nu. Care a crezut că nu va putea avea niciodată o viață a lui, pentru că viețile altora au fost mai importante. Mă întind să-i iau mâna și el o ia pe-a mea fără să întrerupă conversația, de parcă ar fi cel mai natural lucru din lume.

Apoi vor să știe câte ceva despre mine – unde mă duc la facultate în toamnă, ce o să studiez, cu ce se ocupă mama. Despre tata nu întreabă nimic și nu-mi dau seama dacă Miah le-a spus sau nu de ce mă aflu aici, pe insulă.

La desert, conversația se întoarce iar spre Outward Bound. Le spun:

— Plecați la finalul verii sau rămâneți aici tot anul?

— O să pornim curând spre Montana, cu ăsta, spune Shirley.

La început mi se pare că vorbește despre Bram, dar se uită la Miah.

— Este primul lui an ca îndrumător.

Mă uit și eu la Miah, care stă cu nasul în farfurie.

— Extraordinar.

Însă plăcinta mi-a rămas înțepenită în gât. Beau niște apă. Înghit. Dar nodul e tot acolo.

La întoarcere, în mașină, nu vorbim despre Outward Bound. Este ca și cum ar ști că nu trebuie să aducă vorba, așa că ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Îmi spun că

n-am aflat nimic din ce nu știam deja. În mai puțin de două săptămâni va părăsi insula. Punct. Asta nu s-a schimbat. Miah spune:

— Ești cam tăcută, căpitane.

— Scuze.

— Lui Bram și Shirley le-a plăcut la nebunie de tine.

— Și mie mi-au plăcut.

Și mă gândesc: iubirea complică totul. Te face să suferi, să te îndoiești și să-ți dorești să nu te fi îndrăgostit. Te face să-ți dorești să fii mai grijuliu, așa încât să nu se întâmple niciodată nimic rău sau surprinzător. Te face să nu-ți mai dorești să te îndrăgostești vreodată de cineva, pentru că n-o să faci decât să-ți pricinuiască suferință.

— Vrei să mă întrebi despre Montana?

— Nu neapărat.

Una este să glumim despre NASA și CIA; și alta este să știu adevărul, pentru că adevărul înseamnă să mi-l imaginez în celălalt capăt al țării, făcând ce trebuie să facă. În timp ce eu, în New York, îmi voi face prieteni noi și voi întâlni alți băieți. Iar Miah va fi în Montana făcându-și prieteni noi și cunoscând alte fete. Și să n-o uităm și pe Saz, care va fi în Chicago și-și va face și ea prietene noi. Și tata va fi în Ohio, iar mama altundeva, unde nu este Ohio, deci o să fim fiecare în altă parte, separați.

Brusc, toate lucrurile la care nu m-am gândit sunt chiar aici. Podul se ridică. Porțile se închid. Rămân în fortăreața

mea, privind afară. Eu îl văd pe el, dar el nu mă poate vedea pe mine.

— OK.

Încetinește, oprește, întoarce camioneta și pornim iar spre nord.

— Unde mergem?

— Aici erai, căpitane. Credeam că ai plecat.

— Sunt aici.

— Atunci hai cu mine.

— Unde mergem?

— Vreau să-ți arăt ceva.

Dincolo de casa lui Bram și Shirley, farul se înalță în cel mai nordic capăt al insulei, roșu și ponosit, de parcă ar fi acolo de la începutul lumii. Acesta este locul pe care fiica lui Clovis, Aurora Samms, l-a preluat de la tatăl și frații ei, după ce aceștia au murit pe mare. Fundația casei ei este încă aici, un pătrat mare de piatră și cărămidă, nu mai mult decât un contur în iarbă.

Coborâm din camionetă. Miah aduce o pătură pe care vântul încearcă să ne-o zboare din mâini.

— Asta a fost casa Aurorei, strigă el pe când trecem în goană pe lângă fundație.

— Unde a dispărut? A ars și ea?

— Aurora a fost ultima care a locuit aici. A murit cam prin anii 1970, iar Administrația Rezervației a lăsat pur și simplu casa să se prăbușească.

Alergăm prin vânt ținându-ne hainele, pe noi înșine, ba chiar ținându-ne de far. Meșterește ceva la ușa încercată de vânturi și vreme și în cele din urmă aceasta se deschide. Înăuntru este un miros jilav, ca după 100 de ani în furtuni și uragane, dar e liniște și neclintire. Intrăm în lumina difuză. Închide ușa în fața vântului care se aude izbind în ea, încercând să intre. Pe jumătate mă aștept să nu aprindă nicio lumină, ca să demonstreze că ochii ni se vor adapta, dar are totuși o lanternă, pentru că Miah este mereu pregătit.

Spirala scărilor pornește chiar de la intrare și Miah începe să urce. Îl urmez schimbând mereu direcția, tot mai sus și mai sus. Trecem pe lângă o fereastră dreptunghiulară ce zornăie în rama ei și ne uităm afară, spre întunecimea oceanului. Aceasta este cea mai întunecată parte a insulei și încerc să mi-o imaginez pe tânăra Aurora trăind aici de una singură, având grijă de lumină.

— Cât mai e?

Îmi iese o voce mofluză și îmbufnată, ca a unui copil, dar nu așa mă simt. Ar trebui să fie confuză și îndepărtată.

Miah spune:

— Până în vârf.

Privesc în jos spre spirala scării, care arată ca o cochilie de melc. Pe măsură ce urcăm se îngustează tot mai mult până când, 200 de etaje mai târziu, se termină, în fine,

Într-o podea veche de lemn pe care stă farul însuși, ca un ochi enorm, orb, negru și tăcut.

Miah îmi întinde lanterna și așterne pătura.

— Vino aici, căpitane.

Nu vreau să vin, pentru că vreau să stau aici, în fortăreață. Nu vreau să creadă că m-am îndrăgostit de el și că o să-mi fie dor de el. Vreau să creadă că sunt 300 la sută sigură și OK și Ce-o fi, o fi. Asta i-am promis, la urma urmelor. Stinge lanterna. Fereastra zdrăgănește și de cealaltă parte a ei suflă vântul, dar înăuntru suntem în siguranță. Se întinde cu mâinile sub cap și mă așteaptă. Așa că la început stau în capul oaselor. Apoi mă las pe spate și tavanul apare pictat cu stele.

— Uite, îi spun.

— Aurora le-a pictat. Așa spune Shirley. Să-i țină companie în nopțile întunecate, când era singură aici.

Găsesc Carul mare, Steaua Nordului și Centura lui Orion și le urmăresc cu privirea. După un minut îmi spune:

— La ce te gândești, căpitane?

Într-un fel e mai ușor să-i răspund aici, în întuneric, uitându-mă spre constelații.

— Pleci în Montana.

— Nu-ți place Montana?

— N-am fost niciodată. Dar tu acolo te duci. Iar eu plec la New York. Și Saz pleacă la Chicago. Și nu sunt sigură de ce facem asta, când între noi nu poate fi nimic.

— Iar prin asta te referi la „noi”?

Rămân cu ochii la stele.

— Da. Adică, știu că am fost de acord că este doar o distracție și numai pentru o vară, și sunt OK cu asta. Serios. Dar mă simt și ceva în genul Ce rost are? Vreau să zic, care-i treaba cu toate astea dacă se vor termina în curând?

Și nu știu dacă mă refer la Miah, la mine, la Saz, la căsnicia părinților mei sau la iubire, în general.

— Vezi, eu cred că au un rost. Doar pentru că eu o să plec în Montana nu înseamnă că nu avem ceva acum.

— Pricep asta. Doar că ți-am promis că n-o să am inima zdrobită când o să pleci, dar poate că o să-mi lipsești un pic.

— Uau. Un pic?

— Poate.

Se întinde prin întuneric și mă ia de mână.

— Am impresia că mie o să-mi fie dor rău de tot de tine.

Și mă sărută în podul palmei, apoi își pune pe piept mâinile noastre, una peste alta.

Mă uit la el în beznă. Ochii mi s-au adaptat suficient cât să știu că mă privește.

— Ești un iubit destul de bun, știi?

— Încerc.

— Reține că n-am avut până acum cu adevărat un iubit, așa că n-am cu cine să te compar.

— Reține că trăiesc pe o insulă, deci n-am avut când să experimentez prea mult.

Stăm întinși, ascultând vântul și zdrăngănitul ferestrei.

— Cred că ar fi mai bine să nu vorbim despre finalul verii, îi spun.

La fel cum Saz și cu mine am promis să nu vorbim despre facultate până când va veni timpul să plecăm, de parcă faptul că nu vorbeam ar fi putut să ne protejeze.

Și e mai bine să nu ne gândim.

— Cum spui tu, căpitane.

Mă face să mă simt mai bine și mai rău, pentru că bineînțeles că mă gândesc la asta.

Într-un minut îl aud:

— O simți?

— Ce?

Aici sus, în vârful acestui turn vechi de tot, mă îmbărbătez pentru vânt, tunet și furtuna care ar putea să vină.

— Podeaua.

Închid ochii și mă concentrez până când, prin pătură, simt lemnul de sub brațele, picioarele, spatele și capul meu.

— O simt.

Fără o vorbă, mă trag mai aproape, ca să stau sprijinită de el, lipită toată de trupul lui. Miah mă trage și îmi pun capul pe pieptul lui, apoi mă înconjoară cu brațul.

— Te țin eu, îmi spune așa de încet, încât aproape că nu-l aud. Pot să fiu eu podeaua ta.

Inima mea se agață de asta chiar dacă îmi spun: Acest moment e suficient. Acest „acum” e suficient. Nu trebuie să fim nimic mai mult decât suntem acum.

Zilele 21-22

Mă pregătesc împreună cu mama pentru vizita lui Addy, schimbăm așternuturile în ambele dormitoare, dăm cu aspiratorul și curățăm băile. Îi dăm lui Miah o listă pentru băcănie și, trei ore și jumătate mai târziu, ne aduce patru sacoșe de hârtie maro. Mă uit pe fereastră cum se îndepărtează cu spatele pe alee, până la camionetă, zâmbindu-mi cu toată gura.

— Pot să stau la el cât timp e Addy aici?

— Bună încercare, dar nu. Pe canapeaua din birou poate foarte bine să doarmă o persoană.

Adică eu.

— Dar aveți o grămadă să vă spuneți. Dacă ar veni Saz aici, am sta treze toată noaptea.

— Noi suntem bătrâne. O să mergem la culcare la 10.

Magazinul universal s-a deschis din nou. Îmi las bicicleta afară, lângă ușă, sub afișul pe care scrie GHEAȚĂ, ÎNGHEȚATĂ, BĂUTURI ȘI ALTELE! Când intru, Terri ridică privirea din carte (Valea păpușilor) și spune:

— Am auzit că azi vine Addy Birch.

Insula e mică și toată lumea știe totul.

O întreb și eu ce-a făcut cât a fost plecată de pe insulă; îmi spune despre noul nepoțel al surorii ei și despre filmul pe care l-a văzut, cu băiatul ăla din Rocketman. Cumpăr o înghețată sandvici și îi spun că trebuie să-mi sun prietena.

Arunc geanta pe masă și Saz îmi răspunde la telefon înainte ca Terri să apuce să se întoarcă la cartea ei.

— Ce mama dracului?

— Îmi pare rău. Magazinul a fost închis de miercuri și este efectiv singurul loc unde prind rețeaua. Ești bine?

Desfac ambalajul de pe înghețată și iau o gură, bucurându-mă de răcoarea ei pe măsură ce îmi alunecă ușor pe gât.

- Trebuie să-ți spun ceva.
- Te măriți.
- Este vorba despre tatăl tău.
- Despre tata?

Înghețata începe să curgă pe masă. Nu știu de ce, îmi ia o secundă ca să-mi dau seama că vorbește despre tatăl meu, adică despre tata, Neil Henry. Atât de puțin m-am gândit la el în ultima vreme.

- Ai mei au ieșit la Leul Alb - știi barul ăla din partea vestică? Li s-a părut că l-au văzut acolo cu cineva.

Durează un pic să procesez informația, pentru că încerc să mi-l imaginez pe tata într-un bar.

- Cu cineva?
- O femeie. Nu știu cine este. Avea părul castaniu. Nici ei n-au recunoscut-o.
- Ce făceau?
- Beau ceva, nimic mai mult. Mama a spus că tatăl tău a plecat la un minut după ce i-a văzut. Femeia a rămas, așa că poate stăteau doar de vorbă, poate o cunoscuse acolo. Adică, nu-i așa? Probabil că asta a fost.
- Dacă asta a fost, de ce îmi spui mie?
- Pentru că, în caz că este mai mult de-atât, m-am gândit că ar trebui să știi. Eu aș vrea să știu.

— Serios, chiar ai vrea?

Vocea îmi sună prea tare și ascuțit.

— Da. Și aș vrea s-o aud de la tine.

Îmi vine să-i închid telefonul. De fapt, aș vrea ca această conversație să nu se fi întâmplat vreodată, pentru că până acum am avut o zi bună, luminoasă și caldă, dar nu prea caldă, vine și Addy și e posibil să-l văd și pe Miah mai târziu. Dar nu-i închid, pentru că este vorba despre Saz, cea mai bună prietenă a mea, care nu vrea să mă facă să sufăr și care mă iubește mai mult decât Etsy și Jolly Ranchers și pe Byron, fratele ei preferat. Așa că îi mulțumesc cu voce uscată și împruținată și îi spun că trebuie să plec, pentru că Addy trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, și că o iubesc și eu pe ea. Nu că o iubesc mai mult decât pe aia și pe aia și pe aia, fiindcă am creierul pustiit și tăcut, dar o iubesc exact ca până acum.

Addy sosește cu feribotul de după-amiază. O întâmpin împreună cu mama; o îmbrățișează mai întâi pe mama, apoi pe mine și apoi iar pe mama. Addy Birch este dichisită și elegantă, cu ochi albaștri, zglobii, și păr grizonant tuns mai scurt decât al meu. Din secunda în care coboară de pe feribot, îmbrăcată în pantaloni albi, lejeri, și o bluză-kimono fluidă, seamănă cu acea Addy pe care o știu de când eram copilă – o femeie peste care nu trece timpul, fără vârstă – și mi se așază un nod în gât. Acasă.

Mama a fost apropiată de Addy toată viața ei. A fost acolo când s-a înecat Danny în curentul de reflux. A fost acolo după ce Addy și soțul ei, Ray, au divorțat. Atunci, Addy a venit aici, la casa de pe insulă – pe care a moștenit-o de la

mama ei – ca să-și tragă sufletul, așa cum spunea ea. Mereu au fost Addy și mama, mama și Addy, la fel ca Saz și cu mine.

Mergem să luăm cina la han și nimeni nu pomenește de tata. Iau imaginea cu el la bar, stând de vorbă cu străina aceea, și o îngrop în mine, cât de adânc pot. Departe, acolo unde nimeni n-o poate vedea și unde ți-ar trebui unelte de minerit ca s-o găsești.

Addy vorbește despre bărbatul cu care a început să se vadă – un avocat din Columbus – și vorbește despre munca ei de arhitect peisagist care o poartă încolo și înapoi pe Coasta de Est și, câteodată, și în California.

Addy nu m-a făcut niciodată să mă simt mică sau neînsemnată. Întotdeauna am simțit că este și prietena mea. Dar, oricât de bine ar fi s-o revăd, simt că este și extrem de nepotrivit. De parcă n-ar trebui să se afle aici. De parcă, deși stăm în casa ei și trăim în universul ei, aduce lumea din afară în această lume, căreia nu-i aparține.

Eu sunt ocupată cu Addy și cu mama la muzeu, iar el este ocupat să curețe traseele cu cei de la Outward Bound. Stau pe jos sortând dosarele și mă gândesc la el, re trăind în minte aventurile noastre. Trec prin ele iar și iar, ca să nu uit niciun detaliu, dar simt deja cum limitele încep să se estompeze pe măsură ce ne apropiem de plecare.

Îmi spun că părinților lui Saz li s-a părut doar că l-au văzut pe tata. Că persoana pe care au văzut-o de fapt era un bărbat cu păr ondulat și barba ușor crescută, un bărbat care doar semăna cu Neil Henry.

— Mă întorc imediat, spun și mă ridic, îndreptându-mă spre încăperea cu vitrine, unde scotocesc prin geantă până îmi găsesc caietul albastru care începe să se umple.

Ies în lumina după-amiezii și mă așez pe o treaptă. Frunzăresc caietul spre mijloc și găsesc niște pagini goale. Le netezesc, trecându-mi mâna peste hârtie ca să-i simt goliciunea și cuvintele care vor veni.

După cină, odată întoarsă acasă la Addy, las fereastra deschisă în birou, la fel cum Saz și cu mine lăsam ferestrele deschise una pentru cealaltă. Stau acolo mult timp; aerul nopții îmi încălzește fața și mă uit în bezna bâzâitoare, zbârnâitoare. Fereastra e deschisă și eu sunt aici, așteptând. Vino, te rog. Chiar dacă nu am plănuit așa, sper ca Miah să-și facă apariția.

Plesnesc un țânțar pe picior. Apoi altul, pe ureche. Închid fereastra, dar o las un pic crăpată și mă ghemuiesc pe canapea, sub așternuturi, neliniștită. Termin fursecurile cu gem și scriu până când mi se îngreunează pleoapele și nu mai pot ține ochii deschiși. Îmi las capul pe pernă și la un moment dat ațipesc. Cam pe la miezul nopții simt cum canapeaua se afundă un pic; Miah este aici. Deschid ochii; el stinge luminile, în afară de una singură.

— Ce mult ți-a luat, îi spun. M-au devorat insectele.

— Cred că știm amândoi că merit așteptarea.

Îmi face exagerat cu ochiul, așa că dau și eu ochii peste cap.

Îmi ia pixul din mână și se întinde spre veioză.

— Așteaptă, îi spun.

În loc să-i povestesc despre conversația pe care am avut-o cu Saz, îi arăt caietul.

— M-ai întrebat dacă scriu. Da, scriu. Cel puțin îmi notez chestii, dar nu știu încă ce reprezintă. Poate că nimic, însă poate vor fi ceva mai mult, într-o bună zi.

Nu mă scapă din ochi și mă ascultă, chiar mă ascultă cu adevărat. Îmi răspunde cu vocea aceea nespus de blândă:

— Sper să ajung și eu să le citesc.

Zilele 23-24

În dimineața următoare, devreme, merg împreună cu mama și cu Addy pe plajă. Ne oprim ca să adunăm scoici și să privim bărcile de pescuit creveți ancorate la mal; aud cadența din vocea mamei, ca o muzică. Atunci când râde, ridurile din jurul ochilor se încrețesc și îmi amintesc că am citit cândva despre diferența dintre un zâmbet fals și unul adevărat, cum îl poți recunoaște întotdeauna pe cel adevărat după ridurile din jurul ochilor.

Addy și mama spun povești vechi de familie pe care îmi place să le ascult, din vremea copilăriei lor în Georgia. Mă alătur și eu când și când, dar aceste povești sunt ale lor și rămân tot mai mult în urmă ca să le ofer un pic de spațiu, chiar dacă pe plaja asta nu suntem decât noi trei, sub un cer uriaș, albastru. Mă uit la capul blond la mamei și la cel grizonant al lui Addy. Merg la braț și pentru o clipă par niște surori alunecând pe suprafața nisipului, ca lebedele.

Addy spune ceva și mama începe iar să râdă. Râde atât de tare, încât se apleacă de mijloc și își pune palmele pe genunchi, se șterge la ochi și râde în continuare. Nu știu de ce, dar imaginea asta face să-mi dea și mie lacrimile, așa că mă concentrez pe adunatul scoicilor.

Apoi mă așteaptă să le prind din urmă, iar Addy mă întreabă despre facultate, dacă sunt entuziasmată și dacă știu ce colegă de cameră o să am. Îi răspund la întrebări, însă aș vrea să-i spun să trăiască clipa. Hai să nu ne gândim la facultate. Nu vreau să mă gândesc la facultate, chiar dacă e lucrul care m-a preocupat atât timp. Mai ales nu vreau să mă gândesc la ce se va întâmpla cu Miah și cu mine când vom pleca.

Mă aplec să ridic un dinte de rechin, iar ea spune:

— Știi, Danny colecționa de-ăștia. Ținea borcane întregi în camera lui. Iubea insula asta. Multă vreme a fost dificil să mă întorc aici după moartea lui.

— Te-ai gândit vreodată să vinzi casa?

— Tot timpul. Dar este ceva cu locul ăsta...

Vocea i se pierde.

— El mi l-a luat, dar tot el mă poate vindeca. În familia asta are fiecare partea lui de suferință, dar generații întregi și-au găsit alinarea aici. De aceea mă voi gândi mereu la această insulă ca fiind a noastră. Ne aparține în moduri care nu pot fi văzute sau descrise.

— Insula are felul ei de a-ți da ce-ți trebuie, spun aproape fără să mă gândesc, ca și cum vorbele lui Miah ar fi

așteptat chiar acolo oportunitatea perfectă pentru a ieși la iveală.

— Așa este.

Mă privește într-un fel care-mi spune că a priceput sau că a mai auzit asta și înainte.

Ne ia de braț pe mine și pe mama și mergem o vreme așa, toate trei. Apoi mama spune:

— Claude a cunoscut un băiat.

Addy ridică o sprânceană spre mine.

— Unul bun, sper.

Mama continuă:

— Îl cheamă Jeremiah Crew și lucrează pe insulă.

— Îl știu pe Jeremiah, răspunde Addy și e greu de zis dacă e bine sau rău.

Mă aplec să mai ridic un dinte de rechin, sperând ca ele să nu vadă ce tare m-am înroșit. Dintele este cel mai bun pe care l-am găsit până acum. Mare cât o monedă, neted și negru. Mă gândesc că abia aștept să i-l arăt lui Miah, dar îmi zboară gândul spre Danny. Îi dau lui Addy dintele.

— Ia-l tu.

Clipește de câteva ori și mă tem să nu plângă, dar ia dintele, îl strecoară în buzunar și apoi se bate ușor pe el.

— Mulțumesc. Lui Danny i-ar fi plăcut mult.

Seara, mama și Addy deschid o sticlă de vin, iar eu mă strecor afară, să mă întâlnesc cu Miah. Ne îndreptăm spre doc, la feribot. Miah ia din camionetă o găleată și două undițe și mergem spre dig, unde aruncăm undița și o tragem, o aruncăm și o tragem, în timp ce noaptea se lasă în jurul nostru. Peste apă, la marginea lumii, văd luminile de pe continent.

Când terminăm cu pescuitul ne așezăm pe o bancă la capătul docului și ne uităm la stele fără nicio grabă, întârziindu-ne întoarcerea.

— Ar trebui să mergem, îi spun, chiar dacă n-aș vrea.

— Știu.

Mai stăm un pic, apoi mă ridic și se ridică și el, mâna mea este în a lui și ne urcăm iar în camionetă.

Când ne întoarcem, văd că lumina este aprinsă în living și le zăresc pe fereastră pe mama și pe Addy, exact unde le-am lăsat. Sub stelele astea, sprijinită de peretele casei, mă las sărutată de Miah. Mă ridic pe vârfuri, așa că sunt aproape la fel de înaltă ca el, și-l sărut și eu la fel de pasional cum mă sărută și el.

Te vreau te vreau te vreau, îmi spun. Acum acum acum.

În ziua următoare, furtuna de după-amiază târziu lasă aerul mai răcoros și mai puțin sufocant, iar Addy se oferă să ne gătească cina. După aceea stăm toate trei pe verandă, cu Dandelion privindu-ne de la geam, și mâncăm

înghețată, în timp ce eu le spun poveștile cu fantome pe care le-am auzit de când am venit aici.

— Mai este și o doamnă în alb, spune Addy. În șopronul de la Rosecroft. Am văzut-o și eu o dată, când eram mică. Plutea prin fața ferestrei de la etaj. Uitându-se la mine.

Se ridică ținând înghețata în mână și ne face o demonstrație, holbându-se fără expresie întâi la mine, apoi la mama.

— Cine era?

— Nu știu.

Se așază iar și gustă din conul cu înghețată.

— Nimeni n-a reușit să-și dea seama. Dar, dacă mă întrebi pe mine, este Tillie. Unele fantome stau liniștite, altele se tot plimbă primprejur. Tillie e din specia plimbărețelor. Se presupune că ar trebui să protejeze Rosecroft, iar asta include pământurile și clădirile de pe ele.

Îi spun despre cum i-a luat brățara lui Miah, apoi amintesc despre Societatea Sertarului Secret, despre cum mama a spus că ele două scriau bilete și le lăsau acolo.

Addy icnește. Schimbă cu mama privirea aceea și dintr-odată le pot vedea la vârsta mea, poate chiar mai mici. Addy spune:

— În fiecare vară mă îndrăgosteam de cineva și în fiecare vară, înainte de a mă întoarce acasă, îi scriam o scrisoare în care îi ziceam că am fost prea fricoasă ca să-i mărturisesc în persoană. Când am divorțat de Ray, am venit aici pentru o vreme, ca să-mi adun gândurile.

Aruncă o privire spre mama:

— Și i-am scris și lui câteva scrisori.

Râde, apoi bagă în gură și ultima bucată de cornet.

— Dar tu? se întoarce ea spre mine. Ai scris ceva de când ești aici?

— Puțin. Nimic zguduitoare. Dar am scris ceva.

— Scrisul te poate salva, adaugă Addy.

Mama îmi face cu ochiul, iar eu spun:

— Așa am auzit și eu.

Nu vreau să vorbesc despre ce scriu eu, așa că le spun că intru să-mi iau ceva de băut. În bucătărie, Dandelion mi se strecoară printre picioare și mă aplec să-l mângâi. După un minut aud trântindu-se plasa de la intrare. Mă trezesc cu Addy lângă mine, cu mâinile în șolduri:

— Deci, cum îți e de fapt?

— Oh, știi tu.

— Știu.

Se lasă pe vine și-l scarpină pe Dandelion sub bărbie.

— Scumpo, îmi pare rău pentru părinții tăi. Mama ta este una dintre cele mai grozave femei de pe planetă și cea mai bună prietenă a mea. Îmi este ca o soră mai mult decât propriile mele surori. Ceva de genul ăsta – nu știu cum. Nu-mi pot imagina cum îi e, deși am trecut și eu prin

asta. Încă îl iubește pe bărbatul ăla. N-o să înțeleg niciodată.

Și este dificil să știu ce nu înțelege ea – de ce îl iubește mama pe tata sau de ce s-a întâmplat această separare, până la urmă. Însă în momentul acela mi se pare că s-a ridicat o cortină și o văd dincolo de ea pe mama, complet expusă; tot ce vreau este să mă uit în altă parte, dar nu pot, fiindcă am văzut-o deja.

— A reușit mereu să țină lucrurile sub control, cel puțin din exterior. Cred că munca o ajută. E bine că își face de lucru, spun eu.

— Cât timp nu se ascunde. Poate să treacă prin asta, să știi. De aia am venit aici. Să mă asigur că nu se ascunde prea mult. Vreau să știe că mă va avea mereu alături. Și, bineînțeles, te are și pe tine. Am nevoie să stai cu ochii pe ea în locul meu, până când mă voi putea întoarce, mai ales acum, că oamenii au aflat.

— Oamenii au aflat...?

— Despre separare, despre faptul că mama ta este pe termen nedefinit pe o insulă îndepărtată din Georgia, despre iubită.

Ultimele vorbe sunt bombănite în barbă, așa că abia le aud. Dar le aud. Iubită.

Și în momentul acela podeaua dispare iar. Mă uit în jos, căutând-o și, chiar dacă tehnic vorbind este aici, eu știu că de fapt nu mai există. Nu trebuie să întreb: Ce iubită?, fiindcă știu. Treaba merge dincolo de faptul că părinții lui Saz l-au văzut pe tata într-un bar, cu o femeie. Îmi dau

seama din felul în care mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi dau seama din frisonul înghețat din oasele mele. Îmi dau seama din bătăile prea rapide ale inimii mele.

Nu vreau să crezi că există altcineva. Este important să știi asta.

Dar există altcineva. Ceea ce înseamnă nu doar că mi-a tras podeaua de sub picioare, ci m-a și mințit în legătură cu asta.

— Faptul că lucrează cu el este așa un clișeu cretin.

— Știu.

Pentru că e mai ușor decât să spun: Nu am știut. Chiar n-am știut nimic din toate astea. N-am știut nici măcar de existența ei, până acum. Nu vreau să aud. Orice ar fi. Vreau să uit că am auzit orice din lucrurile astea. Îmi vine să-mi bag degetele în urechi, să apuc cuvintele alea și să i le arunc înapoi.

— Mama ta este o adevărată luptătoare, dar îi este foarte greu. Și știu că e greu și pentru tine.

Cumva reușesc să spun:

— Da, este.

Dacă este adevărat că mama a știut, că a ținut-o secret și a ales să nu-mi spună, înseamnă că și ea m-a mințit. Și fiindcă e vorba despre ea, e mult mai rău decât în cazul tatei. Addy îmi pune o mână pe umăr și mă strânge ușor. Simt mirosul parfumului și al șamponului ei. Îi văd alunița de pe gât, chiar în spatele urechii. Mă gândesc de câtă vreme o cunosc, practic de când mă știu, și că tot de

atunci îi știu și parfumul, și șamponul, și alunița din spatele urechii. Dar acum toate astea par niște lucruri care nu se adaugă la nimic. Tot ce aud este: Toată lumea a știut, numai tu nu. Toți ne-am gândit că ești așa de proastă, încât n-ai fost în stare să vezi ce se întâmplă cu propriul tău tată. Ceea ce spune ea cu adevărat este:

— Să-mi spui ce pot face pentru tine. Nu sunt aici doar pentru maică-ta.

— Mulțumesc.

Dintr-odată simt nevoia să plec, fiindcă dacă nu o fac, o să încep să plâng și n-o să mă mai opresc până când n-o să mă topesc într-o baltă enormă, pe podea.

— O să stau cu ochii pe ea, îi spun.

Apoi mă prefac că am nevoie la toaletă, intru, trântesc ușa după mine și vomit toată cina. După aia stau pe capacul veceului pentru un timp – poate câteva minute, poate ore întregi. Apoi îmi clătesc gura și mă dau iar cu ruj, îmi netezesc părul până când arăt din nou ca mine însămi.

Mă întorc pe verandă, unde mama și Addy beau limonadă și stau de vorbă cu voci relaxate și vesele. Mamei i-a făcut mereu bine să se vadă cu Addy, iar acum are mare nevoie de așa ceva.

Mă așez lângă ea; ridică privirea. Are chipul mai vesel decât l-am văzut în ultima vreme.

— Ești bine? mă întreabă.

— Sunt bine.

Zâmbesc. Sunt bună la zâmbit, pentru că și eu mă pot ascunde. Îi spun:

— Mi-e sete, atâta tot.

Sorb din pahar. Nu-mi tremură mâna.

Îl iubește, iar el n-o merită. Nu ne merită pe niciuna dintre noi.

Aș vrea să mă sprijin de mama și să-i iau brațul și să-l pun în jurul meu, să o fac să mă apere de toate. Aș vrea ca Addy să plece din casa noastră, care este casa ei. Aș vrea ca noi să plecăm din casa ei. Aș vrea să ne întoarcem acasă, dar nu în casa din Ohio, pentru că acolo locuiește tata și nu mai este casa mea de-acum. Aș vrea o casă neștiută încă, unde să mă simt în siguranță, iar mama și cu mine să fim fericite și să nu mai trebuiască vreodată să mă gândesc la tata.

Ziua 24

(partea a doua)

Stau pe pat holbându-mă în gol de parcă ar fi un ecran de film, cu chipuri trecând fugăr prin cadru. Există trei femei care lucrează direct cu tata. Michelle, Fiona și Pamela, asistenta lui. Le știu pe toate de ani de zile. Au venit la noi în casă, la cină. Au venit la petrecerea de aniversare a 20 de ani de căsnicie a părinților mei. Au venit la ceremonia mea de absolvire. Plutind în umbră ca fantomele. Ca Tillie

la fereastra șopronului. Observându-ne din zbor. Așteptând. Toate au părul șaten.

Nu prea știu încotro să mă îndrept, dar trebuie să ies din casa asta. Îi spun mamei că mă întâlnesc cu Miah. O îmbrățișez pe Addy și îi spun că ne vedem mai târziu, chiar dacă nu plănuiesc să mă întorc acasă înainte de a se duce ele la culcare sau până când o să plece ea de pe insulă.

Ies.

Abia dacă-mi simt picioarele.

Dar, cumva, reușesc să mă deplasez.

Fără podea.

Cuvintele rulează în mintea mea ca un disc zgâriat.

Fără podea.

Fără podea.

Fără podea.

Asta este a doua oară în viața mea când podeaua mi-a dispărut de sub picioare și acum îmi dau seama că nu poți conta niciodată pe ea pentru că este un lucru schimbător, mișcător, pe care oricine ți-l poate lua în orice moment. La fel și pământul de sub picioare. La fel și iubirea.

Urmez calea fâșiei de nisip din fața hanului. Fac bucla de trei ori, apoi mă întorc acasă, îmi iau bicicleta și pornesc în goană pe Drumul Principal.

Trec pe lângă caii care pasc în amurg, ca și când ar fi o zi ca oricare alta. Bat la ușa cabanei vopsite în albastru-aprins. Îl aștept să se ivească în prag. Nu știu ce-o să fac dacă nu este acasă. Nu știu unde altundeva să mă duc. Aștept și iar aștept, dar nu-mi răspunde.

Pedalez spre magazinul universal cât de repede mă țin picioarele. Mă împing în pedalele bicicletei cât de tare pot, încercând să merg și mai repede, chiar dacă n-am unde să mă duc, fiindcă asta este o insulă.

Când ajung la magazin azvârl bicicleta și mă reped la ușă. Izbesc în ea până când mă doare pumnul, chiar dacă – mare surpriză – nu este deschis, fiindcă e târziu și Terri a plecat de mult. Scotocesc după telefon, dar bineînțeles că nu are rețea.

Înapoi pe bicicletă, zbor spre Inspir sărind pe fiecare dâmb din cale, ținându-mă bine, ca de frica morții, ca să nu zbor peste ghidon. Aud muzica înainte de a vedea casa; zăresc apoi lumini și oameni, așa că arunc bicicleta și o iau la goană.

Ora 10 noaptea mă găsește în curte, jucându-mă un soi de „aruncatul pernei” pe băutelea. Miah nu e de găsit nicăieri, așa că jucăm eu și Miercuri contra lui Jared și Emory, iar eu torn în mine bere după bere și mă bucur de felul în care alcoolul și muzica îmi îneacă zgomotul din creier. Îmi spun că nu mai există nimic pe lume în afara acestei insule și a acestor perne aruncate și a acestor oameni, prietenii mei.

După ce ne trece rândul, Jared și cu mine ne așezăm și ne uităm la ceilalți cum se joacă.

— Prietenul meu Rashid era cel mai bun la jocul ăsta, îmi spune el.

— E tipul care a murit?

— Da.

Îi cercetez chipul, de obicei foarte deschis și relaxat. Acum e greu de descifrat, ca și cum i s-ar fi lăsat un vâl pe ochi.

În cele din urmă îl întreb:

— Ce s-a întâmplat cu el?

Îi ia câteva clipe să-mi răspundă. Apoi îmi spune că Rashid s-a sinucis acum trei ani, în august. Dar asta e tot ce-mi spune despre moartea lui. În schimb, îmi povestește despre scurta și minunata viață a lui Rashid, despre forța de care ai nevoie când ești cel care rămâne în urmă. Ca mătușa Claudine, îmi spun, după moartea mamei ei.

— Te-a dus Miah la vechiul aerodrom? mă întreabă el.

— Nu cred.

— Ar trebui să mergeți înainte să pleci, poate să vă luați și prânzul la pachet. Nu-i mult de văzut acolo, dar, nu știu de ce, îmi place. Sunt aproape sigur că o să-ți placă și ție.

Încetez să mă gândesc la unul dintre cele mai rele lucruri care i se pot întâmpla unui om – sinucidere, moartea celui mai bun prieten și toată viața dată peste cap în urma acestor lucruri – și-mi îndrept gândurile spre un băiat pe

nume Rashid, care a scos ce-i mai bun din fiecare secundă cât a fost pe pământ, și spre un băiat pe nume Jared, care a ales să trăiască viața din plin.

La un moment dat intru în casă și caut baia. Închid ușa, mă aplec spre oglindă și-mi cercetez fața, dar nu ca un întreg, ci fiecare trăsătură în parte – gură, nas, ochi, sprâncene, pistrui, frunte, bărbie. Mă dau în spate și mă uit la ansamblu. Zâmbesc. Fata din oglindă îmi zâmbeste și ea. Scot limba. Scoate și ea limba. Încrêțesc fața. Își încrêțește și ea fața. Dar este ca în cazul șamponului, parfumului și aluniței lui Addy – astea toate sunt numai detalii care nu înseamnă nimic.

Ies din baie și mă izbesc atât de tare de Grady, încât aproape că ne prăbușim amândoi.

— Fii și tu atentă, spune el, salvându-și băutura înainte de a se împrăștia peste tot.

— Scuze.

Mă cercetează așa de insistent, că-mi vine să-mi verific pe rând gura, nasul, ochii, sprâncenele și restul, de parcă aș fi uitat să pun ceva la locul lui.

— Așadar te duci la SCAD, îi spun.

Fiindcă am nevoie ca atenția să se mute asupra lui, nu asupra mea.

— Ăsta-i planul.

— Cu prietena ta.

— Nu cu ea. Dar da, o să fie și ea acolo.

— Cum poți face asta? Ești cu ea, dar nu ești cu ea. Ce-i asta?

— E ceva ce funcționează. Nu doar pentru mine. Și pentru ea.

— Deci te culci și cu altele pe timpul verii?

— De ce întrebi?

— Sunt curioasă.

— Întrebi pentru tine sau în general?

— În general.

— Uh, atunci aș zice că nu-i cazul să te îngrijorezi.

— Ea știe că te culci cu altele?

— Din nou, n-ai de ce să-ți faci griji. Cu toate că pari îngrijorată. Rău de tot.

— Nu sunt îngrijorată, îi spun.

Îl privesc țintă, fără să clilesc. Mă gândesc la sinceritate și la faptul că nu contează cât de deschis ești și cât de mult îți pui tot sufletul pe masă – oamenii tot te vor minți.

— Ai aici vreo lucrare de-ale tale?

— Nu chiar. Una sau două chestii, poate.

— Pot să le văd?

Nu sunt sigură cine vorbește - eu, cea care a băut prea mult și care merge fără podea sub picioare, sau fata din oglindă, ale cărei trăsături sunt toate la locul lor, ca întotdeauna. Ceea ce știu este că în stomac îmi crește o ușoară senzație de rău care mă arde, iar asta înseamnă că sunt pe cale să fac un lucru pe care o să-l regret. Grady spune:

— Desigur.

Camera lui se află la etaj, la capătul culoarului, cu ferestrele dând spre mlaștină. E o cameră simplă, nu vreun cuibșor de nebunii plin cu postere și narghilele, așa cum mă așteptam. Mă așez pe pat.

— Hai, arată-mi-le.

Sună de parcă l-aș provoca. Arată-mi. Arată-mi ce soi de om ești. Arată-mi de ce sunt aici. Lasă ușa deschisă.

— Ce faci?

— Aștept să-mi arăți lucrările tale.

Încerc s-o spun lejer ca o zi de vară. Și știu că ar trebui să mă ridic și să ies, dar am în mine o durere teribilă care mă secătuiește și pe care trebuie s-o scot afară. Trebuie să umplu locul cu ceva, ca să nu mai rămână loc pentru durere sau pentru gândurile care vin odată cu ea.

Grady închide ușa. Inima îmi bate prea tare și fața îmi arde, roșie și încinsă, iar o voce micuță din mine îmi spune: Ce faci, Claudine? Dă-te înapoi. Întoarce-te. Fugii.

Vine spre mine și îmi întinde mâna. Mă prind de ea și mă trage în picioare, apoi îmi pune mâna pe obraz, urmărind cu degetul linia maxilarului, își lipește fruntea de a mea, apoi ochii lui sunt în dreptul gurii mele, iar eu stau ca o statuie, țeapănă și nemișcată. Dar nu mă trag îndărăt, pentru că dintr-odată vreau să simt gura lui peste a mea, să alung gândurile care își fac loc cu forța înapoi, la mine în creier. Poate că asta am și vrut când m-am ciocnit de el la parter.

Iar apoi – fără să mă întrebe – mă sărută. Și iată surpriza unei noi guri, alta decât cea cu care sunt obișnuită. Mă forțez să-l sărut și eu, cu toate că o parte din mine spune: Oprește-te din chestia asta. Pleacă de aici. Mi-a pus ambele palme pe față, ca într-o carte sau un film, și chiar dacă îmi spun că este o mișcare pe care o știe bine și o folosește mereu, chiar dacă vocea din mine a început să strige ÎNCETEAZĂ IMEDIAT CU ASTA, îl sărut în continuare.

Îl sărut și mai apăsă și mă sărută și el și mai apăsă. Ne ciocnim dinții și în loc să mă opresc, merg mai departe. Mai tare și mai tare.

Îl sărut până când îi simt mâna pe spatele meu, direct pe piele, pe sub tricou, și atunci mă trag în spate de parcă mi-ar fi revenit creierul la locul lui, cu tot cu bunul-simț, cu tot cu mine, adevărata Claude care – cu podea sau fără podea – nu vrea să se sărute cu Grady.

— Nu pot să fac asta, Isuse.

— Puteai acum o secundă, spune el.

— M-am răzgândit. Îmi pare rău.

Râde spre mine, dar nu e un râs prietenos. Furia i se ascunde în colțurile gurii.

— Să mi-o bag dacă te înțeleg.

— Nici nu trebuie.

Mă îndrept spre ușă, dar se proțăpește în fața mea.

— Sunt destul de sigur că ai venit aici, sus, ca să mă duci de nas. Tu ai început toate astea și acum te cari. Ceea ce e frustrant, dacă înțelegi ce vreau să zic. Ai noroc că sunt un tip drăguț.

— Da, am mare noroc. Te rog, dă-te la o parte.

Pare că fiecare parte din mine își ține respirația, chiar și inima care nu mai bate repede sau poate că nu mai bate deloc.

Fiindcă nu se clintește din loc, îi spun:

— Poate că am venit aici sus și poate că eu am început toate astea, ceea ce – crede-mă – nu reprezintă cea mai măreață alegere a vieții mele, dar când îți cer să te dai la o parte, ar trebui să te dai la o parte.

Aș vrea să aștept să se dea din drum, pentru că n-ar trebui să fiu nevoită să-l ocolesc. Însă știu, totodată, că trebuie să ies de aici, cu cât mai repede, cu atât mai bine, și dacă se poate într-o singură bucată.

Nu mă oprește când trec pe lângă el și țâșnesc din cameră, apoi pe coridor, pe lângă Miercuri, pe scări și ies pe ușă, cobor de pe verandă în curte, trec pe lângă Jared,

care strigă după mine, trec de Emory și de ceilalți. Uit de bicicletă și o iau la fugă cât de repede pot.

Ziua 24

(partea a treia)

De data asta, casa albastră este luminată. Într-o secundă se deschide ușa și iată-l în prag, desculț, fără tricou, rânjind la mine. Nu spun nimic. Pe jumătate mă aștept să încep să plâng până când o să inund casa asta și întreaga insulă. În schimb, mă reped asupra lui. Îl sărut apăsător. Îl iau pe nepregătite. Mă ia în brațe și mă ridică peste prag, intră cu mine în casă; mă trezesc lipită de peretele din bucătărie și nu-l pot săruta destul de tare. Îi trag șortul de pe el, practic i-l sfâșii, și în momentul acela se trage înapoi. Își pune mâna peste mâna mea.

— Hei. Ce-i asta?

— Te vreau.

— Da, am stabilit deja asta. Ce se petrece?

— Nimic. Nu pot să te vreau pur și simplu?

— Mi se pare corect.

Îl sărut din nou și începe să mă sărute și el pe mine și asta e - gura lui minunată, gura pe care o știu, cea pe care ar trebui s-o sărut. Apoi mă încolăcește cu brațele și mă duce oarecum pe sus la el în dormitor, unde ne prăbușim pe pat

și simt că nu-l pot aduce suficient de aproape de mine. Sunt absorbită în el și în căldura dintre noi, dar în același timp este aici și gura lui Grady. Trebuie să uit felul în care am simțit-o. Să uit tot ce-a spus Addy despre tata. Trebuie să le scot din mine, să le trimit înapoi pe continent, poate și mai departe, pe Lună.

Parcă viața mea ar depinde de partida de sex care urmează.

Ne scoatem și restul hainelor, ale lui și ale mele, și dintr-odată suntem goi, dar nu destul de goi, iar eu nu vreau să mă gândesc la altceva decât la noi, la trupul meu și la ce simt. Pentru că dacă mă opresc Grady e aici, tata e aici, iar eu trebuie să mă gândesc la mama și la mine, la noi două, fără casă și alungate, trăind în casa pe care ne-a pus-o Addy la dispoziție. Nu mai vreau un alt „înainte” și „după”. Înainte ca tata să ne părăsească. După ce tata și-a găsit pe altcineva. Fără alte „înainte” și „după”. Măcar o dată, aș vrea să fiu Claude de Acum.

Brusc realizez că nu are prezervativ.

— N-ai uitat ceva?

— Rahat. Stai așa.

După aceea stau întinsă în pat, uitându-mă țintă în tavan, iar Grady este tot aici și tata este tot aici, fiindcă sexul nu i-a alungat. Și mai este ceva aici. Realitatea că Miah pleacă și plec și eu. Și realitatea a ceea ce am făcut. Junghiul din pieptul meu se transformă în pustietate, apoi într-o strânsoare, de parcă mi-ar ieși sufletul din mine.

Mă duc departe, departe de tot. El crede că stau întinsă aici, dar de fapt nu sunt în camera asta, nici pe insula asta, nici măcar pe pământul ăsta. Sunt undeva departe, privind prin ochii mei care funcționează ca niște ecrane de computere, transmițând către mine, în spațiu. Așa se întâmplă când te protejezi, ca să nu-ți pese prea tare. Fiindcă, inevitabil, oamenii te vor răni și este mai bine să-ți amortizezi căderea. În felul ăsta, tot vei cădea, dar nu foarte de sus și poate nu te vei lovi așa de tare când vei atinge pământul.

— Hei, căpitane.

Mă întorc cumva pe pământ și e limpede că-mi spunea ceva ce n-am auzit.

Se întoarce pe-o parte, cu un braț trecut peste mine.

— Unde ești?

— Aici.

— Nu, nu ești aici. Ce se întâmplă?

— Nimic.

Totul. În loc să mă facă să mă simt mai aproape, sexul m-a trimis departe de tot, nu doar de el, ci de toată lumea.

— Da, nu. Nu face asta.

Se întinde spre brațul meu, dar mă trag.

— Poate că nu vreau decât să mă distrez, fără să mai gândesc așa mult tot timpul.

— Minunat, și eu la fel, dar nu când te porți ciudat.

— Nu mă port ciudat.

— Rahat.

— Nu fi porc.

— Tu să nu fii poarcă.

— Ești un porc care aproape că uitase să-și pună prezervativul.

— Ei, bine, erai și tu pe-acolo, căpitane. Și sper că știi că n-a fost intenționat. O să dai peste tipi care o să-ți spună că nu reușesc să termine dacă își pun prezervativ, care vor încerca să te convingă să renunți la protecție. O să fie cu toții ceva de genul: Hai să trăim momentul, hai să nu ne facem griji...

— De ce-mi vorbești de alți tipi?

— Vreau doar să te pregătesc pentru când n-o să mai fiu eu prin preajmă.

— Mulțumesc, dar nu-s tâmpită. Și n-o să mă culc cu oricine încearcă să mi-o tragă.

Deja clocotesc. Suntem dezbrăcați în pat, iar el se gândește deja la momentul când nu vom mai fi împreună.

— Scuze. Cu patru surori mai mici, te obișnuiești să le fii protector.

— Nu vreau să vorbesc despre alți tipi cu care o să mă culc eu, nu cu tine, nu acum.

— Am priceput. Și ca să știi, nici eu nu prea vreau să vorbesc despre asta.

Rămânem tăcuți pentru o vreme. Apoi el mă întreabă:

— Deci pe cine ești furioasă? Pe tatăl tău?

Se ridică un pic și mă privește; tot ce vreau este să mă lase în pace, dar continuă:

— Hei, haide. Sunt eu.

Mă mângâie pe față și îmi ridică bărbia, ca să nu mă pot uita în altă parte. Felul în care mă atinge este atât de dulce și de blând, încât mă trag, să nu poată ajunge la mine. Dar îi spun. Îi spun, pentru că trebuie.

Mărturisirea iese din mine sub formă de fragmente mici de sticlă spartă, prea ascuțite ca să le adun, prea multe ca să le pot pune laolaltă. Îi spun despre tata și iubita lui. Apoi îi spun despre Grady.

Stă și ascultă. Așa tăcut. Așa neclintit.

— Spune ceva.

— Nu știu ce să spun.

Vocea lui pare o încăpere pustie, golită complet, la repezeală.

— Te rog, spune ceva.

Pe piept îmi apasă o greutate care mă împiedică să respir, atât de apăsătoare și întinzându-se atât de repede, încât mă sufocă. În momentul ăsta mă simt deodată ca și când

funcționarea organelor mele – plămâni, inimă – depinde de momentul în care va vorbi el.

— Cred că e mai bine să nu zic nimic.

— Miah, îmi pare rău. Nu știam ce fac. M-am dus acolo ca să te găsesc pe tine și nu erai...

Se întoarce să mă privească și pustiirea aceea este și în ochii lui. Când vorbește, are vocea controlată și liniștită. Cât se poate de liniștită.

— Chiar o să arunci asta pe mine, de parcă ar fi vina mea? Nu sunt într-un loc, deci sari pe primul tip pe care-l găsești?

— Nu, sigur că nu. Uite, n-am vrut și nu știu de ce am făcut-o. A fost de parcă eram acolo, dar nu eram acolo. Știu că n-are niciun sens și că asta nu rezolvă lucrurile, dar așa a fost.

— Nu poți folosi sexul, sărutatul sau orice altceva ca să ștergi rahatul. Isuse, Claude.

Nu-mi spune niciodată Claude și atunci le simt – lacrimile care îmi ard pleoapele pe dinăuntru. Înainte să o pot opri, una dintre ele mi se prelinge pe obraz.

— Dacă te face să te simți mai bine, tot ce s-a întâmplat a fost să mă simt și mai rău.

— Nu, nu mă face să mă simt mai bine. Dar, hei, am priceput. Viața poate fi de rahat și chestiile alea cu taică-tău tocmai ți-au futut-o. Dar nu eu am făcut asta, căpitane. N-am fost eu ăla.

Este calm. Așa de calm. Are vocea egală și măsurată, complet golită de emoție și eu sunt cea care am provocat asta. Se ridică și preț de o clipă mi se pare c-o să mă îmbrățișeze. Dar își trage pe el pantalonii scurți, își pune tricoul și iese din cameră. Aștept una, două, trei secunde, apoi mă îmbrac și eu și îl urmez. Deschide ușa de la intrare fără să mă privească.

— Unde te duci? îl întreb.

— Te duc acasă.

Mi se pare că drumul spre casa lui Addy durează trei ani. Trage pe dreapta, oprește camioneta și stăm așa, cu motorul la ralanti, și îmi este tot mai clar că n-o să mă conducă la ușă.

— Îmi pare rău, îi spun.

Niciodată în viața mea nu mi-am dorit mai mult să mă întorc în timp și să repar ceva, așa cum îmi doresc acum. Dacă nu m-aș fi dus la Inspir. Dacă nu mi s-ar fi pus pata pe Grady. Dacă n-aș fi urcat în camera lui. Trec prin toate iar și iar, de parcă rețrăirea acelor momente ar putea să schimbe cumva rezultatul.

— Îmi pare rău, îi spun iar.

— Și mie.

O jumătate de oră mai târziu stau întinsă pe spate pe canapeaua extensibilă, cu capul pe pernă. Sunt singură în

mintea mea și singură cu mine însămi, în cel mai periculos loc în care aş putea fi.

Are tot dreptul să se simtă rănit și furios. Și tu ai fi rănită și furioasă. Știi că ai greșit și îți urăști greșeala, dar asta nu schimbă nimic. Trebuie să spui că-ți pare rău și să continui să spui că-ți pare rău și să încetezi să te mai temi să fii tu însăși.

Scotocesc în comodă după caietul albastru și îmi scriu absolut toate gândurile, oricât de oribile sunt ele.

Ziua 25

În dimineața următoare o conducem pe Addy la docuri, ca să prindă feribotul. Miah îi cară atât de ușor bagajul ticsit, de parcă n-ar cântări nimic. Când ajungem la dig îl zărim pe Grady împreună cu Emory și vreo doi localnici. Grady se uită la mine, apoi la Miah. Se ridică.

— Preiau eu de-aici.

— E în regulă, spune Miah. Mă descurc.

Trece pe lângă el, ridică geanta de parcă n-ar cântări 40 de kilograme și o aruncă pe feribot. Addy vrea să-i dea bacșiș, dar el ridică mâinile și se dă înapoi.

— Nu-i nevoie, îi spune aruncându-i zâmbetul acela al lui; apoi spune către mine: Ne vedem mai târziu.

Nu Ne vedem într-o oră sau Ne vedem mai târziu, diseară, doar Ne vedem mai târziu. Îl văd cum trece iar pe lângă

Grady, cum Grady îi strigă ceva ce nu pot auzi, cum Miah își vede de drum fără să spună o vorbă, cu Grady ținându-l cu privirea.

— Ce-a fost asta?

Mă trezesc cu mama lângă mine.

— Știi tu. Bărbații.

O spun lejer, dar îi cercetez chipul, să văd dacă este de acord, pentru că știe despre tata și cealaltă femeie, oricare ar fi ea.

— Bărbații, o aud ca un ecou.

— Bărbații, spune Addy. Mi-aș dori să nu-i mai iubim, dracului, așa de mult.

Trece și căpitanul, urmat de Grady. Mă uit în altă parte, ca să nu-mi prindă privirea. Brusc se adună și alți oaspeți cu bagajele lor, se îmbarcă pe feribot și își ocupă locurile. Archie, câinele insulei, merge odată cu ei dând alene din coadă, amortit de căldură.

Addy ne îmbrățișează, mai întâi pe mama, apoi pe mine.

— Să ai grijă de ea, îmi spune ea la ureche. Și s-o lași și pe ea să aibă grijă de tine.

— Așa o să fac.

— Și ai grijă și de inima aia a ta. Deocamdată sunt destule inimi frânte în familie.

Nu-mi dau seama dacă vorbește în general sau se referă anume la Miah, dar aş vrea să completez: Ar trebui să-i avertizezi pe ceilalți în legătură cu mine, nu invers.

Apoi o îmbrățișează din nou pe mama, iar când îi dă drumul o văd pe mama cu lacrimi în ochi și trebuie să-mi feresc încă o dată privirea.

Facem cu mâna când Addy se îmbarcă pe feribot și se așază pe locul ei, apoi facem iar cu mâna, când feribotul se desprinde de mal. Mama rămâne mai multă vreme cu mâna în aer și cu un zâmbet pe chip. Când Addy nu se mai vede, se întoarce spre mine:

— E greu s-o văd plecând.

O iau în brațe fără o vorbă.

— Eu mă bucur că am rămas iar doar noi două.

Îmi cercetează fața, dar nu-i dau drumul. Sunt lipsită de expresie, zâmbitoare, fiica îndatoritoare, cea a cărei inimă este încă neatinsă.

— Mă gândeam să te ajut la muzeu astăzi, dacă vrei.

Ea îmi cercetează în continuare fața, încercând să mă citească, dar într-un final îmi spune:

— Mi-ar plăcea mult.

Petrec restul zilei alături de mama, la muzeu, triind și organizând hârtiile lui Claudine, fără să spun nimic despre tata.

Mergem acasă împreună și tot nu spun nimic.

Luăm cina și tot nu spun nimic.

Stăm împreună pe veranda hanului și mă uit la licuricii care pâlpâie printre copaci, pe iarbă. Și tot nu spun nimic. A trecut deja prin prea multe și acum e treaba mea s-o protejez și să-i cumpăr parfum de caprifoi, să-i spun că e frumoasă și să mă asigur că are o podea – oricât de subredă ar fi – pe care să calce.

Plasa de la ușă se trânteste și ridic privirea. Miercuri îmi face semn cu mâna, ceva de genul, Vino încoace. Mă uit în altă parte. Aud pași și evident că vine spre mine. Se încruntă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Continentalo.

— Sunt ocupată.

— Claude.

Asta a venit de la mama.

— Bine, fie.

Mă ridic și o urmez pe Miercuri târându-mi picioarele; traversăm veranda și intrăm în biblioteca hanului, acum pustie.

— Grady ți-a făcut ceva? mă întreabă ea.

— Nu.

— Spune-mi adevărul.

— Nu. Eu am fost o idioată. A fost vina mea.

Eu mi-am făcut rău. Nu Grady. Nu Miah. Eu.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

— Claude?

Și poate pentru că folosește pentru prima dată adevăratul meu nume, îi spun:

— A început ceva, dar m-am oprit.

— Știi că e un gunoi.

— Știu.

Oftează.

— Miah știe?

— I-am spus eu.

— De ce?

— A trebuit.

— Rahat.

Scutură din cap, iar cozile se leagănă înainte și înapoi, ca limbile unui pendul.

— Deci uite, când aveam 16 ani am început să stau cu capul la cutie, pentru că mi-am imaginat că așa o să mă apăr și n-o să fiu rănită. Am avut grijă de cutia aia de

parcă mi-ar fi fost vreo nenorocită de casă. La început, cutia a fost bună. Compactă, mică, totul era sigur în interiorul ei. O țineam curată și ordonată. Am și pictat-o. Am pictat-o cu cine voiam eu să fiu. Nu mi-am dat voie să fiu văzută sau auzită. Mi-am redus sexualitatea la tăcere și am făcut-o ne semnificativă, în loc s-o scot în evidență, s-o fac vizibilă. Dar mi-am dat seama că-mi este tot mai greu să respir, așa că am început să împing lateralele cutiei, una câte una. Ultima a fost fuga din Alabama, ca să trăiesc viața pe care îmi doream s-o trăiesc. Și să spun și altcuiva în afară de mine: Asta-s eu. Vreau să fiu cântăreață. Vreau să schimb lumea cu muzica mea. Vreau să mă îndrăgostesc și să mi se frângă inima. Sunt pansexuală. Par dură, dar nu sunt. Cel puțin nu mereu. Așa că, da. Uite-mă. Neconvențională, atipică. Și câteodată e nasol de tot. Dar cel puțin pot respira.

După un moment lung, îi spun:

— OK.

— OK?

— Da.

— Asta e tot ce am vrut să-ți spun.

Apoi pleacă. O secundă mai târziu mă duc la ușă și o strig:

— Hei, Miercuri?

A ajuns la scările care coboară spre sufragerie, ține o mână pe balustradă. Se uită înapoi, la mine:

— Continentalo?

— Mulțumesc.

Bicicleta mea așteaptă pe veranda casei lui Addy. Urc treptele alături de mama și arunc o privire spre pădure, spre han și spre drum, dar nu e niciun semn că ar fi trecut cineva prin preajmă. Mama îmi spune:

— De unde a apărut aia?

— Nu știu.

Intrăm, ne ghemuim pe canapea, cu Dandelion între noi, și ne uităm la un film. Cuvintele lui Miercuri îmi înoată în minte. Oare am băgat și eu capul la cutie? Asta am făcut? Îmi rod unghiile, pierdută în gânduri.

În secunda în care pe ecran apare Jean Seberg, mama se uită la mine.

— Acum recunosc tunsoarea aia.

Vocea ei mă smulge din gânduri. Mă uit la chipul luminos al lui Jean Seberg.

— Pare așa relaxată și am vrut să fiu și eu la fel.

— Într-adevăr, iar filmul ăsta a transformat-o într-un simbol, dar a avut o viață nefericită.

Vocea mamei este blândă. Citim subtitrările.

— A murit la 40 de ani; sinucidere. A fost dată dispărută zece zile înainte să-i fie găsit trupul, pe bancheta din spate a mașinii, la trei străzi de apartamentul ei din Paris.

Informația mă lovește mai tare decât ar trebui. Pe ecran, Jean Seberg zâmbește și râde, se plimbă pe stradă, și o parte din mine vrea să fie în continuare ca ea sau cel puțin ca varianta ei contrafăcută.

— Dacă s-ar putea deschide pământul să mă înghită, asta mi-aș dori, spune personajul ei.

Mă gândesc: N-ai știut niciodată ce ascund ceilalți. Cu toții ne ascundem când este nevoie s-o facem.

— Este totul în regulă cu Jeremiah?

Întrebarea mă surprinde, dar rămân cu ochii lipiți de ecran.

— Am făcut o tâmpenie mare de tot, un lucru care l-a rănit foarte tare și pe care aș vrea să-l iau înapoi, dar nu pot.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu. Mă simt și așa destul de nasol. Nu vreau decât să nu mai existe, de exemplu să construiesc cumva o mașină a timpului, să mă duc înapoi la ziua de ieri și să schimb fiecare chestie, ca să nu se fi întâmplat niciodată.

Aștept ca ea să-mi spună: Poate ar trebui să te străduiești mai mult. Fii o persoană mai drăguță, mai puțin complicată, mai puțin distrusă. Poate că n-ar trebui să te zăvorăști singură în spatele aceluși zid pe care ți l-ai construit. Toate lucrurile pe care mi le spun eu însămi.

În schimb, mama zice:

— Oh, Doamne, chiar semănăm.

Mă uit la ea.

— Adică am avut și eu, de-a lungul vieții, din când în când, momente în care am făcut tâmpenii pe care aș fi vrut să le iau înapoi și să îndrept lucrurile.

— Tu ești perfectă.

— Nu sunt. Nimeni nu este, slavă Domnului. Altminteri, tare plicticoasă ar fi lumea asta. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le fi făcut diferit la momentul respectiv, inclusiv în ceea ce-l privește pe tatăl tău. Dar nu putem decât să fim mai atenți, să sperăm că am învățat ceva, să încercăm să nu bușim lucrurile iar – cel puțin nu exact în același fel – și să mergem înainte, știind că o să ne stricăm iar viața, în pizda mă-sii, la un moment dat. Din greu.

Mama înjură rar, așa că ridic sprâncenele. Îmi zâmbeste.

— Scuze. Important este să facem ce putem noi mai bine, întotdeauna, să nu fim prea aspri cu noi înșine când nu reușim și să lăsăm regretele deoparte. Trebuie să ai încredere în mine în privința asta, pentru că sunt mai mare decât tine și știu chestii.

Îmi trec mâna prin păr, netezindu-l în dreptul urechilor și pe frunte.

— Pricep c-o să bușesc lucrurile grav, indiferent ce-aș face. Și mai pricep că n-ar trebui să fiu prea aspră cu mine. Dar acum, în momentul ăsta, nu vreau ca Miah să fie vreun soi de lecție de viață. Vreau să fie mai mult de-atât.

— Atunci vorbește cu el – chiar dacă nu vrea să audă –, până când o să-i zici tot ce ai de zis.

Ziua 25

(partea a doua)

Este 11 noaptea și eu pedalez prin noapte spre casa lui Miah. Nu știu exact ce o să-i spun, știu doar că am nevoie să-i spun ce simt.

Deci tata are o amantă.

Cuvintele dau târcoale prin mintea mea. Le spun cu voce tare, sperând că asta o să le oprească să se mai învâртеască în cerc, la nesfârșit, că vor evada în aer, ca să le pot vedea exact acolo, în fața mea, cât să nu le pot atinge. Aș vrea să le iau înapoi, dar nu se poate, fiindcă sunt adevărate.

Tata are o amantă.

Nu-i vorba că speram ca părinții mei să se împace. De fapt, nu știu dacă am crezut sau nu asta. Dar acum îmi este clar că n-o să se întâmple și că eu și mama îi stăteam în cale.

Și aceste cuvinte sunt adevărate. Noi îi stăteam în cale.

Îl găsesc pe verandă, sub lună, în pantaloni scurți, tricou negru, desculț. Stă în picioare, cu brațele la piept, uitându-se spre stele. Îmi sprijin bicicleta de un copac și trec direct prin iarbă și ciulinii de cactus. Urc treptele și ajung lângă el.

— Hei, îi spun cu respirația un pic tăiată.

— Hei.

Rămâne cu ochii îndreptați spre cer.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care aş vrea să i le zic, dar nu iese nicio vorbă din mine. Îi urmăresc privirea în sus, spre cer, unde pare că s-a aşternut o pătură din cel mai adânc şi închis albastru, acoperită cu un milion de punctişoare luminoase.

Îmi spune, fără să mă privească:

— Ce vrei, căpitane?

— Vreau să-ţi spun că-mi pare rău. Vreau să-ţi cer scuze de o mie de ori şi să-ţi spun de ce cred că am făcut ce am făcut, nu că asta ar fi o scuză. Vreau să-ţi spun cât de speriată sunt de am buşit în pizda mă-sii chestia asta, deşi este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de o vreme încoace. Tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de o vreme încoace. Vreau ca toată chestia asta cu Grady să nu mai existe, dar există, este din vina mea şi aş vrea să ştii că ştiu şi eu că e vina mea, nu a altcuiva. Vreau să-ţi spun cât de mult îl urăsc acum pe tata şi cât de confuză sunt, cât de pierdută mă simt, dar şi că ştiu că asta nu repară lucrurile. Vreau să stau aici cu tine, chiar dacă vorbesc doar eu şi tu n-o să-mi mai vorbeşti niciodată. Vreau să am şansa să-ţi spun cum mă simt şi ce însemni pentru mine. Gen, n-o să ştii niciodată cât însemni pentru mine. Vreau să-ţi spun că nu vreau ca ăsta să fie sfârşitul pentru noi, aici, acum. Vreau să te rog să mă ierţi.

Mi s-a pus un nod în gât și mi s-au umezit ochii. Acum Miah se uită la mine, nu la cer. Pentru o clipă, rămâne acolo, nemișcat. Apoi spune:

— Hai să plecăm de-aici.

Înainte să se răzgândească, mă ridic și urc în camionetă. Îl aștept ascultându-mi respirația. Sună de parcă aș fi alergat la un maraton. Mă concentrez pe inspirație și expirație. Stabilă. Calmă. Aștept și el nu urcă, sigur s-a răzgândit. Dar apoi aud un buf, ca și când a fost aruncat ceva în spatele camionetei, apoi ușa se deschide larg și urcă și Miah.

Mergem în tăcere, legănându-ne pe șleaurile Drumului Principal. Habar n-am unde mă duce. Încerc să mă gândesc la ce ar fi potrivit să spun, să-mi găsesc cuvintele, dar sunt prea multe lucruri de zis, așa că stăm amândoi în mașină, tăcuți. Întoarcem spre plajă pe o cărare sălbatică, năpădită de vegetație, pe care n-o recunosc. De fiecare dată când cred că am învățat insula, mă duce pe câte un drum ca ăsta unde n-am fost niciodată.

Nu vorbim și nici nu ascultăm altă muzică în afară de zbârnâitul cicadelor, parcă mai puternic decât de obicei. Copacii se văd ca în ceață când trecem printre ei și ne deplasăm prin beznă fără faruri, fără licurici care să ne lumineze drumul. Mă aștept oarecum să mergem până nimerim în ocean, dar la un moment dat Miah încetinește și apoi oprește camioneta.

Coboară și mă dau și eu jos, dar tot nu vorbim. Apucă ceva din camionetă – o pungă – și îl urmez pe sub coroana copacilor cam un kilometru și jumătate. Traversăm dunele

interioare, cele mai apropiate de pădure și, înainte de a ieși pe plajă, cotește spre o văiuță aflată între dunele interioare și cele exterioare. Acolo, la adăpost de vânturi, Miah se oprește, lasă punga jos și-mi întinde o cutie cu chibrituri.

— Pentru ce sunt astea?

— Se potrivesc cu asta.

Scoate o sticlă cu gaz de brichetă.

— E cam cald pentru un foc de tabără, nu crezi?

Dar e prea târziu: adună surcele și le stivuiește în bazinul dintre dune. Le stropește cu gaz de brichetă și apoi dă din cap spre mine. Scapăr chibritul și-l arunc peste surcele. Mă uit cum se aprind și cum crește focul pocnind, trosnind, cu flăcările dansând în noapte. Scotocește în rucsac și scoate un carnet pe care mi-l întinde.

— Scrie aici toate chestiile de rahat pe care ești prea speriată ca să le spui cu voce tare. Scrie tot ce te ține departe de tine însăși. Scrie tot ce te ține departe de mine.

— De ce?

— Ca să le putem arde.

Nu pomenesc de ziua petrecută pe plajă, așteptându-l pe el, când am aruncat în ocean scoici și griji. Sunt prea ocupată să mă gândesc că nu există destulă hârtie în carnetul ăla sau chiar pe insulă ca să scriu ce mă sperie sau fiecare gând rău care îmi umple mintea.

Scrie Grady pe o foaie de hârtie, apoi o smulge și o ține deasupra flăcărilor. Privesc cum hârtia începe să scoată fum și să ardă, destrămându-se literă cu literă.

Scrie: Mi-e dor de fratele meu, o smulge, o aruncă în foc.

Scrie: Vreau să trăiesc viața mea, nu pe a altuia.

Și: Nu mi-am dorit decât să împlinesc 18 ani.

Eu scriu: Îl urăsc pe tata.

Mi-e dor de Saz.

Grady nu înseamnă nimic.

Îmi pare rău, Miah.

N-o să mai am niciodată încredere în cineva.

În următoarele 20 de minute facem cu schimbul la scris chestii pe care le aruncăm în foc. Mă aștern pe hârtie, golindu-mă pe dinăuntru până când nu mai rămâne nimic.

După ce terminăm, ne așezăm pe nisip. El miroase a soare strălucitor și a așternuturi proaspete, iar eu nu știu dacă să-l ating sau nu, pentru că mi se pare că nu mai am dreptul. Stau cu mâinile în poală și încerc să-mi imaginez ce aș mai vrea să-i spun.

Apoi îl aud:

— Știi cum este să te afli într-o perioadă dificilă.

Mă uit la el, dar ține ochii ațintiți în foc.

— Asta nu înseamnă că trebuia să fac ce-am făcut.

— Nu, nu înseamnă.

Scoate un geamăt de frustrare și scutură din cap. Închide ochii. Îi deschide.

— Rahat.

Oftează.

— Dar m-am prins. Câteodată faci chestii doar ca să înrăutățești situația. Pe când aveam 13 ani și viața era un rahat absolut, voiam ceva care să-mi amortească durerea și am găsit. A funcționat pentru ceva timp, dar problema este că vrei mai mult, ai nevoie de mai mult, și înainte să-ți dai seama, nu mai simți nimic.

Își privește țintă mâinile.

— Dar știi de ce mi-am dat seama până la urmă?

Se uită iar spre foc.

— Trebuie să simți. Trebuie să simți chiar dacă ți se pare c-o să te ucidă.

— Îmi pare rău. Pentru chestia cu Grady. Foarte rău.

— Știu, nu avem timp nelimitat aici și încă vreau s-o ard cu tine. Serios, chiar vreau să ne petrecem timp împreună.

— Dar?

Mă pregătesc, pentru că știu ce urmează.

— Dar sufăr. Și cred că ar trebui să te iert, pentru că, dacă vreau să petrec timp cu tine înainte să pleci de pe insula asta, o să fiu nevoit s-o fac. Chiar vreau s-o fac, dar am fost amândoi destul de sinceri unul cu celălalt și aș minți dacă aș spune... adică, tu câte griji ți-ai făcut în legătură cu Miercuri? Nu știu. Chestia este că ai intrat aici, căpitane. Ai intrat al dracului de tare aici.

Vorbește despre inima lui sau poate despre întreaga lui ființă.

— Păi și asta ce vrea să însemne?

— Vrea să însemne că trebuie să fim mai mult decât ce s-a întâmplat cu Grady. Suntem mai mult decât Grady.

Apoi se uită la mine.

— Mă rog, știu că eu sunt.

Stăm ochi în ochi și colțurile gurii i se ridică, apoi apar brusc și gropițele. Diferite, dar aici.

— Însă tot mă simt ca un rahat.

— Îmi pare rău, îi spun din nou.

— Știu.

Gropițele dispar dintr-odată. Ochii i se îndreaptă din nou spre foc. Sunt un milion de lucruri pe care aș vrea să i le spun, dar nu-i zic niciunul dintre ele, pentru că știu că nu va ajuta la nimic. Așa că, în cele din urmă, adaug:

— Povestește-mi despre fratele tău. Dacă vrei.

Îi ia un minut ca să-mi răspundă.

— N-am simțit niciodată că am ajuns să-l cunosc, pentru că atunci când eram suficient de mare pentru asta, el plecase deja să-și facă instrucția de bază la școala pentru rangeri, apoi în prima misiune, apoi în următoarea. Era dur, dar amuzant. Ori de câte ori venea acasă purta pantalonii ăia scurți absolut cretini, care-i plăceau așa de mult. Spunea că după tot echipamentul din deșert, când purta șortul ăla simțea că-și „leagănă bijuteriile pe o pernă de îngeri”. E stupid, însă când mi-i pun pe mine mă simt de parcă ar fi și el aici. De parcă am merge împreună în toate aventurile.

— Nu mi se pare că-i stupid.

— Înainte de Bram și Shirley, el a fost poate singura persoană din viața mea care nu m-a dezamăgit niciodată. Dar asta nu înseamnă că i-am fost mereu un frate bun.

— Cum îl chema?

— Flynn.

— Îmi pare rău pentru Flynn.

— Da, și mie.

Mă privește.

— Mai este un lucru de care mi-am dat seama, căpitane. La un moment dat, va trebui să începi să ai încredere că podeaua este din nou acolo. Care-i cel mai rău lucru care se poate întâmpla, la o adică? OK, dispere. Ai supraviețuit deja unei dispariții a podelei și ești încă aici, mergând de colo colo. Mai poți supraviețui și altora. Da, poți să stai de

veghe 24 de ore din 24, poți să nu-ți iei ochii de la ea, dar asta n-o să împiedice lucrurile rele să se petreacă. Pentru că viața o să facă ce trebuie ea să facă. Chestia pe care poți conta este că, la un moment dat, ceva rău chiar o să se întâmple. Ceea ce face ca lucruri precum luna roșie, vânătoarea de comori și chiar tu însăși să devină cu atât mai importante.

Îmi ia mâna:

— Îmi pare rău pentru tatăl tău.

— Cel puțin el este încă aici. Și am priceput ce mi-ai zis. O să încerc să-mi amintesc. Doar că mă simt cam ultima care a aflat, toată lumea s-a prins ce se întâmplă, în afară de mine.

Ridic carnetul cu mâna liberă, scriu Mă simt atât de proastă și țin foaia deasupra flăcărilor până când acestea o înghit și o prefac în cenușă.

Stăm așa multă vreme, privind focul cum moare. Mă concentrez la senzația pe care mi-o dă mâna lui într-a mea – degetele, pielea, căldura. Indiferent ce se va întâmpla cu Miah și cu mine, vreau să-mi amintesc mereu senzația lăsată de mâna lui.

— M-am gândit la chestia asta și cred că ar trebui să ai visuri îndrăznețe. Ai nevoie de visuri îndrăznețe. Indiferent ce ar însemna asta. Montana. Outward Bound. Circuitul de rodeo. Luna. Meriți să-ți trăiești propria viață, Jeremiah Crew.

Privirile ni se întâlnesc și îi văd pe chip expresia aceea greu de descris. Ca și când l-aș putea vedea în copilărie,

Înainte de toate pierderile și suferințele trăite, înainte să fie nevoit să crească prea repede și să devină adult, ca să aibă grijă de toată lumea.

Se întinde și mă trage lângă el.

La un moment dat ne întindem pe spate. Închide ochii. Îi închid și eu.

— Sunt aici pentru tine, îmi spune.

Stau așa multă vreme, simțindu-i brațul în jurul meu. Îmi spun că este OK. În momentul ăsta, totul este bine. Eu sunt bine, iar el este aici. Îmi spun că atât cât este, e destul.

E aici pentru mine.

E aici pentru mine.

E aici pentru mine.

— Și eu sunt aici pentru tine, îi șoptesc.

Ziua 26

În dimineața următoare o găsesc pe mama în bucătărie. Ne foim una pe lângă alta turnându-ne cafea și cereale, tăind fructe, învârtind iaurtul cu lingura într-un castron, dar nu vorbim. Nu spun nimic. Nu vreau să spun nimic. Niciodată. Apoi mama se uită la mine și mă întreabă:

— E totul în regulă?

Iar eu încep să plâng. Într-o secundă mă ia în brațe și mă lasă să plâng pe umărul ei. Stau așa preț de o clipă, ținându-mă de ea, apoi reușesc să mă desprind.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spun.

După expresia pe care o are pe față, îmi dau seama că se pregătește pentru ce-i mai rău. Probabil crede că sunt însărcinată.

— Este o discuție la fereastră sau o discuție într-o plimbare?

— Nici una, nici alta. Este o discuție despre monștrii din pădure.

Ăsta e codul pentru Hai să stăm pe pat și să construim o fortăreață din perne care să țină monștrii la distanță. Așa făceam când aveam șapte ani și eram îngrozită de copacii care înconjurau casa. Eram convinsă că acolo trăiește ceva întunecat și amenințător, iar mama stătea cu mine seara și-mi explica faptul că nu sunt monștri în pădure, dar dacă ar fi – deși nu sunt –, ca să ajungă la mine ar trebui să descuie mai întâi ușa de la intrare, și dacă ar putea face așa ceva, ar trebui să treacă de câine și apoi de tata și de ea. O mulțime de linii de apărare.

Lăsăm cafeaua și mâncarea pe blatul de la bucătărie și intrăm în camera ei. Odată ce suntem baricadate și așezate turcește, genunchi în genunchi, față în față, îi spun despre conversația pe care am avut-o cu Addy. În timp ce vorbesc încep din nou să plâng – lacrimi pentru amanta tatei, lacrimi pentru tot roller coasterul în care s-a transformat viața mea.

Mă ia în brațe și mă ține așa și, chiar dacă lucrul ăsta nu schimbă nimic, este suficient. Îl las să fie suficient. Apoi mama îmi spune:

— Mai întâi, îmi pare rău că ai aflat în felul ăsta. O iubesc pe Addy, dar nu era treaba ei să-ți spună ceva. Acestea fiind zise, nu a știut că nu știai, eu ar fi trebuit să-ți spun. Aici e vina mea. Tatăl tău și cu mine încercăm să manevrăm situația asta cât de bine putem, dar niciunul dintre noi nu știe ce naiba e de făcut. În al doilea rând, nu e vina ta. Hai să stabilim clar lucrul ăsta, chiar acum.

— Știu.

Dar nu sunt sigură că așa e. Simt nevoia de neoprit să mă cațăr la ea în poală de parcă aș fi mică din nou și lucrurile ar fi simple și ușoare, iar singurul lucru de care mi-ar fi teamă ar fi monștrii din pădure.

— Ce ți-a spus Addy, mai exact?

— Doar că are o amantă și că tipa lucrează cu el.

Aștept să-mi spună că, de fapt, nu-i adevărat, dar expresia ei o confirmă.

— Tu știai.

Tot sper că, prin vreun miracol, îmi va spune Nu, nu știam, habar n-aveam. Nu că aș vrea să fiu eu cea care i-a dat vestea, dar îmi doresc să nu mă fi mințit, nici măcar prin omisiune.

— Știam de puțin timp.

Mi se strânge stomacul.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Știu.

Nu se scuză în niciun fel.

— Țsta e încă un secret.

— Știu și îmi pare rău.

— Îl urăsc.

— Relațiile sunt complicate, scumpa mea. E nevoie de doi ca să facă una și tot de doi ca să rupă una. Nu sunt în alb și negru. Și știu că pentru tine toate astea par că s-au întâmplat din senin, ca și cum iubirea ar putea dispărea pur și simplu sau s-ar putea schimba într-o clipită. Dar, cel puțin în cazul meu și al tatălui tău, îmi dau seama că a fost o serie progresivă de mici fracturi. Chiar dacă n-am înțeles bine lucrul ăsta la timpul lui.

— Tot îl urăsc.

— Am înțeles asta. Într-un fel, îl urăsc și eu. Dar tot eu îl cunosc pe tatăl tău mai bine decât oricine altcineva și știu că el face lucrurile în felul lui. Așa a făcut mereu. Este ca în cartea aia care-ți place ție mult, cartea despre timizi.

— Jurnalul unui adolescent timid.

— Replica aceea despre cum acceptăm iubirea pe care credem că o merităm? Așa e tatăl tău.

— Deci cine e tipa?

— Michelle.

— Și e ceva serios?

— Așa cred. A spus ceva despre o mutare la ea, așa că discutăm să vindem casa, iar eu să-mi găsesc o locuință. Indiferent dacă se va întâmpla sau nu asta, nu înseamnă că te iubește mai puțin. Tatăl tău te iubește mai mult decât iubește pe oricine altcineva, inclusiv pe el însuși.

— OK.

Mă aud vorbind. Par Claude Robotul, dar mă simt ca o tornadă sau ca un animal încolțit, speriat și furios. Asta ai vrut să spui, domnule Russo? Acum crezi că o să fiu în stare să scriu ceva real și adevărat, care îi va face pe oameni să simtă ceva?

— Claude.

— Da.

— Sunt mama ta. Te știi de-o viață, a ta. Și trebuie să vorbești cu mine, indiferent ce se întâmplă. Îți spun lucrul ăsta ca una care se poate ascunde, atunci când vrea.

— OK.

— Asta înseamnă că putem vorbi despre orice. Despre tatăl tău. Casă. Saz. Facultate. Sex.

— Chiar nu vreau să vorbesc cu tine despre sex.

— Mi se pare corect. Știi, mie mama nu mi-a spus niciodată vreo vorbă despre asta. Poate că de aceea vreau să mă asigur că poți vorbi cu mine, dar te înțeleg. Spune-mi o singură dată că ai grijă să te protejezi, fiindcă sunt mamă și mamele au nevoie să știe că așa e.

— Mă protejez.

— Și ești bine?

Se referă la sex și la Miah, nu la restul lucrurilor.

— Sunt bine.

Oftează. Înclină capul spre mine și ne atingem frunțile. Rămânem așa un minut. Apoi ea se trage înapoi. Mă trag și eu. Îmi imaginez casa noastră, care va fi curând casa altcuiva, și camera mea verde, care nu va mai fi camera mea verde, ci camera verde a altcuiva. Mama îmi spune:

— Mă bucur că te-am văzut plângând. Eram îngrijorată pentru tine. Dacă lacrimile nu ies ca lacrimi, vor căuta altă cale să iasă. Și, hei, este în regulă să rămâi tot copil pentru părinții tăi. Indiferent cât de mult ai crescut. Este OK să mă lași să fiu mama ta. De fapt, este bine și pentru mine. Mai ales acum. Așa că lasă-mă să-ți fiu mamă.

În după-amiaza aceea, noi două, Lauren și Claude, Claude și Lauren, ieșim în lumina de afară. Soarele și căldura ne învâluie de parcă ne-ar spune: Sunteți bine.

Mama se uită spre cer.

— „Totul e bine. Totul va fi bine. Toate lucrurile vor fi bune.”¹⁸

Nici mama, nici tata nu sunt credincioși practicanți, dar aceasta este o zicere din înțelepciunea quakerilor pe care-i

¹⁸ Citat din Julian de Norwich, o sihastră din Anglia secolului al XIV-lea.

place s-o citeze. Apoi se uită la mine, cu sprâncenele ridicate:

— Hai să chiulim.

— Ar trebui să luăm niște biciclete și să mergem la Rosecroft.

Ridică sprâncenele până la rădăcina părului.

— Când ai învățat să mergi pe bicicletă?

Dar eu am încălecat deja bicicleta – cu picioarele dezgolite, desculță, cu capul descoperit, pentru că mi-am uitat șapca de pescar – și plutesc deja de-a lungul potecii.

Pedalăm una lângă alta pe Drumul Principal, cu soarele luminându-ne chipurile, cu părul zburătăcit de vânt. Ajunse la Rosecroft, ne croim împreună drum prin iarbă și cărămizi până când ajungem la o scară largă din spatele casei, cea mai apropiată de mlaștini. Eu merg înainte și mama mă urmează până la etajul al doilea. Cea mai mare parte a podelei a dispărut, dar la capătul scărilor a mai rămas o cameră, largă și aerisită, cu cerul albastru drept acoperiș, mirosind vag a flori.

Intrăm și îmi țin respirația.

Ușa dulapului este deschisă, iar mama îmi arată gaura lăsată de glonț. Încerc să bag degetul prin ea, așa cum spunea că făcea și ea când era mică, și mă întreb dacă a făcut asta și Claudine, vreodată. Venea aici sau a ținut camera încuiată? Aici a dormit? Sau a stat cât de departe a putut de această încăpere? Mă gândesc la ea, la cum

trebuie să fi fost în casa asta mare și veche, cutreierându-i holurile, stând singură în camerele acestea uriașe, coborând scările – așa cum fac eu acum – spre parter, doar cu fantoma lui Tillie să-i țină companie.

Stând aici mă simt brusc cuprinsă de iubire față de Tillie, această tânără femeie, frumoasă și tristă, care a murit prea devreme. Și în momentul acela îmi dau seama. De aceea a rămas Claudine aici în toți acești ani. Nu a vrut să-și părăsească mama.

După ce ieșim, ne plimbăm în jurul casei mergând în lungul ei pe o latură și apoi pe alta – în timp ce mama îmi descrie felul în care arăta locul cândva, încăpere cu încăpere. Mobilierul de răchită albastră de pe veranda dinspre nord. Balansoarul mare de lemn. Ușile din stejar auriu cu balamale din fier negru. Holul pătrat de la intrare. Recipientul de alamă pentru scrisorile care urmau să fie trimise. Camera unde se jucau cărți și era păstrată și cartea pentru oaspeți. Arcada spre holul cel mare, cu șemineul lui și cu mottoul Blackwood încrustat în polița căminului: VIVIS SPERANDUM. UNDE ESTE VIAȚĂ, ESTE ȘI SPERANȚĂ. Canapeaua mare, roșie, unde Claudine mai aștea din când în când și pe care nimeni nu îndrăznea să se așeze, fiindcă era a ei și numai a ei. Și așa mai departe.

Când soarele stă să apună, noi am pus deja casa din nou laolaltă, reconstruind-o din ruine.

Stau în pat recitind Zelda pentru a cinci suta oară. Fitzgerald este la Hollywood, încercând să devină scriitor de scenarii, în timp ce Zelda se află la Highland Hospital din Carolina de Nord, unde e tratată de schizofrenie. El are

o aventură sălbatică și ostentativă cu o editorialistă de mondenități pe nume Sheilah Graham, care va și scrie mai târziu o carte despre asta, în timp ce Zelda este închisă într-un sanatoriu de la munte, unde va muri arsă de vie.

Mai du-te dracului, Scott Fitzgerald.

Las cartea jos și mă trântesc pe spate, cu capul pe pernă, așteptând să vină Miah.

Stăm îmbrăcați pe grămada de cearceafuri, uitându-ne unul la celălalt. La început am din nou sentimentul acela, că nu știu dacă să-l ating sau nu. Este Miah, dar parcă nu-i Miah, sau poate că problema e la mine. Poate că s-au întâmplat prea multe – tata, Grady – pentru ca noi să fim la fel cum eram înainte de venirea lui Addy pe insulă. Îi spun și lui ce cred.

— Păi și ce-ai de gând să faci în legătură cu asta, căpitane?

— Nu știu.

Îmi ia mâna și o așază pe inima lui.

— Hai să începem de aici.

Apoi mă sărută. Îl sărut și eu. O ținem așa un minut, poate două.

Ne desprindem unul de altul, iar el îmi spune:

— Știi, nu trebuie să facem nimic. Câteodată pur și simplu nu-ți stă mintea la anumite lucruri și nu e nicio problemă, serios.

— Dar tu mai vrei?

— Aproape întotdeauna. Da.

— Cu mine, vreau să spun.

— Asta vreau să spun și eu. Cam întotdeauna vreau cu tine.

Îl sărut. Mă sărută și el. Îmi așez iar mâna pe inima lui și îi simt bătăile, un pic mai rapide decât de obicei, dar egale, atât de egale.

Ziua 27

Ne trezim înainte de răsărit și plecăm cu bicicletele spre plajă. Le lăsăm lângă poteca ce ne duce peste dune, spre nisip. Eu îmi car geanta, el, aparatul de fotografiat. Când ajung la ultima dună, îl văd. Cerul este ca o paletă de albastru-blând, roz și auriu. Apa a prins toate culorile acelea și le-a păstrat în ea, așa că totul, oceanul și cerul, este scăldat în aceeași lumină amețitoare. Universul pare cu totul nou și pe deplin curat.

Îi spun și lui Miah, iar el îmi răspunde:

— Shirley numește asta dereticatul de dimineață, când lumea pare, cumva, că o ia de la capăt.

La fel ca noi, îmi spun.

Respir în aerul rece și ușor. Până la jumătatea dimineții va fi greu ca o pătură udă, dar acum se simte tare bine pe piele.

— Trebuie să scriu, îmi spun.

Dar adevărul este că scriu deja. Minteă îmi este amețită de imaginile, cuvintele și scenele pe care le derulează înăuntrul ei. Trebuie să le scot și le aștern pe hârtie.

Mă plimb puțin, până găsesc locul potrivit unde să mă așez, cu vedere perfectă spre răsărit și spre băiatul care hoinărește pe plajă, încolo și înapoi, făcând poze.

Din când în când ridic privirea ca să mă asigur că este încă aici. Îl privesc cum intră în apă, cum îngenunchează în nisip ca să prindă unghiul pe care și-l dorește, cum acoperă cu palma ecranul aparatului, ca să verifice fotografia pe care a făcut-o. Se întoarce să se uite la mine, de parcă ar simți că-l privesc. Râde.

— Te văd, căpitane.

Scriu Te văd, căpitane. Mi-aș dori să-l pot desena din cuvinte și să-l pot pune pe hârtie așa cum arată acum, de parcă ar fi parte din acest răsărit.

La un moment dat – un clic. Ridic privirea și-l zăresc pe Miah întins pe jos, la câteva zeci de centimetri, cu aparatul îndreptat spre mine. Sunt atât de adâncită în gânduri, încât îmi ia o clipă să mă dezmeticesc. Aici erai, îmi spun. Mă bucur că ești aici.

Cândva, mai târziu – cine știe cât de târziu – stă în picioare în fața mea, fără tricou.

— Hai să înoți cu mine.

— Nu pot. Sunt băgată toată în poveste.

Chiar și așa, aș vrea să le fac pe amândouă, să rămân aici și să merg cu el.

— Când o să citesc și eu?

— Probabil niciodată.

Râde.

— OK. Rămâi aici.

Și știi ce vrea să spună: Rămâi în poveste. Se răsuțește pe călcâie și o ia la fugă. Cerul din spatele lui este albastru-strălucitor. Când a ajuns soarele acolo? În alergare, încearcă să-și scoată pantalonii și aproape că se prăbușește. Clic. Fac poze din cuvinte în timp ce el se îndepărtează. Clic. În timp ce strigă: „Nu-i nimic de văzut aici!” Clic. În timp ce aleargă cu toată viteza spre apă. Clic. Clic. Clic.

Ziua 27

(partea a doua)

Stau pe unul dintre cele patru scaune înghesuite într-un colț al magazinului universal și-mi rod o unghie ruptă. Locul este pustiu, nu e aici decât Terri, în spatele tejghelei.

Tata mă sună exact la ora 12.

— Tată.

— Salut, puștoaico.

Habar n-am ce-o să-i spun sau dacă o să pomenesc de cealaltă femeie, măcar să-i spun numele. Trebuie să aud mai întâi ce are de gând să spună.

— Am vorbit cu mama ta. Puștoaico, îmi pare foarte rău.

Nu Ghemotoc. Ea e acum mama ta și se pare că eu aș fi puștoaico.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în felul ăsta și îmi pare rău că ți-am spus să nu vorbești despre asta și îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Îmi aud pulsul în urechi. Dacă aș putea readuce lucrurile la normal, totul ar fi în regulă. Casa mea ar fi în continuare casa mea. Părinții mei ar fi în continuare părinții mei. Poate că tata nu s-ar îndrăgosti de colega lui Michelle și ar reveni și situația asta la normal.

— Aș vrea să fiu acolo, spune el.

— Chiar ai vrea?

— Da...

— Ai vrut să ne părăsești mai demult?

— Ghemotoc...

Și dintr-odată sunt iar Ghemotoc. Oh, nu, îmi spun. Nu poți să arunci pur și simplu porecla aia, oricând vrei tu. S-o iei; apoi s-o dai înapoi. S-o iei; iar s-o dai înapoi.

— Ai vrut?

— Este complicat.

— Ți-ai găsit pe cineva și o părăsești pe mama. Nu sună prea complicat.

La celălalt capăt se așterne tăcerea.

— Mi-ai spus că nu e vorba de nimeni altcineva. Textual, ai spus: „Este important să știi asta”. De ce ai spus-o, dacă știai că e o minciună?

— Îmi pare rău.

Este rândul meu să nu spun nimic.

— Ghemotoc? Mai ești acolo?

— Știi că dacă te însori cu ea o să ai iar o familie, nu? Realizezi lucrul ăsta?

La celălalt capăt al firului se așterne iarăși tăcerea.

Îi dau o grămadă de timp ca să răspundă. Pentru că n-o face, continui:

— Așadar presupun că despre noi era vorba de fapt, nu-i așa? Nu că nu voiai tu o familie. Ci pur și simplu nu voiai familia noastră.

— Nu e așa. N-ar fi trebuit niciodată să spun asta. Pur și simplu n-am știut cum s-o spun, așa că am spus-o greșit.

— Este adevărat că tu și mama vreți să vindeți casa?

— Ne gândim la asta. Nu-i nimic stabilit.

— De aia îmi tot trimiteai pachete? Ca să îmi scoți lucrurile de acolo?

— Ți-am trimis lucrurile alea pentru că am crezut că s-ar putea să le vrei.

— Ei bine, nu-mi pasă ce faci cu restul. Aprinde un chibrit și arde totul până la temelie, dacă vrei.

Imediat ce o spun îmi vine să-mi iau vorbele înapoi. Nu lucrurile mele sunt de vină în toată povestea. N-ar trebui să fie ele victimele.

Și brusc pun totul cap la cap – trimisul nostru de acasă, vânzarea casei. Probabil că el știa de mult ce o să facă. De aia nu puteam găsi tricoul cu Nirvana. Era deja acasă la ea, împăturit în vreun sertar sau stând pe vreun raft din dulap. Iar femeia aia va folosi lucrurile mamei, lucrurile părinților mei și lucrurile noastre, va trăi viața noastră, doar că într-o variantă nouă și îmbunătățită, care nu ne include pe mama sau pe mine.

Înainte să mai pot adăuga ceva, îl aud:

— O să ne vedem curând și vom putea vorbi mai mult atunci, dar sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le știi acum. Mai întâi, vreau să nu te îndoiești vreodată de ceea ce simt pentru tine. Deși nu am fost întotdeauna tatăl pe care l-ai putea crea pe hârtie, te iubesc foarte mult. În al

doilea rând, nu-ți voi îndeplini mereu așteptările, dar nu voi înceta niciodată să încerc.

În timp ce îl ascult, mă ciupecesc neîncetat de carnea de pe braț. Apoi îi dau drumul, pur și simplu.

— Durează o vreme să ajungi să-ți cunoști părinții. Ești norocoasă să ai o mamă cu adevărat specială. Nu-mi dau seama dacă acum poți aprecia acest lucru la adevărata lui valoare, dar îl vei descoperi pe măsură ce vei înainta în vârstă. Eu nu sunt chiar atât de special – știi că știu și eu asta –, dar sper că anii care vor veni îți vor arăta cât de mult țin la tine și cât de importantă ești pentru mine, indiferent cât de tare am stricat totul, în pizda mă-sii.

Și chiar dacă sunt obișnuită să-l aud pe tata înjurând, nu vreau să facă asta – să-mi spună că mă iubește și totul să fie așa de sensibil și real. Aș vrea să-l urăsc. Stau aici, străduindu-mă să-l urăsc.

— Nu vreau s-o văd. Pe Michelle.

Abia dacă-i pot spune numele.

— Nici nu trebuie. Nu acum.

Nu vreau s-o văd în veci.

Nu spun nimic. El așteaptă.

În cele din urmă dă drumul unui oftat anemic.

— Putem vorbi mai mult când vii acasă. O să mergem la brutărie și o să cumpărăm tot stocul de fursecuri cu gem. O să cumpărăm câte e nevoie. O să cumpărăm toată nenorocita de brutărie.

— Nu putem să mergem pur și simplu la Joy Ann, ca de obicei, ca și când nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Ca și când nimic din toate astea nu se întâmplă. Lucruri de genul tu și eu și Joy Ann au murit când ne-ai alungat de acasă.

— Nu trebuie neapărat să moară, Ghemotoc. Nici măcar atunci când vei pleca la facultate. Nici măcar atunci când vei fi scriitoare celebră în California.

Apoi spune:

— Te iubesc mai mult decât îl iubesc pe Beethoven, Joy Ann Cake Shop și tricoul meu cu Nirvana, pe care îl furi mereu. Te iubesc mai mult decât orice pe lume.

Și asta este momentul când ia o chestie pe care o fac cu Saz și o folosește ca să mă câștige înapoi, și este ultima picătură. Închid fără să-i spun că-l iubesc și eu.

Îl găsesc pe Miah în fața casei lui, la bustul gol, aplecat peste o grămadă de oase și o găleată de apă cu clor de la al cărei miros mă înțepă ochii. Dintr-un radio vechi se aude tare muzica și la început nici nu mă vede.

Rămân privindu-l, arată fericit și adâncit în munca lui așa cum era în ziua aceea, cu cei de la Outward Bound, doar că de data asta trebuie să-l aduc la realitate.

— Nu ți se pare o chestie morbidă? Să-ți faci de lucru cu toate oasele alea?

Revine din ale lui și pare că s-a înfuriat, ca și când l-aș acuza pe el de ceva. Întind mâna și opresc muzica.

Le scufundă pe rând în găleată.

— Gândește-te la ele ca la cimitirul de vechituri despre care vorbești tu mereu, unde se duce iubirea să moară. Gândește-te la ele ca la niște supraviețuitori. La lucrurile care rămân. Ca la iubirea care rămâne să mai trăiască încă o zi.

— Ce se va întâmpla cu noi peste o săptămână? îl întreb.

Se ridică, scuturându-și părul din ochi.

— Ce vrei să spui?

— Ce se va întâmpla cu noi?

— Nu știu.

— Dar măcar te-ai gândit?

— Da. M-am gândit. Normal că m-am gândit. Nu sunt ceva de genul: „Bum, bam, mulțumesc, madam. Mersi pentru o vară minunată”.

— Fii serios.

— Sunt. Nu știu ce se va întâmpla cu noi, căpitane. Nu știu nici măcar ce se va întâmpla cu mine. Poate că o să plec, poate o să rămân. Poate că în cinci ani de acum înainte o să fiu exact în același punct, luând feribotul înainte și înapoi între casa mamei și locul ăsta, albind oasele și gândindu-mă la fata pe care am cunoscut-o într-o vară. Gândindu-mă la momentul ăla când am fost Claude și Miah. Îmbлъnzitori-de-animale-sălbaticе, colecționari-de-dinți-de-rechini, luptători-pentru-eliberare.

— Nu glumi pe tema asta. Nu acum.

— Scuze.

Se așază pe treapta cea mai de sus a verandei, cu mâinile ude atârând pe genunchi.

— Căpitane, suntem doi oameni care nu s-au așteptat să se întâlnească unul cu celălalt, dar s-au întâlnit, probabil cu ani înainte de momentul când ar fi trebuit să se întâlnească.

— N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine.

— Nici eu n-am mai întâlnit pe cineva ca tine. Și nici nu cred că voi mai întâlni, fiindcă sunt destul de sigur că nu există prea multe fete așa, hălăduind prin lume. Dar nu putem să ne-o căutăm cu lumânarea.

— Deci ce facem cu toată treaba asta?

— Nu știu. Nu-mi imaginez cum aș putea să-mi iau rămas-bun de la tine, dar nu-mi imaginez nici o versiune a noastră vorbind la telefon și scriind mesaje, cum fac toți ceilalți.

— Atunci ce rost au toate astea?

Aș vrea să fiu în urmă cu patru săptămâni, cu toată vara în fața noastră. Dar nu sunt și dintr-odată simt nevoia să fug departe de el, pentru că nu pot sta aici să mă prefac că sunt prezentă, când în mintea mea s-a făcut deja timpul ca el să plece și-l văd pe mare, îndepărtându-se pentru totdeauna de insulă și de mine.

— Vino să stai lângă mine..., îmi spune el.

— Trebuie să plec.

— Nu fugi.

— Nu pot rămâne, fiindcă dacă rămân o să-mi pierd controlul și nu vreau să mi-l pierd. Vreau să-ți amintești de mine ca acum.

Îi zâmbesc și arăt cu degetul spre acest zâmbet, gen: Ta-da.

— Deci nu fug de tine; fug de tine plecând și de mine plecând. Doar pentru un timp. Doar cât să-mi trag sufletul.

Și înainte să poată să spună ceva sau să încerce să mă oprească, fug.

Plaja este pustie, în afară de câțiva pescăruși și fluierari. Traversez nisipul îndreptându-mă direct spre apă. Vântul încearcă să mă împingă înapoi spre țărm, dar mă lupt cu el, tot mai departe și mai departe, până când pământul îmi fuge de sub picioare și mă duc la fund dintr-odată, iar brațele mi se întind singure spre suprafața apei, fără niciun ordin din partea mea, ajungând la aer.

Îmi forțez corpul să se scufunde tot mai jos și mai jos, imaginându-mi cum ar fi să trăiesc aici, în această altă lume. Furia mă arde tot mai mult pe interior și sunt surprinsă că nu mă scufund sub greutatea ei. Sunt furioasă pe tata, pe mama, pe Michelle, Saz, Yvonne, Grady, pe toată lumea, chiar și pe Miah.

Îmi țin respirația până când plămânii mi se golesc de aer, amețesc și trupul mă aduce la suprafață. Trag adânc aer în

piept, în timp ce lumea se clatină în jur, și mă gândesc la femela țestoasă cu cap pătrat, la felul în care trebuie să se simtă din cauză că nu se poate ridica de la pământ și e nevoită să se târască pe țărnișă, să eșueze acolo, dezorientată și pierdută.

Îmi spun: Să simți asta. Să simți fiecare parte din treaba asta, oricât de îngrozitoare, incomodă și copleșitoare ar fi. Trebuie să o simți ca să poți trece dincolo de ea.

Mă trag cu greu din apă și mă prăbușesc pe nisip. Stau întinsă acolo, uitându-mă țintă la cer și gândindu-mă la vărul meu, Danny. Mă gândesc la toate lucrurile pe care le va pierde, toate lucrurile pe care nu le va vedea și nu le va experimenta niciodată. Dar mai există și alte lucruri pe care nu le va ști vreodată – suferința, secretele și felul în care te simți când ți se frânge inima.

Mă întorc la magazinul universal, gândindu-mă de data asta la părinții mei. La tata spunându-mi că mă iubește. La mama având nevoie să fie mamă. Apoi mă închipui pe mine luându-mi rămas-bun de la Miah săptămâna viitoare. Din toate aceste motive, o sun pe Saz din nou, ca să-i spun că o iubesc.

Răspunde imediat și îmi spune:

— Și eu te iubesc.

— Mai mult decât iubesc dinții de rechin, țestoasele cu cap pătrat și lunile sângerii.

— Mai mult decât iubesc pizza fără ananas, petrecerile în pijama și pe Yvonne. Mai mult decât orice și pe oricine.

— Ce o să se întâmple cu camera ta după ce pleci la facultate?

— Nimic. Ai mei o s-o lase exact așa cum este, pentru când vin acasă. Îți amintești cum, atunci când sora Marei a plecat la facultate, părinții ei i-au transformat imediat camera în sală de antrenament? Mama a zis ceva de genul: „Mai degrabă mă duc în chiloți la ștrand decât să fac așa ceva în camera ta”.

Trag aer în piept. Îl las să iasă.

— Părinții mei vând casa. Ceea ce înseamnă că dormitorul meu verde o să fie dormitorul verde al altcuiva, până când îl vor vopsi în altă culoare, iar casa mea va fi casa altcuiva, iar oamenii ăia se vor muta acolo și o vor schimba total.

Și nu știu ce este mai rău - ca o cameră să fie transformată în ceva complet diferit sau să nu mai fie deloc camera ta, niciodată.

— Știi, nici tu nu mai ești aceeași Claude Henry care a locuit pe Capri Lane într-o cameră verde cu un pat cu baldachin. În plus, tu o să ai mereu o casă la mine acasă, Hen.

Nu pot vorbi o clipă lungă de tot. Apoi, cumva, reușesc să spun:

— Mi-e dor de tine, Sazzy.

— Și mie mi-e dor de tine.

— Aș vrea să fii aici.

— Dar știi că sunt, nu-i așa? Acolo, cu tine? Chiar dacă nu mă poți vedea.

Și poate că este sau poate că nu este, și poate că știu sau poate că nu știu. Chestia este că asta îi spui celei mai bune prietene când nu știi ce altceva să-i spui, și tot ce vrei să faci este să fii acolo pentru ea și să alungi lucrurile rele.

De aceea îi spun și eu:

— Știu.

Ziua 28

Merg cu bicicleta spre Rosecroft. În afară de unul sau doi cai sălbatici la marginea pădurii, locul este pustiu. Urc treptele și pășesc pe lângă semnul cu TRECEREA OPRITĂ, ca să ajung lângă ruine. Îmi croiesc drum înăuntru, străbătând încăpere după încăpere, călcând cu grijă peste cărămizi și resturi, până pătrund în inima clădirii.

Stau acolo și îmi dau seama de ceva – nu este casa lui Claudine, ci a mea.

Aici sunt livingul și fereastra – cea mai apropiată de ușa de la intrare – pe care o lăsam deschisă pentru Saz, așa cum lăsa și ea una deschisă pentru mine la ea acasă, în josul străzii, în caz că nu puteam dormi.

Iar aici, în fața aceleiași ferestre, așezam bradul de Crăciun, să poată fi văzut din stradă, fiindcă nu e nimic mai minunat decât să te plimbi într-o noapte friguroasă de

iarnă și să vezi luminile acelea. Pianul stă vizavi de el, pe acest perete, în fața canapelei. Uram să exersezi, dar ani întregi am luat lecții de la domnișoara Gernhoffer, care era atât de frustrată din cauza mea, încât peruca i se strâmba de tot până terminam lecția. Dintre noi toți, tata cântă cel mai bine la pian, iar Bradbury nu face decât să urle și iar să urle. „Jingle Bells” era melodia preferată a lui Bradbury. Ne atârnam cu toții șosetele de polița șemineului din camera de zi a familiei, de la demisol.

Acolo este veranda cu vedere spre pârâu. Tata i-a pus plase, așa încât să se poată bucura de ea și câinele și pisica. Noi, toți cinci – mama, tata, Claude, Bradbury, Dandelion – obișnuiam să stăm aici după cină și să ascultăm pădurea.

Semnele astea care măsurau înălțimea, de pe tocul ușii de la bucătărie, erau o treabă făcută de mama – ea îi măsura pe toți cei care intrau în casă, chiar și pe adulți, chiar și animalele de companie. Aici era baia mea, pe holul de la etaj. Dacă te uiți cu atenție, poți să vezi știrbiturile de pe smalțul căzii, acolo unde am azvârlit peria de păr în prima zi de gimnaziu, când freza nu voia să mi se așeze.

Acesta era biroul mamei, cu o bibliotecă din podea până-n tavan, construită de tata într-un weekend după ce ne-am mutat aici, astfel încât să-și poată găsi un loc absolut toate cărțile necesare pentru cercetările ei. Aici este fotoliul în care stăteam în timp ce ea lucra, citind sau ajutând-o, atunci când puteam, și învățând să găsesc povestea din orice lucru. Aici am început pentru prima dată să scriu povești, pe când aveam doar zece ani.

Dormitorul părinților mei este la capătul culoarului, cu vedere spre pârâu. Aici am discutat cu mama despre Moș

Crăciun și, mai târziu, despre sex. Aici obișnuia să stea Dandelion în fiecare dimineață, pe noptiera tatei, dând jos fiecare lucru, unul câte unul, până când tata se ridica să hrănească nenorocita asta de pisică.

Iar această cameră uriașă, verde, cu pereții înclinați, a fost a mea. Era plină de muzică și spațiu pentru dans. De cărțile mele aliniate pe acest perete. Dulapul meu era aici, dar cele mai multe haine locuiau pe jos. Patul cu baldachin era acolo. Posterele erau aici, aici și aici. Biroul meu - cel la care am început să-mi scriu romanul prost și mult prea lung - se afla în fața acestei ferestre. Iar la această fereastră am stat privindu-i pe Wyatt Jones și pe prietenii lui cum îmi decorează curtea cu hârtie igienică, înainte ca tata să-i întrerupă...

Stau pe iarba cea verde, pe podeaua mea cea verde, până când reușesc să văd fiecare detaliu, oricât de mic.

O oră mai târziu stau pe trepte, cu spatele sprijinit de una dintre coloane. Simt prin tricou asprimea și răceala cărămizilor. Scot pixul și carnetul și scriu.

Pierd noțiunea timpului. Nu mai număr zilele sau minutele. Nu-mi fac griji despre cât de mult timp a trecut sau cât a mai rămas din zi. Umplu paginile cu gânduri, scene și bucăți din mine. Scriu până când fac cârcel la mână, apoi închid ochii și îmi odihnesc capul pe cărămida rece și aspră.

Când deschid iar ochii, soarele este la apus. Cerul este roz, auriu și portocaliu. Rămân uitându-mă cum devine tot mai strălucitor, apoi cum se întunecă, pe măsură ce soarele începe să pălească. Scriu apusul 28, pentru că atâtea am

văzut aici. Apoi îmi strâng lucrurile și mă îndrept spre casă.

Seara las fereastra deschisă și adorm în bâzâitul cicadelor. Undeva, pe la miezul nopții, Miah se strecoară la mine în cameră, la mine în pat. Îi simt pielea, pieptul și respirația pe gâtul meu, când mă trage spre el.

— Uite ce știu, îmi spune el. Eu sunt chiar aici. Noi doi suntem chiar aici. Nu-ți pot spune ce rost au toate astea, în afară de faptul că sunt al dracului de fericit că te-am cunoscut, și nu-ți pot spune ce o să se întâmple mâine sau săptămâna viitoare sau vara viitoare sau în cinci ani de-acum înainte. Dar știu că acum, în momentul ăsta, pe insula asta, sunt exact unde ar trebui să fiu, adică alături de tine.

Zilele 29-30

Aș vrea să existe o modalitate de a îngheța timpul. Ca și când aceasta ar fi o povestire a lui Ray Bradbury și ni s-ar da fiecăruia cinci șanse în viață de a opri timpul cât de mult dorim, ca să putem trăi la nesfârșit o clipă anume.

În zilele 29 și 30, asta este ceea ce-mi doresc. Capacitatea de a respira, pentru că el este aici, eu sunt aici și niciunul dintre noi nu trebuie să plece.

Insula

Trei

Ziua 31

În ziua de dinaintea plecării lui plouă. Mama stă în living cu hârtiile împrăștiate în jur pe podea, ca niște dale de piatră. Cu ochelarii căzuți spre vârful nasului, cercetează paginile pline cu însemnări. Din când în când mută hârtiile din jur, se lasă pe spate, le cercetează iar. Dandelion intră, se așază pe unul dintre vrafuri și începe să se spele pe față. Ea îl ridică și-l așază pe canapea.

— Ce-s astea?

— Niște scrisori scrise imediat după moartea lui Tillie. Se pare că a existat o anchetă înainte ca poliția să stabilească oficial că a fost suicid.

— Soțul ei a fost suspectat?

— Pentru o secundă, poate, dar nu, niciodată serios. Devotamentul lui pentru ea era cunoscut de toată lumea. Iar raportul legistului – bate cu mâna într-unul dintre teancurile de hârtii – a fost destul de lămuritor în privința sinuciderii.

Stăm una lângă alta, holbându-ne la hârtii. Bucăți de viață. Îmi vine să mă așez chiar acum pe podea și să le citesc pe toate. Aș vrea s-o ajut pe mama să le pună în ordine, ca să ne facem cea mai limpede imagine despre Tillie înainte și după, ca să putem rezolva odată pentru totdeauna misterul celui de ce.

Dar mă așteaptă Miah. Simt o mică zbatere de inimă.

— Mă duc la Miah, îi spun.

— OK.

Este neatentă și văd cât de absorbită este, desface și reface puzzle-ul, stând acolo, jos.

— Pleacă mâine și s-ar putea să vin mai târziu.

Mama își adună părul, îl leagă într-o coadă de cal și se încruntă la mine. Are niște ochelari verzi și îmi amintesc când și i-a cumpărat, într-o călătorie cu mine și cu tata, dintr-o farmacie din Memphis.

— Cât de târziu?

— În zori?

— Claude.

— Mamă. Știi unde o să fiu și, dacă vrei să vii să mă iei și să mă aduci aici, poți s-o faci. Dar este important pentru mine.

— Și eu ce-ar trebui să spun? Dacă spun „nu”, înseamnă că vă stau în drum ție și băiatului ăluia și s-ar putea să-mi porți pică pentru totdeauna sau cel puțin pentru multă, multă vreme de acum înainte. Dacă spun „da”, sunt cea mai neglijentă mamă din lume, o mamă pe care propria mea mamă ar renega-o într-o clipită, dacă ar ști.

— Dar ce zici despre „am înțeles”? Despre „nu-mi place, dar am priceput, pentru că îmi amintesc cum e să ai 18 ani și să fii îndrăgostit, iar tu ești un adult destul de

responsabil, care va merge curând la facultate, iar eu voi tânji după zilele în care îmi cereai voie să petreci noaptea împreună cu un băiat de încredere, care nu bea și creează din oase mici piese de artă”?

— Creează piese de artă din oase?

— De animal, nu umane, și poate că nu trebuia să pomenesc despre asta.

Mama se lasă pe brațul canapelei, studiindu-mă.

— Când am ajuns aici mi-ai spus să-ți zic ori de câte ori am nevoie de ceva, îi spun. Am nevoie de asta. Te rog.

Oftează.

— Chiar ești îndrăgostită?

— Așa cred.

Ne uităm una la alta multă vreme. Apoi, mama spune:

— Du-te.

Cobor împreună cu Miah pe Drumul Principal, dar niciunul dintre noi nu spune nimic, pentru că nu avem de ce. Vremea spune totul. Mohorâtă. Umedă. Cenușie. Oricât ar vorbi Miah despre a trăi clipa, știu că o simte și el cum o simt și eu – timpul nostru împreună aici s-a scurs deja. Îmi spun că o să fie totul bine.

La jumătatea drumului spre Rosecroft trage pe dreapta, în dreptul unei spărturi printre copaci, care duce spre pădure. Scotocește în torpedou, apoi prin consola de bord,

până când scoate un inel de chei strălucind argintiu și auriu în lumina sumbră a zilei.

Coboară din camionetă și vine pe partea mea, apoi îmi deschide ușa. Mergem împreună pe sub stejarii de Virginia, ținându-ne de mână cu degetele împletite, pășind pe frunze ude.

— Unde mergem?

— O să vezi.

După câțiva metri ajungem la o poartă ruginită, sub formă de arcadă, cu un lacăt de modă veche și un semn de TRECEREA OPRITĂ. Încearcă cheie după cheie, până o găsește pe cea potrivită.

— Ce-i aici? Îl întreb.

Ploaia cade din cer neobosită și apăsătoare, de parcă așa va curge de acum înainte, pentru tot restul vieților noastre. Îmi scot șapca de pescar, cedând pur și simplu în fața ploii, și într-o secundă sunt murată din cap până-n picioare.

— Cimitirul Behavior.

Împinge poarta, ca s-o deschidă. Apoi văd mormintele: dreptunghiuri cenușii, netede, așezate toate în rând, forme neregulate ieșind din pământ, lespezi de căpătâi simple, acoperite cu mușchi, îngeri sculptați, cu mâinile întinse sau împreunate în rugăciune.

Miah spune către cimitir, copaci și cer:

— Cerem permisiunea morților ca să intrăm.

Apoi pășim în cimitir, iar ploaia cade într-un bocet nesmintit, sacadat. Unele morminte sunt acoperite cu flori, cărți, farfurii, cești, lămpi cu ulei.

— Există prin partea locului o credință că spiritele morților rămân prin preajmă și că singura cale de a le împiedica să-i deranjeze pe cei în viață este să le aduci un soi de ofrandă, lucruri care le-au aparținut pe când trăiau.

Vorbește șoptit, de parcă morții ar putea să-l audă.

— Lămpile sunt ca să le lumineze drumul în necunoscut.

Trecem pe fiecare rând, citind epitafurile, cuvinte despre iubire și pierdere, nume, date și citate blânde și triste din Rudyard Kipling, J. M. Barrie și Oscar Wilde.

A AVUT O VIAȚĂ SCURTĂ, DAR ÎN SCURTA SA TRECERE NE-A OFERIT NIȘTE MOMENTE EXTRAORDINARE, NIȘTE AVENTURI PLINE DE SEMNIFICAȚII.

A DOUA STEA LA DREAPTA ȘI DREPT ÎNAINTE, PÂNĂ DIMINEAȚA.

SĂ-ȚI TRĂIEȘTI VIAȚA ESTE CEL MAI RAR LUCRU DIN LUME. CEI MAI MULȚI DOAR EXISTĂ ȘI ATÂT.

La sfârșitul unui rând, alături de mama sa, este și Claudine Blackwood. A REFUZAT SĂ SE PLECTISEASCĂ MAI ALES PENTRU CĂ EA ÎNSĂȘI NU ERA PLECTISITOARE. Este un citat din Zelda Fitzgerald.

— Și mie îmi place mult Zelda, îi spun lui Miah.

Văd nume pe care le recunosc și nume pe care nu le știu.

— Aici există multe povești pe care nimeni din afara insulei acesteia nu le va ști vreodată.

— Cu atât mai mult ai un motiv să le scrii.

Mergem către secțiunea afro-americană a cimitirului, trecem pe lângă Clovis, Aurora și Beatrice Samms, ale căror morminte sunt acoperite cu flori. Pe piatra de mormânt a lui Clovis se află o lampă care luminează în negura zilei.

— Cine are grijă de lampa asta?

— Tehnic vorbind, familia lui Clovis, dar stă cu ochii pe ea și Administrația Rezervației. Și o mai verific și eu din când în când. Ca să ne asigurăm că nu se stinge.

În cel mai îndepărtat capăt al cimitirului se află un zid de piatră care stă să cadă, înalt cam până la umăr și încovoiat ca o semilună. Ne urcăm pe el, iar Miah îmi spune poveștile aventurilor noastre, ca să le pot retrăi din perspectiva lui. Îmi spune ce a simțit prima dată când am găsit de una singură un dinte de rechin. Îmi spune cum se gândește la mine ori de câte ori vede cum se aprinde un licurici. Îmi spune despre noaptea pe care am petrecut-o la ruine și cum a schimbat pentru totdeauna felul în care le vede. Îmi spune despre cum am rămas înțepenii în mlaștinii și cum nu există altcineva pe lume alături de care să vrea să rămână înțepenit.

Tonul lui este lejer, dar eu nu-l percep așa.

— Deci ce facem? îl întreb.

— Stăm aici, pe zidul ăsta cu adevărat uluitor.

— Fii serios. Tu pleci mâine și asta este, n-o să te mai văd niciodată?

— Poate?

— Nu vreau să pleci.

— Nici eu nu vreau.

Mă ia de mână și mă mângâie ușor cu degetul mare.

— Și dacă n-am pleca deloc? Dacă am rămâne aici?

— În cimitir?

— În cimitir. Pe insulă. Să continuăm - cu asta. Tu vii să mă vezi la New York. Eu vin să te văd în Montana.

Aș vrea să lupte pentru mine, să lupte pentru noi.

Își freacă bărbia.

— OK. Tu o să-ți lași baltă facultatea. Eu o să-i las baltă pe cei de la Outward Bound.

— Asta nu-i o glumă.

— Nu glumesc.

Pentru un minut îmi permit să mă prefac că lucrurile astea s-ar putea întâmpla cu adevărat. Eu și Miah. Noi. Să trăim aici, în casa lui albastru-aprins, sub cerul acesta albastru-aprins, să avem parte de aventură și să nu ne facem griji nici măcar o dată pentru podelele care pot dispărea, fiindcă în locul lor ar fi nisip, iarbă și ocean în care să te scufunzi.

Oftează.

— Sau.

— Nu spune sau.

— OK.

În păr, pe față și în gene are picături de ploaie.

— Căpitane, ai de văzut locuri în lumea asta. Ai povești de scris. Aventuri de trăit. Aș vrea să trăiesc aventurile astea alături de tine. Categorical, fir-ar să fie. Dar nu știu cum ar merge.

— Ai putea veni cu mine la New York. Sunt acolo școli extraordinare cu programe de fotografie. Și multe locuri de fotografiat. Adică, și aia e tot o insulă. Doar că de alt fel.

Însă chiar în momentul în care o spun, știu că nu va veni niciodată la New York.

— Căpitane. Mă cunoști vreun pic? Aș fi nefericit acolo.

Ceva din cuvintele lui pare definitiv ca un sfârșit.

— Deci asta e, gata?

— Sper că nu. Dar avem momentul de acum. Și restul zilei. Și noaptea. Și ziua de mâine. Astea sunt lucrurile pe care le știu.

Zâmbește și este trist, dar fericit.

Îi întorc și eu un zâmbet trist-fericit.

Apoi mă sărută, însă e prea târziu. O simt în inimă – o mică moarte.

— Ar trebui să mergem, îmi spune. Dar mai întâi. Stai aici.

Arată spre capătul zidului, apoi sare jos și fuge desculț spre celălalt capăt.

Îmi spun încontinuu să nu plâng. Nu plânge. Nu cumva să plângi. Sar pe pământ și mă așez în picioare lângă zid.

După o clipă îl aud:

— Ești acolo, căpitane?

E doar o șoaptă venind prin crăpătura gardului drept spre urechea mea, limpede ca lumina zilei. Mă întorc să mă uit la el și-l văd făcându-mi cu mâna.

— Da, șoptesc spre zid.

— De ce ți-e cel mai teamă?

Aproape că-i spun: De dorul de tine. Că n-o să te mai văd niciodată. Dar în loc de asta răspund:

— Că n-o să-mi pot scrie propria poveste. Că n-o să-mi dau seama cine ar trebui să fiu. Ție de ce-ți este cel mai teamă?

— În continuare, de tine.

Mergem la el acasă, să ne uscăm hainele. Fac un duș de trei minute, fiindcă nu vreau să irosesc din timpul în care putem fi împreună. Îmi dă un tricou și o pereche de

pantaloni scurți; mă plimb prin încăpere simțindu-mă cu totul înghițită de Jeremiah Crew. Sunt desculță și miros ca el.

Cât timp face și el duș, cercetez fotografiile de pe pereți ca și când aș fi într-un muzeu. Studiez absolut fiecare cadru. Oasele, ruinele, scheletele lucrurilor.

Din baie se aude cum cântă. „Joy to the World”, piesa lui favorită.

Stau la el în pat, încă în tricou, în timp ce pantalonii scurți sunt pe podea. Miah este dezbrăcat. Văd pe fereastră cum cade ploaia. Îmi trec degetele peste pielea lui.

— Dacă ai putea schimba un lucru la corpul tău, care ar fi ăla?

— Oh, Isuse, căpitane. Nu știu. Degetul mare de la piciorul stâng.

— Eu aș scăpa de pistrui.

— Mie îmi plac pistruii tăi.

Începe să-i urmărească cu degetul pe cei de pe stomac.

— Mă fac să mă gândesc la vară, la zilele lungi, la strălucirea soarelui și la lunile sângerii.

— Arată de parcă aș avea vărsat.

Știu că n-ar trebui să fac asta – să atrag atenția asupra lucrurilor care nu-mi plac la mine –, dar încerc să par relaxată și veselă, ca și când nu m-aș gândi la timpul care

trece prea repede. Încerc să nu-mi fie deja dor de el, fiindcă este încă aici.

Mă opresc din mângâiat și ridic brațele în aer, de parcă aș dirija o simfonie. Îmi ia unul dintre brațe, examinându-le ca pe cel mai fascinant lucru din lume, uitându-se de aproape la fiecare pistrui în parte. Își trece degetele peste pielea mea. Îmi depune un sărut pe cot. Îmi rotește brațul un pic spre dreapta, apoi spre stânga, apoi îmi sărută interiorul articulației. Urmează mâna, umărul și podul palmei.

— Ce faci?

— Îți sărut toți pistruii.

Îmi sărută și genunchiul.

— Sau poate te sărut pe tine toată.

Îmi sărută și celălalt genunchi.

— Nu cred că te-am sărutat vreodată aici.

Și mă sărută pe buric.

— Sau aici.

Îmi sărută urechea. Și continuă tot așa, fără să se grăbească.

Știu, fără să-l sărut peste tot, că pe umărul stâng are un pistrui în formă de inimă și sub bărbie o cicatrice. Știu că părul de pe brațe pare auriu în cea mai mare parte a timpului și se face roșcat în lumina soarelui. Știu că degetul mare de la piciorul drept este un pic mai lung

decât cel de la piciorul stâng și că mai are o cicatrice pe genunchiul stâng.

În timp ce trece de la braț la umăr, apoi spre ureche, îmi fac griji în legătură cu examinarea de aproape a corpului meu, la lumina zilei. Pistruii, apoi un pic cam prea multă carne aici, cam prea puțină dincoace, fiecare denivelare și fiecare cusur. Dar este la fel ca în fotografiile lui, real, autentic și minunat, și nimeni n-a mai făcut asta până acum. Așa că îl las să mă sărute. Și nu-mi mai fac griji defel, pentru că nu suntem decât noi doi, Miah și cu mine, și nu mă mai ascund, chiar dacă asta aș vrea.

— Nu te-am sărutat niciodată aici, spune el. Sau aici.

Aș putea să rămân, pur și simplu. Aș putea trăi pe insula asta alături de Jeremiah Crew.

— Sau aici.

Mă sărută pe frunte și, orice s-ar întâmpla cu noi, știu că va exista cel puțin o persoană pe lume care a văzut totul din mine.

După aceea stăm amândoi întinși în pat, el ținându-mă în brațe, eu cu capul pe pieptul lui.

— Măine vreau să fiu toată ziua cu tine, îmi spune.

— Și eu.

— Sunt o grămadă de lucruri pe care încă nu le-am făcut împreună, căpitane. Vreau să te duc în nord, la cules de stridii. Și trebuie să mergem cu cortul la Grota Albastră și să ne dăm cu canoea prin mlaștină.

Iar eu vreau să continui să te iubesc. Și tu să mă iubești pe mine. Și vreau să dorm la tine în brațe, pentru că așa dorm cel mai bine, nu mă trezesc din somn să zac ore întregi. Pur și simplu este un somn liniștit și fericit.

— Cred că va trebui să revenim aici, îi spun.

— Cred că da.

Sunt hotărâtă să rămân trează toată noaptea, ca să nu pierd niciun minut. Când îl simt ațipind, îi spun:

— Plutesc.

Îmi răspunde cu voce adormită, ca în vis:

— Și eu te iubesc.

Apoi îl simt cum adoarme, îndepărtându-se în somn.

Aș vrea să-l scutur, să-l trezesc, să-l fac să repete ca să fiu sigură că l-am auzit bine. Îmi vine să strig: Chiar ai spus-o primul, chiar dacă nu știi că ai spus-o. Mă iubești, Jeremiah Crew.

Însă rămân întinsă lângă el ascultându-i respirația egală și ușoară. Se răsuțește și mă strânge mai tare, iar eu mă uit fix spre tavan și-mi abandonez existența în cele patru cuvintele.

Ziua 32

Când mă trezesc, partea lui de pat e goală. Rămân întinsă, nu vreau să mă ridic, fiindcă odată ce o fac va începe oficial numărătoarea inversă pentru plecarea lui. Poate dacă aş rămâne să zac aici toată ziua, aş putea opri cumva timpul în loc.

— ‘Neața, căpitane.

Stă în prag, deja îmbrăcat. Pantaloni scurți negri, tricou de culoarea cerului senin.

— Astăzi este o zi de-aia de rahat.

Aruncă o privire spre stația de emisie-recepție care bâzâie scurt, apoi scutură din cap.

— Fiecare vrea câte ceva, așa cum vor ei mereu când știu bine că trebuie să fiu altundeva.

Se apleacă spre mine și mă sărută.

— De exemplu cu tine, în pat.

Încerc să-l trag peste mine, dar se desprinde cu un geamăt ușor.

— Ce vrea să însemne asta? îl întreb.

— Vrea să însemne că am nevoie de vreo două ore ca să fac niște chestii, dar apoi sunt al tău.

Zâmbește.

Îi zâmbesc și eu.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva se preface ocupat ca să se protejeze, fiindcă știe că trebuie să plece și e mai bine să treacă pur și simplu peste asta. Și o parte din mine se întreabă dacă n-ar fi mai ușor să nu-l mai văd deloc. Îmi pot spune că l-am inventat și că vara asta nu s-a petrecut în realitate, să mă întorc în Ohio, să mă întâlnesc cu Saz și cu tata și cu toți prietenii mei, apoi să mă duc la facultate ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Doar că s-a întâmplat și ne-am întâlnit și noi, împreună, și-mi doresc încă o zi cu el. O zi întreagă, de la început până la final, fără niciun S-a sfârșit, ci poate cu un O să ne întâlnim din nou, cândva. Dar nu, nu inventează nimic, fiindcă acum îl aud vorbind prin stație cu o persoană nevăzută și îndepărtându-se pe hol. Mă ridic în capul oaselor, îmi azvârl tălpile pe podea și mă întind după haine.

O să ne întâlnim după prânz, ca să mergem la plajă. Mă lasă la magazinul universal, de unde îmi cumpăr un caiet nou, fiindcă cel vechi aproape s-a umplut. Acesta este mai mare și mai gros, cu o copertă de culoare verde, ca iarba. Merg spre casă în lumina soarelui.

Când ajung la Addy, o găsesc pe mama în bucătărie, cu o carte în mână, bându-și cafeaua. Are părul adunat în creștet, într-un coc neglijent, și poartă tricoul cu **SCRIITOARE ȘMECHERĂ** pe care i l-am dăruit la ultimul Crăciun.

— M-am întors.

— Te-ai întors.

Lasă cartea jos.

— E totul în regulă?

— Da.

Simt zidul și nu vreau să fie niciun zid. O îmbrățișez și mă îmbrățișează și ea, de parcă l-ar simți. Îl dăruiesc împreună și apoi ne desprindem una de alta, fiindcă asta e treaba cu îmbrățișările – trebuie să se sfârșească la un moment dat, chiar dacă nu vrei. Torn suc în două pahare, apuc două castroane din dulap, deschid cutia de cereale. Ea îmi întinde o cană de cafea. Apoi face semn din cap spre locul de la fereastră și pachetul care stă acolo.

— Este de la el?

— Da.

— I-am spus să înceteze să mai trimită lucruri de-ale mele.

— Atunci nu-l deschide.

Zâmbește.

— Dar dacă îl cunosc bine pe taică-tău, este un fel de a-și cere scuze.

Iau castroanele, paharele și căniile – o demonstrație de echilibristică – și le duc pe masă. Mă așez cu spatele spre locul de la fereastră. Mama stă în fața mea.

O vreme mâncăm în liniște, apoi o întreb:

— Cum era când l-ai cunoscut?

Încremenește cu mâna în aer. Lasă cana jos și apoi se uită spre tavan.

— Complicat. Amuzant. Un pic cam plin de el, dar într-un fel cuceritor. Credea că poate face orice. Purta negru pentru că trecea printr-o fază artistică și se simțea mai matur decât oricine altcineva, era un geniu muzical, nu alta. Eram un pic căzută în admirație față de el.

Nu mă întreabă de ce vreau să știu.

— După ce a absolvit la Juilliard, de ce n-ați rămas la New York? De ce n-a încercat să devină muzician?

— Tatăl tău nu s-a simțit niciodată acasă acolo, nici în ceea ce privește școala, nici orașul. Muzica a venit mereu spre el, pur și simplu, dar nu cred că rigoarea unui program de genul ăsta i s-ar fi potrivit.

— Dar tot ar fi putut face ceva cu talentul lui.

— Nu este ușor să-ți câștigi traiul ca artist.

— Tu o faci, îi spun.

— Și pentru asta mă simt extrem de recunoscătoare și, de asemenea, un pic în genul Doamne, sper că n-o să afle nimeni că sunt o impostoare.

— Crezi că ați mai fi împreună dacă n-ar fi renunțat la muzică?

— Nu știu. Dar vreau să-mi promiți ceva, totuși. Că tu o să mergi în lumea asta mare și o să-ți împlinești tot potențialul claudin.

— Îți promit.

Stăm la masă ridicând lingura cu cereale exact în același timp, ridicând cana de cafea exact în același timp, perfect sincronizate.

— Încetează, îi spun.

— Tu să încetezi.

Și începem să râdem. Apoi scoatem același sunet de ușurare, ca un oftat, ceea ce ne stârnește iar.

— Mamă? O să-mi fie dor de tine.

— Și mie o să-mi fie dor de tine. Groaznic de dor. Dar o să vin la New York să te văd. Poate chiar o să-l aduc și pe Dandelion. Și înainte să-ți dai seama o să vină și Ziua Recunoștinței. Între timp o să te încurajez să ieși și să-ți faci propria viață, și o să fiu foarte ocupată să mă mândresc tare de tot cu tine.

— Tu ce-o să faci?

— După ce te duc la New York și te las în holul căminului, te îmbrățișez și-mi iau rămas-bun? Probabil că o să mănânc un kil de Oreo și o să plâng în blana lui Dandelion.

— Și după aia ce-o să faci?

— Nu știu.

Se uită pe lângă mine, pe fereastră.

— Probabil o să mai stau aici pentru o vreme. Vrea să vină și mătușa ta, Katie. Și – ridică din umeri – îmi place aici. Mă simt bine. E treabă de făcut.

— Insula are felul ei de a-ți da ce ai nevoie. Ca răsăritul. Când lumea o ia de la capăt. Shirley, prietena lui Miah, îi spune dereticatul de dimineață.

— *Dereticatul de dimineață.*

Îmi zâmbeste cu cel mai frumos zâmbet al ei de mamă.

— E minunat.

— Te iubesc mai mult decât iubesc mersul cu bicicleta și Rosecroft în amurg și mai mult decât pot spune în cuvinte.

— Și eu te iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

Se lasă pe spate, cu ambele mâini pe cană, cu lumina soarelui strălucind în auriul părului ei.

— Știi, ai chestia asta de la el – asta cu „te iubesc mai mult decât”.

— Nu, n-o am. Am inventat-o cu Saz când eram noi mici.

— Tu și Saz poate că v-ați însușit-o, dar ai luat-o de la tatăl tău.

O bătaie în ușă; e Jared. Cu un zâmbet în semn de scuză, îmi întinde un bilet. Simt că mă lasă inima. Asta a fost. Miah își ia rămas-bun. Aproape că-mi vine să-i dau lui Jared biletul înapoi, dar îl deschid totuși.

Căpitane, urgențe arzătoare peste tot. (Nu incendii, slavă Domnului.)

O să plec cu un feribot mai târziu, ca să avem un pic de timp împreună. Ne întâlnim la Addy, la 5 p.m.

Cu drag,

Miah

Merg cu Jared cu bicicleta spre vechiul aerodrom, pentru un picnic la prânz. O iapă și mînzul ei pasc prin apropiere. După aceea ne lungim în iarbă și ne uităm la ei. Mi se îngreunează pleoapele de la căldură și mâncare. Îl aud:

— Claude?

Întorc capul și îl văd uitându-se la mine, cu palma streășină la ochi.

— Da?

Îmi fac și eu umbră cu mîna, ca să-l privesc.

— Cum este să fii îndrăgostit?

Întind mîinile deasupra capului și îmi întorc privirea și fața spre cer. Nu răspund imediat, pentru că nu știu ce să-i spun. Sunt mai mult emoții decât cuvinte și nu m-am gândit niciodată la cum să descriu această stare. Mă gândesc la teama, îndoiala și grija care vin odată cu acest sentiment. Întrebările și începuturile pentru fiecare lucrușor, oricât de mărunț, pe care îl simți de parcă ai fi o broască pe masa de disecție, complet expus. Faptul că îți pasă prea mult, sau poate exact cât trebuie, și înfricoșarea

ce vine odată cu asta. Faptul că există un om în lumea asta care are puterea de a te răni mai mult decât oricine altcineva, pentru că într-atât îl iubești de mult. Faptul că ești nevoit să crezi că nu o va face și că poate, doar poate, chiar crede ceea ce spune și că, cel puțin pentru o vreme, poate fi podeaua ta.

În cele din urmă îi spun:

— Când este vorba de persoana potrivită, te simți invincibil, înțeles și ca acasă, indiferent unde ești în lume.

Oftează.

— Mi-ar plăcea să mă simt invincibil.

Apoi ne întoarcem cu bicicletele la han și el mă strecoară în apartamentul Blackwood, unde viețuiesc scrisorile Societății Sertarului Secret. Încăperea este aerisită și luminoasă, iar biroul ocupă un perete întreg. Arată ca și cum ar dormi, un gigant teribil și mătăhălos. Lângă comodă se află două valize. În dulap atârnă niște haine.

— Stă cineva aici?

— Este în regulă. Am cerut voie, îmi spune Jared.

Nu-l cred, dar este prea târziu – bagă mâna în gura gigantului, adică în locașul sertarului, și scoate un vraf de scrisori, cât a putut prinde cu mâna. Mi le întinde și le citim împreună.

Tată către fiu, mamă către fiică, soț către soție, soră către frate, prieten către prieten. Cuvinte înțelepte, de dor și de iubire. Scuze, poeme, o cerere în căsătorie, un epitaf.

Câteodată, biletele sunt anonime. Unele au doar câte o propoziție sau două; altele au câteva pagini. Îl întreb:

— Care este cea mai veche scrisoare pe care ai citit-o?

— Uh... cred că una din 1994.

— De atât timp sunt acolo?

— Le scoatem din când în când, ca să facem loc pentru cele noi. În pod sunt cutii peste cutii de scrisori.

— Deci acolo ar putea fi și unele scrise de cei din familia Blackwood.

— În mod sigur sunt și ale lor. De fapt, chiar o Blackwood a pus bazele SSS.

— Claudine?

— Mama ei.

Și arată spre peretele de deasupra biroului, unde atârnă o ramă simplă, aurie, în interiorul căreia este un bilet de mărimea unei cărți poștale, scris cu cerneală neagră pe hârtie albastră, cu marginile îngălbenite. Caligrafia este îngrijită și elegantă, iar literele înclinate perfect, ca și când ar face o plecăciune.

Dragă prietene,

Bine ai venit în Societatea Sertarului Secret. Ești invitat să lași scrisori, bilete, suveniruri. Scrie orice vrei să scrii. Cuvintele tale contează. Înghesuie-le aici, unde vor fi în siguranță.

Cu sinceritate, a ta,

Tillie Donaldson Blackwood

23 septembrie 1933

Cu cinci ani înainte de a muri, în anul în care s-a născut Claudine. Simt cum mă trece un fior, apoi ceva în plus - un soi de iluminare caldă. Din câte știu, este singura mostră rămasă din corespondența lui Tillie. Un testament romantic, minunat, din partea unei femei pline de viață, pline de energie. Îmi scot telefonul și fotografiez scrisoarea.

Înainte de a pleca, scriu și eu una.

Dragă Claude, scrie-ți propria poveste. Cu dragoste, Eu.

Întoarsă acasă la Addy, mă așez în firida de la fereastră și iau pachetul, care este mai greu decât pare. Îl scutur zdravăn și zdrăgănește ceva înăuntru. Orice ar fi acolo, nu va reprezenta o scuză suficientă, dar tot îl deschid.

Găsesc un morman de șervețele cu desene de Crăciun, argintiu cu albastru, cu fulgi de nea. Deasupra lor, o carte poștală. Bun venit în Ohio, cel mai rău loc din Midwest, scrie peste fotografia arcadei albastre, uriașe, de deasupra autostrăzii I-70, care te întâmpină la intrarea în stat. Sub arcadă se așterne drumul neted și nesfârșit. Avem câmpii! Porumb! Porci! Droguri! Și mai multe câmpii! O întorc pe partea cealaltă. Pe spate, tata a scris:

Dragă Ghemotoc,

Cred că pe insulă nu poți găsi așa ceva și probabil tânjești deja după asta. Dacă poți mânca tot până să pleci de acolo, voi fi mai mult decât impresionat. Chiar uluit. Adu supraviețuitorii (dacă vor exista) acasă, și îți promit să-ți mai fac. Te iubesc.

Cu dragoste,

Tatăl tău, așa cum e el.

De bine, de rău, că-ți place sau nu.

Tatăl cu care te-ai pricopsit,

care nu te merită, dar care te va iubi mereu,

indiferent ce se va întâmpla.

Las cartea poștală deoparte și scotocesc prin șervețele; brusc încep să clilesc, și tot clilesc, cât de repede pot, pentru că n-o să plâng. N-o să plâng. N-o să-l iert și n-o să plâng.

Cinci minute mai târziu îmi șterg fața cu un prosop și mă holbez în oglinda din baie la ochii umflați și roșii. Mă întorc în sufragerie, la locul de la fereastră, unde stau aliniat obiectele din pachet, unul lângă altul. Douăsprezece cutii de macaroane cu brânză de la Kraft.

Miah ajunge la Addy la ora 5, în camioneta lui. Îl aud venind și alerg să-l întâmpin pe verandă.

— Îmi pare rău, căpitane. Cineva a spart biroul de la Administrația Rezervației, doi tipi de la Outward Bound s-au rătăcit, Bram și Shirley au nevoie de mine să le închid casa și m-a sunat și sora mea.

— Mama ta e bine?

— Încă nu știu.

Își sprijină fruntea de a mea și șoptește:

— Hai să fugim, și gata.

— Da, îi răspund. Hai să fugim.

Închide ochii și îi închid și eu.

După o clipă se desprinde și oftează prelung.

— O să închiriez o barcă pentru ora 10 fără un sfert, ca să mai avem un pic de timp.

Îmi zâmbește trist și văd că se străduiește ca totul să pară luminos și firesc. Apoi, într-o clipită, zâmbetul îi dispare și se uită în mine, atât de adânc, încât îi simt pur și simplu privirea.

— Mai am câte ceva de făcut, apoi vin să te caut, îmi spune.

Deodată mă copleșește sentimentul că mă afund. Încerc să-l alung. Îmi spun că e doar tristețe față de plecarea lui și faptul că timpul pe care l-am avut aici, pe insulă, s-a

sfârșit. Dar e mai mult de-atât. Simt o străfulgerare de panică, fiindcă ceva din mine îmi spune: Gata, asta e. Țsta este momentul tău de bun rămas.

— Ce este, căpitane?

El zâmbește din nou, însă are o privire îngrijorată. Îmi dau seama că el chiar crede asta, că va veni să mă caute.

— Nimic, îi răspund.

Fiindcă am nevoie să alung grijile, să mă uit drept în ochii lui și să mă văd doar pe mine.

Apoi mă sărută și nu e decât un simplu sărut. Nimic mai mult. Dar, într-un fel, înseamnă cel mai mult pe lume.

Ziua 32

(partea a doua)

Sunt la cină și încerc să mă concentrez asupra conversației de la masă, însă stau cu ochii pe ușă, uitându-mă după Miah. Îmi spun că mai devreme am fost prea dramatică. Sigur că o să vină să mă găsească. Apoi mi se pare că-l văd venind, așa cum a promis, și că eu nu-l văd, iar el pleacă fără să ne putem lua rămas-bun.

Îi spun mamei:

— Mă întorc imediat. Toaletă.

Mă strecor afară din sufragerie, trec pe lângă baie spre ușile duble, largi, care duc spre peluza din față, acum pustie. Aștept un minut. Două minute. Apoi mă furișez înapoi la masă și mă așez.

Mama îmi aruncă o privire, dar nu spune nimic.

Jared aduce desertul și-mi spune că mâine pleacă de pe insulă pentru câteva zile, ca să-și viziteze prietenii.

— Să-mi spui când te întorci, îmi zice el.

— Nu sunt sigură că mă voi întoarce prea curând. Dar dacă o să fii aici, atunci poate că o să vin ca să te văd.

— Ei bine, o să fii mereu bine-venită pe Insula Jucăriilor Desperecheate. Acum ești una dintre noi.

Miercuri trece pe lângă masă și îi fac cu mâna. Îmi face și ea semn.

— Sunt onorată să fiu una dintre voi.

Jared se repede la mine și mă strânge atât de tare în brațe, încât abia mai pot să respir.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îmi șoptește el la ureche.

— Și eu mă bucur că te-am cunoscut.

Se îndepărtează și mă așez, un pic mai țeapănă, clipind ca să alung lacrimile care mi-au țâșnit din ochi, habar n-am de ce. Împing desertul de colo colo în farfurie, apoi las furculița jos.

Mama vorbește, ceilalți oaspeți vorbesc, dar sunt ca un fel de muzică de fundal. Este 9 și 21, iar barca lui pleacă la 9 și 45.

Nouă și 22 de minute.

Nouă și 23.

Nouă și 24.

La 9 și 25, fără să-i spun nimic mamei sau celor de la masa noastră, mă ridic pur și simplu și plec. De data asta mă duc drept spre ușa de la intrare.

Afară e întuneric și plouă, acum doar ca o bură mărunță, iar stelele răsar ca niște flori, ezitante, însă pline de speranță, cicadele zbârnâie și e vară peste tot.

Stau pe verandă și mă uit după camioneta lui. În seara asta trebuie să aprindă farurile, pentru că licuricii, la fel ca stelele, s-au stins din cauza ploii. O să văd camioneta înainte de a o auzi, dacă vine din sud.

Nouă și 28 de minute.

Cobor treptele lipăind, lemnul vechi este plin de scobituri și găuri în care se adună apa. Rămân la baza lor, în drum, cu ploaia udându-mi pielea, părul și rochia. Mă uit și spre sud, și spre nord, pentru că ar putea veni de oriunde.

Nouă și 31 de minute.

Îmi spun că întârzie ca întotdeauna. Probabil că împachetează febril și încearcă să închidă micuța casă albastră și casa lui Bram și Shirley. Probabil că rezolvă vreo situație incendiară sau îi ajută pe tipii de la Outward

Bound care nu mai sunt de-acum rătăciți, ci găsiți, datorită lui. Probabil că încarcă bagajele pe barcă înainte de a veni să-și ia rămas-bun de la mine.

Nouă și 35 de minute.

O să mă întâlnesc cu el chiar la barcă. Îmi scot pantofii și o iau la fugă în josul drumului, spre apă, pe sub stejarii de Virginia ieșiți parcă dintr-o lume veche, de poveste. Alerg pe cărarea presărată cu scoici și abia dacă simt cum mă înțepă în tălpi muchiile lor mici și zimțate. În timp ce gonesc, sunt cu ochii după faruri. Nu mă opresc din alergare până nu ajung la doc.

Iar docul e pustiu.

Rămân acolo multă vreme, uitându-mă țintă spre apa neagră și nesfârșită, pe care sclipesc departe de tot câteva lumini. Și acela, știu, este continentul. Ar putea fi la fel de bine la o distanță de ani-lumină.

Aștept să apară o barcă.

Aștept să vină Miah.

Aștept.

Aștept.

Deodată îmi dau seama că nici nu mai simt ploaia pe piele, în păr și pe haine, fiindcă singurul lucru pe care-l simt este durerea din inimă. O durere cum n-am mai simțit până acum. Este deopotrivă teribilă și minunată. Și mă inundă cu totul. Mă inundă.

Ar fi trebuit să avem mai mult timp.

Întotdeauna ar fi trebuit să avem mai mult timp.

Mă las pe banca udă, care mă murează și mai tare. La un moment dat, ploaia se oprește de tot. Ridic privirea și stelele de deasupra capului meu sunt un covor de lumină. Așa simt aici. Miah este parte din el. Dar el nu e totul. Mai sunt și verile din copilărie, când aveam opt, zece, 12 ani. Și genul ăla de momente minunate când totul e plin de iubire, lumină și posibilități.

Îmi las palma pe lemnul băncuței și degetele dau peste ceva rece și neted. Mă uit în jos. Un dinte de rechin. Cel mai mare pe care l-am văzut vreodată. Și tot acolo, desenat în jurul lui, un cerc.

Mă întorc pe cărare și pornesc spre han, cu dintele de rechin în buzunar. Printre copaci, luminile verandei strălucesc ca niște balize, ca niște felinare care luminează calea spre lumea de dincolo. Urc scările, plescăind cu tălpile prin micile băltoace de pe trepte. Îmi pun pantofii, îmi dau părul la o parte de pe față, însă pentru celelalte nici nu mă sinchiesc. Asta sunt, bună sau rea – udă din cap până-n picioare, ciufulită și cu dor de Miah.

— Claude?

Vocea mamei vine de undeva, de la capătul verandei. Stă cocoțată pe marginea leagănelui, ca și cum s-ar uita după mine. Traversez veranda și mă așez lângă ea, cu un nod în gât mare cât oceanul.

— E totul în regulă? mă întreabă.

Și atunci își dă seama. O văd pe chipul ei.

— O să fie.

Dar în inima mea nu cred asta.

Mama mă ia de mână, iar leagănul se mișcă înainte și înapoi, înainte și înapoi, în timp ce noi ascultăm ploaia.

La 9 și 53 mă copleșește sentimentul că insula e pustie fiindcă el nu mai este aici.

Nu vreau încă să merg acasă, așa că mă îndrept spre plajă, fără să-mi pese dacă dau peste aligatori, șerpi sau porci mistreți. Pe sub copaci, peste dune, pe nisip, până când ajung sub lună și sub tot cerul ăsta. Sunt prea neliniștită ca să mă așez. Îmi las geanta, arunc pantofii din picioare și pornesc pe plajă. Marea se rostogolește bubuind ca un tunet; sunt singură aici.

Merg cel puțin un kilometru și jumătate. Încerc să nu mă uit la luminile din depărtare, cele de pe insulele învecinate. Fiindcă dincolo de aceste insule este continentul, iar pe continent este Jeremiah Crew, care nu și-a luat rămas-bun.

Vechiul meu eu mi-ar fi spus că nu i-a păsat, că eu nu am însemnat pentru el ce a însemnat el pentru mine și că de aceea a plecat fără să ne mai vedem, deși mi-a spus că va veni.

Dar știu că nu-i adevărat.

Nu a venit pentru că – ce mi-a spus în ziua aceea, când alba oasele? Nu-mi imaginez cum aș putea să-mi iau rămas-bun de la tine.

Valurile se izbesc de țărm bubuind. Apoi se îndepărtează bubuind.

Mă mut pe nisipul adânc și moale de pe linia mării. Apoi, nu știu de ce, îmi vin în minte părinții mei. Poate că nu există niciun răspuns la întrebarea „de ce a trebuit să se despartă”. Și poate că nu-i niciun răspuns la întrebarea „cum faci ca iubirea să dureze”. Părinții mei au fost doi oameni care s-au iubit multă vreme. Până când nu s-au mai iubit. Dar asta nu schimbă faptul că s-au iubit cândva și că mă vor iubi mereu pe mine.

Sunt atât de prinsă în aceste gânduri, încât aproape că le ratez – niște urme ca o potecă ducând spre ocean. Îmi spun că sunt, probabil, urme lăsate de un raton sau de un crab fantomă. Mă aplec, cercetând cărarea; arată ca o urmă de cauciuc, un singur cauciuc cu urme mai adânci în exterior și urme mai estompate spre interior.

Inima începe să-mi bată cu putere și mă foiesc primprejur, încercând să găsesc punctul de pornire al urmelor, undeva, lângă un cuib de pe dune. Te rog, nu lăsa cărarea să se sfârșească. Nu știu de ce, dar nu poate să se sfârșească.

O urmez tot mai jos și mai jos, până când dispare în apă. Și poate că urmele s-au terminat înainte ca marea să le acopere, sau poate că puiul a reușit să parcurgă tot drumul. Îmi spun că a reușit.

Cercetez oceanul, cât de departe pot vedea, căutând orice semn al acestui curajos supraviețuitor, chiar dacă știu că e departe de-acum, iar gândul la el singur, în lumea mare, mă face să plâng. Ce bine de tine, îmi spun. Sper că vei ajunge departe, până în Africa.

Apoi mă uit spre strălucirea îndepărtată de la orizont, acolo unde se află continentul, și mă gândesc la Jeremiah Crew, care este și el undeva, în lumea largă. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată, iar gândul ăsta este ca un pumnal rece și ascuțit. Dar poate că a avut dreptate. Poate că nu contează încotro merg sau ce fac sau pe cine cunosc – îi voi avea mereu pe Claude și Miah, Miah și Claude, pentru totdeauna.

Îmi spun: „Jeremiah Crew, sper că ești pe drum spre aeroport. Sper că o să te urci în avionul ăla spre Montana și n-o să te uiți înapoi”.

Merg înapoi până în locul unde mi-am lăsat lucrurile, apoi mă trântesc pe nisip, scotocesc prin geantă și scot cele două caiete, unul albastru și unul verde. Îl deschid pe cel albastru, ferfenițit de tot, și îl frunzăresc citind la lumina lunii fiecare cuvânt pe care l-am scris de când sunt aici. Fiecare gând, bun sau rău, fiecare durere, fiecare dor, fiecare aventură.

Hemingway a spus cândva: „Tot ce trebuie să faci este să scrii o propoziție adevărată. Scrie cea mai adevărată propoziție pe care o știi tu”. Așa că nu mă mai gândesc la cum mi-a spus domnul Russo că nu am sentimente destul de profunde, nu mă mai gândesc dacă o să mai folosească sau nu la ceva. Deschid caietul gol, cel cu coperta verde – de culoarea ierbii – și încep să scriu.

Tu ai fost primul pentru mine. Nu e vorba doar despre sex, cu toate că a făcut și asta parte din poveste, ci ai fost primul care a văzut în mine, dincolo de orice aparențe.

Unele nume și locuri au fost schimbate, dar povestea este adevărată. Se găsește toată aici, pentru că într-o zi va deveni trecut și nu vreau să uit prin ce am trecut, ce am gândit și ce am simțit, cine am fost. Nu vreau să te uit pe tine.

Dar, mai presus de toate, nu vreau să mă uit pe mine.

Ziua 35

Merg cu bicicleta pe Drumul Principal, pe sub baldachinul verde, foarte verde, al copacilor. Simt soarele pe față și vântul în păr. Ziua este luminoasă. Eu sunt luminoasă.

Mă opresc și, din locul unde sunt, văd casa lui. Aș vrea să mă așez pe treapta de sus și să-l aștept să se întoarcă și să mă ia într-o aventură. Să mă ia la o vânătoare de comori. Să mă ia într-o lungă plimbare pe plajă, sub lună. Să mă sărute în ploaie, în cimitir, lângă un zid șoptitor.

Nu mă gândesc la nimic, doar apăs butonul de redare și deodată cântecul îmi răsună în urechi – piesa lui favorită, cea care îi va aparține întotdeauna lui și ne va aparține nouă, pe când dansam printre ruine, în ceață. Iar el este aici, zâmbind, luat pe nepregătite, uitându-se la mine de parcă aș fi un miracol. Tu, îl aud spunând, ești spectaculoasă, Claudine Llewelyn Henry.

El. Eu.

Eu. El.

Noi. Întrepătrunși. Palmele lui pe fața mea, în părul meu, plimbându-mi-se pe șira spinării, degetele lui – ușoare ca un nor – pe pielea mea, unde niciun băiat n-a ajuns până acum. Dar este mai mult de-atât. Sunt tălpile pline de mâl, subsolul în care am rămas încuiați, lunile sângerii și toate lucrurile pe care ni le-am spus unul altuia când nu ne asculta nimeni.

Mă gândesc la toate motivele pentru care îl iubesc.

De pildă, la cum tresar la atingerea lui. Care este ca un fel de fulger. Ca o descărcare electrică. Insuficientă ca să te ucidă, dar destul cât să te lase conectat, flămând și în viață.

De pildă, la faptul că el miroase ca ziua de mâine, dacă ziua de mâine ar mirosi cumva.

De pildă, ca un tricou pe care l-ai purtat destul.

Un apus peste un lan de porumb, genul acela de apus care poleiește totul cu auriu și căldură.

Așternuturi abia scoase din uscător.

Zăpadă abia căzută.

El este toate aceste lucruri și este acasă.

Cântecul se termină, iar liniștea se umple de bâzâitul neîncetat și tremurător al cicadelor, ca și când aerul însuși ar cânta. Mă bate soarele, dogorindu-mi pielea. Feribotul va sosi într-o oră, trebuie să mă întorc acasă. Dar pentru moment stau împietrită pe cărarea aceasta nisipoasă, uitându-mă cum pasc iarbă caii cu cozi neliniștite, și la brațele uriașe ale stejarilor de Virginia încărcate de licheni

atârănători. La balanșoarele albastre și la feluritele oase și cranii – decolorate într-un alb dur și strălucitor – adunate într-un colț al verandei. Casa este tăcută, fără semne de viață. Camioneta este parcată în față, prăfuită de la ultima noastră plimbare spre plajă.

Alung o gănganie. Mă ating pe ceafă, unde mi-a crescut puțin părul. Dar tot scurt este. Îmi spun că-mi place așa. Pistruii de pe față și de pe umeri s-au înmulțit de la începutul verii, dar nu mă deranjează la fel de mult ca înainte. Mă simt mai înaltă. Mai matură. Bine și ca acasă în pielea mea. Însă, în continuare, tot eu însămi. Claude înainte și După.

Aici am râs. Aici ne-am certat. Aici ne-am iubit și am visat. Aici a început incendiul. Aici a căzut prima cărămidă. Aici a dispărut podeaua. Aici am construit una nouă, să mi-o așez sub tălpi.

Și aici am început eu însămi.

Ultimul lucru pe care mi l-a spus: Mai am câteva lucruri de făcut și apoi vin să te caut. Îmi spun că dacă stau aici suficient de mult timp, s-ar putea ca el să apară. Și apoi aproape că-l văd, venind spre mine pe cărare. Desculț. Cu tricoul scos din pantaloni. Cu fața luminată la vederea mea. Gata pentru următoarea noastră aventură.

Mulțumiri

La finalul ultimului meu an de liceu, la câteva zile după ce am împlinit 18 ani, tata a venit la mine în cameră și mi-a

spus că se desparte de mama. Toată viața mea am fost toți trei, împreună – mama, tata și eu. Părinții mei erau totul pentru mine. Și, deodată, lumea mi s-a întors cu susul în jos. Nu-mi puteam veni în fire. Era de parcă mi-ar fi dispărut podeaua de sub picioare. N-am avut voie să spun nimănui despre despărțire, ceea ce a făcut situația și mai dureroasă. La cinci zile după absolvirea liceului, m-am mutat împreună cu mama din casa mea din Indiana – lăsând în urmă casa copilăriei, pe tata, câinele meu, cea mai bună prietenă și băiatul care îmi plăcea – în munții din Carolina de Nord. A fost o vară a sfârșiturilor și a începuturilor și, după toți acești ani, acea perioadă a vieții mele a rămas în continuare un loc de care-mi aduc aminte cu multă emoție.

Cu respirația tăiată este cartea pe care n-am crezut că o voi scrie vreodată. Este, în multe feluri, și mai personală decât Toate acele locuri minunate. Este cartea de care am avut nevoie la 16, 17 și 18 ani. Dar nu este o poveste pe care s-o fi putut scrie fără sprijinul și încurajarea multor oameni minunați.

Acum șapte ani, Kerry Sparks, agenta mea literară, a pariat pe mine, a crezut în mine și mi-a schimbat viața pentru totdeauna – atât din punct de vedere personal, cât și profesional –, într-un fel uluitor și inimaginabil. Este o lumină plină de energie, inteligentă și uluitoare, mama ursoiacă supremă atunci când vrea ea să fie, editorul salvator de vieți, prietena dragă și amuzantă și, totodată, eroina mea desăvârșită în această lume. Îți mulțumesc, Kerry, ție și tuturor celor de la Levine Greenberg Rostan Literary Agency, pentru tot ceea ce sunteți și pentru tot ceea ce faceți.

Melanie Nolan, de la Knopf, este unul dintre cei mai buni editori cu care am avut onoarea să lucrez. De la acel prim prânz luat împreună, între noi s-a creat o legătură prin intermediul Little Darlings și am știut că a priceput, de la mersul repetat la cumpărături, ca să ne luăm cizme de cowboy, până la fiecare notă isteasă, plină de sens, revelatoare, iar felul în care s-a priceput, cu atâta talent, să-mi ofere îndrumare, cultivându-mi și hrănindu-mi în același timp libertatea creativă, a făcut neprețuită colaborarea dintre noi. Sunt onorată să lucrez cu ea.

La Penguin Random House am cea mai minunată casă și cea mai grozavă echipă de editori. Mulțumiri profunde, nesfârșite, din inimă, pentru: Barbara Marcus, Felicia Frazier, Judith Haut, Jillian Vandall, Dominique Cimina, Morgan Maple, Arely Guzmán, Pam White, Jocelyn Lange, Lauren Morgan, John Adamo, Elizabeth Ward, Kelly McGauley, Jenn Inzetta, Alison Impey, Adrienne Waintraub, Emily DuVal, Megan Mitchell, Jake Eldred, Kate Keating, Noreen Herits, Gillian Levinson, Karen Sherman, Artie Bennett, și toți cei de acolo care au dat o mână de ajutor pentru a aduce această carte pe lume. Sunteți pe vecie unele dintre locurile mele cele mai minunate. De asemenea, recunoștință enormă pentru artistul Tito Merello, a cărui extraordinară pictură cu Claude și Miah i-a adus pe cei doi la viață, pe coperta cărții.

Fabulosului meu editor din Marea Britanie, Ben Horslen, și întregii familii britanice Penguin Random House, care sunt și ei locuri dintre cele mai minunate. Le trimit un milion de mulțumiri și aprecierea mea veșnică pentru această a treia călătorie literară făcută împreună. Mulțumiri și apreciere veșnică și Sylviei Rabineau și lui Lauren Szurgot de la WME, pentru încrederea și entuziasmul lor față de cărțile mele și față de mine. Cu ele două de partea mea, simt că

pot cuceri întreaga lume – și aș vrea să fiu ele două când mă voi face mare.

Trimit iubirea mea enormă și mulțumirile mele către locuitorii generoși și primitori de pe insula Sapelo, în special Chris și Barbara Bailey, precum și celor de la Outer Banks și din insula Cumberland. (Jared Hilliard, sunt norocoasă nu doar să te numesc prietenul meu, ci și să te includ în această poveste!) Am avut privilegiul să împărtășesc, la o cină și un vin, câteva veri memorabile împreună cu prietena mea bibliofilă, Lisa Langshaw, care a murit înainte ca eu să pot termina această carte, dar al cărei suflet efervescent trăiește în Addy.

Brianei Bailey, delicioasa mea asistentă fără-de-care-nu-știu-ce-m-aș-face (toate mențiunile despre mistreți sunt pentru tine!). Și extraordinarelor mele asistente pentru social media, Mackenzie și Lila Vanacore, ale căror cunoștințe și idei pline de inspirație m-au uluit zi de zi. O ovație specială pentru Kenzie, care m-a lăsat să împărtășesc cuvintele ei pline de profunzime și să le amestec cu ale mele pentru ultima tiradă a lui Miercuri către Claude, cea despre eliberarea din tipare.

Primului meu cititor, Justin Conway (imediat vin mai multe despre el), care este și un editor-dinamită. Și primilor mei cititori tineri, Briana Bailey, Annalise von Sprecken, Mackenzie și Lila, Katie-May Taylor și Gabriel Duval. La fel și pentru Kerry Kletter, care nu este doar unul dintre cei mai buni editori pe care îi știu, ci și o scriitoare extraordinară. (Serios, faceți-vă un serviciu și mergeți să-i cumpărați chiar acum toate cărțile!) Dacă tot a venit vorba despre scriitori excepționali care îmi sunt și prieteni dragi, Angelo Surmelis și Ronni Davis sunt o parte importantă din

podeaua mea. Ei mă țin bine, mă fac să râd și mă iubesc, cu tot cu pistrui și toate cele.

Mulțumiri pentru The Lovelies, pentru că au făcut totul minunat, și pentru Lisa Brucker, Grecia Reyes, Krista Ramirez, Beth Jennings White, Megan White, Jennifer Koerner, Shari Franklin, Logan Franklin, Karen și Jon Preble, și pentru Janet Geddis (al cărei Avid Bookshop este CEL MAI BUN), mulțumiri pentru prietenia voastră. Vă mulțumesc, Alex, Hilda și Terrie (ca să nu mai vorbim despre Sloane!), că ați avut grijă de blănoși cât timp noi am fost plecați.

O mare apreciere pentru reala Miercuri, pentru că ai susținut CLIC Sargent¹⁹ și m-ai lăsat să-ți folosesc numele. (Țin pumnii să-ți placă personajul tău!) Vă mulțumesc, Paula Mazur și Mitchell Kaplan, pentru că ați crezut în cărțile mele și în mine, și pentru toată înțelegerea și tot geniul vostru sensibil și minunat.

Celor de-acasă, din Indiana – Elizabeth Bailey, una dintre cele mai prețuite mame de-a doua, pentru că a fost alături de sinele meu de la 18 ani, atunci când am avut nevoie să vorbesc cu cineva. Îți mulțumesc că mi-ai păstrat secretul în toți acești ani. Lui Jim Resh și personalului său de la Wayne County Convention & Tourism Bureau, pentru că au fost promotori neobosiți ai cărților mele și ai mei. Lui Joe Kraemer, pentru că a fost fratele meu și partenerul de năzbâții și de influență negativă (dar în cel mai bun mod). Saz este pentru tine și pentru Laura Lonigro, plecată prea curând, dar mereu tânără în inimile noastre, atât de dorită și de iubită. Ridic paharul pentru voi amândoi, de pe

¹⁹ Organizație caritabilă din Marea Britanie, fondată în 2005.

treptele Institutului de Artă Dayton. Institutul nostru de artă.

Mulțumiri familiei mele, pentru iubirea ei necondiționată, pentru umor și susținere, inclusiv fiicei verișoarei mele, Annalise von Sprecken, verișoarei Lisa von Sprecken, vărului Derek Duval, adoratelor și adoratoarelor mele mătuși, Lynn Duval Clark și Doris Knapp, nepotei mele preferate, Grace Payne, și cumnatei mele favorite, Jennifer Payne, unchiului meu, Bill Niven, tată-surogat mult iubit, protector, prieten și dresor de pisici. N-am cuvinte să-i mulțumesc lui Ansley, care m-a înțeles cu inima și sufletul, pentru că a meșterit cu mine pe Instagram Live și pentru petrecerile dansante spontane (Harry Styles și Jonas Brothers pentru totdeauna!). Și minunatului meu Ashton, pentru că a fost mereu un gentleman, m-a învățat cu multă răbdare diferite lucruri și mi-a amintit – des – să mă calmez. Toate îmbrățișările și dragostea din lume pentru voi amândoi.

Nu știu cum ar fi să scriu fără pisici întinse pe tastatură sau fugind cu consumabilele din birou sau asigurându-se că sunt trează la 3, 4 sau 5 dimineața. Din fericire, sunt destul de norocoasă să am cinci pisicuțe foarte interactive literar – Înălțimea Sa, Regina Lulu, responsabilă cu tastatura computerului și cu trezirile de dimineață; dragul, mereu dezorientatul și generatorul de tors Rumi; recunoscătoarea, curajoasa Scout (cu picioarele ei uriașe, polidactile); mereu enervantul Linus „Căcăcios” Niven Conway (în ciuda căruia am scris adeseori această carte); și Luna cea cu ochii mari, „dulcea noastră blândă” (dar ciudat de încăpățânată), pufulețul salvator și plimbăreț care călătorește cu mai multă ușurință decât noi și care este destinată să fie vedetă de film (considerați că ăsta e începutul campaniei mele de promovare a Lunei pentru

interpretarea personajului Dandelion, în versiunea ecranizată).

Așa cum am spus, aceasta este o carte personală. Nici Claude, nici eu n-am fi existat fără părinții mei, Penelope Niven și Jack Fain McJunkin Jr., care m-au învățat că pot fi și face orice, care mi-au spus să nu mă limitez niciodată și să nu-mi limitez nici imaginația, care mi-au oferit iubirea lor necondiționată și care au avut grijă ca, indiferent ce se întâmplă, să fiu încurajată să-mi împlinesc tot potențialul „jenniferian”. Am dus dorul unui tată amuzant, arțăgos, alergător de maraton, hoț de fursecuri și chef-gourmet în timpul liber timp de 18 ani și al unei mame excepționale, spumoase, alinătoare, scriitoare și suflet-geamăn (cea mai bună prietenă, mentor, Penny și Jennifer, Jennifer și Penny, femeile Niven) timp de șase ani, dar sunt înconjurată și plină de iubirea lor extraordinară. Și fiecare cuvânt pe care îl scriu de la ei vine.

Această carte este personală și într-un alt mod. În 2018 am călătorit spre o insulă îndepărtată din Georgia, cu laptopul în mână și cu ideea din Cu respirația tăiată conturându-mi-se în minte. În prima mea zi acolo l-am întâlnit pe actualul meu soț, Justin Conway - Jeremiah Crew din viața reală -, care m-a răpit și m-a urcat în camioneta lui. Mă dusesem acolo în căutarea unei cărți și am găsit, în schimb, varianta în carne și oase, aurie, desculță și de vârstă apropiată a personajului pe care mi-l imaginam de vreun an sau poate mai mult. Acest bărbat care, în prima noastră zi împreună, mi-a aflat secretele și mi le-a spus pe ale lui. Care m-a învățat cum să găsesc dinți de rechin. Care mi-a adus cizme pescărești. Care mi-a arătat insula lui. Care m-a cărat printr-un pârau care a devenit râu. Care m-a dus cu mașina noaptea, la lumina licuricilor. El. Eu. Eu. El. Noi. Întrepătrunși. Această carte

este pentru el. Pentru picioarele noastre pline de mâl și pentru pivnițe încuiate, luni sângerii și toate lucrurile pe care ni le-am spus unul altuia când nu ne asculta nimeni. Pur și simplu am știut încă din prima zi. Șase luni mai târziu eram căsătoriți și în fiecare zi de atunci continuăm să ne scriem povestea de dragoste.

Și în sfârșit, dar nu în ultimul rând, le mulțumesc cititorilor mei. Dragii mei minunați: nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără voi. N-am pierdut niciodată din vedere acest lucru și n-o să-l pierd nici de acum înainte. Vă iubesc mai mult decât pot spune în cuvinte.

Așa.

Acum închideți cartea.

Dar mai întâi – amintiți-vă să vă deschideți pe voi înșivă spre iubire și existența posibilităților, spre „aproape” și „poate”.

Faceți-vă auzită vocea.

Lăsați-i și pe alții în sufletele voastre.

Alegeți-vă viitorul. Alegeți-vă trupul. Alegeți-vă pe voi înșivă.

Apoi ieșiți în lume și scrieți-vă viața.

Table of Contents

Mary Grove, Ohio

Opt zile până la absolvire

Șapte zile până la absolvire

Șase zile până la absolvire

Săptămâna absolvirii

Absolvirea

Cu patru zile înainte de plecare

Noaptea de dinaintea plecării

Insula

Ziua 1

(Tot) Ziua 1

Ziua 2

Ziua 3

Ziua 4

Ziua 5

Ziua 6

Ziua 7

Ziua 8

Insula

Ziua 9

Ziua 10

Ziua 11

Zilele 12-14

Ziua 15

Ziua 16

Ziua 17

Ziua 18

Ziua 19

Ziua 20

Zilele 21-22

Zilele 23-24

Ziua 25

Ziua 26

Ziua 27

Ziua 28

Zilele 29-30

Insula

Ziua 31

Ziua 32

Ziua 35

Mulțumiri